ARIES
TAVRVS
GEMINI
CANCER
LEO
VIRGO
LIBRA
SCORPIO
SAGITTARIVS
CAPRICORN
AQVARIVS
PISCES

GREGORIAN BIVOLARU

Profesor Yoga

SECRETELE DEZVĂLUITE ALE MOMENTULUI OCULT AL HIATUSULUI

Conține prezentarea a două legi oculte importante:
LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 și
LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7

La redactarea acestei cărţi a participat şi instructor yoga Nicolae Catrina

Tehnoredactare şi copertă: Gabriela Popa
Colaboratori: Daniel Stanciu, Florin Orşa
Corectură text: Teofil Teodorescu, Ioana Caragheorgheopol

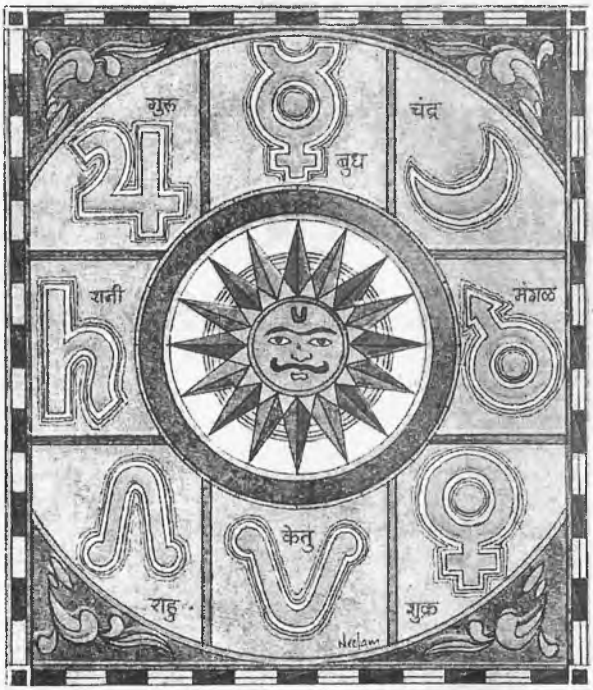

Editura SHAMBALA
ISBN 978-973-8279-22-3
Copyright, 2007
Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin autorului.
Tipărită la Ganesha Publishing House

Elemente introductive

1. Aspecte definitorii generale

MOMENTUL OCULT AL HIATUSULUI este în realitate expresia LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7, care este cunoscută de către marii iniţiaţi şi înţelepţi. Această lege ocultă a fost revelată pentru prima dată, se pare, aspiranţilor aleşi de către marele înţelept Pitagora. Atunci când este prezentată la modul succint, se poate spune că LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 evidenţiază modul cu totul special, tainic în care se comportă energia în cadrul unei acţiuni sau al unui proces distinct care are loc în întregul MACROCOSMOS. LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 ne permite să înţelegem că, în realitate, în întreaga Manifestare, aproape totul se desfăşoară în anumite etape şi în anumite secvenţe determinate. Aceasta ne permite să înţelegem că aproape tot ceea ce se produce evidenţiază o anumită ordonare tainică şi exact prestabilită, chiar universală. LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 dezvăluie, pentru cei iniţiaţi, utilizarea în cadrul oricărei acţiuni sau în cadrul oricărui proces, pentru începerea şi finalizarea cu succes a acţiunii sau a procesului respectiv, a două tipuri de energii subtile tainice care sunt angrenate într-un mod armonios în anumite momente, ce sunt bine stabilite pentru fiecare fază.

În cadrul acestei LEGI OCULTE A NUMĂRULUI 7 este întotdeauna vorba, în prima fază, de ENERGIA CEA TAINICĂ A ÎNCEPUTULUI, impuls iniţial care este impregnat cu toate datele specifice ce sunt necesare pentru definirea acţiunii sau a procesului respectiv. Această ENERGIE TAINICĂ A ÎNCEPUTULUI demarează acţiunea sau procesul, permiţând şi totodată asigurând derularea acţiunii respective (sau a procesului respectiv) în conformitate cu scopul urmărit, până la un anumit moment dat, în care ENERGIA CEA TAINICĂ A ÎNCEPUTULUI – care este, de fapt, impulsul ocult iniţial – se epuizează. În cazul în care nu se intervine, exact aşa cum este necesar, chiar în acel moment în care impulsul iniţial (susţinut de ENERGIA CEA TAINICĂ A ÎNCEPUTULUI) este pe cale să se epuizeze, apropiindu-se de MOMENTUL OCULT AL HIATUSULUI, este posibil să se producă o discontinuitate. Atunci când se află într-un astfel de moment, acţiunea respectivă sau procesul respectiv poate fi preluat – în absenţa ENERGIEI TAINICE A ÎNCEPUTULUI (care se termină chiar în acel moment şi care, după cum ştim, conferă o amprentă

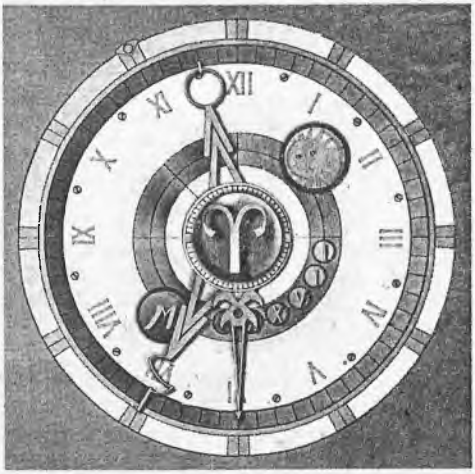

La redactarea acestei cărţi a participat şi instructor yoga Nicolae Catrina

Tehnoredactare şi copertă: Gabriela Popa
Colaboratori: Daniel Stanciu, Florin Orşa
Corectură text: Teofil Teodorescu, Ioana Caragheorgheopol

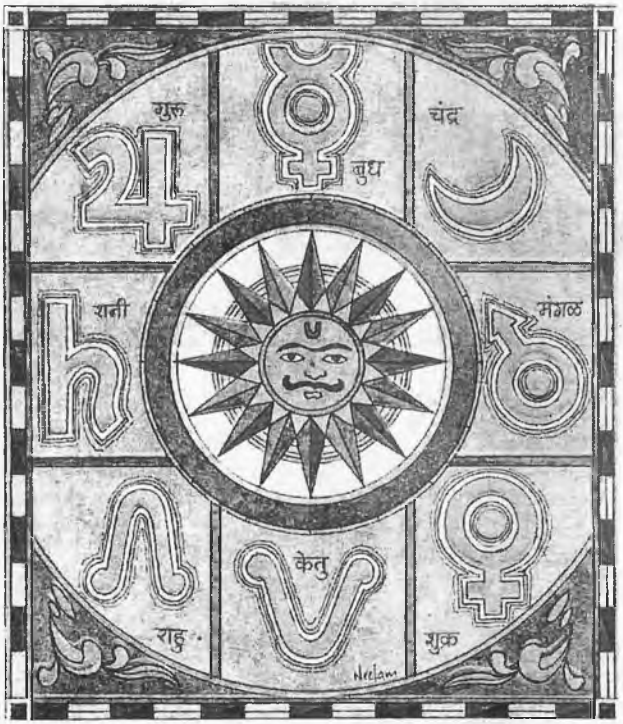

Editura SHAMBALA
ISBN 978-973-8279-22-3
Copyright, 2007
Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin autorului.
Tipărită la Ganesha Publishing House

Elemente introductive

1. Aspecte definitorii generale

MOMENTUL OCULT AL HIATUSULUI este în realitate expresia LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7, care este cunoscută de către marii iniţiaţi şi înţelepţi. Această lege ocultă a fost revelată pentru prima dată, se pare, aspiranţilor aleşi de către marele înţelept Pitagora. Atunci când este prezentată la modul succint, se poate spune că LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 evidenţiază modul cu totul special, tainic în care se comportă energia în cadrul unei acţiuni sau al unui proces distinct care are loc în întregul MACROCOSMOS. LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 ne permite să înţelegem că, în realitate, în întreaga Manifestare, aproape totul se desfăşoară în anumite etape şi în anumite secvenţe determinate. Aceasta ne permite să înţelegem că aproape tot ceea ce se produce evidenţiază o anumită ordonare tainică şi exact prestabilită, chiar universală. LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 dezvăluie, pentru cei iniţiaţi, utilizarea în cadrul oricărei acţiuni sau în cadrul oricărui proces, pentru începerea şi finalizarea cu succes a acţiunii sau a procesului respectiv, a două tipuri de energii subtile tainice care sunt angrenate într-un mod armonios în anumite momente, ce sunt bine stabilite pentru fiecare fază.

În cadrul acestei LEGI OCULTE A NUMĂRULUI 7 este întotdeauna vorba, în prima fază, de ENERGIA CEA TAINICĂ A ÎNCEPUTULUI, impuls iniţial care este impregnat cu toate datele specifice ce sunt necesare pentru definirea acţiunii sau a procesului respectiv. Această ENERGIE TAINICĂ A ÎNCEPUTULUI demarează acţiunea sau procesul, permiţând şi totodată asigurând derularea acţiunii respective (sau a procesului respectiv) în conformitate cu scopul urmărit, până la un anumit moment dat, în care ENERGIA CEA TAINICĂ A ÎNCEPUTULUI – care este, de fapt, impulsul ocult iniţial – se epuizează. În cazul în care nu se intervine, exact aşa cum este necesar, chiar în acel moment în care impulsul iniţial (susţinut de ENERGIA CEA TAINICĂ A ÎNCEPUTULUI) este pe cale să se epuizeze, apropiindu-se de MOMENTUL OCULT AL HIATUSULUI, este posibil să se producă o discontinuitate. Atunci când se află într-un astfel de moment, acţiunea respectivă sau procesul respectiv poate fi preluat – în absenţa ENERGIEI TAINICE A ÎNCEPUTULUI (care se termină chiar în acel moment şi care, după cum ştim, conferă o amprentă

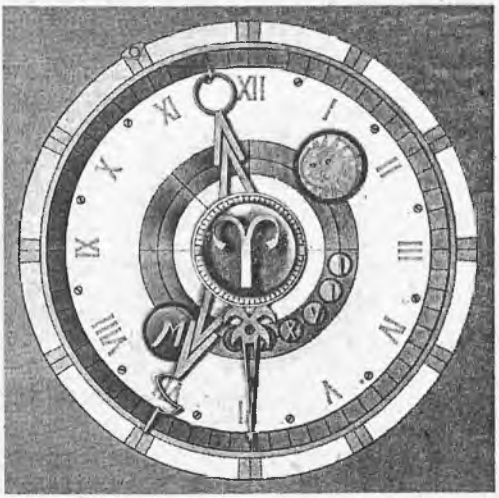

2. O scurtă prezentare a conceptului de HIATUS, conform tradiţiei şivaismului caşmirian

Tradiţia secretă a şivaismului afirmă, întocmai ca şi fizica actuală, că întreaga lume sau astfel spus, întreaga Manifestare este, de fapt, alcătuită din anumite SUI GENERIS „cadre" discontinue (stări cuantice specifice), care sunt apoi urmate de alte cadre (stări cuantice specifice) etc., trecerea de la o astfel de stare la altă stare fiind totdeauna discontinuă (altfel spus, trecerea de la o astfel de stare la altă stare este caracterizată de o anumită discontinuitate, care nu este altceva decât MOMENTUL OCULT DE HIATUS). Aproape întotdeauna, între două stări cuantice (străfulgerări creatoare, ABHASA) succesive, există un MOMENT OCULT DE HIATUS (care face să apară fulgerător o anumită formă de VID BEATIFIC ŞI ABSOLUT). În cadrul acestei viziuni profunde, ce este caracteristică înţelepciunii orientale, întreaga Manifestare apare ca fiind o succesiune DISCONTINUĂ de străfulgerări instantanee (ABHASA) ale Conştiinţei Dumnezeieşti Universale (care, în realitate nu este altceva decât Conştiinţa Supremă a lui DUMNEZEU TATĂL), ce se manifestă în conformitate cu propria Sa Voinţă şi într-o perfectă şi totală libertate. Aici este necesar să menţionăm, de asemeni, că între fiecare două TATTVA-e (principii fundamentale ale Creaţiei) care se manifestă una după cealaltă, există întotdeauna un anumit HIATUS (acest MOMENT DE HIATUS evidenţiind din punct de vedere ocult, iniţiatic, realitatea misterioasă a VIDULUI BEATIFIC CREATOR).

Pentru cei iniţiaţi, HIATUSUL este în realitate expresia Continuumului enigmatic, fundamental, care este Însăşi Conştiinţa Divină Supremă (PARAMASHIVA sau DUMNEZEU TATĂL) şi care se află fără încetare prezent atât în cele 36 de TATTVA-e fundamentale cât şi în afara acestora.

Ştiinţa secretă a energiei timpului ne oferă, în fiecare MOMENT OCULT DE HIATUS al unui ciclu temporal, multe surprize uimitoare şi profund spirituale, pentru că atunci, aflându-ne într-o deplină armonie cu starea de VID BEATIFIC CREATOR ce îi este asociată, avem de fiecare dată o mulţime de şanse (care cel mai adesea sunt nebănuite) să atingem instantaneu stări foarte elevate de conştiinţă (altfel spus, atunci putem atinge cu uşurinţă stări de extaz divin, SAMADHI), mai ales dacă suntem foarte atenţi la astfel de MOMENTE OCULTE DE HIATUS, conştientizându-le, pe fiecare dintre ele, cât mai intens şi mai profund, în universul nostru lăuntric.

Conştientizarea intensă şi profundă a fiecărui MOMENT OCULT DE HIATUS în universul nostru lăuntric ne permite în mod implicit să intrăm în stare de rezonanţă ocultă cu energia cea misterioasă a VIDULUI BEATIFIC CREATOR. Iniţiaţii tradiţiei secrete KAULA afirmă, spre exemplu, că în fiecare stare de orgasm care este trăită plenar şi profund, fără ejaculare de către bărbat şi fără descărcare de către femeie, poate să ni se dezvăluie într-un mod fulgerător, de fiecare dată, un MOMENT OCULT DE HIATUS, care ne induce o tainică stare de rezonanţă ocultă cu energia misterioasă colosală a VIDULUI BEATIFIC CREATOR.

Mai ales atunci când, cu anticipaţie, ştim cu exactitate în ce moment anume se manifestă aceste intervale de discontinuitate în cadrul desfăşurării unor acţiuni (sau procese) şi fenomene obiective care există în întregul MACROCOSMOS şi (mai ales atunci) ne orientăm în mod ferm şi stăruitor atenţia asupra lor, urmărind totodată să le conştientizăm cât mai profund şi mai amplu în universul nostru lăuntric, putem, în felul acesta, să conştientizăm foarte uşor energia spirituală, misterioasă şi colosală a VIDULUI CREATOR BEATIFIC, şi tocmai prin aceasta putem realiza importante salturi spirituale. În concluzie, se poate spune că astfel de momente ne permit să realizăm uriaşe progrese spirituale în numai câteva secunde.

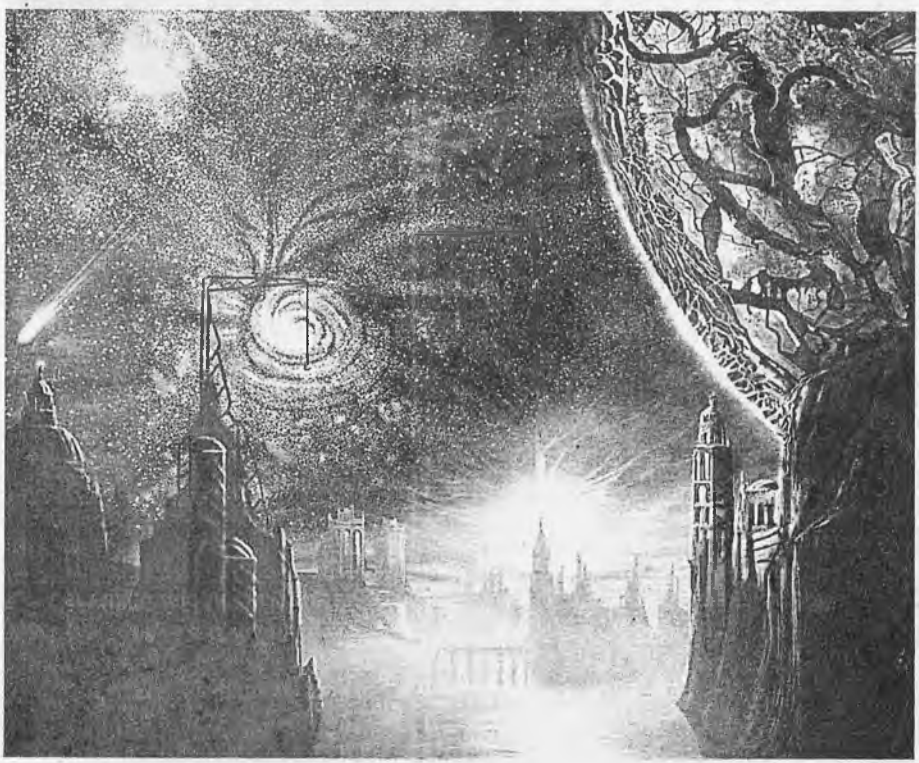

Revelaţii esenţiale cu privire la semnificaţia ocultă a momentelor de HIATUS

A. Introducere în esoterismul conceptului de HIATUS şi al Legilor Divine care îl guvernează

După cum se ştie, atât în conformitate cu modelele care sunt propuse de tradiţiile spirituale ale acestei planete, cât şi în conformitate cu concepţiile referitoare la univers, ce sunt propuse actualmente de ştiinţa contemporană, întreaga Manifestare este, în ultimă instanţă, un ansamblu gigantic şi perfect coerent de energii, care se prezintă sub forma unor vibraţii ce au diferite frecvenţe, care interferează fără încetare şi interacţionează unele cu altele, producând în felul acesta o gamă gigantică de procese de rezonanţă (sau, altfel spus, de modalităţi stabile de compunere ori de întreţinere a unui număr impresionant de mare de fenomene vibratorii). După cum afirmă adeseori tradiţia tantrică, MACROCOSMOSUL există, printre altele, datorită tuturor energiilor care se manifestă în cuprinsul lui, precum şi a întreţinerii constante a unor fenomene de rezonanţă, care îi conferă o anumită aparenţă, coerenţă şi stabilitate.

În lumina acestor revelaţii, se poate spune că în întreg spaţiul care ne înconjoară [spaţiu care ne apare, la nivelul conştiinţei noastre individuale, ca fiind imuabil şi independent de corpurile şi de obiectele pe care el le conţine şi care este caracterizat întotdeauna de aceleaşi coordonate tridimensionale fundamentale (faţă-spate, sus-jos, etc.)] există, deci, ca atare, numai datorită întreţinerii lor constante prin intermediul energiilor fundamentale care există în Manifestare, anumite procese şi fenomene specifice de rezonanţă, caracterizate de anumite frecvenţe de vibraţie.

La fel şi timpul (care în realitate este o formă tainică de energie) – ce este perceput la nivelul conştiinţei individuale obişnuite ca având o existenţă imuabilă şi relativ uniformă, care se manifestă întotdeauna prin intermediul celor trei dimensiuni ale sale, cunoscute sub numele de trecut, prezent şi viitor – este, la rândul său, rezultanta anumitor modalităţi rezonatorii ce sunt stabile şi coerente (în acest caz, fiind vorba de misterioasele energii ale timpului, pe care unii savanţi le-au descoperit deja prin intermediul unor experienţe riguroase de laborator).

Întreaga noastră viaţă este, prin urmare, caracterizată de existenţa şi manifestarea unor ansambluri multiple şi specifice de procese de rezonanţă care prezintă, fiecare, o anumită frecvenţă de vibraţie şi care sunt sintetizate de conştiinţa noastră sub forma unui tot coerent şi unitar. Ca practicanţi YOGA, noi ştim cu toţii că, în anumite condiţii speciale, această aparentă stabilitate a proceselor de vibraţie şi a rezonanţelor care apar şi caracterizează existenţa noastră în timp şi spaţiu poate fi alterată. Atunci când intrăm în astfel de stări speciale de conştiinţă, noi experimentăm într-un mod cu totul diferit manifestarea energiilor timpului şi atunci suntem puşi faţă în faţă – spre exemplu – cu uimitoare fenomene de transcendere a timpului. Putem experimenta atunci fie o stare de omniprezenţă, fie unele fenomene de proiecţie a conştiinţei în afara trupului, ori putem trăi în cadrul unor astfel de evenimente manifestarea unor fenomene paranormale, ce apar în urma unor translaţii în tainicele lumi subtile paralele.

Aproape întotdeauna, indiferent de modul în care noi percepem în universul lăuntric toate aceste fenomene de rezonanţă sau energiile subtile ce le alcătuiesc şi care există în întregul MACROCOSMOS, conştientizăm, mai mult sau mai puţin (în funcţie de gradul de trezire a conştiinţei noastre) că în realitate, în afara noastră există în mod obiectiv anumite legi divine universale, care organizează şi structurează toate manifestările şi fenomenele ce există în cadrul Creaţiei, făcând astfel ca acestea să ne apară ca fiind stabile şi coerente.

Desigur, trebuie să avem în vedere că există, pentru fiecare nivel al Manifestării universale (respectiv pentru lumea fizică, pentru lumea astrală şi pentru lumea cauzală) anumite legi, dintre care unele sunt cunoscute şi de ştiinţa contemporană (de exemplu: legea atracţiei universale, principiile termodinamicii etc.).

Unele dintre aceste legi sunt însă valabile numai pe anumite niveluri existenţiale, sau altfel spus, ele operează în anumite sfere de manifestare. Spre exemplu: legea curgerii energiei subtile a timpului în mod liniar dinspre trecut spre viitor – aspect care pare a fi ireversibil şi obligatoriu pentru existenţa terestră obişnuită – nu reprezintă deloc o constrângere pentru existenţa în anumite tărâmuri astrale, unde energiile subtile tainice ale timpului se manifestă într-o cu totul altă formă (am putea spune că energiile tainice ale timpului se manifestă în celelalte tărâmuri, sau altfel spus, în celelalte lumi paralele, pe o „octavă" superioară) sau este cu putinţă să fie trăite ca fiind ceva unificat. În astfel de situaţii, energiile timpului pot fi experimentate într-un aşa-zis „etern prezent", iar această trăire diferită a energiilor timpului ni se dezvăluie într-un mod inefabil, atât în unele stări profunde de meditaţie yoghină, cât şi în enigmaticele stări de iluminare spirituală.

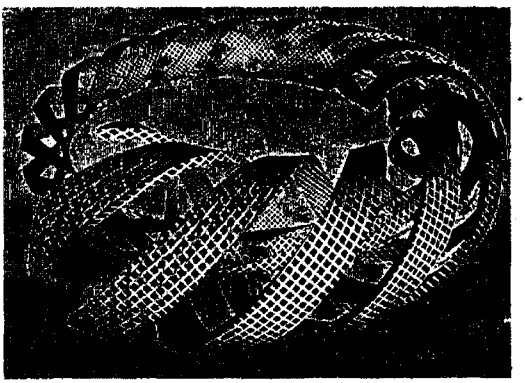

Este însă necesar să ştim că există şi anumite legi divine esenţiale care se regăsesc pe toate nivelurile Creaţiei, alcătuind ceea ce am putea numi esenţa procesului de organizare şi de structurare a Creaţiei. Dintre aceste legi, este necesar să menţionăm aici (desigur, doar într-o expunere lapidară, ce prezintă o anumită legătură cu realitatea tainică a MOMENTULUI DE HIATUS) doar trei.

[Referitor la aceste legi şi principii spirituale fundamentale, este necesar să amintim ca unele au fost, iar altele vor fi studiate în extenso, în cadrul cursurilor noastre de YOGA.]:

1. PRINCIPIUL UNITĂŢII FUNDAMENTALE

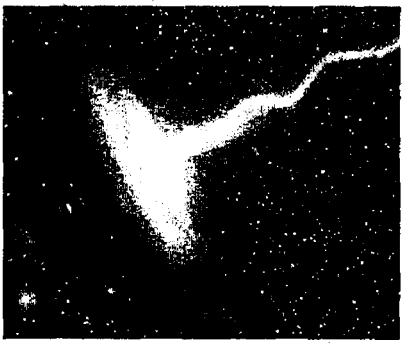

Acest principiu afirmă că, în realitate, substratul (esenţa) ce se afla la baza tuturor vibraţiilor care există în întreaga Manifestare este o Vibraţie Supremă Unică, ce poate fi definită atât ca Voinţă Divină Creatoare, cât şi ca o stare de Libertate Divină Absolută. Ea este menţionată adeseori în tradiţia tantrică sub numele de SPANDA (Suprema Vibraţie Divină Creatoare).

Această Supremă Vibraţie Creatoare (SPANDA) a lui DUMNEZEU TATĂL este cea care asigură în permanenţă coerenţa deplină a Manifestării şi, totodată, ea face să apară absolut toate energiile ce au, fiecare, o anumită frecvenţă de vibraţie şi care dinamizează şi animă întregul univers (MACROCOSMOSUL). Acest aspect este cel care determină structura holografică a MACROCOSMOSULUI. În conformitate cu această realitate holografică tainică, fiecare parte constitutivă a întregului univers (MACROCOSMOSUL) se regăseşte, într-un anume mod, implicit integrată în Tot (în întreg) şi totodată ea se oglindeşte în întregime în fiecare altă parte şi, reciproc, Întregul (Totul MACROCOSMIC) se oglindeşte (sau altfel spus se proiectează, se reflectă) integral în oricare dintre părţile sale componente (cum ar fi, spre exemplu, MICROCOSMOSUL fiecărei fiinţe umane).

2. LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3

Această lege ocultă afirmă că, de fapt, fiecare unitate (parte) a Creaţiei prezintă, întotdeauna – indiferent de nivelul de vibraţie pe care ea îl implică – 3 aspecte sau tendinţe care sunt distincte.

La modul cel mai general vorbind, aceste tendinţe pot fi definite astfel:

- aspectul (+) sau activ, YANG, solar;
- aspectul (–) sau pasiv, YIN, lunar;
- aspectul (0) sau aspectul neutru, ce unifică şi integrează plusul şi minusul (aspectul activ şi aspectul pasiv) într-o perfectă stare de unitate (în MICROCOSMOSUL fiinţei umane, o expresie a acestei stări de unitate este starea androginală glorioasă).

3. LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7

Această lege ocultă, pe care este necesar să o descriem în acest context, este foarte strâns legată de apariţia MOMENTULUI OCULT DE HIATUS. Legea afirmă că ansamblul oricărui proces sau al oricărui fenomen prezintă, întotdeauna, o anumită desfăşurare a unor faze distincte, ce se derulează într-un anume mod în timp.

Mai clar spus, se poate afirma că, în realitatea ocultă a oricărui proces care apare în Manifestare, există anumite faze distincte, în cadrul cărora desfăşurarea procesului respectiv este caracterizat de o anumită încetinire sau chiar de o stagnare. În aceste faze ale procesului respectiv, pentru ca el să se îndrepte cu succes către finalitatea sa, este necesară o susţinere suplimentară sau, altfel spus, o impulsionare realizată cu ajutorul anumite energii specifice care provin din afara sa.

În absenţa acestui ajutor exterior, respectivul proces nu-şi poate continua dezvoltarea firească până la finalizarea sa deplină. Dacă nu i se oferă această impulsionare (necesară aproape de fiecare dată) procesului respectiv, el poate involua într-o stare potenţială sau chiar este posibil ca el să fie reorientat (deviat) către o cu totul altă direcţie decât cea dorită iniţial. Altfel spus, această lege ocultă divină şi fundamentală (care, aşa cum am arătat anterior, se regăseşte în toate sferele Manifestării), afirmă că nu este obligatoriu şi necesar ca orice fenomen care este declanşat, să şi ajungă la finalitatea care este înscrisă în structura sa. Există, prin urmare, anumite momente în evoluţia oricărui proces sau fenomen, în care respectivul proces sau fenomen poate fi oprit (stopat) – cu alte cuvinte, există anumite DISCONTINUITĂŢI în evoluţia energetică specifică a oricărui proces sau fenomen. Aceste DISCONTINUITĂŢI (HIATUSURI) apar întotdeauna în DOUĂ etape precise ale evoluţiei oricărui fenomen şi, graţie acestui aspect, le putem chiar determina cu anticipaţie dacă, în prealabil, cunoaştem durata desfăşurării fenomenului respectiv şi momentul lui de început.

Această lege esenţială este cea care face ca MACROCOSMOSUL, ce există şi se dezvoltă în timpul-durată, să nu degenereze într-o stare de haos, căci dacă nu ar exista această lege, aproape orice fenomen sau proces care ar începe ar fi cu neputinţă să fie oprit. Dacă, spre exemplu, un anumit fenomen meteorologic natural (ploaie, ninsoare, etc.) ar începe, nu ar mai exista atunci pentru el nici un factor ocult de oprire. Tocmai de aceea – în absenţa acestui moment de HIATUS – un astfel de proces, odată declanşat, s-ar

ar putea auto-întreţine şi s-ar putea relua din nou şi din nou, chiar în mod indefinit. Dimpotrivă, existenţa acestui moment de DISCONTINUITATE face ca aproape toate procesele şi acţiunile care sunt începute să poată fi şi oprite (dacă, desigur, pe parcurs, ele nu sunt din nou impulsionate exact în momentul cheie al HIATUSULUI, care există şi se regăseşte aproape identic în orice proces sau fenomen).

În cadrul existenţei noastre individuale, LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 poate să ne apară uneori nu ca un element de menţinere a desfăşurării anumitor procese, ci ca un proces de HIATUS sau de stagnare care se interpune în calea acţiunilor sau a proceselor ce apar în anumite momente în universul nostru lăuntric. De exemplu, dacă dorim foarte mult să realizăm o anumită acţiune benefică şi dacă pentru aceasta depunem un anumit efort, învingându-ne starea de inerţie, şi începem să acţionăm aşa cum este necesar, în direcţia potrivită, dar totuşi, după un anumit timp, constatăm că parcă nu mai avem elanul şi entuziasmul care existau în fiinţa noastră la început, atunci putem fi siguri că ulterior va apare, în mod necesar, o stare pregnantă de inerţie (un MOMENT DE HIATUS), suficient de mare ca să ne împiedice să ducem la bun sfârşit acea acţiune benefică, dacă nu ne multiplicăm eforturile şi nu dăm un nou impuls acţiunii noastre.

Pentru un practicant YOGA, cea mai comună situaţie de acest gen este aceea a asumării unui TAPAS spiritual: dacă într-o astfel de situaţie ne propunem să realizăm un anumit TAPAS (care poate să dureze, spre exemplu, 49 de zile) şi chiar îl începem plini de fervoare, dar totuşi, după ce trăim din plin elanul şi efervescenţa ce sunt specifice începutului, remarcăm, la un moment dat, că acest TAPAS ne pare aproape imposibil de continuat pentru a fi dus la bun sfârşit, atunci este foarte important, în conformitate cu LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7, ca *exact în acele momente de mare dificultate* ce ne apar şi care cel mai adesea ne fac să ne confruntăm cu o stare de inerţie sau de stagnare, să ne mobilizăm într-un anume fel, impulsionându-ne la momentul oportun (este însă evident că, întotdeauna, trebuie să facem aceasta într-un mod înţelept şi armonios, acţionând de fiecare dată în limitele bunului simţ, fără a ne forţa niciodată într-un mod dizarmonios şi egotic

structura!). Procedând de fiecare dată aşa cum se cuvine şi acţionând la momentul oportun (mai ales în clipele în care ne confruntăm cu o anumită stare pregnantă de inerţie şi dificultate), vom putea să ne relansăm, revenind astfel la elanul iniţial şi recăpătând acea forţă a voinţei cu care să putem „umple" (exact la momentul potrivit) respectivul moment de HIATUS (de vid) care se manifestă în fiinţa noastră printr-o evidentă lipsă de putere şi eficienţă.

Mai ales aceia care au practicat cu pasiune diferite sporturi cunosc foarte bine faptul că, la un moment dat, în cadrul antrenamentului lor, ei s-au confruntat cu un aşa-zis „punct mort" – acesta fiind un tainic moment-cheie de stagnare, în care mulţi sportivi se opresc şi abandonează. Dacă ei reuşesc însă să se mobilizeze la momentul oportun şi ajung, astfel, să depăşească acel tainic moment de inerţie şi stagnare, făcând, totodată, pentru aceasta un anumit efort fizic şi volitiv, vor constata că declanşează astfel apariţia unei misterioase energii susţinătoare, chiar mai mare decât energia pe care au manifestat-o la început. Imediat după aceasta (de îndată ce ei au reuşit să învingă respectivul „punct mort", de DISCONTINUITATE sau, altfel spus, MOMENT DE HIATUS) ei vor constata că pot continua cu o mare uşurinţă, o perioadă apreciabilă de timp, acea activitate pe care au început-o.

Un aspect foarte important, care trebuie să fie reţinut aici, este acela că respectivul efort, de care avem nevoie la un moment dat, trebuie să fie realizat *la momentul potrivit:* exact atunci când apare acea stagnare care produce respectiva discontinuitate (HIATUSUL). Este important de notat că acest efort adecvat şi eficient nu trebuie niciodată angrenat nici înainte şi nici după acest moment ocult de HIATUS.

Astfel de exemple, care numai în aparenţă sunt foarte simple, sunt de natură să ne facă să înţelegem într-un mod analogic mecanismul de funcţionare al acestei legi ocult̨e care, chiar şi atunci când nu-i bănuim realitatea şi manifestarea, este totuşi prezentă şi mereu activă, atât în ambianţa înconjurătoare, cât şi în MICROCOSMOSUL fiinţei noastre.

B. Unele aspecte esoterice fundamentale cu privire la conceptul de HIATUS sau de discontinuitate

Termenul HIATUS provine din cuvântul latinesc „HIATUS" şi semnifică o „pauză" distinctă ce face să apară o anumită DISCONTINUITATE între două aspecte ale unui proces. Altfel spus, un HIATUS marchează o ÎNTRERUPERE care apare în timp sau o oprire (STOPARE) ce survine în cadrul unei anumite continuităţi şi el poate fi perfect echivalat cu o stare misterioasă, specifică de VID.

Îndeosebi în tradiţiile orientale, conceptul de VID nu are niciun fel de conotaţii negative. Dimpotrivă, el este înţeles ca fiind perfect echivalent cu starea de Plenitudine absolută. Aşadar, starea de VID (sau altfel spus starea de HIATUS ori de DISCONTINUITATE) nu este absolut deloc, din perspectiva transformării spirituale, o stare de lipsă şi această stare nu poate fi niciodată identificată cu „nimicul", cu neantul ori cu golul, cu absenţa, cu neputinţa sau cu suferinţa existenţială.

Atunci când ne raportăm la HIATUSURILE ce sunt caracteristice acţiunii LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 (iar aceasta este îndeosebi valabil în cazul fenomenelor MACROCOSMICE – cum ar fi HIATUSURILE anului zodiacal, ale unei luni lunare, etc.) trebuie, prin urmare, să avem în vedere că ele sunt în realitate nişte stări de VID BEATIFIC, ce sunt caracterizate de o libertate nesfârşită (altfel spus, ele sunt deschise tuturor posibilităţilor şi, totodată, sunt complet necondiţionate). În astfel de stări privilegiate, putem accesa cu uşurinţă CENTRUL imobil şi absolut (Sinele Divin Nemuritor, ATMAN) al universul nostru lăuntric, în care sunt unificate şi perfect echilibrate toate perechile de contrarii ce structurează existenţa noastră obişnuită, supusă manifestării şi dualităţii. La această stare de „pace extatică a VIDULUI" se referă marele înţelept Lao Tze, întemeietorul tradiţiei taoiste, şi tot la această stare fac trimitere şi unele descrieri yoghine ale „celei de-a patra stări de conştiinţă", care se află mai presus de cele trei stări omeneşti obişnuite (respectiv starea de veghe, starea de vis şi starea de somn fără vise), stare misterioasă, indefinibilă, pentru că ea corespunde libertăţii totale a fiinţei ce este desăvârşită din punct de vedere spiritual şi care este totodată perfect unită, identificată cu DUMNEZEU TATĂL.

În alte tradiţii ale înţelepciunii, această stare de VID BEATIFIC (HIATUS) mai este cunoscută şi sub numele de: „Punctul-focar originar", „Unicul Cel Nemanifestat", „Focarul cel primordial şi nemanifestat din care emană Lumina Divină Creatoare", „Centrul cel tainic din care apare Logosul Divin Creator", „Zeroul metafizic", „Nefiinţa cea creatoare", „Originea şi finalitatea cea misterioasă a tuturor lucrurilor şi fiinţelor", „Enigmatica şi indescriptibila stare de mijloc (MADHYA)", „Inima Divină", „Starea

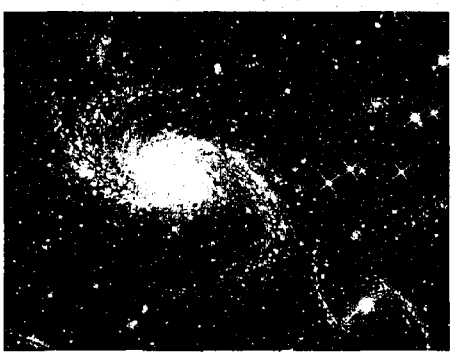

cea primordială", „Centrul Suprem al Roţii Energiilor Divine", „Vidul interstiţial cel misterios", etc.

Fiind un opus al continuităţii, HIATUSUL sau DISCONTINUITATEA reprezintă, în realitate, toate întreruperile (stopările) care apar la un moment dat în succesiunea fenomenelor şi a proceselor ce structurează întreaga Manifestare în dinamica ei spaţio-temporală, toate aceste aspecte punând astfel în evidenţă neomogenitatea şi variabilitatea structurală a întregii Creaţii la diferitele ei niveluri ierarhizate (sfere subtile paralele) de manifestare şi de organizare. Aproape întotdeauna, starea de DISCONTINUITATE se manifestă prin *diviziune, variabilitate* şi *modificare*. Privind realitatea din perspectiva înţelepciunii universale se poate spune că, de fapt, continuitatea neîntreruptă şi perfectă se regăseşte şi există numai în sfera Conştiinţei Absolute a lui DUMNEZEU TATĂL, întreaga Manifestare fiind caracterizată, în primul rând, de anumite procese de DISCONTINUITATE în raport cu Conştiinţa lui DUMNEZEU.

Marii yoghini afirmă că în MICROCOSMOSUL fiinţei umane, centrul tainic de forţă care asigură continuitatea deplină a conştiinţei este SAHASRARA. La modul absolut, această continuitate există în realitatea cea tainică supremă a Sinelui Nemuritor, Absolut (ATMAN). În rest, toate fenomenele şi manifestările care există, atât în jurul nostru, în ambianţa apropiată, cât şi în cea îndepărtată, chiar şi în propriul nostru univers lăuntric, prezintă, în grade mai mari sau mai mici (ce sunt direct proporţionale cu frecvenţa de vibraţie predominantă a nivelului pe care ne aflăm), stări de discontinuitate. Se poate spune că, în realitate, numai în sfera Conştiinţei lui DUMNEZEU TATĂL (sau, în fiinţa noastră, în realitatea Sinelui Suprem, Nemuritor, ATMAN) starea de continuitate este permanentă şi poate fi considerată absolută. Continuitatea şi aşa-zisa „soliditate" a Manifestării nu sunt, prin urmare, altceva decât nişte aparenţe, ştiinţa modernă dovedind deja la ora actuală că materia, sub toate formele ei de manifestare, este constituită în realitate (dincolo de aparenţe) din succesiuni extrem de rapide (care sunt numite salturi cuantice) ale unor stări cuantice distincte, deşi în sfera senzorială obişnuită noi avem de cele mai multe ori o iluzie persistentă a continuităţii lumii materiale.

Atunci când o fiinţă umană are revelaţia realităţii misterioase a Sinelui Suprem Nemuritor (ATMAN), ea începe să conştientizeze în mod gradat existenţa momentelor de HIATUS (altfel spus a stărilor de VID sau de DISCONTINUITATE) care apar în cadrul oricărui fenomen sau proces. Printre altele, aceste momente enigmatice de HIATUS ne revelează existenţa unei realităţi tainice, nemanifestate, ce există dincolo de ele. Aceasta este Realitatea atotcuprinzătoare şi misterioasă a lui DUMNEZEU TATĂL, ce ni se revelează atunci când descoperim starea tainică de VID DIVIN TRANSCENDENT, CREATOR ŞI BEATIFIC.

Atunci când sunt privite din punctul de vedere al practicii spirituale

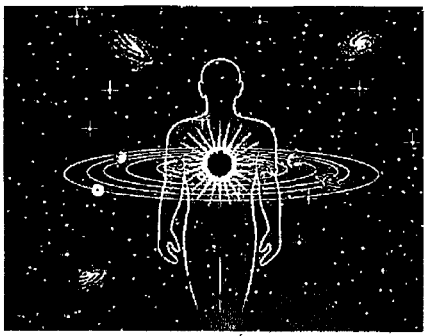

pline de succes, aceste momente privilegiate de HIATUS (sau altfel spus, aceste stări de SUSPENDARE sau de DISCONTINUITATE) care sunt caracteristice acţiunii LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 pot fi întâlnite aproape pretutindeni. Dacă suntem suficient de atenţi, descoperim, spre exemplu, HIATUSUL dintre inspir şi expir (atât cel „pe plin" cât şi cel „pe vid"). Aici este demn de amintit că însăşi definiţia sistemului milenar YOGA, aşa cum ne-a fost oferită de înţeleptul Patanjali, subliniază rolul esenţial al momentelor de HIATUS pentru trezirea spirituală a fiinţei umane: „YOGA ESTE SUSPENDAREA DEPLINĂ A TUTUROR FLUCTUAŢIILOR MINŢII" („YOGA SUTRA", I.2).

În gândirea indiană, ideea discontinuităţii, ce apare ca fiind prezentă în structura cea tainică a Manifestării, este evocată de timpuriu, încă din perioada vedică. Înţelepţii şi yoghinii din acele timpuri străvechi au fost adeseori preocupaţi de aparentul paradox al realităţii tainice a naturii discontinue a timpului – timp ce era alcătuit din alternanţa zilelor şi a nopţilor – dar care, cu toate acestea, îi apărea conştiinţei umane obişnuite ca fiind o durată continuă. Mai mult decât atât, fie prin intermediul unor acţiuni sacrificiale (cum ar fi actul sacrificial tainic al consacrării şi oferirii fructelor unei anumite acţiuni fie lui DUMNEZEU TATĂL, fie uneia dintre cele zece Mari Puteri Cosmice, fie lui SHIVA) fie prin intermediul unor practici spirituale consecvente (TAPAS), această stare de continuitate relativă şi aparentă conduce în mod gradat fiinţa umană care este suficient de sensibilă şi detaşată la descoperirea unei stări de continuitate absolută a Conştiinţei lui DUMNEZEU. Altfel spus, însăşi DISCONTINUITATEA ce există în Manifestare permite totuşi, tocmai prin acţiunea specifică a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7, actualizarea şi revelarea continuităţii Conştiinţei Divine.

Un alt paradox (care este fundamental pentru fiecare creatură limitată) al manifestării LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 este acela că, în timp ce din perspectiva conştiinţei limitate şi supuse devenirii, conştiinţa ne apare ca fiind discontinuă (deoarece conştiinţa individuală, limitată este mai mereu fragmentată sau altfel spus întreruptă de nenumărate momente de uitare de sine, de starea de somn, de stări de reverie, de stări de zăpăceală, de stări de neatenţie, etc.) cu toate acestea, lumea aşa-zis obiectivă, exterioară este aglutinată în iluzia continuităţii (atât universul exterior, cât şi în general materia apărându-ne în mod obişnuit ca fiind continue). Atunci când este privită din perspectiva lui DUMNEZEU TATĂL sau din perspectiva privilegiată a fiinţelor umane care au atins suprema desăvârşire spirituală (conştiinţa unor astfel de fiinţe umane fiind atunci identificată cu Conştiinţa Absolută a lui DUMNEZEU) singură Conştiinţa este aceea care este cu adevărat continuă, întreaga Manifestare fiind, în realitate, discontinuă, fragmentată (întreruptă), clipă de clipă, între două străfulgerări ale Conştiinţei Divine Supreme.

În lumina acestor revelaţii, se poate spune că cea mai importantă realizare pe care o putem atinge prin înţelegerea profundă şi prin aplicarea înţeleaptă a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 este aceea de oprire fulgerătoare a falsei şi iluzoriei continuităţi a conştiinţei limitate, ce este înlănţuită de multiplele aspecte ale devenirii efemere. Prin intermediul unei stări de atenţie lucidă şi stăruitoare, fiinţa umană accede astfel la continuitatea reală şi absolută a Conştiinţei lui DUMNEZEU TATĂL, care i se revelează atunci ca fiind VIDUL CREATOR BEATIFIC. Este însă necesar să adăugăm aici că aproape întotdeauna această realizare spirituală atât de rapidă (pe care unii înţelepţi o consideră tocmai de aceea fulgerătoare) este în strânsă legătură cu Graţia specifică a Marii Puteri Cosmice BAGALAMUKHI.

În lumina acestor revelaţii, ne putem da seama că aproape toate formele structurate de MAYA (iluzia cosmică) au ca trăsătură comună DISCONTINUITATEA, ele nefiind în realitate altceva, după cum confirmă şi fizică actuală, decât o succesiune de secvenţe (cadre) ce sunt aparent autonome. Această succesiune misterioasă este întreruptă fulgerător – la fiecare cuantă (atom, TRUTI) a timpului şi spaţiului – de realitatea VIDULUI ABSOLUT, BEATIFIC ce apare între două străfulgerări ale Conştiinţei Dumnezeieşti. Mai mult decât atât, toate formele şi structurile Manifestării nu sunt în realitate niciodată continue şi permanente în timp, ele fiind supuse diverselor ritmuri şi ciclicităţi (unor alternanţe polare), care fac să se manifeste şi susţin în fiecare moment dinamica misterioasă a întregului MACROCOSMOS. Cu toate acestea, graţie acestei tainice şi uluitoare magii divine (MAYA) toate aceste discontinuităţi ale Manifestării sunt unificate printr-o înţelegere superioară şi sunt aduse la o condiţie de deplină coerenţă în conştiinţa fiinţei umane care aspiră frenetic să atingă starea de eliberarea spirituală, prin intermediul Graţiei Divine care se manifestă în MOMENTELE DE HIATUS ale acţiunii LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7. Această Graţie Divină este, cel mai adesea, asociată de cei iniţiaţi cu manifestarea Marii Puteri Cosmice BAGALAMUKHI. Este demn de adăugat aici, ca o ilustrare semnificativă a omniprezenţei LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 în întreaga Creaţie, că ştiinţa contemporană a ajuns şi ea să considere, la unison cu tradiţia milenară YOGA şi TANTRA, că DISCONTINUITATEA (HIATUSUL) se află de fapt la baza oricărei transformări de stare a ceea ce numim materie, precum şi la baza oricăror modificări ce apar în sfera conştiinţei.

În lumina acestor revelaţii, putem să apreciem că starea de continuitate a unui anumit fenomen nu este în realitate decât perfecta coordonare şi coerenţă a tuturor acţiunilor şi proceselor subtile care sunt inerente

acelui fenomen. Astfel de acţiuni şi procese subtile se integrează atunci unele cu altele datorită armonizării lor perfecte, pentru a forma în cele din urmă Totul sau Întregul (SVARA), ale cărui niveluri sau trepte ierarhizate (ce prezintă o gamă uluitoare de frecvenţe de vibraţie) vor fi identificate şi corelate unele cu altele. În concluzie, putem spune că, atunci când partea se află integrată în tot şi în acelaşi timp ea este legată prin felurite conexiuni subtile de celelalte părţi ale Întregului, atunci Întregul (TOTUL) există şi se reflectă în fiecare dintre părţile care îl compun.

Această ecuaţie totală apare în special în gândirea indiană, încă de la cele mai vechi UPANISHAD-e şi ea este prezentată în scrierile tradiţionale care sunt anterioare acestora (cum ar fi BRAHMANA-ele) ca o cheie iniţiatică fundamentală, care ne permite înţelegerea realităţii şi care totodată îi permite fiinţei umane să descifreze marea taină divină a translaţiei de la Unitate la Multiplicitate şi de la Multiplicitate la Unitate. Această stare misterioasă este freamătul continuu şi transcendent al Inimii lui DUMNEZEU – sursă a tuturor formelor şi structurilor – ce apare în jocul discontinuu, supus ritmurilor timpului şi spaţiului, care este caracteristic tuturor formelor şi structurilor manifestate.

sfera umană obişnuită discontinuitatea nedeterminată care generează ilu[illegible]ontinuităţii (dar a unei continuităţi amorfe şi monotone), se manifestă prin intermediul a trei aspecte care sunt esenţiale: fluidele subtile sexuale, gândirea (MANAS) şi suflul subtil respirator (PRANA). Ştiind aceasta, se poate spune că, tocmai din această cauză, fiecare dintre aceste trei aspecte fundamentale ale naturii umane poate să devină (atunci când este folosit cu înţelepciune) o poartă extraordinară de acces la continuitatea perfectă, beatifică a Conştiinţei lui DUMNEZEU, care face posibilă transcenderea tuturor perechilor de contrarii (a opuşilor polari).

În concluzie, se poate spune ca HIATUSUL (sau DISCONTINUITATEA care este produsă întotdeauna în strictă conformitate cu LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7) reprezintă un aspect esenţial şi indispensabil al Creaţiei, fără de care întreaga Creaţie ar fi un haos absurd. Spre exemplu, dacă s-ar declanşa la un moment dat o ploaie, ea ar putea continua după aceea la nesfârşit, pentru că nu ar exista nici o modalitate ocultă de a o stopa. Pe de altă parte, aceeaşi putere ocultă a discontinuităţii sau a HIATUSULUI este aceea care face cu putinţă transcenderea, adeseori fulgerătoare, a întregii deveniri efemere, graţie suspendării conştiente a fluxului iluzoriu al proceselor şi fluctuaţiilor mentale ale conştiinţei yoghinului. Fără această suspendare (întrerupere) necesară a dinamicii aspectelor iluziei cosmice

(MAYA) nu ar fi cu putinţă transcenderea acestora şi, implicit, nu ar fi niciodată posibilă eliberarea spirituală. Înţelegând aşa cum se cuvine aceste aspecte, trebuie tocmai de aceea să nu confundăm niciodată VIDUL sau HIATUSUL cu neantul, cu starea de gol sau de absenţă. În acest sens, trebuie să precizăm că neantul este definit în tradiţia milenară a înţelepciunii ca o simplă **negare** sau ca o completă **lipsă** a calităţilor, a posibilităţilor, a puterilor, etc., ce caracterizează Fiinţa (Existenţa). Neantul este asimilat adeseori cu starea de neputinţă (sau cu **imposibilul** ori lipsa tuturor posibilităţilor), cu starea de **gol** sau cu **nimicul** metafizic. Contrar aparenţelor, starea de neant (sau, altfel spus, starea de gol) nu este niciodată polar opusă aceleia a Fiinţei (a Existenţei), ea fiind opusă aceleia a **posibilităţii** sau a **realităţii** existenţei. Ea este o completă absenţă, ce este lipsită de orice putere creatoare. Este, prin urmare, extrem de important să înţelegem că prin raportarea noastră atentă şi plenar identificatoare (îndeosebi în cazul anumitor fenomene cosmice) la energiile misterioase ale VIDULUI DIVIN BEATIFIC care se manifestă în momentele HIATUSURILOR ca un efect a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7, ne vom putea amplifica întotdeauna starea de libertate interioară (putând, totodată, să realizăm salturi spirituale uriaşe). Aceasta ne permite să atingem, fulgerător, starea de dominare şi de transcendere a oricăror forme de dualitate, ce reprezintă cauza esenţială a ignoranţei şi a suferinţei ce caracterizează existenţa umană comună.

Pe de altă parte, atunci când ne raportăm aşa cum trebuie la anumite aspecte sau stări care transcend mintea şi intelectul (cum ar fi, spre exemplu, revelarea realităţii Sinelui Suprem Nemuritor ATMAN, ori experimentarea stării de VID BEATIFIC, etc.) este cel mai bine să reuşim aceasta nu prin tentative (care vor fi, fără îndoială, zadarnice) de a le defini pe baza unor noţiuni şi aspecte pe care deja le cunoaştem (şi care fac parte din ceea ce noi numim realitatea obişnuită, ce este supusă dualităţii) ci mai degrabă prin delimitarea lor de orice noţiune sau concept. Altfel spus, aceasta se realizează pe baza **negării** oricăror concepte, descrieri sau definiţii – care, prin însăşi natura lor, nu sunt altceva decât nişte **limitări**.

Analizând cât mai atent aceste aspecte, ne vom putea da seama că orice afirmare sau definire a unor aspecte sau realităţi ce sunt nelimitate şi transcendente este în realitate o formă de reducere a acestora la nivelul unor concepte şi noţiuni limitate. Altfel spus, aceasta atrage imediat după sine o „negare" a lor. Tocmai de aceea se poate spune că negarea unor asemenea definiţii sau conceptualizări limitative,

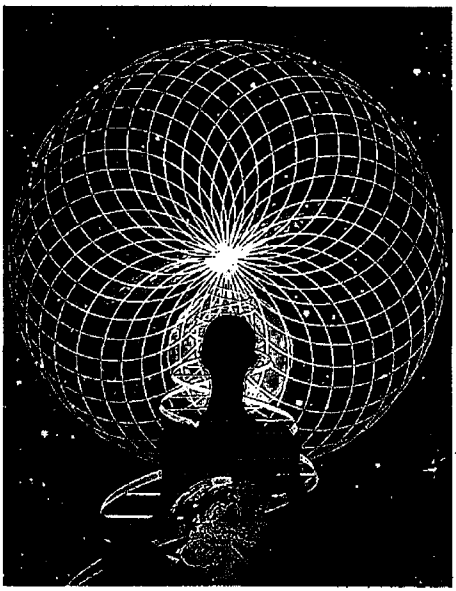

care se bazează pe compararea sau chiar pe identificarea aspectelor transcendente cu unele aspecte limitate ce există în lumea dualităţii, este în realitate o **afirmaţie** (sau, altfel spus, o **dublă negaţie** – o negare a „negării" limitative şi reducţioniste).

Este semnificativ faptul că putem întâlni acest mod de raportare la ceea ce transcende toate limitările şi dualitatea chiar şi în cuvintele pe care oamenii le folosesc adeseori în mod spontan, în astfel de situaţii. Spre exemplu, cuvântul „infinit" este structurat, după cum remarcă celebrul esoterist René Guénon, într-un asemenea mod care în aparenţă este negativ şi el exprimă, de fapt, **negarea** oricăror limite (a tuturor aspectelor finite), negare ce se revelează, de fapt, a fi o afirmare totală şi absolută, ce cuprinde în ea toate afirmaţiile particulare posibile, tocmai pentru că ea nu exclude niciuna dintre ele, înglobându-le pe toate într-o manieră nediferenţiată.

Înţelegând cât mai bine aceste aspecte, ne putem da seama că, întrucât Absolutul Divin transcende în totalitate domeniul existenţei comune, este necesar, tocmai pentru a exprima caracterul Său inefabil şi indicibil, să utilizăm o formulare care doar în aparenţă este negativă: în astfel de situaţii, noi putem deci afirma că El nu este, în loc să-L definim în diferite moduri reducţioniste.

O asemenea formulare este aceea a VIDULUI şi tocmai de aceea, conceptul de VID (sau altfel spus, conceptul de negare a tuturor condiţionărilor, a tuturor definiţiilor sau a tuturor limitărilor) este un concept esenţial, atât în tradiţia orientală, cât şi în tradiţia occidentală a înţelepciunii. Mai mult decât atât, acest concept este prezent chiar şi în creştinism (noi ne referim aici la aşa-numita „teologie negativă", ce consideră că numai exprimările care sunt formulate ca nişte negaţii sunt cele mai adecvate pentru a-L descrie într-o oarecare măsură pe DUMNEZEU, sau altfel spus, pentru a descrie ceea ce este în realitate infinit). Utilizarea plină de înţelepciune a **negării** reprezintă, astfel, mijlocul conceptual cel mai eficient de acces la înţelegerea misteriosului, a inefabilului, deoarece prin negare (sau altfel spus prin raportarea înţeleaptă la conceptul de VID BEATIFIC CREATOR) poate să apară cu uşurinţă suspendarea necesară (starea de discontinuitate, sau altfel spus, starea de HIATUS) în sfera minţii, ce va fi urmată de deschiderea plenară şi fulgerătoare a sufletului faţă de realitatea Absolută şi Transcendentă (DUMNEZEU).

C. Unele aspecte iniţiatice revelatoare cu privire la PRINCIPIUL UNITĂŢII ce ne apar ca fiind în strânsă legătură cu LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 şi cu LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7

Vom urmări să dezvoltăm în cele ce urmează, într-un anume mod iniţiatic, informaţiile succinte introductive ce au fost prezentate cu privire la PRINCIPIUL UNITĂŢII FUNDAMENTALE. Vom urmări, totodată, să facem unele legături cu LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 şi cu LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7, punând accentul, în primul rând, pe acele aspecte ale acestor legi divine tainice ale Manifestării care se află în strânsă legătură cu taina momentului de HIATUS ce este generat (în cadrul oricărui proces sau fenomen) de acţiunea LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7.

a) Elemente esoterice referitoare la PRINCIPIUL UNITĂŢII FUNDAMENTALE a întregii Creaţii

Aproape toate legile divine universale nu sunt altceva decât nişte SUI GENERIS dezvoltări şi nuanţări (sau am putea spune, nişte „explicitări" particulare) ale Principiului esenţial al Unităţii, prin a cărui cunoaştere profundă apare totodată în fiinţa noastră Cunoaşterea Divină perfectă. În realitate, numai prin atingerea acestei Cunoaşteri Divine fundamentale reuşim să transcendem toate speculaţiile, toate presupunerile, precum şi toate ipotezele sau conceptualizările ce ţin de lumea relativă a dualităţii şi a devenirii. Pe de altă parte, prin înţelegerea profundă şi completă a sistemului de octave tainice, creatoare, ale MACROCOSMOSULUI (sau, altfel spus, prin înţelegerea ciclicităţilor fundamentale care animă întregul MACROCOSMOS) vom putea obţine cheia înţelegerii Principiului esenţial al Unităţii întregii Creaţii. Astfel, vom putea descoperi că El este esenţa a tot ceea ce este manifestat – spaţiul, timpul, cauzalitatea, etc.

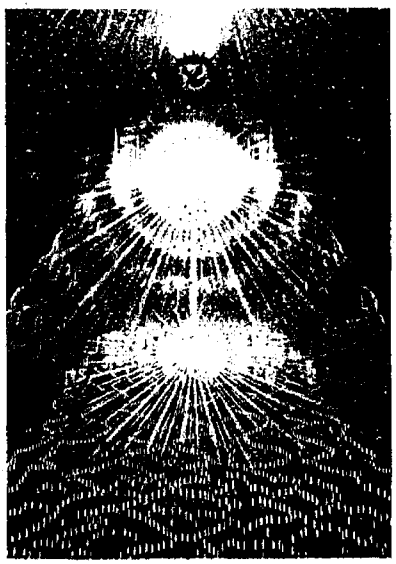

Fiind cea mai evidentă expresie a nondualităţii, starea de Unitate (care poate fi simbolizată, la modul cel mai general, prin intermediul numărului 1) are ca atribut fundamental conceptul de Absolut, de origine supremă a tuturor manifestărilor relative. Ca Principiu Absolut, starea de unitate (sau altfel spus, starea de perfectă nondualitate)

se revelează în sfera diferenţiată a Multiplicităţii şi a efemerităţii în două moduri complementare: aspectul manifestat şi aspectul nemanifestat al Logosului Creator Dumnezeiesc, sau altfel spus, aspectul imanent şi aspectul transcendent al acestuia (sau dacă ar trebui să ne exprimăm în terminologia sistemului TANTRA, cei doi termeni ar fi SHAKTI şi, respectiv, SHIVA).

Cei înţelepţi afirmă că orice unitate autonomă a Creaţiei (sau altfel spus, orice MICROCOSMOS – cum ar fi spre exemplu, MICROCOSMOSUL fiinţei umane) reprezintă (datorită structurii holografice tainice a întregii Manifestări) Unitatea Divină Supremă, esenţa Misterului Suprem al Dumnezeirii, care transcende orice tentativă de cunoaştere umană limitată. Ea ni se revelează ca fiind cauza tuturor cauzelor, originea tuturor originilor. Ea este izvorul tainic şi nevăzut a tot ceea ce există, ea este anterioară oricărei manifestări, aşa cum afirmă, într-un mod criptic, faimosul tratat esoteric al tradiţiei ebraice Sepher Yetzirah: „Înainte de unul cel unic [care nu este altceva decât Unicul DUMNEZEU, sau altfel spus, starea de perfectă nondualitate a Dumnezeirii (n.n.)] ce ai putea număra [ce ar putea să existe (n.n.)]?"

Starea de perfectă unitate (nondualitate) este, atunci când este privită dintr-o altă perspectivă, Unitatea metafizică primordială (KAULA, în terminologia şivaismului din Caşmir), întâia determinare ce apare în oceanul cel infinit al tuturor posibilităţilor de manifestare fără de care nimic nu ar putea fi creat. Ea este Cuvântul Divin Creator, prin care totul este adus (şi menţinut) în lumina existenţei.

Indivizibilă şi absolută, starea de unitate perfectă este înzestrată cu toate calităţile şi atributele Dumnezeirii, ea este, în realitate, esenţa oricărei forme de existenţă, ea este esenţa care se regăseşte în orice creatură sub forma „scânteii" ce îşi are originea în Lumina Divină Necreată ce este prezentă în ea (Sinele Nemuritor Divin, ATMAN).

Starea de perfectă Unitate nu este însă opusă realităţii relative şi diferenţiate, ci o include în ea însăşi, alături de alte posibilităţi nesfârşite de manifestare. Atunci când, la un moment dat, realizăm profund şi plenar această stare de perfectă Unitate (nondualitate) ce există în noi înşine, chiar în „miezul" vieţii noastre obişnuite (viaţa care conţine totodată în ea Multiplicitatea şi diferenţierea) atingem astfel condiţia de eliberat spiritual în viaţă (care ar mai putea fi descrisă şi ca „Starea plenar trăită de simultană Unitate în Multiplicitate şi de Multiplicitate în Unitate").

Pe de altă parte, la modul esenţial vorbind, manifestarea diferenţiată şi multiplă nu este niciodată separată de Unitatea absolută şi nondual, care îi este în realitate Inima (nucleul suprem sau Sinele), indiferent de cât de haotică sau de contradictorie ar putea să ne apară această manifestare diferenţiată. Este însă important

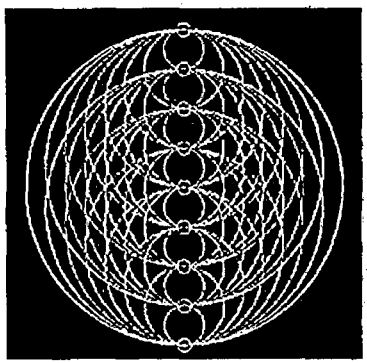

să ne dăm seama că, prin aceasta, Principiul Unic (care, aşa cum am menţionat anterior, poate fi reprezentat matematic de numărul 1) nu este afectat câtuşi de puţin.

În sfera MICROCOSMOSULUI fiinţei umane, realizarea stării de Unitate Divină esenţială cunoaşte mai multe trepte (grade). Dacă, în cazul celui mai înalt grad de realizare, ea înseamnă revelarea deplină a Sinelui Suprem Nemuritor Divin (ATMAN), ea se poate exprima şi prin realizări parţiale ce pot fi considerate tot atâtea „repere" pe drumul ce ne conduce către revelarea deplină a Sinelui Suprem Nemuritor (ATMAN). Revelarea Sinelui Suprem Nemuritor (ATMAN), atunci când este totală, atrage după sine unitatea de gândire, unitatea de acţiune, unitatea de simţire, etc. – cu alte cuvinte, face să apară orientarea profundă a energiilor şi a impulsurilor care ne animă întreaga făptură către Centrul Unic şi imuabil ce există în fiinţa noastră: Sinele Suprem Nemuritor (ATMAN). De altfel, ar trebui să ne amintim că toate centrele spirituale autentice, din toate timpurile (templele, bisericile, catedralele, etc.) au manifestat sau manifestă o anumită Prezenţă Divină tainică în ele numai în măsura în care ele oglindesc, în realitatea lor diferenţiată, Centrul cel Unic şi nondual – Unitatea Divină, (care este reprezentată simbolic de numărul 1) şi care totodată este Axul cel imuabil şi stabil al MACROCOSMOSULUI, Inima supremă a TOTULUI, Eternitatea, Transcendenţa, Adevărul Ultim, Plenitudinea existenţei eterne în care se întâlnesc într-un mod complet şi nediferenţiat toate manifestările posibile. În ipostaza Eternului Absolut, care se află mai presus atât de Manifestare cât şi de Nemanifestare, Unitatea Divină este Principiul Suprem (care mai este numit şi DUMNEZEU TATĂL, BRAHMAN, PARAMASHIVA, etc). Eternul Absolut este totalitatea absolută, infinită şi imuabilă deoarece El rămâne mereu acelaşi, în eternitate, fiind mai presus de orice schimbare, creştere sau diminuare (toate acestea ţinând doar de sfera relativităţii). Tocmai de aceea se spune că raportarea la Principiul Dumnezeiesc Unic este realizată cel mai uşor prin intermediul negării oricăror definiţii care ar putea să-L limiteze (fără îndoială numai din punct de vedere conceptual): El este „fără formă", „fără nume", „fără chip", „fără atribute", „non-conceptualizabil", etc., deoarece transcende atât mintea cât şi starea de vacuitate mentală, atât cunoaşterea cât şi necunoaşterea. Tocmai de aceea, în lipsa unui nume adecvat, El a fost denumit adeseori „Vidul Absolut Beatific", însă El este totodată Plenitudinea Absolută.

Fiind totodată imperceptibil de către creaturile limitate, El se află pretutindeni şi nicăieri, fiind prezent chiar în Inima cea tainică a tuturor făpturilor (acolo El există ca Sine-Esenţă, ATMAN). Referitor la realitatea Sa, „KENA UPANISHAD" spune: „Pe El (DUMNEZEU) ochiul nu-L poate niciodată vedea, cuvântul nu-L poate niciodată defini şi mintea nu-L poate niciodată înţelege, pentru că întotdeauna, fără excepţie, El nu poate fi înţeles decât prin El însuşi şi numai de către El însuşi (sau, altfel spus, identificându-ne total şi profund cu El Însuşi – n.n.)".

La rândul său, Maestrul taoist Chuang Tse afirma cu privire la cunoaşterea pe care o putem avea despre Unitatea Divină Supremă în sfera noastră umană de înţelegere, următoarele: „Cu privire la principiul unic şi absolut, nu putem niciodată să ne întrebăm «Ce este el?» şi nici nu putem să ne răspundem." La o analiză atentă, ne putem da seama că orice tentativă de acest fel (fie interogativă, fie explicativă) intră automat sub incidenţa dualităţii şi ne face astfel să ratăm posibilitatea de a transcende Manifestarea, atingând astfel starea de nondualitate. Cu toate acestea, dat fiind faptul că El (DUMNEZEU Cel Unic) este Centrul (Sinele cel Suprem) adevărat al oricărei fiinţe umane (sau altfel spus, Cel care afirmă întotdeauna, în realitate, în orice fiinţă umană, indiferent dacă ea este sau nu conştientă de aceasta, „EU SUNT"), El (DUMNEZEU TATĂL) este totodată accesibil tuturor fiinţelor umane deoarece, în ipostaza de Inimă esenţială a oricărui om, DUMNEZEU Cel Unic poate fi realizat fără îndoială aici (prin revelarea Sa inefabilă în această Inimă-Esenţă). Atunci când ni se revelează DUMNEZEU, El ne apare ca fiind totodată pacea extatică şi tăcută a detaşării totale, care este caracteristică Centrului misterios al Roţii Energiilor Divine.

Noţiuni esoterice referitoare la numărul 1 ca expresie simbolică esenţială a Principiului Unităţii

Simbol predilect al Esenţei Divine Nemuritoare (ATMAN), numărul 1 este prin excelenţă numărul lui DUMNEZEU TATĂL în cadrul Treimii Divine din creştinism (DUMNEZEU TATĂL, DUMNEZEU FIUL şi DUMNEZEU SFÂNTUL DUH). Numărul 1 reprezintă, de asemeni, Simbolul perfectei Unităţi, nonduale şi inseparabile, a Trinităţii Divine.

Cu privire la numărul 1, faimosul ocultist Cornelius Agrippa afirmă: „Numărul 1 se află într-o strânsă şi misterioasă legătură cu DUMNEZEU Cel Absolut (Suprem) care, cu toate că este nenumărabil şi unic, creează toate lucrurile şi fiinţele numărabile şi le conţine totodată fără încetare în El însuşi". Sfântul Augustin spune, cu privire la numărul 1: „Unitatea (numărul 1) este în strânsă legătură cu Supremul DUMNEZEU, el ni se dezvăluie ca fiind principiul tuturor lucrurilor şi fiinţelor".

Înţeleptul Heraclit spunea: „Unitatea provine din însăşi Multiplicitatea fiinţelor şi a lucrurilor, iar din Unitate provine fără îndoială întreaga Multiplicitate a Manifestării". În Evanghelia apocrifă a lui Toma, găsim următoarea rostire plină de înţelepciune a lui Iisus: „Mulţi dintre cei dintâi vor fi cei de pe urmă, pentru ca în final ei să fie şi să rămână Unul". În viziunea genialului gânditor francez Blaise Pascal, „Întregul univers, chiar aşa infinit cum pare, este cuprins în Unitate". Această afirmaţie a sa nu

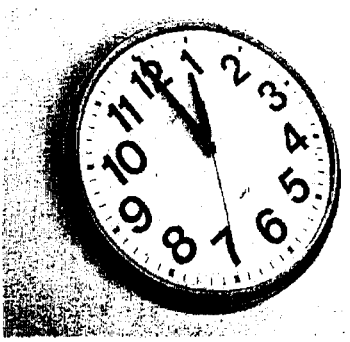

face decât să actualizeze convingerile vechilor alchimişti cu privire la unitatea fundamentală a aşa-zisei materii: „Întregul univers este în esenţa sa o perfectă şi indivizibilă Unitate".

Simbolic vorbind, numărul 1 reprezintă Centrul cel tainic al fiinţei umane, izvorul şi sfârşitul tuturor lucrurilor, dar şi Centrul misterios şi ontologic al întregii Creaţii. Numărul 1 este atât Simbolul fiinţei, cât şi al Revelaţiei care înalţă omul până la nivelul Dumnezeirii pentru că, mai întâi de toate, numărul 1 Îl reprezintă pe DUMNEZEU Cel Unic. Numărul 1 se regăseşte în iconografia tradiţională şi este reprezentat prin imaginile pietrei care este aşezată vertical, a falusului în erecţie continuă (care prefigurează starea de continenţă perfectă în cazul bărbatului), ori prin aşezarea în poziţie verticală a unui băţ. Totodată, numărul 1 reprezintă fiinţa activă şi creatoare.

Numărul 1 este, în opinia lui Carl Gustav Jung, esenţa enigmatică a tuturor „simbolurilor unificatoare" – acele simboluri care tind să concilieze contrariile, permiţând astfel să se realizeze sinteza opuşilor (astfel de exemple sunt YANTRA-ele, MANDALA-ele, hexagramele, „pecetea lui Solomon", cercul zodiacal, etc). Aproape toate simbolurile fundamentale, unificatoare sunt încărcate cu o tainică energie psihică foarte puternică. Despre toate acestea, Jung spune că ele nu apar în timpul viselor decât atunci când procesul de individualizare este foarte avansat şi fiinţa umană în cauză este capabilă să integreze pe deplin energia tainică a simbolului unificator, pentru a realiza în ea însăşi armonia dintre conştient şi inconştient, ce face să apară echilibrul dinamic al contrariilor complementare. Aceasta face să apară o coabitare inefabilă între iraţional şi raţional, între intelect şi imaginar, între real şi ireal, între concret şi abstract. Totalitatea se unifică, mai ales atunci, în fiinţa umană care înfloreşte plenar.

Unitatea (numărul 1), din care totul apare şi în care totul este menţinut în existenţă, se revelează prin intermediul tuturor manifestărilor ei. Ea cuprinde în sine însăşi (într-o stare de potenţialitate) toate numerele (sau altfel spus, întreaga gamă nesfârşită de frecvenţe de vibraţie ale Macrocosmosului, împreună cu cele şapte straturi ale acestuia).

Deoarece DUMNEZEU a creat totul din starea de nediferenţiere primordială (zeroul cel misterios sau „genunea" cum îl numeşte Biblia) rezultă că, de fapt, unitatea (numărul 1) reprezintă esenţa enigmatică a oricărei fiinţări. Dintre toate numerele, numărul 1 sau Unitatea este, în eternitate, expresia cea mai directă a lui DUMNEZEU CEL UNIC (DUMNEZEU TATĂL), pentru că, de fapt, toate celelalte numere nu sunt decât „repetarea" acestei Unităţi primordiale. Această unitate primordială este măsura comună a tuturor numerelor pentru că, în realitate, toate numerele sunt mereu identice cu ele însele numai pentru că în ele rezidă neîncetat **Principiul Identităţii** (sau Unitatea Absolută). **Altfel spus, simplul fapt, care este atât de banal în aparenţă încât este considerat o evidenţă de către oricine, că,**

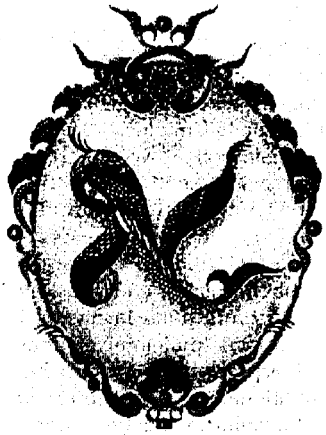

în permanenţă, indiferent de modificările fizice, emoţionale, mentale, etc. ce apar în universul nostru lăuntric, în decursul timpului, fiecare dintre noi ne simţim întotdeauna noi înşine, este dovada prezenţei enigmatice în făptura noastră a acestei Unităţi Divine absolute, supreme, pe care, chiar dacă nu ne dăm deocamdată seama de ea, O indicăm de fiecare dată atunci când spunem „eu" sau „eu sunt", ceea ce nu este, în realitate, altceva decât o raportare la Sinele Suprem Divin Nemuritor (ATMAN).

Oferim, în cele ce urmează, câteva incidenţe semnificative ale numărului 1:

- Atunci când este privit ca fiind o perfectă Unitate coerentă, ce constituie baza şi totodată evocă desăvârşirea realităţii, numărul 1 este un simbol al Totului (care conţine în el întreaga Manifestare).
- El exprimă, într-un mod criptic, aspectul de lider (conducător) al oricărei ierarhii, de autoritate sau putere spirituală.
- Unitatea (numărul 1) reprezintă în acelaşi timp punctul de plecare, începutul, originea, dar şi finalitatea şi desăvârşirea. Atunci când este privit din acest punct de vedere, numărul 1 ne apare ca fiind simbolul vizionarului, al antemergătorului, al iniţiatorului, al noului în general, al ineditului, al spontaneităţii, al cauzei primordiale şi al eternului început.
- Unitatea (numărul 1) reprezintă esenţa oricărei forţe bine-făcătoare, a oricărei energii benefice şi a oricărei activităţi ce este divin integrată şi armonioasă.
- Reprezentarea geometrică a numărului 1 este punctul matematic adimensional (ce este nemanifestat dar care, totodată, reprezintă esenţa oricărei manifestări).
- Numărul 1 exprimă, deopotrivă, unitatea extatică a stării androginale misterioase (ARDHANARISHVARA, în terminologia tantrică).
- Proprietăţile esenţiale ale Unităţii sunt: identitatea, imuabilitatea, eternitatea şi universalitatea.
- În limba ebraică, numărul 1 se scrie cu ajutorul primei litere a alfabetului ebraic (ALEF), a cărei formă reprezintă într-un mod simbolic fiinţa umană, care îşi ridică un braţ către Cer şi îşi îndreaptă celălalt braţ către Pământ, realizând, în felul acesta, unificarea arhetipală a Totului: א.
- Cifra 1 este singura cifră care se scrie la fel în aproape toate limbile pământului (scrierea sa se poate reduce aproape întotdeauna la o simplă linie verticală).
- Numărul 1 este şi numărul atomic al hidrogenului, care este cel mai răspândit element chimic din univers (universul fizic), şi este întâlnit în ipostaza de constituent al apei, care este totodată sursa tuturor formelor de viaţă.

b) Elemente esoterice referitoare la LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3

După cum am arătat în cadrul prezentării elementelor introductive ale acestui studiu asupra secretelor dezvăluite ale HIATUSULUI, întreaga Manifestare (la aproape toate ordinele ei diferite de mărime) se bazează pe două legi tainice fundamentale, care sunt cunoscute în tradiţia spirituală a umanităţii sub numele de LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 (care apare şi sub alte denumiri: „Legea celor trei forţe tainice independente", „Legea Triunghiului", „Legea lui 3", etc.) şi LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 (această lege mai este cunoscută şi sub alte denumiri: „Legea celor 7 faze ocultе procesuale", „Legea octavei", „Legea lui 7", etc).

Una dintre Legile Divine fundamentale care creează aproape toate fenomenele ce apar în MACROCOSMOS – de la procesele subatomice până la grandioasele fenomene cosmice, de la tot ceea ce se petrece în universul fizic, până la ceea ce se petrece în universul cauzal (inclusiv) – este LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3, care face ca aproape tot ceea ce există să fie produsul tainic al interacţiunii particulare (sau al combinării în anumite grade) a trei forţe tainice fundamentale. În viziunea înţelepciunii milenare, iniţierea unei fiinţe umane în tainele acestei Legi Divine poate fi considerată, pe drept cuvânt, temelia oricărei cunoaşteri spirituale autentice. Spre exemplu, în tradiţia şivaismului din Caşmir, chiar numele sistemului TRIKA arată cât de importantă este această lege divină, cuvântul TRIKA însemnând, în limba sanscrită, „Trinitate" sau „Treime".

În conformitate cu tradiţia universală a înţelepciunii, o forţă ce este singură sau chiar două forţe polar opuse [(+) şi (–)] nu pot niciodată să producă, ele singure, o manifestare ce este viabilă. Marii iniţiaţi consideră că pentru aceasta este necesară aproape întotdeauna o a treia forţă, care este menită să intermedieze şi să unifice (în cadrul interacţiunii lor polar opuse, dinamice) cele două forţe opuse şi complementare. Prima forţă de acest gen este numită, de regulă, activă sau pozitivă, cea de-a doua forţă este numită pasivă sau negativă, iar cea de-a treia forţă este numită neutră sau neutralizantă. Totuşi, trebuie să ne dăm seama că, în realitate, **toate aceste trei forţe sunt active**, ele apărându-ne ca fiind active, pasive sau neutre **numai în momentul întâlnirii lor** creatoare. Altfel spus, aceste trei forţe adoptă această condiţionare precisă [(+), (–) sau (0)] **numai în relaţie cu celelalte două şi la un moment dat.**

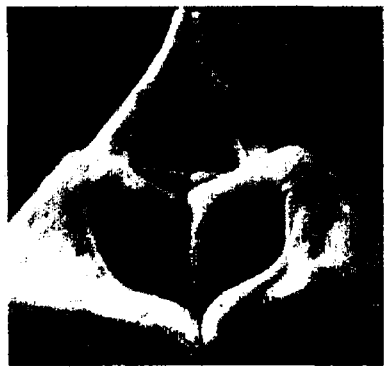

La modul general vorbind, am putea defini LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 în felul următor:

„În întreaga Manifestare, aproape totul este caracterizat întotdeauna, în fiecare moment (în fiecare cuantă de timp sau de spaţiu) de trei aspecte distincte, relativ independente şi autonome, dar care sunt intim şi perfect corelate unele cu altele."

Aceste trei aspecte sunt definitorii

pentru toate straturile sau etajele Creaţiei, începând cu cel mai elevat dintre acestea şi încheind cu cel mai grosier (universul material, fizic). Totul este, aproape întotdeauna, caracterizat de trei aspecte fundamentale distincte: aspectul plus (+), aspectul minus (-) şi aspectul neutru (0). Aceste trei aspecte esenţiale, ultime creează, susţin şi în final resorb tot ceea ce există.

Am mai putea adăuga că, în timp ce perechea de forţe activă-pasivă acţionează întotdeauna în cadrul dualităţii, manifestarea forţei neutre întregeşte şi totodată face posibilă transcenderea nivelului dualităţii, ce este descris de perechea FORŢĂ ACTIVĂ (+) - FORŢĂ PASIVĂ (-). În cadrul Manifestării, FORŢA NEUTRĂ (0) este de regulă foarte greu sesizabilă de către fiinţele umane obişnuite. Cu toate acestea, chiar şi în sfera umană, putem să observăm cu uşurinţă că întreaga noastră existenţă este caracterizată de trei aspecte fundamentale: orice fiinţă umană realizează diferite acţiuni (deci acţionează) indiferent dacă ea este sau nu conştientă de aceasta; orice fiinţă umană cunoaşte (sau altfel spus percepe şi experimentează) şi orice fiinţă umană are anumite orientări preponderente (tendinţe, dorinţe sau aspiraţii predominante). Nu există aspecte care să nu fie incluse în acestea trei: VOINŢĂ, ACŢIUNE şi CUNOAŞTERE. Cele trei forţe tainice fundamentale care susţin întreaga existenţă umană sunt în realitate cele trei energii feminine Divine esenţiale care acţionează în întreaga Creaţie: ICCHA SHAKTI (Energia Feminină Divină a Voinţei), JNANA SHAKTI (Energia Feminină Divină a Cunoaşterii) şi KRIYA SHAKTI (Energia Feminină Divină a Acţiunii). Fără îndoială că în sfera umană aceste energii nu mai au amploarea nelimitată pe care ele o prezintă în MACROCOSMOS, dar chiar şi aici ele se manifestă tot ca trei aspecte esenţiale, care sunt întotdeauna necesare şi suficiente.

Simplificând aceste aspecte pentru a le face să devină cât mai clare, am putea spune că LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 face ca aproape întotdeauna, în orice manifestare (indiferent de nivelul predominant de vibraţie al acesteia), cât şi în desfăşurarea oricărui fenomen sau eveniment, să acţioneze, într-un mod sinergic şi corelat, trei forţe fundamentale, care ar putea fi numite la modul cel mai general (în contextul cognitiv actual): FORŢA POZITIVĂ (+), FORŢA NEGATIVĂ (-) şi FORŢA NEUTRĂ sau neutralizantă (0).

În cele mai multe cazuri, oamenii de ştiinţă consideră că în desfăşurarea oricărui fenomen care apare trebuie să existe două categorii de forţe sau aspecte opuse şi complementare: forţele care iniţiază acţiunile şi forţele care se opun acestora (sau altfel spus forţele de reacţiune). Spre exemplu: forţa de acţiune şi

forța de inerție care i se opune, respectiv forța electrică (+) și forța electrică (–), forța magnetică (+) și forța magnetică (–), celulele reproducătoare masculine și celulele reproducătoare feminine etc. Chiar dacă în mod obișnuit nu suntem pe deplin conștienți de existența celei de-a treia forțe [forța neutră, (0)] ea este totuși esențială pentru a surveni interacțiunea creatoare și corelată a celor două tipuri de forțe care sunt opuse și complementare [(+) și (–)].

În marea majoritate a tratatelor străvechi ale înțelepciunii se vorbește cel mai adesea numai despre interacțiunea polară, dinamică a două forțe opuse, complementare și esențiale: YANG (+) și YIN (–). Nu se vorbește despre cea de-a treia forță deoarece, fiind o forță neutră (0), ea nu se manifestă niciodată într-un mod direct (sau, am putea spune într-un mod explicit) pe nivelul pe care există cele două aspecte polar opuse complementare (+ și –), ce sunt în strânsă legătură cu respectivul aspect neutru. Respectivul aspect neutru (0) nu este deci manifestat pe nivelul (sau stratul) în care are loc acea interacțiune dinamică dintre forța plus și forța minus. Spre exemplu: în lumea materială fizică avem (+) și (–), aspectul electric și aspectul magnetic, aspectul solar și aspectul lunar, aspectul masculin și aspectul feminin și așa mai departe. Întotdeauna, însă, există un aspect tainic, complementar care le poate unifica pe amândouă, dar acest aspect nu se manifestă în mod direct la nivel fizic. Acest aspect poate fi însă perceput ca existând pe un nivel sau altfel spus într-un plan superior (stratul subtil eteric, de exemplu). La fel, în sfera eterică, dar și în cea astrală, ca și în fiecare plan al Manifestării, există trei aspecte distincte, dar numai două dintre ele sunt manifestate (altfel spus, numai două dintre acestea sunt în mod direct percepute) pe nivelul sau în stratul respectiv. Cu toate acestea, în absența celei de-a treia forțe (sau altfel spus, atunci când lipsește cel de-al treilea aspect) nu este cu putință să apară interacțiunea dinamică, creatoare dintre (+) și (–). Acea tainică forță neutră, care în realitate reprezintă o anumită manifestare misterioasă a VIDULUI CREATOR ȘI BEATIFIC este, am putea spune, liantul care unește plusul (+) și minusul (–) și le integrează în final pe amândouă într-o stare de unitate armonioasă și coerentă (însăși Creația).

Pentru a înțelege așa cum se cuvine aceste aspecte, oferim în continuare un exemplu foarte simplu. Să presupunem ca la un moment dat simțim o aspirație intensă de a ne purifica și de a ne eleva cât mai mult frecvența de vibrație a universului nostru lăuntric, pentru a ne revela în felul acesta realitatea noastră esențială (Sinele nemuritor suprem, ATMAN). În acest caz, atât intenția noastră clară și fermă, cât și aspirația noastră de a ne transforma din punct de vedere spiritual reprezintă, am putea spune, forța activă (+). Într-o astfel de situație inerția, care este deja acumulată în universul nostru lăuntric și se manifestă prin intermediul tuturor

obişnuinţelor unei vieţi banale, ce se opune în felurite moduri efortului nostru spiritual şi sincer, reprezintă forţa pasivă (–).

Dacă într-o astfel de situaţie, în fiinţa noastră nu este prezentă în egală măsură şi cea de-a treia forţă [forţa neutră, (0)], aceste două forţe (respectiv forţa activă şi forţa pasivă) fie se vor anihila una pe cealaltă, fie, dacă cea activă va predomina, ea va fi totuşi incapabilă să producă vreun efect în direcţia dorită de noi (revelarea Sinelui Suprem Nemuritor, ATMAN), pentru că, de fapt, orice transformare fundamentală de stare (inclusiv modificarea nivelului nostru predominant de conştiinţă) este întotdeauna declanşată şi dusă la bun sfârşit de acţiunea celei de-a treia forţe [forţa neutră, (0)]. Cu alte cuvinte, chiar şi în cazul în care aspiraţia noastră spirituală va fi mult mai puternică decât inerţia care deja există în noi, a obişnuinţelor nefaste şi a larvarităţii în care ne complacem, existenţa doar a acestei forţe active (+) nu va fi suficientă pentru a ne depăşi, sau altfel spus, pentru a transcende nivelul anterior de conştiinţă, pentru că, de fapt, orice depăşire implică, aşa cum am arătat anterior, prezenţa unei forţe neutre – care ar putea fi atrasă prin intermediul graţiei iniţierii, sau prin intermediul realizării consecvente a unor tehnici spirituale adecvate.

În cazul acestui exemplu simplu, atragerea forţei neutre va fi asigurată, fie prin intermediul unei iniţieri adecvate ce este apoi pusă în practică într-un mod consecvent, fie printr-o anumită metodă spirituală adecvată prin a cărei realizare atentă şi consecventă va apare, după un anumit interval de timp, succesul la care aspirăm. În cazul unui practicant YOGA începător sau foarte avansat, atracţia acestei tainice forţe neutre în propriul său univers lăuntric va fi, fără îndoială, asigurată prin realizarea a unuia sau a mai multor TAPAS-uri care vor fi duse la bun sfârşit. Străvechiul aforism oriental: „Pe maestrul yoghin îl face până la urmă realizarea cu succes a unor tehnici YOGA adecvate" enunţă, totodată, secretul fundamental al atragerii în universul practicantului YOGA a prezenţei forţei neutre(0), care va declanşa până la urmă transformarea la care el aspiră. Acest exemplu simplu, care a fost ales din domeniul practicii spirituale, poate fi extrapolat cu uşurinţă la o gama nesfârşită de fenomene care sunt întâlnite în existenţa noastră de zi cu zi, atât în natură cât şi în interacţiunile cu ceilalţi sau în cazul diferitelor procese psihomentale care se desfăşoară în universul nostru lăuntric. Prin intermediul acestui exemplu ne putem da seama că, de fapt, multe dintre fenomenele care ne apar ca fiind foarte simple, atunci când ne transformăm punctul de vedere, ele pot să ne apară în realitate ca fiind complexe. Atunci când ajungem să înţelegem foarte bine această lege, descoperim ca unele fenomene care înainte ni se păreau a fi banale ne apar după aceea ca o foarte complexă interferenţă de triade creatoare sau, altfel spus, ca nişte distincte unificări creatoare ale celor trei forţe complementare: (+), (–) şi (0). Pe măsură ce vom căpăta o anumită experienţă în

ceea ce priveşte manifestarea acestei Legi, ne vom putea da, la un moment dat, de fiecare dată seama, atunci când constatăm un anumit HIATUS (o întrerupere) în cursul desfăşurării unui anumit proces sau a unei acţiuni, că în acel moment este fără îndoială absentă manifestarea forţei tainice neutre (0) care face cu putinţă încheierea cu succes a acelui fenomen sau a acelei acţiuni.

Prin urmare, un aspect ce este deosebit de important să fie reţinut în ceea ce priveşte modul în care se manifestă LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 este acela că aproape *întotdeauna, orice proces de sublimare a anumitor energii (care atrage după sine ridicarea frecvenţei dominante de vibraţie a sistemului), cât şi orice proces de condensare (sau, altfel spus, orice proces de coborâre a frecvenţei dominante de vibraţie a sistemului) sunt, de fapt, produse de interacţiunea complexă a celor trei forţe fundamentale:* PLUS (+), MINUS (–) ŞI ZERO (0). În lumina acestor revelaţii, se poate spune că atât plusul (+) cât şi minusul (–) coexistă oarecum pe acelaşi plan sau nivel al Manifestării, însă aspectul neutru (0) nu se manifestă întotdeauna pe acel plan. Altfel spus, aspectul neutru rămâne nemanifestat în planul sau pe nivelul respectiv, dar el generează o anumită orientare sau tendinţă care face să apară la un moment dat transformarea ce este scontată. Prin urmare, această transformare apare numai după ce va fi dusă la bun sfârşit acţiunea respectivă sau va fi finalizat procesul cognitiv care face să apară o anumită experienţă. În cazul fuziunii amoroase frenetice între un bărbat şi o femeie care se iubesc şi practică foarte bine amorul cu continenţă şi transfigurare, forţa neutră (0) care va fi atrasă în universul lor lăuntric datorită interacţiunii forţei active (+) a bărbatului cu forţa pasivă (–) a femeii va fi starea euforică de orgasm (fără ejaculare sau descărcare). În lumina acestor revelaţii, se poate spune că atragerea şi acumularea acestei forţe neutre (0) este întotdeauna *extrem* de importantă, pentru că ea este aceea care va genera întotdeauna o anumită orientare a interacţiunii polar opuse complementare, respectiv dintre forţa (+) şi forţa (–).

Starea neutră (0) este adeseori numită în YOGA esoterică „starea de înălţare în condiţia AKASHA-ică". Această stare este numită astfel deoarece ea corespunde cel mai mult ca mod de manifestare cu realitatea lui AKASHA TATTVA care, după cum ştim, nu se manifestă nici ea în dimensiunea în care este există cele 4 TATTVA-e [ca un exemplu foarte simplu care ilustrează acest adevăr merită să ne amintim că există doar 4 tipuri de semne zodiacale: de pământ (PRITHIVI TATTVA), de apă (APAS TATTVA), de foc (TEJAS TATTVA) şi de aer (VAYU TATTVA). După

cum putem observa cu uşurinţă, nu există şi semne zodiacale de eter (AKASHA TATTVA)]. Această stare AKASHA-ică fiind mai curând o stare tainică potenţială, ea cuprinde totuşi în realitatea sa unele tendinţe care, deşi sunt nemanifestate, vor genera totuşi o anumită orientare – evolutivă sau involutivă (respectiv de sublimare sau de condensare ori, în termeni alchimici, un proces de SOLVE sau un proces de COAGULA) ce va începe la un moment dat să se manifeste în cadrul sistemului (procesului, fenomenului, etc.) respectiv.

Atât procesele de elevare (sublimare) cât şi cele de coborâre (condensare) pot fi înţelese cu uşurinţă dacă ne raportăm într-un mod analogic la unele fenomene simple şi binecunoscute ce au loc în natură: spre exemplu transformarea specifică de stare a unei substanţe – din starea gazoasă în starea lichidă sau din starea lichidă în starea solidă. Transformarea de stare a unei substanţe din starea lichidă în starea solidă ne permite să înţelegem procesul de condensare. Trecerea unei substanţe din starea lichidă în starea gazoasă ne permite să explicăm şi totodată să înţelegem procesul de sublimare. Toate aceste fenomene sunt caracterizate, în primul rând, de o anumită modificare a condiţiei TATTVA-ice predominante a substanţei. Dacă, spre exemplu, topim o bucată de gheaţă, ea va trece atunci de la starea de agregare solidă (în care predomină PRITHIVI TATTVA), la starea de agregare lichidă (în care predomină APAS TATTVA). Dar, dincolo de toate acestea, trecerea propriu-zisă de la o stare de agregare la o altă stare de agregare se face într-un anumit interval de timp în care, la un moment dat, se manifestă o condiţie (energie) neutră (această energie neutră care apare în exemplul ales de noi – topirea unei bucăţi de gheaţă – este numită, în fizică, stare de „căldură latentă"). De exemplu, să considerăm un

sistem format dintr-o bucată de gheaţă având temperatura de -10° C pe care îl încălzim până când temperatura sa atinge valoarea de 0° C. Dacă din acest moment vom încălzi în continuare sistemul format din bucata de gheaţă temperatura acestui sistem va rămâne constantă şi anume 0° C până când întreaga bucată de gheaţă se va topi. Continuând procesul de încălzire, sistemul reprezentat de bucata de gheaţă iniţială va ieşi gradat din starea solidă, gheaţa începând să se topească. În această fază de tranziţie, atât apa care a rămas în stare solidă (gheaţa) cât şi cea care se află în stare lichidă vor avea aceeaşi temperatură de 0° C. Încălzind în continure sistemul format din apa în stare solidă (gheaţa rămasă netopită) şi cea în stare lichidă (gheaţa care s-a topit deja) se ajunge la un moment dat la topirea în întregime a bucăţii de gheaţă iniţiale, deşi temperatura rămâne constantă de 0° C . De abia din acest moment (în care întrega bucată de gheaţă iniţială s-a topit), dacă vom continua să încălzim sistemul

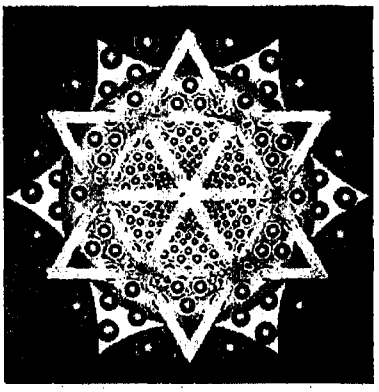

(format acum doar din apă în stare lichidă), temperatura lui va reîncepe să crească. La fel se prezintă situaţia şi în cazul unui proces de vaporizare: sistemul apei respective rămâne la o temperatură de 100° Celsius sau chiar mai mult, până când întreaga cantitate de apă se va transforma în vapori.

În lumina acestor revelaţii, ne putem da seama că fiecare strat sau nivel al Manifestării prezintă în realitate o complexă stare de vibraţie (mai exact cuprinde o întreagă gamă de frecvenţe de vibraţie). Exact aşa cum în lumea materială fizică avem starea solidă, starea lichidă, starea gazoasă sau starea de plasmă, tot aşa există şi alte stări subtile de agregare ale materiei (este de la sine înţeles că aici este vorba de o materie subtilă) cărora le este conferită predominanţa anumitor TATTVA-e. Procesul de trecere de la o stare de agregare (fizică ori subtilă) la orice altă stare care este diferită de starea anterioară decurge întotdeauna pe baza LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 3: se trece printr-o fază de interacţiune **echilibrantă** a aspectelor complementare [(+) şi (–)] care sunt corespunzătoare stării de agregare iniţiale (este important să înţelegem că, dacă aceste forţe polar opuse şi complementare nu se vor echilibra şi nu se vor polariza, nu va putea să apară la un moment dat aspectul neutru care trebuie să le armonizeze şi care totodată este necesar pentru a conduce efectul unirii lor fie ascendent, fie descendent, în strânsă legătură cu intenţia clară şi fermă pe care o avem – dacă este vorba de fiinţa noastră – sau de tendinţa predominantă pe care o are sistemul – dacă ne referim la un sistem material. Dacă este cumva vorba de anumite fenomene obiective (cum ar fi de exemplu: fenomene fizice, astronomice, etc.), este evident ca ele nu se vor manifesta în strânsă legătură cu intenţia noastră, ci ele se vor desfăşura în conformitate cu anumite intenţii Divine.

Din perspectiva acestor revelaţii ne putem da seama cu uşurinţă că aproape orice fenomen, de orice natură ar fi el, poate fi descris la modul esenţial de această lege fundamentală: LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3. Înţelegerea profundă a acestei legi ocult ne permite să intuim cu uşurinţă anumite procese tainice care au loc în realitate. Aspectele care au fost prezentate mai sus ne permit totodată să înţelegem de ce această lege a fost supranumită „Legea celor trei forţe independente" [(+), (–) şi (0)]. În conformitate cu această lege ocultă, aproape întotdeauna, totul are o natură triplă. Aproape întotdeauna, totul în Manifestare poate fi descris de trei aspecte care sunt esenţiale. Prin înţelegerea acestei legi ne putem da cu uşurinţă seama că aproape orice fenomen, fiinţă sau proces, cât şi orice parte a Universului poate fi văzută triadic. În această direcţie, este important să ne amintim că, în realitate, întregul MACROCOSMOS este holografic, astfel că orice parte componentă a acestuia conţine totodată întregul – are un aspect activ (+), un aspect pasiv (–) şi un aspect neutru (0), chiar dacă aceste aspecte se pot numi în diverse moduri. Nu este neapărat nevoie ca întotdeauna cele 3 aspecte să

se numească plus (+), minus (–) şi zero (0). Spre exemplu, în loc de aspectele plus-minus, în unele situaţii putem vorbi despre ceea ce este INTERIOR şi ceea ce este EXTERIOR, toate aceste denumiri nefiind date decât în funcţie de aspectul pe care îl analizăm. Cu toate acestea, în esenţă, toate aceste aspecte esenţiale sunt aproape întotdeauna reductibile la (+), (–) şi (0). Pentru cel înţelept, este evident că această triadă fundamentală (+), (–) şi (0) se regăseşte într-un anume mod în orice fenomen de succesiune, orice manifestare fiind, de altfel, în esenţa ei, o derulare (succesiune) de evenimente, în care totul trebuie mai întâi să fie creat, apoi trebuie să fie menţinut şi „constrâns" la cadru limitat, care să permită această menţinere, iar după aceea, tot ceea ce alcătuieşte respectivul fenomen trebuie să fie „dat la o parte" (resorbit) pentru a face să apară un alt fenomen în cadrul succesiunii inerente a Manifestării.

În sfera misterioasă a Transcendenţei Divine (în esenţa enigmatică a lui DUMNEZEU TATĂL) cele trei forţe fundamentale [(+), (–) şi (0)] sunt fără încetare perfect unificate şi ele constituie un Întreg indivizibil. Înţelegând corect aceste adevăruri, ne putem da seama că revelarea unităţii celor trei forţe fundamentale [(+), (–) şi (0)] în sfera Absolutului Divin (în esenţa enigmatică a lui DUMNEZEU TATĂL) se află la baza celor mai importante tradiţii spirituale. Întâlnim, astfel, conceptul de Sfântă Treime (care este de fapt o Realitate Divină indivizibilă) în cadrul creştinismului, sau acela de Chip Triplu (TRIMURTI) al Dumnezeirii (care se revelează în ipostazele de BRAHMA, VISHNU şi SHIVA ale lui DUMNEZEU TATĂL) în cadrul hinduismului, ori acela de Trinitate Divină creatoare (TRIKA) în cadrul şivaismului caşmirian, etc.

Analizându-i manifestarea din perspectiva Creaţiei, LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 funcţionează astfel: pentru ca o manifestare oarecare să poată să apară – indiferent care este nivelul ei predominant de vibraţie sau ordinul ei de mărime – trebuie să existe în prealabil, pe acel nivel, două aspecte sau elemente polar-opuse şi complementare care să se întâlnească şi să se unifice într-un mod profund şi complet. Rezultatul sau rodul acestei uniri este noua creaţie, despre care am putea spune că este similară, în esenţa sa, ambilor „părinţi", însă ea este diferită în ceea ce priveşte manifestarea sa exterioară. Un exemplu foarte simplu în acest sens este acela al unirii sexuale obişnuite (fără continenţă) dintre un bărbat şi o femeie, unire care în final face să apară o nouă fiinţă umană, ce primeşte genele de la ambii părinţi, dar care totuşi diferă de aceştia în nenumărate aspecte, inclusiv în cele de ordin fizic, exterior. Un alt exemplu, care ilustrează de data aceasta un proces ce survine în sfera mentală, este acela al confruntării dintre o idee („teză") şi o altă idee contrară („antiteză"): dacă în final cele două idei opuse (respectiv teza şi antiteza) sunt conciliate şi armonizate, din confruntarea lor creatoare va rezulta adeseori o nouă idee („sinteza"), care în unele situaţii le va fi superioară amândurora.

În cazul oricărei manifestări, se poate spune că aceasta este produsă de două cauze: una principală şi alta secundară. Într-o astfel de situaţie, una dintre cauze este activă, iar cealaltă este pasivă (în raport cu prima). În unele situaţii, o astfel de cauză este electrică (+) iar cealaltă cauză este magnetică (–). În anumite tradiţii spirituale, această realitate ocultă este adeseori simbolizată printr-un triunghi, a cărui bază (împreună cu cele două vârfuri ale sale) reprezintă cauza principală (+) şi cauza secundară (–) şi al cărui vârf reprezintă rezultanta, manifestarea sau rodul celor două cauze. Tocmai de aceea, mai ales atunci când este aplicată procesului manifestării emanaţiei, LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 mai este supranumită şi LEGEA TRIUNGHIULUI şi s-ar putea spune că aproape nici o manifestare nu apare fără acţiunea directă a acestei Legi Divine fundamentale. În cadrul procesului de emanaţie a MACROCOSMOSULUI, cele trei forţe tainice fundamentale [(+), (–) şi (0)], constituie, mai întâi, un Întreg şi interacţionează în nenumărate moduri, creând în punctele lor de joncţiune toate fenomenele şi manifestările care sunt specifice MACROCOSMOSULUI, începând de la cele mai elevate tărâmuri subtile paralele până la nivelul realităţii materiale (fizice) concrete.

Deoarece, aşa cum am arătat anterior, acţiunea specifică a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 3 implică aproape întotdeauna sinteza şi unificarea contrariilor, se cuvine să precizăm aici că aceste contrarii sunt aspecte, faţete, caracteristici sau tendinţe polar opuse [(+) şi (–)] unele altora. În cadrul proceselor subtile care apar, contrariile se exclud (se neutralizează) reciproc, iar opoziţia lor inerentă reprezintă totodată conţinutul şi sursa interioară a dezvoltării oricărui sistem sau proces. În viziunea celor înţelepţi, contrariile constituie întotdeauna o unitate: existenţa unui aspect este condiţia existenţei aspectului contrar (polar opus şi complementar): pozitiv solar, YANG (+) – negativ, lunar, YIN (–). Astfel de aspecte sau procese sunt e identiate de: ceea ce este interior şi ceea ce este exterior, inducţie şi deducţie, asimilaţie şi dezasimilaţie, etc. Unitatea complementară a contrariilor este întotdeauna dinamică, deoarece în procesul dezvoltării, aspectele care sunt contrare ale sistemului sunt înlocuite cu altele noi, care sunt modificate din punct de vedere calitativ. Ştiinţele moderne cele mai avansate (cum ar fi de exemplu fizica sau biologia) recunosc deja prezenţa simultană a unor forţe opuse care sunt prezente în orice fiinţă şi în orice manifestare energetică. Tocmai de aceea, este admisă astăzi atât în cadrul ştiinţei moderne (întocmai precum în Simbolismul tradiţional) dubla polaritate a oricărui fenomen, a oricărei fiinţe sau a oricărui aspect – în această realitate fiind admisă atât faţeta lor „diurnă" (pozitivă), cât şi cea „nocturnă" (negativă), atât variabilitatea, cât şi consistenţa acestora. Interacţiunea polar opusă şi armonioasă a contrariilor este considerată în YOGA ca fiind

sinonimă cu întreaga Manifestare. Această interacţiune a contrariilor caracterizează atât dezvoltarea oricărui obiect, fiinţă sau proces cât şi transformările lor calitative. Aproape întotdeauna însă, existenţa contrariilor este produsă, susţinută şi (în cazul transcenderii) anulată de prezenţa unui al treilea aspect, ce nu este niciodată manifestat, dar care controlează într-un mod tainic întreaga complexitate a Manifestării. Acest aspect este tocmai aspectul neutru (0), care este expresia VIDULUI CREATOR DIVIN. El întregeşte, într-un anume fel, acţiunea tainică a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 3. În această direcţie, „coincidenţa enigmatică a contrariilor" poate fi privită ca o condiţie fundamentală a apariţiei stării de iluminare spirituală, şi ea reprezintă transcenderea (resorbţia) perechilor de opuşi polari [plus (+) şi minus (–)] în Izvorul lor etern care este VIDUL DIVIN BEATIFIC (0). O ilustrare tradiţională foarte sugestivă a dinamicii esenţiale a Manifestării (care este datorată existenţei contrariilor, polarizării acestora şi complementarităţii lor) este faimoasa diagramă Tai-Chi, care este o imagine reprezentativă a celor două forţe sau tendinţe polare universale: YIN [CHANDRA, (–)] şi YANG [SURYA, (+)].

În cele ce urmează oferim câteva exemple de aplicaţii sau legi secundare ale Manifestării, care derivă din LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3

Legea ocultă a celor trei cereri succesive

De fiecare dată când ne rugăm lui DUMNEZEU TATĂL sau realizăm un anumit procedeu prin care implorăm ajutorul sau Graţia unei Mari Puteri Cosmice, puterea tainică a rugăciunii noastre sau şansele de împlinire a cererii noastre umile vor fi mult amplificate dacă vom repeta de trei ori acea rugăciune sau dacă vom realiza de trei ori acel ritual care se adresează unei anumite Puteri Cosmice, cu o pregnantă stare de atenţie, dăruire şi ardoare interioară. Prin urmare, atunci când rostim de trei ori aceeaşi rugăciune către DUMNEZEU TATĂL, realizăm de trei ori la rând acelaşi procedeu HATHA YOGA sau efectuăm de trei ori la rând un anumit ritual, avem toate şansele ca puterea răspunsului care va apare după aceea să fie foarte mult amplificată. În cazul în care ne angrenăm în acţiuni de KARMA YOGA şi realizăm, în prealabil, înainte să începem respectivele acţiuni, consacrarea fructelor sau roadelor respectivelor acţiuni de trei ori la rând, efectele care vor apare în urma acestei consacrări triple vor fi

mult amplificate. Aceasta este în mod egal valabil şi în ceea ce priveşte fuziunile amoroase între două fiinţe care se iubesc reciproc şi practică întotdeauna amorul cu continenţă şi transfigurare.

Legea ocultă a celor trei faze succesive:

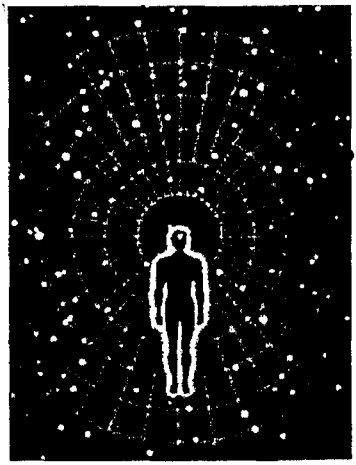

Aproape orice formă de viaţă trece, de-a lungul manifestării sale, prin trei etape fundamentale:

1. Etapa de formare sau de integrare a respectivei forme de viaţă şi totodată de conştiinţă în trupul fizic în care ea a luat naştere. Această etapă implică cel mai adesea uitarea parţială sau chiar totală a condiţiei existenţiale anterioare.

2. Etapa trezirii gradate a acestei forme individuale de conştiinţă, care îi permite acesteia să atingă maximul dinamizării sale.

3. Etapa de reîntoarcere şi de refacere a legăturii sau astfel spus de reunificare extatică a conştiinţei individuale ce a fost plenar trezită, dinamizată şi rafinată cu sfera Conştiinţei Divine universale şi absolute care a creat-o la începuturi.

Legea ocultă a celor trei stări cognitive fundamentale implicate în relaţia dintre conştiinţa individuală şi Adevărul Ultim Divin

Această lege derivă din LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 şi ea evidenţiază existenţa a trei modalităţi (sau a trei stări) de raportare a conştiinţei individuale a fiinţei umane la Adevărul Ultim Divin. Primele două moduri, care sunt de fapt complementare (atunci când sunt privite dintr-un anumit punct de vedere), sunt situate pe aceeaşi treaptă a relativităţii efemere ce caracterizează viaţa umană obişnuită. Abia cea de-a treia modalitate constituie o metodă directă, prin care putem avea acces direct şi nemijlocit la Adevărul Ultim Divin. Această modalitate implică din partea noastră o atitudine de totală deschidere şi receptivitate a sufletului, atitudine care ar putea fi descrisă cel mai bine prin realizarea interioară şi profundă a faptului că în realitate, în ceea ce priveşte Adevărul Ultim Divin, **nu cunoaştem absolut nimic**, (atâta timp cât nu ne-am revelat pe deplin Sinele Suprem Nemuritor ĂTMAN). Prin urmare, indiferent de cât de multă cunoaştere teoretică poate acumula o fiinţă umană, în sfera devenirii ea nu va cunoaşte absolut nimic esenţial, câtă vreme nu a început să aibă străfulgerări, care să o facă să aibă revelaţia, fie chiar şi pentru câteva fracţiuni de secundă, a Adevărului Ultim Divin.

1. Starea preponderent **negativistă**, stare care este caracterizată de tendinţa de a respinge, din cauza prejudecăţilor, a fricii de necunoscut, a comodităţii, etc., aproape tot ceea ce nu se încadrează în „tiparele înguste" ale gândirii noastre actuale.

2. Starea preponderent **afirmativă**. În cazul persistenţei acestei stări, fiinţa umană urmăreşte să promoveze vehement în faţa celorlalţi adevărurile parţiale şi limitate la care a ajuns, sau caută să-şi impună punctul limitat de vedere în faţa celorlalţi.

3. Starea preponderent **interogativă**, care face să ne trezim plenar, profund şi cu o mare umilinţă, mai ales inteligenţa inimii, pentru a putea în felul acesta să asimilăm cu adevărat în fiinţa şi în conştiinţa noastră Adevărul Ultim al lui DUMNEZEU. Această stare net superioară este totodată o stare esenţială a conştiinţei iluminate şi ea trebuie să fie trezită, în mod gradat, fiind apoi menţinută nealterată şi în timpul celorlalte stări şi trăiri de către aspirantul care vrea să atingă cât mai repede starea de desăvârşire spirituală. Această stare iluminatorie nu este o atitudine intelectuală sau o stare mentală, ci reprezintă o stare de receptivitate profundă, net superioară, sublimă. Ea este, totodată, caracterizată de o mare disponibilitate lăuntrică şi face să se trezească în fiinţa noastră o stare enigmatică de rezonanţă cu însăşi prezenţa misterioasă, inefabilă şi copleşitoare a lui DUMNEZEU TATĂL în cadrul întregii Manifestări.

Legea ocultă a efortului triplu, ce accelerează atingerea succeselor pe calea spirituală

LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 arată că, pentru a evolua rapid şi sigur pe calea spirituală pe care ne aflăm, eforturile noastre trebuie să fie orientate simultan în trei direcţii distincte. Această orientare simultană în trei direcţii distincte a eforturilor noastre facilitează întotdeauna atingerea celor mai mari succese pe calea spirituală. Cele trei direcţii distincte sunt:

1. transformarea prin toate mijloacele pe care le avem la dispoziţie şi elevarea constantă a frecvenţei noastre predominante de vibraţie;

2. ajutorarea dezinteresată şi plină de iubire şi compasiune a tuturor fiinţelor umane care merită aceasta;

3. integrarea noastră cât mai plenară, armonioasă şi profundă în cadrul comunităţii spirituale din care facem parte sau a grupului de practicanţi YOGA din care facem parte. Această integrare implică să simţim în permanenţă starea de fraternitate spirituală cu toţi cei care fac parte din acea comunitate spirituală.

Este demn de amintit aici că celebrul iniţiat Gurdjieff menţiona, în legătură cu importanţa acestui efort triplu, că, în cazul în care neglijăm una sau alta dintre aceste trei orientări de bază, întreaga noastră evoluţie spirituală va avea întotdeauna de suferit într-o măsură care este direct proporţională cu amploarea acestor neglijenţe

sau omisiuni. Semnele după care ne putem da seama că ne-am abătut de la una sau de la alta, ori de la toate trei dintre aceste direcţii de orientare şi transformare lăuntrică pot fi recunoscute cu uşurinţă prin faptul că ne confruntăm cu apariţia unor perioade de stagnare (avem în astfel de situaţii impresia că batem la nesfârşit pasul pe loc) sau chiar cu apariţia unei stări evidente de regres spiritual.

Unele noţiuni esoterice referitoare la numărul 3

Numărul 3 este în aproape toate tradiţiile şi culturile un număr fundamental. Cel mai adesea, el exprimă o tainică ordine intelectuală şi spirituală, ce apare prin revărsarea Graţiei Misterioase a lui DUMNEZEU, atât în întregul MACROCOSMOS, cât şi în fiinţa umană. Numărul 3 sintetizează tripla unitate a fiinţei vii şi el rezultă din adunarea lui 1 cu 2. În sfera cea tainică a Simbolismului şi a analogiilor, numărul 3 reprezintă împreunarea armonioasă dintre Cer şi Pământ. Numărul 3, dat fiind faptul că este primul număr impar, este considerat ca fiind numărul Cerului, iar 2 este considerat ca fiind numărul Pământului. Numărul 1 este numărul anterior polarizării Cerului şi Pământului. În tradiţia taoistă, numărul 3 este considerat ca fiind un număr perfect şi este privit ca fiind expresia Totalităţii şi a Desăvârşirii Divine. Atunci când este privit dintr-o anumită perspectivă, numărului 3 nu i se poate adăuga nimic. El semnifică desăvârşirea Manifestării: Omul, fiu al Cerului (+) şi al Pământului (–), completează într-un mod armonios Marea Triadă a Manifestării. Numărul 3 este considerat şi în creştinism ca reflectând perfecţiunea Unităţii Dumnezeieşti: DUMNEZEU este Unul în cele trei aspecte distincte [TATĂL, FIUL şi SFÂNTUL DUH (care în realitate poate fi asimilat în mod analogic cu MAHA SHAKTI)]. Treimea creştină Îl simbolizează, prin urmare, pe DUMNEZEU CEL UNIC care este întruchipat în trei ipostaze ce nu se deosebesc între ele decât ca relaţii distincte şi nu prin existenţa ori prin esenţa lor.

În cadrul budismului, numărul 3 este expresia desăvârşirii spirituale: „Triplul Giuvaer" (TRIRATNA), care evocă de fapt triada tainică, BUDDHA, DHARMA, SANGHA. În aproape toate tradiţiile religioase şi în majoritatea sistemelor filosofice, întâlnim ansambluri ternare care corespund unor forţe primordiale ce sunt ipostaziate sau care reprezintă chipuri distincte ale Dumnezeirii. În general, aceste triade simbolizează manifestările tainice principale ale Puterii Divine sau – precum în textul „Eneadele" al filosofului Plotin – ele reprezintă viaţa tainică a Unicului (DUMNEZEU CEL ABSOLUT), ale cărui activităţi sunt descrise prin analogie cu activităţile spirituale ale sufletului omenesc.

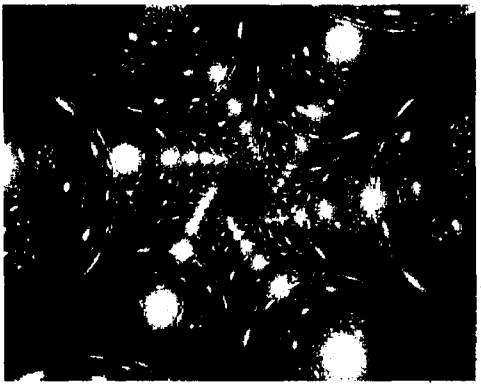

Numărul 3 reprezintă reîntoarcerea la starea de Unitate care părea să fie scindată (divizată) de numărul 2. Tocmai de aceea, numărul 3 poate fi considerat ca fiind o veritabilă înflorire şi „reînviere" a Unităţii (din care de altfel el emană în mod direct şi la ale cărei virtuţi participa din plin). Numărul 3 exprimă în unele tradiţii pacea profundă şi beatitudinea lui DUMNEZEU. Atunci când este privit dintr-o anumită perspectivă, numărul 3 reprezintă Fiinţa în toată **plenitudinea** ei, precum şi Fiinţa în **esenţa** ei. Numărul 3 are nenumărate reflectări în întreaga Creaţie (sunete, culori, forme, etc). Altfel spus, numărul 3 este legătura tainică unificatoare care restabileşte starea de Unitate perfectă între unicitate (numărul 1) şi dualitatea perechilor de complementari (numărul 2), integrându-le totodată pe amândouă în el însuşi şi impregnându-le pe amândouă cu esenţa sa, care poate fi descrisă ca fiind Indivizibilitatea Divină creatoare şi infailibilă. Numărul 3 diferă atât de numărul 1, cât şi de numărul 2 prin aceea că nu are nicio complementaritate şi niciun opus şi nu poate fi „prins" în nicio măsură, varietate sau exteriorizare formală (conceptuală). Numărul 3 reprezintă într-un mod simbolic Spiritul cel pur, Esenţa Fiinţei. Impregnând atât numărul 1, cât şi numărul 2 cu natura sa, numărul 3 se identifică într-o anumită măsură cu fiecare dintre ele, pentru a le cuprinde astfel în el însuşi. Acesta este motivul pentru care marele iniţiat şi înţelept Pitagora numea numărul 3 „Unitatea Androginală Tainică".

Numărul 3 sau triada este de fapt o structură ce este alcătuită din trei elemente, dintre care două sunt opuse şi complementare (+ şi –) iar cel de-al treilea le unifică şi face să apară sinteza unei astfel de triade (treimi) ce se manifestă după aceea ca o SUI GENERIS stare de unitate (0). Triada sau treimea reprezintă, atunci când este privită dintr-un anumit punct de vedere, cea mai elevată expresie a Unităţii Divine. Triada este totodată structura primordială, originară, atât în cadrul manifestării cât şi în cadrul nemanifestării. Mai ales din această cauză, structurile triadice sunt o adevărată constantă în aproape orice tradiţie spirituală autentică: TATĂL-FIUL-SFÂNTUL DUH în cadrul creştinismului; BRAHMA-VISHNU-SHIVA în cadrul hinduismului; OSIRIS-ISIS-HORUS în cadrul tradiţiei egiptene antice; BUDDHA-DHARMA-SANGHA în cadrul budismului; PARAMASHIVA - SHIVA-SHAKTI în cadrul şivaismului; SULF-MERCUR-SARE în cadrul tradiţiei secrete alchimice, etc. Este demn de reţinut că triada divină se reflectă chiar şi în sfera umanului, pentru că legile MICROCOSMOSULUI fiinţei umane sunt totodată o reflectare a legilor MACROCOSMOSULUI. Tocmai de aceea, fiinţa umană este văzută ca fiind: CORPUS-ANIMA-SPIRITUS în cadrul esoterismului creştin catolic şi al celui alchimic, ca trup fizic-corp subtil-corp cauzal în cadrul tantrismului, etc.

Numărul 3 indică, deopotrivă, identitatea unică a unei fiinţe şi multiplicitatea ei internă, permanenţa ei relativă şi mobilitatea componentelor sale. Numărul 3 indică autonomia imanentă a fiinţei umane precum şi dependenţa ei. Numărul 3 traduce atât dialectica în exerciţiul logic al gândirii, cât şi mişcarea în fizică sau viaţa în biologie. Raţiunea fundamentală a acestei veritabile omniprezenţe a numărului 3 în tot ceea ce există trebuie, fără îndoială, căutată într-o viziune de ansamblu a Unităţii şi a complexităţii oricărei fiinţe din natură, care se poate rezuma în trei faze fundamentale ce sunt caracteristice oricărei forme de existenţă: **creaţie** sau **apariţie**; **menţinere** sau evoluţie şi **distrugere** sau transformare (ori, în termenii tradiţiei tantrice: SRISHTI, STHITI şi PRALAYA).

Numărul 3 semnifică, de asemeni, depăşirea dualităţii şi a tuturor perechilor de contrarii (perechile de opuşi fiind reprezentate de numărul 2); numărul 3 exprimă misterul transcenderii, al sintezei, al concilierii, al reunificării şi al medierii. Spre exemplu, în aproape orice acţiune putem identifica, după cum se ştie:

1. principiul activ (care reprezintă cauza sau subiectul acţiunii);
2. acţiunea acestui subiect (care este de fapt predicatul, în sfera vorbirii);
3. obiectul acţiunii (care arată totodată efectul sau rezultatul acelei acţiuni).

Aceşti trei termeni sunt aproape inseparabili şi se condiţionează reciproc, de aici izvorând tripla unitate pe care o regăsim în toate cele ce sunt. Spre exemplu, Creaţia implică un Creator, actul de a crea şi creatura ce a fost creată. Atunci când sunt privite dintr-un anumit punct de vedere, între elementele componente ale unei triade (treimi), primul element este prin excelenţă activ; cel de-al doilea element este intermediar (activ în raport cu următorul, dar pasiv în raport cu cel de dinainte) iar al treilea este pasiv în raport cu celelalte. În cadrul MICROCOSMOSULUI fiinţei umane, primul element corespunde, simbolic, spiritului, cel de-al doilea element corespunde, simbolic vorbind, sufletului, iar cel de al treilea element corespunde simbolic trupului.

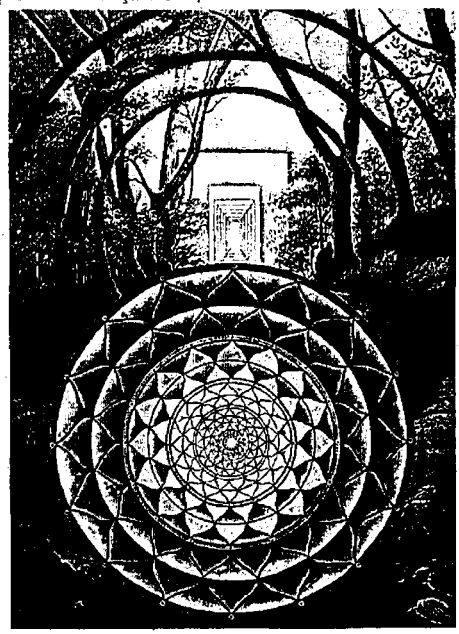

Aproape întreaga Creaţie este modulată, în toate manifestările ei, de acest număr. Spre exemplu, timpul este triplu (TRI-KALA, în terminologia yoghină şi tantrică); timpul se manifestă ca trecut, prezent şi viitor. Spaţiul este şi el triplu (tocmai de aceea el mai este numit adeseori şi TRI-BHUVANA – cele trei lumi – despre care se vorbeşte în tradiţia indiană): el este alcătuit din BHUR-LOKA (realitatea materială fizică), BHUVAR-LOKA

(universul subtil astral) şi SVAR-LOKA (universul cauzal sau, altfel spus, arhetipal). Fiind privită în acest context, tripla expresie a Dumnezeirii (TRIMURTI, sau BRAHMA, VISHNU, SHIVA) corespunde celor trei tendinţe sau interacţiuni fundamentale (GUNA-uri): SATTVA (0), RAJAS (+) şi TAMAS (–).

Expresia subtil-sonoră fundamentală a întregii Creaţii, PRANAVA sau BIJA MANTRA AUM are şi ea o structură triplă, fiind adeseori redată grafic (în special în cadrul şivaismului) prin intermediul Tridentului lui SHIVA.

Numărul trei reprezintă nivelurile esenţiale ale vieţii umane: nivelul material, nivelul raţional şi nivelul spiritual (Divin), precum şi cele trei etape majore ale evoluţiei spirituale: purificarea, iluminarea, eliberarea spirituală (sau unirea perfectă cu DUMNEZEU TATĂL).

În tradiţia „Credincioşilor Adevărului" din Iran, numărul trei are un caracter sacru. El se regăseşte adeseori fie în poveştile cosmogonice, fie în descrierile actelor rituale sau arhetipale. Înainte de a fi creat lumea vizibilă, DUMNEZEU TATĂL a emanat, se spune, din propria Sa Esenţă (Inimă) trei îngeri primordiali. La modul general vorbind, în tradiţiile iraniene numărul trei apare cel mai adesea ca fiind purtătorul unui conţinut magico-religios.

La dogoni şi la populaţia Bambara din Africa, numărul trei este numărul principiului masculin.

Simbol al bărbăţiei şi al mişcării, numărul trei se opune numărului patru – care este un simbol al feminităţii şi al celor patru elemente subtile fundamentale (cele patru TATTVA-e manifestate: PRITHIVI, APAS, TEJAS şi VAYU).

Multe dintre ritualurile care constituie reflectarea simbolică pe Pământ a unor evenimente cereşti sau arhetipale recurg şi ele foarte frecvent la puterea ocultă extraordinară a numărului trei. Spre exemplu:

- se consideră, adeseori, că doar trei zile de post alimentar total (numai cu apă) trezesc în fiinţa umană care îl realizează o mare putere ocultă;
- înaintea ritualului amoros secret tantric MAITHUNA, se indică celor doi iubiţi să realizeze trei zile de abstinenţă sexuală totală;
- repetarea unei rugăciuni DE TREI ORI la rând face ca puterea ei de a ne împlini ceea ce dorim să fie extraordinar de mult amplificată;
- repetarea, într-o cât mai perfectă stare de focalizare şi interiorizare a MANTRA-elor (mai ales în cadrul practicilor de tip JAPA YOGA) are o eficienţă maximă atunci când este realizată de un număr de ori care este un multiplu al lui 3: 27 = 3 x 3 x 3; 108 = 3 x 3 x 3 x 4, etc.;

- în tradiția tibetană, ceremoniile prin intermediul cărora este validată reîncarnarea unui anumit LAMA implică, din partea copilului care este presupus a fi reîncarnarea acelui LAMA defunct, recunoașterea cu precizie a trei obiecte (care au aparținut acelui LAMA), care trebuie să fie alese dintr-un ansamblu de mai multe obiecte.

De asemenea, se cuvine să amintim că existau nenumărate ceremonii magico-religioase străvechi care constau într-o tainică divinație ce se realiza prin aruncarea a trei bețișoare (sau a trei săgeți, ori a trei flori, etc). În cele mai multe basme și povestiri populare, numărul trei evidențiază o întregire sau o finalitate a acțiunii eroului. Spre exemplu, în cadrul unui gest simbolic, eroul își ridică adversarul (acesta fiind cel mai adesea un demon sau un „zmeu") și, de-abia după ce îl învârte de trei ori deasupra capului, îl trânteşte la pământ. De foarte multe ori, unul dintre personajele din basme se dă de trei ori peste cap pentru a se transforma într-o altă creatură ori pentru a dobândi anumite puteri magice, etc. Pe de altă parte, tot în basme se menționează că furia sau mânia regelui ori a eroului dintr-un anumit basm, în mijlocul unei adunări, se manifestă prin trei cute care le apar pe frunte, etc.

Simbolismul grafic esențial al numărului 3

Numărul 3 este uneori exprimat prin intermediul diferitelor simboluri grafice, dintre care cele mai răspândite sunt TRIUNGHIUL și TRIDENTUL.

Triunghiul

Triunghiul, simplu sau încadrând Ochiul Cel Misterios Dumnezeiesc ori tetragrama ebraică, este un Simbol al Treimii și al LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 3. Simbolismul triunghiului se suprapune peste acela al numărului 3. Orice figură geometrică poate fi împărțită în mai multe triunghiuri, dacă îi unim prin linii drepte centrul cu colțurile ei. În esoterismul universal, triunghiul echilateral simbolizează Divinitatea și armonia perfectă, iar triunghiul dreptunghic (care se consideră că provine din cel echilateral prin divizarea sau scindarea acestuia) simbolizează ființa umană. În plus, așa cum menționează înțeleptul Platon în dialogul său TIMAIOS, transformarea triunghiului echilateral în triunghi dreptunghic se traduce și printr-o pierdere a echilibrului perfect al acestuia.

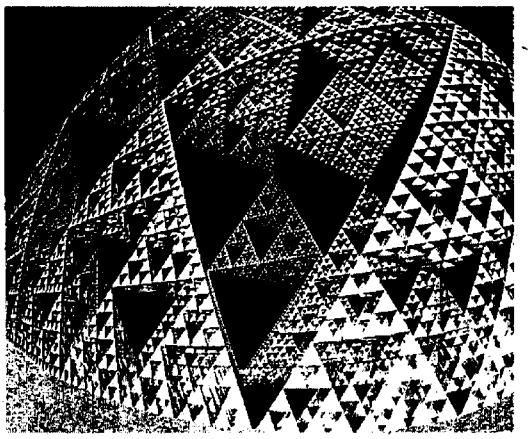

De-abia după triunghi urmează, în ordinea importanţei, celelalte figuri geometrice (cele imediat următoare, ca importanţă simbolică şi ocultă, fiind pătratul şi pentagonul). Atâta vreme cât fiinţa umană este înrobită jocului contrariilor şi al dualităţii – menţionează ştiinţa secretă a geometriei sacre – ea nu poate înţelege aşa cum se cuvine cercul – care simbolizează Unitatea şi Perfecţiunea lui DUMNEZEU. De fapt – adaugă aceeaşi tradiţie – dacă omul nu a renăscut din punct de vedere spiritual, toate figurile geometrice îşi ţin ascunse (pentru el) simbolurile lor fundamentale tainice.

Triunghiul cu vârful în sus simbolizează, atât în alchimie cât şi în tantrism, Focul cel subtil (TEJAS TATTVA) şi LINGAM-ul (în conotaţie trupească, falusul); triunghiul cu vârful în jos simbolizează Apa subtilă (APAS TATTVA) şi YONI-ul (în conotaţie trupească, vaginul). Steaua cu şase colţuri (sau, aşa cum mai este ea numită în cultura iudeo-creştină, „pecetea lui Solomon"), care este alcătuită din două triunghiuri cu vârfurile orientate în sus, respectiv în jos, semnifică unificarea extatică a tuturor contrariilor şi evocă stăpânirea deplină (controlul spiritual) a acestora (sau, cu alte cuvinte, a întregii Manifestări).

În multe tradiţii spirituale (printre care tantrismul, şivaismul sau alchimia), triunghiul cu vârful în jos este considerat ca fiind simbolul Inimii spirituale. În creştinism, triunghiul cu vârful în sus şi triunghiul cu vârful în jos (care poate fi privit ca fiind reflectarea în oglindă a primului) sunt considerate a fi simbolurile naturii dumnezeieşti şi, respectiv, omeneşti, a lui Iisus Hristos. În unele tradiţii spirituale, triunghiurile reprezintă muntele şi respectiv, peştera. DUHUL SFÂNT – cea de-a treia Ipostază Divină din cadrul Sfintei Treimi – este simbolizat adeseori printr-un triunghi sau printr-un ochi (Ochiul cel atoatevăzător al lui DUMNEZEU) care este situat într-un triunghi.

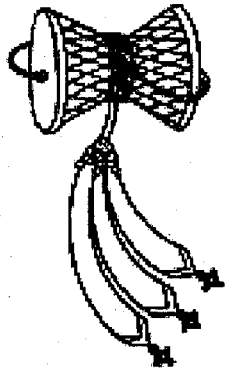

Fig. 1 Reprezentare tradiţională a tobei sacre DAMARU, prin intermediul căreia SHIVA creează, menţine şi în final resoarbe întregul univers (MACROCOSMOSUL).

În tantrism, aceste două triunghiuri îi reprezintă pe PURUSHA (sau pe SHIVA) şi, respectiv, pe PRAKRITI (sau pe SHAKTI). Expansiunea în sfera Manifestării (expansiune ce este realizată prin împreunarea lor extatică) a celor două triunghiuri opuse şi complementare este simbolizată în tradiţia şivaismului prin toba sacră (DAMARU) a lui SHIVA, graţie căreia întregul MACROCOSMOS ia fiinţă.

Este demn de reţinut că fiecare tip de triunghi mai corespunde, potrivit tradiţiei geometriei sacre, câte unui element tainic fundamental (TATTVA): triunghiul echilateral corespunde Pământului subtil (PRITHIVI TATTVA), triunghiul dreptunghic corespunde Apei subtile (APAS TATTVA), triunghiul scalen corespunde Aerului subtil (VAYU TATTVA) iar triunghiul isoscel corespunde Focului subtil (TEJAS TATTVA).

Fig. 2 Reprezentare tradiţională a tridentului lui SHIVA, care este însoţit de toba sacră DAMARU, ale cărei vibraţii creatoare (ce sunt ilustrate aici prin MANTRA fundamentală AUM) emană, menţin şi, în final, resorb întregul univers (MACROCOSMOSUL).

Tridentul

Tridentul este atât o emblemă solară (vârfurile lui sunt raze), cât şi un simbol al trăznetului (vârfurile sale fiind atunci identificate cu fulgerele). Din această cauză, el prezintă numeroase similarităţi cu simbolul fulgerului iluminator (VAJRA), care este deopotrivă şi un simbol falic. În India, tridentul (TRISHULA) este simbolul predilect al lui SHIVA, Transformatorul universului şi Distrugătorul aparenţelor iluzorii şi al ignoranţei. Cele trei vârfuri ale sale mai evocă atât tripla natură a timpului (TRI-KALA) – trecutul, prezentul şi viitorul – cât şi ierarhia cu trei niveluri a Manifestării [„cele trei lumi" sau universul fizic, universul subtil (astral) şi universul cauzal)]. Tridentul mai simbolizează cele trei calităţi sau tendinţe fundamentale (GUNA-uri) sau întreitul flux de energie subtilă şi de viaţă tainică ce animă fiinţa umană prin cele trei NADI-uri (canale energetice) principale (IDA (–), PINGALA (+) şi SUSHUMNA (0), etc.

În cadrul budismului tantric tibetan (VAJRAYANA), tridentul este un simbol al „Triplului Giuvaer" (TRI-RATNA), sau: BUDDHA (care este înţeles atât ca Buddha Shakyamuni – prinţul Siddharta Gautama, cât şi ca orice Ghid spiritual desăvârşit sau fiinţă eliberată spiritual), DHARMA („Învăţătura" sau ansamblul tradiţiei spirituale autentice) şi SANGHA (comunitatea spirituală din cadrul şcolii spirituale în care suntem integraţi sau altfel spus, „fraţii" şi „surorile" noastre ce se află pe aceeaşi cale spirituală pe care şi noi o urmăm).

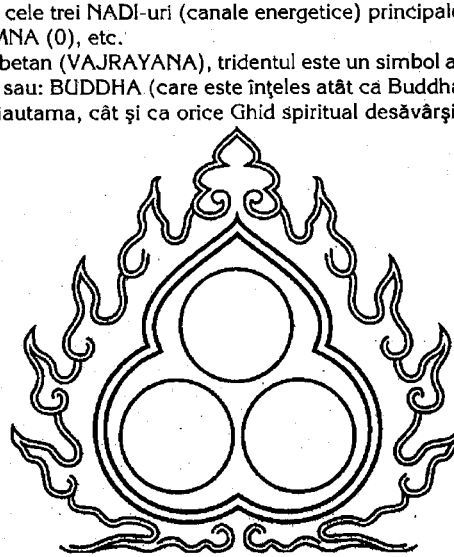

fig. 3 Reprezentare tradiţională tibetană a lui TRI-RATNA.

Fig. 4 O pictură a lui Nicholas Roerich intitulată: „Stindardul Sfintei Fecioare".

Un alt simbol grafic al numărului 3, simbol ce exprimă unitatea esenţială dintre trup, suflet şi Spiritul Divin nemuritor (ATMAN) şi care a fost revelat pentru prima dată în Occident de către pictorul iniţiat Nicholas Roerich, este şi ansamblul celor trei sfere (cele trei focare subtile de putere) care sunt cuprinse de către Unitatea Divină Absolută.

Simbolul grafic al numărului 3 mai poate fi interpretat şi ca unificarea celor trei aspecte ale timpului (trecutul, prezentul şi viitorul) în „cercul" infinit al Eternităţii Divine, sau ca unificarea şi transcenderea celor trei tendinţe fundamentale (GUNA-uri) prin revelarea deplină a Sinelui Suprem Nemuritor Divin (ATMAN).

Alte incidenţe semnificative ale numărului 3

- Deoarece numărul 3 semnifică ceea ce este real, esenţial, perfect, complet şi divin, el a fost asociat adeseori cu DUMNEZEIREA.
- Numărul 3 este considerat ca reprezentând fiinţa umană („intermediară între Cer şi Pământ"), deoarece aceasta este alcătuită dintr-un trup fizic, un suflet (JIVATMA) şi un spirit Divin (ATMAN).
- Tot trei sunt şi stările de conştiinţă care definesc viaţa umană obişnuită: starea de veghe, starea de vis şi starea de somn profund fără vise (sau, aşa cum sunt ele numite în YOGA ori în tradiţia şivaismului: JAGRAT, SVAPNA şi, respectiv, SUSHUPTI).
- Orice act de percepţie sau de cunoaştere implică aproape întotdeauna prezenţa a trei elemente:
  - subiectul care percepe sau cunoaşte [acesta este aspectul (+)];
  - obiectul care este perceput sau cunoscut [acesta este aspectul (–)];
  - percepţia (cunoaşterea) însăşi [acesta este aspectul neutru (0)].
- În multe culturi şi tradiţii, numărul 3 este considerat a fi deosebit de favorabil, el fiind chiar asociat simbolic naşterii (zămislirii) şi fertilităţii. Spre exemplu, la mayaşi numărul 3 era considerat a fi numărul cel sacru al femeii.
- Numărul 3 exprimă totalitatea manifestării vizibile: cele trei aspecte ale timpului (trecut, prezent, viitor) şi cele trei dimensiuni ale spaţiului fizic.
- În tradiţia egipteană antică, 3 era numărul universului, pentru că acesta este compus, spuneau ei, din Cer, Pământ şi zona atmosferică intermediară.
- La fel, în mitologia greacă stăpânii universului sunt trei la număr: Zeus (care guvernează Cerul şi Pământul), Poseidon (care guvernează mările şi oceanele) şi Hades (care guvernează lumile infernale).
- Cele trei niveluri de înţelegere ale unui text sacru: sensul literal, sensul simbolic (alegoric) şi sensul esoteric;

- Cele trei culori primare (roşu, galben şi albastru) prin combinaţiile cărora pot fi obţinute toate celelalte culori ale spectrului vizibil;
- Cele trei Graţii din mitologia greacă: Aglae, Euphrosine şi Thalia;
- În biologie, se consideră că orice funcţie importantă a unui organism oarecare are ca structură de bază o triadă de elemente;
- În tradiţia şivaismului caşmirian se menţionează că toate energiile universului se pot împărţi, din punctul nostru de vedere, în următoarele categorii:
  - energii-Mamă (sau energii-Cauză, care ne determină viitorul statut existenţial);
  - energii-Fiică (sau energii-Efect, ce sunt consecinţele acţiunilor şi tendinţelor noastre prezente);
  - energii-Soră sau Soţie (care ne structurează statutul existenţial şi nivelul de conştiinţă actual).
- Sfântul Dionisie Areopagitul afirmă că (în funcţie de nivelul lor de conştiinţă şi de realitatea subtilă sublimă în care trăiesc) există trei „triade" angelice (trei categorii majore de entităţi angelice), care la rândul lor cuprind câte trei categorii;
- În descrierile creştine ale celor mai elevate entităţi divine angelice (Corul Serafimilor) se spune că ei Îl laudă neîncetat pe DUMNEZEU, cântând: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul DUMNEZEU", deoarece se adresează fiecăreia dintre cele trei Persoane Divine ale Sfintei Treimi.

Unele sincronicităţi legate de numărul 3 care apar în Biblie

- Înţelepţii (magii) care vin să I se închine lui Iisus copil sunt în număr de trei, aceasta simbolizând – după cum arată René Guénon – cele trei funcţii esenţiale ale Regelui Lumii (care sunt atestate în persoana pruncului Hristos): rege, preot şi profet (clarvăzător).
- Se spune că Iisus Hristos a primit botezul de la Ioan Botezătorul la ora 3 după-amiaza; El a părăsit această lume, potrivit unor tradiţii, în data de 3 aprilie, tot la ora 3 după-amiaza şi a înviat după 3 zile, la ora 3 dimineaţa.

- Atunci când se spune, în liturghia creştină, despre DUMNEZEU că este „de trei ori sfânt" aceasta semnifică în realitate faptul că El (DUMNEZEU) este plenitudinea sau apoteoza stării de sfinţenie.
- Fecioara Maria are un triplu statut în faţa lui DUMNEZEU: Mamă, Fiică şi Soţie.
- Călătoria sfintei familii în Egipt a durat 3 ani.
- Inscripţia de pe cruce („Iisus din Nazaret, regele iudeilor") a fost scrisă în trei limbi diferite.
- Iisus îşi afirma cel mai adesea într-un mod triadic natura Sa Divină; spre exemplu: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa".

c) Unele elemente esoterice referitoare la LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7

Întocmai precum LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3, LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 este o expresie precisă a DISCONTINUITĂŢII Creaţiei: tot ceea ce există în Manifestare este discontinuu; există prin urmare anumite „fisuri" (falii sau „amprente" specifice ale VIDULUI CREATOR DIVIN) în orice desfăşurare creatoare, în orice fenomen şi în orice aspect al Manifestării. Aproape tot ceea ce există în univers poate fi descris, cuantificat, cunoscut şi chiar controlat cu ajutorul cunoaşterii profunde şi temeinice a Legii oculte a numărului 7. Această lege este considerată de unii iniţiaţi ca fiind esenţa tuturor ciclicităţilor („octavelor") temporale, deoarece întreaga Manifestare nu este altceva decât un gigantic ansamblu de vibraţii (rezonanţe) ce sunt riguros aranjate în „octave". În viziunea marelui înţelept Pitagora, întreaga Manifestare este desfăşurată în spaţiu şi timp în strictă conformitate cu anumite legi care sunt expresia ansamblului decadic al NUMERELOR divine, ce acţionează atât în sfera MICROSMOSULUI uman, cât şi în întreaga Manifestare MACROCOSMICĂ. Aşadar, pentru a înţelege cât mai bine LEGEA CELOR 7 FAZE TAINICE PROCESUALE ce caracterizează orice fenomen (LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7) este foarte important să înţelegem, într-un mod cât mai clar şi profund, că în realitate întregul MACROCOSMOS nu este de fapt altceva decât un gigantic şi extraordinar ansamblu de VIBRAŢII ce prezintă o complexitate uluitoare şi care interacţionează şi interferează într-o mulţime de moduri unele cu celelalte, alcătuind în felul acesta reţeaua misterioasă, multidimensională (TANTRA) a întregii Manifestări.

Am putea defini într-un mod oarecum general LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 în felul următor:

Orice proces sau fenomen al Manifestării prezintă întotdeauna şapte etape distincte şi de fiecare dată el are tendinţa să-şi oprească desfăşurarea în anumite momente precise ale derulării sale, dacă nu este susţinut la momentul potrivit de o forţă sau de o energie care provine din afara sa.

Acţiunea universală a acestei legi oculte (care mai este numită uneori şi „Legea ocultă a octavei") poate fi sesizată sau, în anumite situaţii, intuită la o analiză atentă, în tot ceea ce există. Spre exemplu, tradiţia orientală afirmă (iar această afirmaţie poate fi verificată cu uşurinţă, în mod direct, prin practica perseverentă a tehnicilor YOGA) că, de fapt, există 7 straturi (niveluri) fundamentale ale Manifestării şi că în universul fiinţei

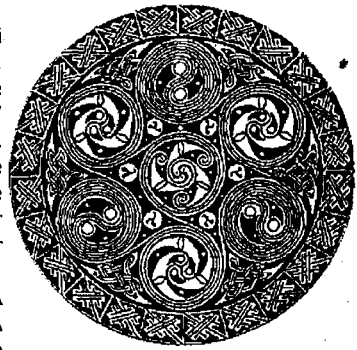

umane există 7 centri de forţă (CHAKRA-e) care pun fiinţa în legătură cu cele 7 straturi subtile paralele ce există în MACROCOSMOS. Există, de asemeni, 7 note muzicale, 7 zile ale săptămânii, 7 metale principale în alchimie, 7 sfere subtile planetare în astrologie, ş.a.m.d. Numărul 7 reflectă deci Totalitatea, care este văzută ca o cuprindere (de la cel mai de jos aspect până la cel mai de sus) a tuturor aspectelor şi fenomenelor, în întreaga lor desfăşurare temporală.

Spre deosebire de LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3, se poate spune că LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 ne oferă o expresie *secvenţială* a oricărui proces, fază sau eveniment al Manifestării.

În lumina revelaţiilor aceste legi oculte (LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7) se poate spune că aproape fiecare eveniment sau fenomen care începe să se desfăşoare va cunoaşte 7 paşi (altfel spus şapte etape distincte), dar cu toate acestea există unele puncte în care derularea fenomenului respectiv nu mai poate fi susţinută doar de energia tainică a începutului. Luând în consideraţie acest aspect se poate spune că în cadrul desfăşurării acelui fenomen sau proces trebuie să existe o altă energie oarecum exterioară (ce este aplicată sub forma unui impuls sau a unei forţe oarecum exterioare) ce este menită să facă desfăşurarea respectivului proces să continue până la sfârşit. Altfel spus, această energie ce se aplică sub forma unui impuls suplimentar este menită să conducă mai departe finalizarea cu bine a acelui proces sau fenomen.

Prin urmare, energia cea tainică a începutului, care se declanşează în cadrul oricărui proces, fenomen sau eveniment, nu este de ajuns ea singură pentru a asigura încheierea cu succes a acelui fenomen. Ea trebuie să fie neapărat sprijinită de o energie exterioară. Energia specifică a începutului este o energie proprie care este inerentă respectivului fenomen, tocmai de aceea se poate spune că ea face parte integrantă din el. Această energie reprezintă emisia (proiecţia) acelui fenomen sau eveniment în realitatea obiectivă. În cazul unei descrieri oarecum simplificate, care ne ajută să înţelegem intuitiv ce se petrece, se poate spune că acţiunea LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 face ca orice proces sau fenomen care apare în cadrul Manifestării să prezinte anumite întreruperi (DISCONTINUITĂŢI sau HIATUSURI).

Pentru a înţelege cât mai bine modul de funcţionare a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7, ne putem referi la octava gamei muzicale naturale (mai precis, este vorba de octava muzicală majoră), care cuprinde 8 intervale [ce sunt în mod clar delimitate de cele 7 note muzicale şi care implică repetarea la sfârşit a primei note muzicale (DO)] şi care oferă o exemplificare destul de exactă a acţiunii LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7. După cum ştim unii dintre noi, în cadrul acestei octave există două momente precise în care creşterea frecvenţelor caracteristice de vibraţie ale notelor octavei implică apariţia unei anumite încetiniri. Altfel spus, trecerea de la DO la RE, de la RE la MI, etc., nu este tocmai liniară. Acest aspect este marcat în

octava majoră de lipsa a două semitonuri (respectiv semitonurile care există între MI şi FA şi între SI şi DO, în cazul gamei DO major). Mai precis, LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 ne învaţă că, după primele trei etape procesuale (etape care în gama DO major sunt: DO, RE şi MI), apare un moment anume în care energia începutului nu mai este suficientă pentru a conduce mai departe aşa cum trebuie procesul pe care ea l-a declanşat. Chiar atunci, pentru a trece de această veritabilă barieră, este stringent necesară recurgerea la o altă energie (sau la o altă forţă), care însă trebuie să aibă aceeaşi orientare cu direcţia de evoluţie a fenomenului în cauză. În situaţia în care nu se intervine la momentul oportun, este posibil ori să apară o altă orientare, ori ca fenomenul sau procesul să fie stopat. În cazul în care procesul respectiv suferă o altă orientare, el îşi modifică sensul anterior de manifestare, devenind apoi, la scurt timp după aceea, cu totul altceva. Totodată trebuie să avem în vedere că după ce fenomenul sau procesul respectiv s-a încheiat aşa cum trebuie (altfel spus, după ce a fost atinsă finalitatea inerentă naturii sale), respectivul proces sau fenomen nu se poate autoreproduce şi tocmai de aceea nu poate să genereze un „ecou" (un alt fenomen similar) care îi este identic, decât dacă este impulsionat la momentul oportun de o altă energie exterioară. Această impulsionare („salvatoare") trebuie să survină exact în momentul de HIATUS şi ea reprezintă condiţia sine qua non (fără de care nu se poate) pentru ca fenomenul sau procesul respectiv să se încheie cu bine.

Explicând aceste aspecte în termeni energetici, am putea să definim cât mai clar ceea ce se petrece atunci în felul următor: energia începutului poate fi asimilată în ultimă instanţă cu o undă rezonantă (care adesea este multidimensională) ce se propagă într-un anumit mediu. După cum se ştie, un câmp energetic se poate propaga numai într-un mediu care îi permite propagarea (altfel spus ea trebuie să se propage într-un mediu ce este compatibil cu acel câmp energetic). Spre exemplu, lumina soarelui se poate propaga prin aer, dar ea nu se poate propaga prin nişte ziduri de piatră. Mediul (sau altfel spus substratul) energetic dintre DO şi RE permite cu uşurinţă propagarea mai departe a fenomenului declanşat în punctul (care are frecvenţa) DO, iar la fel se prezintă situaţia şi în cazul mediului (substratului) energetic care există între (frecvenţa) RE şi (frecvenţa) MI. Dincolo de aceasta, între frecvenţa MI şi frecvenţa FA nu mai există acelaşi mediu energetic

care a existat între frecvenţa DO - frecvenţa RE şi frecvenţa RE - frecvenţa MI. Între MI şi FA există un cu totul alt mediu (care este în strânsă legătură cu energia tainică a Vidului creator). În cadrul acestui interval de frecvenţe de vibraţie (frecvenţa MI - frecvenţa FA) apare deci un proces de stopare (o stagnare, o oprire) sau cel puţin survine o încetinire considerabilă a propagării acestei unde rezonante. Cu alte cuvinte, dacă energia începutului este suficient de mare,

propagarea fenomenului atunci nu este complet blocată ci doar este mult încetinită.

Acesta este deci momentul critic în care fenomenul sau procesul în cauză are stringent nevoie de un anumit sprijin exterior ca să se desfăşoare mai departe. Acest sprijin sau impuls exterior trebuie să constea într-o energie exterioară care trebuie să „umple" în mod adecvat mediul anterior (intervalul Mi-FA), mediu despre care se poate spune că este „ostil" propagării undelor fenomenului sau procesului respectiv (manifestându-se ea însăşi întocmai ca un mediu de propagare ce este compatibil cu câmpul energetic iniţial). Prin urmare, se poate spune că acea energie de impulsionare va fi totodată un veritabil substrat energetic, adecvat ce acoperă acel interval de HIATUS (MI-FA). Respectiva energie va permite după aceea propagarea undei iniţiale (a energiei începutului respectivului fenomen sau proces) şi va face cu putinţă finalizarea cu bine a acelui proces. În absenţa acestui sprijin din afară nu este prin urmare cu putinţă, (în mod normal), ca fenomenul sau procesul iniţial să continue.

Pe de altă parte, aici ar fi necesar să ne amintim că aproape orice fenomen şi orice manifestare subtilă poate fi întotdeauna definită printr-o anumită programare, care îi este inerentă. Mai exact, aici avem de a face cu o programare de tip fractal, deoarece acest gen de programare are tendinţa să se reproducă şi la alte ordine de mărime (care pot fi superioare sau inferioare). Prin urmare, pentru a se putea reproduce pe o altă octavă, energiile care s-au declanşat trebuie să fie sprijinite de o altă energie, exterioară, în absenţa căreia nu este cu putinţă reluarea fenomenului sau a manifestării respective, pentru că atunci, între octava iniţială şi octava următoare există un alt interval de discontinuitate (HIATUS), în care desfăşurarea nu poate continua printr-o acumulare cantitativă, ci numai printr-un salt calitativ. Acest salt calitativ se produce prin urmare – analogic vorbind – între SI şi următorul DO.

În acest sens, este semnificativ faptul că deja în ştiinţa contemporană este cunoscut că orice fenomen vibratoriu (şi, în ultimă instanţă, tot ceea ce este vibraţie!) prezintă întotdeauna anumite armonice şi subarmonice care îi sunt asociate. Altfel spus, respectivul fenomen vibratoriu are întotdeauna tendinţa să genereze octave superioare şi octave inferioare care îi sunt întrucâtva similare şi care totodată îi permit să se manifeste în cadrul unui ordin de mărime mai mare sau mai mic decât acela în cadrul căruia se desfăşoară manifestarea sa principală. Legea fundamentală a octavei (care este cunoscută şi sub numele de LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7) face ca aproape orice fenomen sau, în sfera MICROCOSMOSULUI fiinţei umane, absolut orice acţiune (trupească, mentală, psihică, volitivă, etc.) pe care o realizăm, să înceapă imediat după aceea să reverbereze (să aibă

ecouri) în întregul MACROCOSMOS, pentru că în realitate nu există nici o limitare cantitativă în cadrul acestui proces de autorepetare (de tip fractal) şi, întrucât totul reverberează în mod holografic, acest ecou se oglindeşte imediat după aceea în Tot ceea ce există. Ştiind aceasta, se poate spune că Totul vibrează, producând simultan nenumărate frecvenţe de vibraţie armonice şi subarmonice ale vibraţiei fundamentale ce este luată în considerare, care vor transfera apoi „mesajul" (sau altfel spus semnificaţia) acestui fenomen pretutindeni, în întregul MACROCOSMOS (la toate ordinele sale de mărime). Ştiind aceasta se poate spune că de fapt, întregul MACROCOSMOS este în felul acesta afectat (influenţat) de orice fenomen particular, pe baza LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7. Mai mult decât atât, se poate spune că fiecare notă a oricărei octave (de fapt fiecare treaptă esenţială – din cele 7 – a fiecărei ciclicităţi) conţine în realitate o altă octavă întreagă, care este numită octava interioară a octavei principale. La rândul lor, notele octavelor interioare conţin şi ele alte octave interioare (care sunt considerate de ordinul 2) şi aşa se petrece totul mai departe, dezvăluind în felul acesta o tainică dezvoltare fractală a emanaţiei universului. Aceste vibraţii care au anumite frecvenţe (şi care produc rezonanţe interioare) (de ordin din ce în ce mai mare) prezintă atunci nişte frecvenţe de vibraţie care sunt din ce în ce mai îndepărtate de frecvenţele de vibraţie ale octavei iniţiale. În plus, trebuie avut în vedere că aceste vibraţii care au anumite frecvenţe interacţionează şi interferează în mod continuu cu toate celelalte vibraţii, reflectându-se după aceea într-un mod holografic în toate celelalte şi producând modificări mai mult sau mai puţin semnificative în cadrul tuturor fenomenelor şi energiilor ce există în MACROCOSMOS (care implică orice ordin de mărime şi orice grad de subtilitate).

O consecinţă importantă şi care este totodată universal valabilă a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 (indiferent de stratul sau de sfera de vibraţie în care ea se manifestă) este DISCONTINUITATEA VIBRAŢIILOR (sau, altfel spus, a frecvenţelor ce sunt generatoare de rezonanţă) ce caracterizează orice fenomen sau proces. Aceasta înseamnă că aproape toate fenomenele şi procesele care există în MACROCOSMOS (şi care, după cum ştim, sunt fiecare dintre ele precis definite de frecvenţele lor de vibraţie sau altfel spus de rezonanţele care le fac să se manifeste) se desfăşoară într-un mod NEUNIFORM, având atât perioade de accelerare cât şi perioade de încetinire a desfăşurării lor. Prin urmare, impulsul care declanşează şi apoi susţine desfăşurarea oricărui fenomen, proces sau eveniment nu se manifestă într-un mod uniform. Forţa (sau intensitatea) sa alternează în strictă conformitate cu LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7. Forţa acestui impuls acţionează păstrându-şi nemodificată natura (şi face ca fenomenul sau procesul respectiv

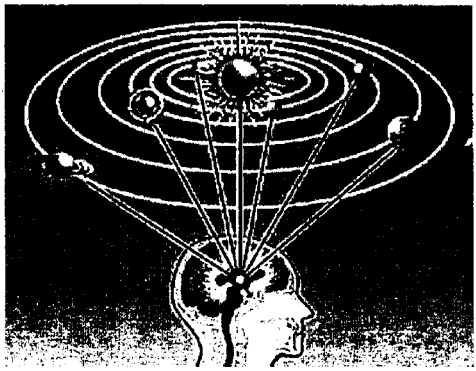

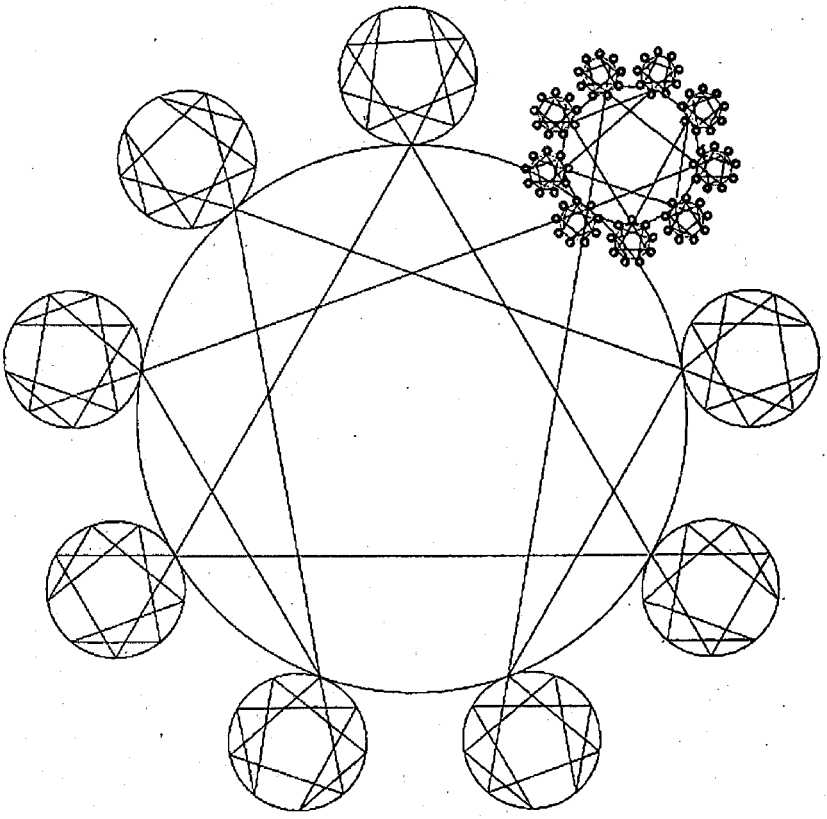

Fig.5 Realitatea tainică de ordin subtil a dezvoltării fractale a universului este ilustrată într-un anume mod (care poate fi înțeles intuitiv) cu ajutorul simbolului eneagramei (care într-un anume sens poate fi considerată o SUI GENERIS sinteză a LEGILOR OCULTE ALE NUMERELOR 3 și 7), simbol pe care îl vom explica succint, ulterior, în cadrul acestei prezentări. Așa cum puteți observa dacă priviți cu atenție, în cadrul acestei figuri, fiecare punct nodal al eneagramei poate fi văzut ca o altă eneagramă, care la rândul ei are drept puncte nodale alte eneagrame, etc. În fiecare punct nodal al acestor eneagrame interioare ni se dezvăluie o altă eneagramă, iar acest proces se reproduce așa la nesfârșit. În imaginea de față, este reprezentată eneagrama văzută ca un fractal de ordinul patru, procesul de desfășurare fractală fiind reluat pe patru niveluri succesive.

să se dezvolte oarecum liniar) doar pentru un anumit interval de timp (care depinde atât de tipul şi de intensitatea impulsului respectiv, cât şi de condiţiile exterioare, de mediul în care acel impuls se manifestă). La un anumit moment dat (care este determinat chiar de modul în care acţionează LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7) apare o modificare semnificativă în cadrul impulsului respectiv, iar fenomenul sau procesul care a fost declanşat apare ca şi cum, pentru un anumit interval de timp (ce corespunde, în analogia noastră cu gama muzicală, primului semiton al acesteia respectiv MI-FA) nu se mai supune impulsului iniţial (atunci totul se petrece ca şi cum acest impuls „şi-ar fi pierdut puterea" asupra fenomenului pe care l-a declanşat, iar fenomenul sau procesul respectiv, capătă astfel o aparentă autonomie în raport cu impulsul-**cauză** care l-a generat). Într-o asemenea situaţie, desfăşurarea respectivului fenomen sau proces este într-un anume sens „încetinită" şi ea devine mult mai sensibilă la forţele şi la impulsurile exterioare cu care poate să intre atunci în rezonanţă. Acest fenomen care apare atunci este cu putinţă să orienteze fenomenul sau procesul într-o direcţie cu totul diferită de aceea spre care pornise iniţial.

După această „încetinire" a fenomenului sau a procesului ce este considerat [*şi dacă evident nu a fost cumva stopat chiar în acel moment de HIATUS (de discontinuitate) de către forţele şi impulsurile exterioare având o natură contrară impulsului iniţial*] el revine sub influenţa impulsului iniţial şi se va desfăşura în mod relativ uniform pentru un alt interval de timp, când va fi confruntat cu un alt moment de discontinuitate (este vorba de cel de-al doilea „semiton" – analogic vorbind – al acţiunii LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7. Analogic vorbind, acest semiton se află între SI şi DO).

Este, de asemenea, foarte semnificativ faptul că cele două perioade de desfăşurare relativ uniforme ale procesului sau fenomenului considerat **nu sunt egale**, iar momentele de HIATUS sau de discontinuitate („semitonurile") nu sunt simetrice în raport cu manifestarea întregului fenomen sau proces. Se ştie că, de fapt, prima perioadă de desfăşurare relativ uniformă a fenomenului (sau, dacă ne raportăm la analogia cu gama muzicală: frecvenţele DO-RE-MI) este mai scurtă decât cea de-a doua (care survine după trecerea cu succes, de către fenomenul sau procesul respectiv, a primului moment de HIATUS, care corespunde, în analogie, cu gama muzicală, suitei de frecvenţe FA-SOL-LA-SI).

Aşadar, acţiunea tainică a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 face ca orice eveniment sau proces care se declanşează la un moment dat să se poată opri sau chiar să devieze şi să fie modificat. Mai precis, dacă privim orice fenomen sau proces **complet** ca fiind o „octavă" (sau, altfel spus, întocmai ca pe un ciclu complet sau ca pe un întreg), atunci se poate spune că la nivelul fiecărui

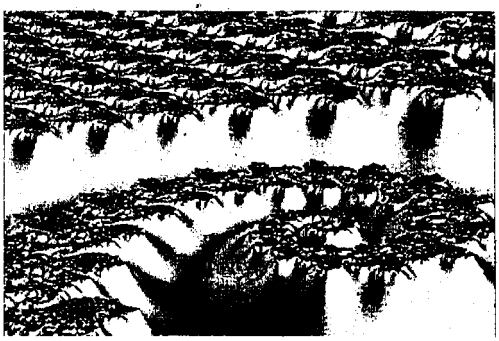

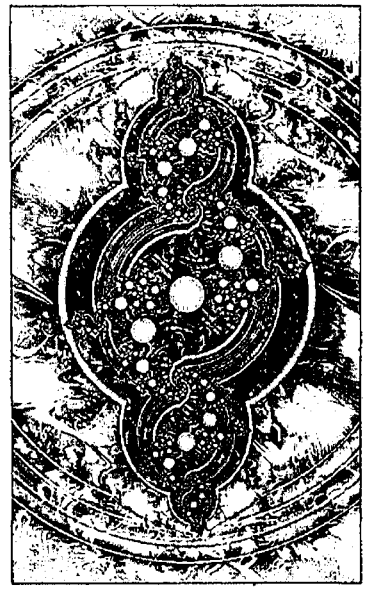

semiton – analogic vorbind – al respectivului fenomen sau proces există posibilitatea stopării sau a devierii sale de la finalitatea care a fost intenţionată. LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 ne oferă în felul acesta explicaţia inexistenţei liniilor perfect drepte în natură, sau a faptului că evenimentele pe care le traversăm se comportă adesea în moduri complet neaşteptate pentru noi. La nivelul fiecărui „semiton" al tuturor proceselor şi fenomenelor, direcţia de evoluţie a acestora poate fi modificată, mai mult sau mai puţin. Atunci când privim cu atenţie realitatea, întâlnim aproape pretutindeni o structurare, pe care am putea-o defini ca fiind „fractală" a totului, structurare care este o consecinţă directă a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7.

O altă consecinţă importantă a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7, care atunci când este folosită cu înţelepciune poate avea un impact benefic atât asupra practicii noastre spirituale, cât şi asupra existenţei noastre, este aceea că această lege ne poate învăţa modul în care putem într-un anume fel controla desfăşurarea tuturor fenomenelor şi evenimentelor care ne privesc. Cunoscând foarte bine momentele de discontinuitate („semitonurile" sau HIATUSURILE) unui eveniment oarecare precum şi modalitatea prin care putem acţiona asupra lui (exact în acele momente precise), putem să-l controlăm cu uşurinţă, orientându-l către finalizare sau, altfel spus, putem să-i menţinem nealterată direcţia iniţială care îl conduce către o anumită finalitate (mai ales dacă este vorba despre un eveniment favorabil sau binefăcător care aspirăm să se producă) sau, dimpotrivă, este cu putinţă să-l stopăm ori chiar să-i modificăm (să-i „reorientăm") finalitatea într-o direcţie eminamente benefică.

După cum am arătat anterior, în momentele de HIATUS (sau de „încetinire") a desfăşurării unui anumit fenomen sau proces oarecare, poate să aibă loc o deviere de la direcţia iniţială a desfăşurării acelui fenomen sau proces. Dacă, analogic vorbind, fenomenul sau procesul respectiv se desfăşoară pe direcţia DO ---> RE ---> MI, respectivul fenomen sau proces poate fi deviat foarte uşor în momentul HIATUSULUI dintre MI şi FA, dacă nu intervenim exact atunci cu o forţă adecvată, şi pentru a face ca totul să decurgă în continuare *pe aceeaşi direcţie, aleasă în prealabil de noi, în conformitate cu intenţia ce a fost manifestată.*

De altfel, chiar şi cazul fenomenelor obişnuite (sau a proceselor în cazul cărora nu intervenim în mod intenţionat pentru a le influenţa dezvoltarea) apare foarte frecvent această deviere de la direcţia iniţială de dezvoltare. Această deviere poate fi uneori atât de accentuată, încât să conducă fenomenul respectiv către o direcţie total opusă aceleia în care el a fost impulsionat iniţial!

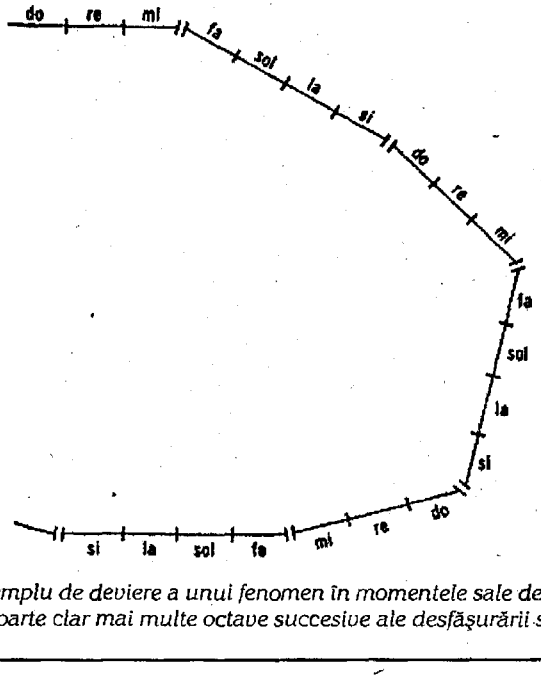

Fig.6 Exemplu de deviere a unui fenomen în momentele sale de HIATUS (sunt ilustrate aici foarte clar mai multe octave succesive ale desfăşurării sale).

Tocmai din această cauză, ne putem confrunta adeseori, atât în existenţa noastră de zi cu zi, cât şi în practica spirituală cu anumite situaţii stranii (care în aparenţă sunt inexplicabile) dacă ignorăm modul în care acţionează această lege divină fundamentală atunci când începem să realizăm o anumită acţiune. Astfel de situaţii apar mai ales pentru că nu am fost atenţi şi nu am susţinut, în momentele lor de HIATUS, acele acţiuni sau procese. Tocmai de aceea ajungem să realizăm după aceea, la un moment dat, că începem să facem ceva care în realitate este total diferit de ceea ce ne-am propus la început (aceasta face că uneori ajungem să realizăm acţiuni care sunt total opuse acelora pe care le-am intenţionat la început!). Rătăcirea care survine se poate menţine pentru o lungă perioadă de timp şi ne face, până în acel moment de luciditate, să avem impresia (complet falsă!) că ne înscriam perfect pe direcţia pe care ne aflam atunci când (la origine) am început respectivele acţiuni.

Spre exemplu, mulţi yoghini pot să înceapă un anumit TAPAS spiritual resimţind o foarte mare aspiraţie şi dăruire. La început, ei pot fi de-a dreptul entuziasmaţi de efectele extraordinare ale acelui TAPAS. După un anumit interval de timp, însă (care depinde de forţa cu care ne-am angrenat să realizăm acel TAPAS, precum şi de puterea noastră actuală de conştientizare sau, altfel spus, de gradul nostru de luciditate) poate să înceapă să se instaleze o anumită rutină în practica respectivă,

care va face să apară un fel de „tocire" a interesului nostru pentru respectivul TAPAS. Chiar dacă (privind lucrurile din punct de vedere fizic) noi ne continuăm zi de zi practica spirituală pe care ne-am asumat-o, lipsa noastră de interes faţă de acel TAPAS care până nu demult ne entuziasma, sau realizarea acelui TAPAS mai curând într-o manieră „cantitativă" sau mecanică (spre exemplu, gândindu-ne la cu totul altceva în timpul realizării respectivului TAPAS) şi nu calitativă, nu reprezintă în realitate altceva decât devierea acţiunii noastre de la intenţia iniţială. Această deviere apare din cauza traversării momentelor de HIATUS ale acestei acţiuni, fără a reuşi să o susţinem atunci când este stringent nevoie cu un efort suplimentar (sau altfel spus cu un aşa-zis „supra-efort spiritual"). La fel se prezintă situaţia şi în sfera continuităţii trăirilor pe care le manifestăm. Un sentiment intens şi profund de iubire, care poate să apară spontan atunci când, spre exemplu, ne îndrăgostim de o persoană de sex opus, va putea să fie deviat către stări mizerabile de posesivitate, de ataşament, de gelozie (sau către eşuarea acelei relaţii de iubire, într-o banală prietenie, etc.). Fără să ne dăm deloc seama de tot ceea ce se petrece într-un asemenea caz, noi vom continua să numim „iubire" tot zaţul chinuitor pe care îl trăim în aşa-zisa relaţie de iubire cu acea persoană, deşi stările mizerabile pe care le simţim nu mai sunt în realitate iubire ci cu totul altceva. Este de asemeni foarte important să ne dăm seama că în unele situaţii înţelegerile superioare, revelaţiile pe care le-am atins anterior în momentele de elevare sau de inspiraţie divină ce au apărut pe măsură ce am făcut primii paşi pe calea spirituală, se pot preschimba încetul cu încetul, fie datorită faptului că am căzut la anumite probe spirituale majore, fie din cauza aceloraşi momente de HIATUS în cadrul cărora nu am ştiut să „umplem" aşa cum era necesar astfel de momente de gol, impulsionându-ne într-un mod adecvat pentru a le trece cu bine. În cazul în care nu am reuşit să trecem cu bine peste astfel de momente de HIATUS poate să apară o deviere faţă de ţelul pe care ni l-am propus iniţial. În astfel de situaţii în universul nostru lăuntric se amplifică egoul, orgoliul spiritual, sau chiar pot să apară unele tendinţe demoniace care ne schimbă radical destinul pe calea spirituală. În alte situaţii, în fiinţa umană care deviază datorită unor astfel de momente de HIATUS pe care ea nu a fost capabilă să le depăşească aşa cum se cuvine, în ea apar şi apoi încep să se cristalizeze tendinţe dogmatice, rigiditate, încăpăţânare. La astfel de fiinţe umane egoul se exacerbează şi în unele cazuri poate să apară în ele un gen de mentalitate bizară de „fariseu". Atunci când în fiinţa umană

se trezeşte şi se amplifică această mentalitate bizară de „fariseu" ea are mai mereu tendinţa să se oprească la „litera" tradiţiei spirituale pe care o urmează, fiind cel mai adesea incapabilă să îi mai simtă „spiritul" cel viu şi iluminator. Cu toate că astfel de situaţii care apar, fie datorită faptului că fiinţa umană respectivă a căzut la unele probe spirituale majore, fie datorită faptului că ea s-a lăsat deviată de la ţelul pe care şi l-a propus (datorită nedepăşirii cu bine a unor momente de HIATUS, care au reorientat-o şi au făcut-o să se rătăcească) pot fi întâlnite şi la unele fiinţe umane care se află în cadrul acestei şcoli spirituale. La astfel de fiinţe umane, apare un fel de „orbire" care le generează iluzia că ele au în continuare acelaşi nivel spiritual de dinainte (înainte să apară respectiva deviaţie) chiar şi atunci când, în realitate, ele au deviat de pe calea spirituală pe care au urmat-o.

Astfel de exemple pot fi întâlnite chiar şi pe căile spirituale autentice. Autenticitatea căii spirituale nu îi scuteşte niciodată în mod automat pe aspiranţi de tentaţii, nici de regresul inerent căderii la unele teste spirituale majore şi nici nu îi scapă „din oficiu" de rătăcirile care este cu putinţă să apară în anumite momente de HIATUS, în care fiinţa umană în cauză nu se impulsionează pentru a le trece cu bine.

Datorită faptului că se cunoştea foarte bine posibilitatea acestor pericole, toate tradiţiile spirituale autentice avertizează foarte serios atât aspiranţii începători, cât şi practicanţii avansaţi asupra riscurilor devierii de la intenţiile lor iniţiale şi, totodată, subliniază importanţa depăşirii cu succes a momentelor de „cumpănă" spirituală (în realitate, aici ne referim la depăşirea cu bine şi la menţinerea orientării noastre în situaţiile în care ne confruntăm cu momente de HIATUS sau de discontinuitate). O modalitate foarte eficientă, universal valabilă, care ne permite să depăşim cu bine astfel de momente de HIATUS, este evocarea clară şi fermă a momentului magic al începutului, care ne ajută să depăşim cu bine astfel de momente de discontinuitate şi ne asigură deplina continuitate a aspiraţiilor noastre de a atinge o transformare spirituală profundă.

Iniţiatul G. I. Gurdjieff oferea nişte exemple foarte semnificative, care au apărut de-a lungul istoriei umanităţii, în care se pot constata o mulţime de cazuri de deviere sau de inversare a direcţiilor iniţiale de dezvoltare ale unor acţiuni, curente, mişcări, etc. Astfel de exemple de deviere pot fi observate cu uşurinţă atunci când cunoaştem foarte bine această lege ocultă. Astfel de cazuri semnificative de deviere au apărut, apar şi vor apare, fără îndoială, în aproape toate sferele de activitate, cum ar fi: literatura, ştiinţa, arta, filozofia, religia, politica, etc. Atunci când vom ajunge să cunoaştem foarte bine LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7, vom putea să descoperim cu uşurinţă unele cazuri de deviere sau chiar de inversare a direcţiilor iniţiale de dezvoltare ale unor acţiuni, curente, mişcări, etc. Acest fenomen de

deviere este şi mai evident dacă avem în vedere că acele curente, mişcări, etc. şi-au păstrat, apoi, acelaşi nume chiar şi după apariţia devierii sau a degenerării lor în curente, mişcări, etc. care erau total diferite sau chiar, în unele situaţii, erau orientate în sens opus. Spre exemplu, Gurdjieff remarca, pe bună dreptate, că este o diferenţă esenţială între mesajul inspirator, plin de iubire şi compasiune al Evangheliilor şi acţiunile Inchiziţiei, pe care la ora actuală le cunoaştem, într-o formă sau alta, cu toţii. La fel, se poate spune că există o diferenţă esenţială între dăruirea totală, iubirea şi aspiraţia fierbinte ce era focalizată către DUMNEZEU a pustnicilor din primele secole de după Iisus Cristos şi preocuparea aberantă a scolasticilor de a calcula cu cea mai mare precizie câţi îngeri pot să fie aşezaţi pe vârful unui ac. Dacă vom privi cu o mare atenţie realitatea înconjurătoare în lumina acestor revelaţii, vom descoperi că exemplele de acest gen sunt destul de numeroase. Dacă vom privi cu suficientă atenţie şi luciditate la tot ceea ce ne înconjoară, vom observa destul de des în viaţa de zi cu zi cum unele fiinţe umane din jurul nostru încep, la un moment dat, o anumită acţiune (având, în faza de început a acelei acţiuni, o anumită intenţie), iar după un anumit interval de timp, aceleaşi fiinţe umane, cu toate că ele consideră (într-un mod straniu şi aproape de neînţeles pentru noi) că realizează aceeaşi acţiune, ajung să facă, în realitate, ceva care este cu totul diferit – uneori, chiar opusul a ceea ce ele au început – atât ca orientare, cât şi ca finalitate.

În lumina acestor revelaţii, ne putem da seama că este foarte important, mai ales în practica spirituală, să ajungem să stăpânim cât mai bine acest proces tainic al LEGII OCULTE A NUMARULUI 7, prin intermediul căruia putem controla multe fenomene sau acţiuni spirituale pe care le începem. În caz contrar (atunci când datorită ignoranţei noastre nu luăm în consideraţie posibilitatea devierii), progresul nostru spiritual va putea fi ameninţat sau chiar stopat atunci când acţiunile noastre vor trece (fie că vrem, fie că nu vrem aceasta) prin momentele inevitabile de HIATUS. Atunci când apar astfel de momente de discontinuitate şi, datorită ignoranţei noastre, nu acţionăm aşa cum se cere (în cazul unei cunoaşteri temeinice a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7), există riscul ca acele acţiuni să devieze în raport cu intenţiile noastre iniţiale sau chiar să fie stopate (într-o asemenea alternativă, nemaifiind posibil ca ele să se mai finalizeze vreodată).

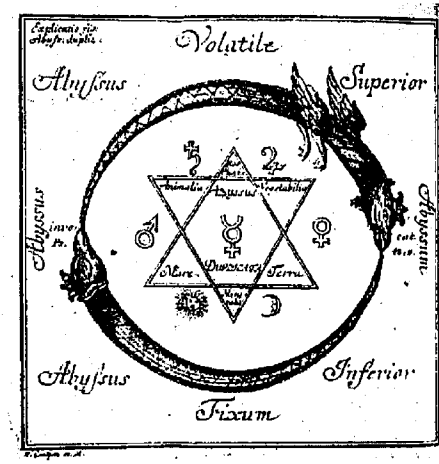

În cadrul proceselor complexe ale Manifestării, nimic nu se poate dezvolta rămânând totodată, fără încetare, la acelaşi nivel. Ascensiunea sau coborârea (*SOLVE ET COAGULA*, aşa cum este exprimat acest aspect în termeni alchimici) sunt aproape inevitabile desfăşurării oricărui fenomen sau proces. În tot ceea ce există, pe aproape toate treptele de manifestare ale realităţii, este

prezentă această alternanţă (sau, mai bine zis, această ciclicitate) fundamentală. După ani de practică YOGA, mulţi dintre noi am ajuns să cunoaştem foarte bine, prin experienţă directă, că toate energiile subtile care animă MICROCOSMOSUL fiinţei noastre fluctuează în mod constant, urmând fără încetare anumite ritmuri (ciclicităţi), dintre care unele au ajuns să fie bine cunoscute chiar şi de ştiinţa contemporană (un exemplu de acest gen, pe care-l putem menţiona aici, este descoperirea bioritmurilor: fizic, emoţional şi mental, precum şi a altor ritmuri biologice ale trupului, etc.). Studiindu-ne cu atenţie, mulţi dintre noi am constatat că starea noastră de energizare interioară are momentele ei de maxim şi momentele ei de minim, tot la fel stând lucrurile şi cu anumite sentimente, cu unele aspiraţii, cu unele acţiuni, etc. După cum ne-am putut da seama, în decursul timpului, multe dintre aceste ritmuri fluctuează între anumite valori, în conformitate cu anumite ciclicităţi care le sunt specifice. Trebuie, însă, să ne dăm seama că aproape toate aceste ciclicităţi (biologice, energetice, emoţionale, mentale, TATTVA-ice, etc.) pot fi determinate cu precizie. Prin urmare, ele pot fi determinate cu anticipaţie, în funcţie de modul de dezvoltare a energiilor ce se manifestă în cadrul acestor ciclicităţi. Modul în care se desfăşoară anumite acţiuni sau procese este determinat de energiile care sunt modulate de aceste ciclicităţi în cadrul intervalelor (sau, analogic vorbind, în cadrul „octavelor") specifice de manifestare. Toate aceste acţiuni sau procese pot fi controlate şi orientate adecvat mai ales în momentele lor de HIATUS, pentru ca ele să se încheie, în cele din urmă, în mod corespunzător.

În lumina acestor revelaţii, s-ar putea spune că aproape tot ceea ce este manifestat în cadrul MACROCOSMOSULUI depinde de LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7, în cadrul acestei Manifestări fiind inclusă chiar şi evoluţia noastră spirituală. Ignorarea completă sau neînţelegerea acestor adevăruri tainice îi poate face pe unii aspiranţi ai anumitor căi spirituale să devieze (sau, altfel spus, să se „rătăcească"). Ceea ce este şi mai tragic în astfel de situaţii este faptul că aceşti rătăciţi nu îşi dau după aceea deloc seama că deja au deviat şi rămân perfect convinşi că se menţin în continuare, la acelaşi nivel ca şi mai înainte, pe calea spirituală pe care o urmează. În orbirea lor, ei sunt siguri că îşi menţin nealterat nivelul spiritual pe care l-au atins înainte de deviere. Cunoaşterea profundă a fazelor şi a modalităţilor de manifestare a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 este de natură să ne ajute să ne menţinem mereu neabătuţi pe calea ascendentă ce conduce către revelarea Sinelui Suprem Nemuritor (ATMAN) şi către atingerea stării de îndumnezeire ce implică identificarea extatică cu DUMNEZEU TATĂL. Posibilitatea impulsionării binefăcătoare a proceselor şi a acţiunilor a căror fructificare o dorim în viaţa noastră devine astfel o realitate vie pentru fiecare dintre noi, atunci când ajungem să înţelegem foarte bine modul în care trebuie să intervenim, cu o anumită energie tainică suplimentară, în desfăşurarea acelor procese sau fenomene, EXACT ÎN MOMENTELE LOR DE HIATUS (pe care, evident, trebuie să le determinăm cu anticipaţie pentru a reuşi aceasta). În concluzie, am putea spune că, atunci când vom ajunge la o cunoaştere profundă a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7, vom înceta să mai fim nişte simpli spectatori pasivi, care asistăm, în anumite cazuri, cu totul neputincioşi la unele evenimente deranjante din viaţa noastră. Acţionând în felul acesta, cu înţelepciune, vom putea atinge o mai mare autonomie şi chiar o extraordinară forţă spirituală.

Un savant croat confirmă într-un mod indirect existenţa LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7

Se cuvine să amintim aici că unele revelaţii iniţiatice referitoare la LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 sunt în mod indirect confirmate de viziunea genială a savantului croat din secolul al XVII-lea Ruder Josip Boscovich (Ruggero Giuseppe Boscovich, în italiană), fizician, astronom, matematician, filozof, diplomat şi poet totodată.

Despre Boscovich se poate spune că a fost un mare savant, care totodată a fost dublat de un uluitor vizionar. Există unii cercetători care susţin chiar ipoteza conform căreia Boscovich ar fi venit de undeva din viitor. Este semnificativ faptul că Boscovich s-a născut în localitatea croată Dubrovnik la 18 mai 1711 şi a devenit, încă din tinereţe, călugăr iezuit. Boscovich a fost, de asemenea, profesor de matematică şi un scriitor admirabil, fiind înzestrat cu un deosebit simţ al umorului. El a trăit în Anglia, Franţa şi apoi Italia, trecând în nefiinţă la Milano, în 1787.

Iată câteva exemple de afirmaţii făcute de el, care pentru vremea sa (1758) erau complet noi şi chiar geniale:

- ţânţarii sunt responsabili pentru transmiterea malariei;
- există cu certitudine unele planete care gravitează în jurul altor stele decât Soarele;
- este imposibilă localizarea psihismului într-o zonă precis determinată a trupului;
- în cadrul realităţii se manifestă întotdeauna un „TAINIC GRĂUNTE DE CANTITATE"; abia în anul 1958, a fost enunţată o lege a fizicii în care intervine o cantitate ce este cunoscută la ora actuală sub numele de „CONSTANTA LUI PLANCK".

Cea mai uimitoare dintre cărţile lui Boscovich a apărut în anul 1758 în limba latină şi ea este intitulată *„THEORIA PHILOSOPHIAE NATURALIS REDACTA AD UNICAM LEGEM VIRIUM IN NATURA EXISTENTIUM"* (TEORIA FILOZOFIEI NATURALE REDUSĂ LA O SINGURĂ LEGE A FORŢELOR CARE EXISTĂ ÎN NATURĂ). Este chiar semnificativ că, referitor la autorul acestei lucrări geniale, un cercetător modern remarca: **„Mutant? Călător deghizat în timp? Extraterestru camuflat în spatele acestui savant croat misterios?"** Deşi pare incredibil, atunci când îi analizăm toate ideile geniale, Boscovich ne apare ca şi cum ar fi un călător care a venit înapoi la noi de undeva din viitorul îndepărtat.

Genialul savant-călugăr. Ruggero Boscovitch, matematician şi astronom, cel care a dezvoltat în secolul al XVIII-lea o teorie prin care voia să modeleze unificarea forţelor fundamentale ce acţionează în natură

Boscovich îşi începe faimoasa sa carte (al cărui titlu l-am menţionat mai sus) printr-o serie de „afirmaţii" geniale

ce sunt numerotate şi enunţă anumite fapte, care la ora actuală ne apar ca fiind pline de înţelepciune; totuşi, el face aceasta fără să prezinte nici un fel de probe. Nici chiar pe vremea sa, desigur, aceasta nu era o metodă ştiinţifică obişnuită. Să admitem însă că poate lui îi venea greu sau poate chiar îi era interzis să prezinte sursele misterioase ale cunoaşterii sale geniale.

Cu toate că este uluitor, la ora actuală este mai evident ca niciodată că tot ceea ce spunea Boscovich era extraordinar de avansat faţă de cunoştinţele timpului său şi uneori chiar şi faţă de cele ale timpului nostru. În lucrarea sa, afirmaţia consemnată ca *PHYSICA numărul 24* explică fenomenul misterios al radiaţiilor solare. Afirmaţia *PHYSICA numărul 34* prezintă într-un mod genial fulgerul, ca fiind o descărcare electrică ce apare între nori şi Pământ. Multe dintre aceste AFIRMAŢII pot fi considerate geniale pentru timpul său şi foarte avansate. Spre exemplu, iată ce scrie Boscovich despre statistică şi despre „POSIBILITATEA CA NECESITATEA SĂ PRODUCĂ TOTUL LA MOMENTUL POTRIVIT, CU CONDIŢIA SĂ FIE ÎNTRUNITE ANUMITE PREMIZE CAUZALE ŞI SĂ ÎI LĂSĂM TIMPUL CARE ÎI ESTE NECESAR": „Dacă, spre exemplu, toate literele care formează un poem scris de Virgiliu sunt vărsate de-a valma într-un sac şi apoi le scoatem, rând pe rând, şi le plasăm una alături de alta şi continuăm această operaţiune la nesfârşit, la un moment dat vom descoperi, după un număr determinat de extrageri, întreaga combinaţie care corespunde poemului respectiv al lui Virgiliu."

Este interesant să amintim că William Gibbs, în secolul al XIX-lea şi Borel, în secolul al XX-lea au ajuns şi ei la aceeaşi concluzie, dar trebuie să nu pierdem din vedere că Boscovich scria despre aceasta în anul 1758. Tot aşa cum Boscovich anticipa statistica modernă, el anticipa chiar şi relativitatea. Este însă uluitor că el nu face aceasta într-un mod vag. Iată ce scrie Boscovich cu privire la relativitate: „NU NE ESTE CU PUTINŢĂ SĂ CUNOAŞTEM LOCALIZĂRILE (*MODOS EXISTENDI LOCALES*), DISTANŢELE SAU MĂRIMILE ABSOLUTE. NOI NU PUTEM CUNOAŞTE ÎN SIMULTANEITATE MIŞCAREA CARE NE ANTRENEAZĂ ÎN ACELAŞI TIMP CU LUMEA, NICI CREŞTERILE ŞI NICI DIMINUĂRILE CARE NU PRODUC VREO MODIFICARE ÎN IDEILE NOASTRE. TOT CEEA CE SPUNEM DESPRE SPAŢIU, PUTEM FĂRĂ NICI O DIFICULTATE SĂ AFIRMĂM ŞI DESPRE TIMP. OMUL OBIŞNUIT SĂ NU CREADĂ CĂ SE POATE TRANSFERA O MĂSURARE LOCALĂ A TIMPULUI LA UN ALT MOMENT AL ACELUIAŞI TIMP: EL POATE VEDEA BINE CĂ ACEASTA ESTE O ALTĂ MĂSURARE, ÎNSĂ O PRESUPUNE CA FIIND EGALĂ DATORITĂ UNEI MIŞCĂRI (DIMENSIUNI A TIMPULUI) CE ESTE PRESUPUSĂ CA FIIND EGALĂ. ORI, NOI ŞTIM CĂ ESTE

IMPOSIBIL SĂ SEPARĂM DE LOCUL UNDE A FOST FĂCUTĂ O MĂSURARE DE LUNGIME ŞI O MĂSURARE DE TIMP ŞI SĂ LE TRANSFERĂM APOI ÎNTR-UN ALT LOC, CA SE LE COMPARĂM PE AMÂNDOUĂ CU O A TREIA."

Este uluitor însă că acest text a fost scris în anul 1758, iar relativitatea restrânsă a fost enunţată de Einstein abia în anul 1905. Deşi pare incredibil, acesta şi nu altul este adevărul. Merită însă să amintim că acesta este doar începutul. Cu mult mai mult decât atât, Boscovich continuă să descrie şi alte posibilităţi uluitoare care vor fi realizabile într-un viitor îndepărtat căci, cu siguranţă, ele nu existau în epoca în care Boscovich le-a scris şi nu există, încă, nici în prezent. Cu calmul şi înţelepciunea unui mare iniţiat şi vizionar, Boscovich nu formulează ipoteze, ci enunţă faptele. El vorbeşte despre posibilitatea tainică de a ajunge în alte universuri care nu sunt nici din spaţiul şi nici din timpul nostru, despre posibilitatea de a traversa cu ajutorul unei energii secrete orice fel de materie solidă. El afirmă posibilitatea de a ne afla în mai multe locuri în acelaşi timp, (aspect care este cunoscut de marii iniţiaţi sub numele de UBICUITATE), precum şi despre existenţa unui misterios univers gigantic, în interiorul căruia întregul univers în care ne aflăm acum ar apărea întocmai precum un atom (analogic vorbind, ca dimensiune)...

Într-un alt pasaj din cartea sa, Boscovich afirmă cu certitudine posibilitatea călătoriei în timp şi vorbeşte despre energia cea misterioasă a timpului care face cu putinţă o astfel de călătorie. S-ar putea spune că nu este deloc nevoie să brodăm pe marginea textului cărţii lui Boscovich sau să facem extrapolări. Este necesar doar să-l citim cu multă atenţie.

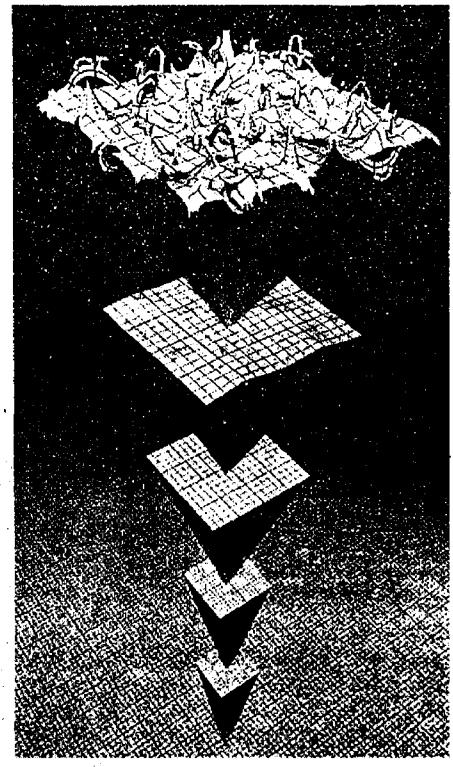

În ceea ce priveşte confirmarea indirectă a **LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7**, Boscovich afirmă în această carte, ce a fost publicată în anul 1758, că: **„SPAŢIUL, TIMPUL ŞI MIŞCAREA SUNT DISCONTINUE, FIIND FORMATE DIN NIŞTE TAINICE «GRĂUNŢE»"**. În ceea ce priveşte mişcarea şi aşa-zisa materie, regăsim teoria despre ele abia la începutul secolului al XX-lea: este vorba de faimoasa teorie a „CUANTELOR" a lui Planck. Pare de-a dreptul imposibil ca aceste adevăruri să fi fost exprimate în secolul al XVIII-lea, dar cu toate acestea, aşa a fost. În ceea ce priveşte timpul şi spaţiul, afirmaţiile geniale ale lui Boscovich ţin de ştiinţa viitorului.

Concluziile pe care el le trage cu privire la timp şi spaţiu sunt de o cutezanţă care depăşeşte de departe ideile cele mai avansate ale fizicii actuale. Spre exemplu, Boscovich afirma: „TREBUIE SĂ ŞTIŢI CĂ EXISTĂ O ORDINE TAINICĂ A LUCRURILOR CARE ESTE MULT DIFERITĂ DE ACEEA A NOASTRĂ ŞI CU CARE, SPRE EXEMPLU, NOI NU AVEM NICI O LEGĂTURĂ ÎN SPAŢIU SAU... TIMP. MINTEA OMULUI OBIŞNUIT SUFERĂ DATORITĂ LIMITĂRILOR SALE ATUNCI CÂND ÎNCEARCĂ SĂ O CONCEAPĂ ŞI ABIA CU O MARE GREUTATE POATE SĂ-I ADMITĂ EXISTENŢA, FOLOSINDU-ŞI IMAGINAŢIA. TREBUIE SĂ ŞTIŢI CĂ, DACĂ MAI ÎNTÂI ACELAŞI PUNCT MATERIAL ESTE PLASAT AŞA CUM TREBUIE, ÎN ACELAŞI PUNCT DIN SPAŢIU, ÎN MAI MULTE MOMENTE ALE TIMPULUI CARE SUNT SEPARATE DE UN ANUMIT INTERVAL, ÎN FELUL ACESTA SE VA PUTEA PRODUCE O REGRESIE ÎN ACELAŞI LOC. DACĂ DISPUNEM DE O ANUMITĂ ENERGIE SECRETĂ, NE VA FI POSIBIL CA SĂ TRECEM PRIN TOATE PORŢILE ÎNCHISE, ŞI SĂ STRĂBATEM, ZBURÂND, ZIDURILE CELE MAI GROASE FĂRĂ SĂ ÎNTÂMPINĂM NICI UN OBSTACOL... ACEASTA ESTE CU PUTINŢĂ DACĂ, ÎN PREALABIL, PUTEM SĂ NE IMPRIMĂM O VITEZĂ SUFICIENT DE MARE. SĂ ŞTIŢI CĂ ATÂT SOARELE, CÂT ŞI TOATE STELELE FIXE NU SUNT DECÂT O SINGURĂ PARTICULĂ DE UN ORDIN SUPERIOR ŞI ELE APARŢIN, TOATE, UNUI ORDIN ŞI MAI MARE, ÎN CARE SUNT INCLUSE. TREBUIE, DE ASEMENEA, SĂ ŞTIŢI CĂ EXISTĂ MAI MULTE PARTICULE DE ACELAŞI ORDIN."

Iată, deci, că în numai câteva fraze, care nu sunt luate dintr-un roman ştiinţifico-fantastic, ci dintr-o lucrare ştiinţifică ce a apărut la mijlocul secolului al XVIII-lea, Boscovich a evocat existenţa universurilor misterioase ce se află dincolo de sistemul nostru spaţio-temporal, călătoria în timp, trecerea prin ziduri cu ajutorul unei energii secrete, existenţa unui univers misterios şi de o grandoare inimaginabilă, în care sistemul nostru solar este întocmai precum un atom. Boscovich aminteşte, însă, în cartea sa şi de alte posibilităţi uluitoare. Astfel de posibilităţi sunt în avans chiar faţă de ştiinţa actuală cu cîteva zeci de ani sau poate cu câteva secole!

Spre exemplu, Boscovich afirmă că „GRĂUNTELE" de materie, „GRĂUNTELE" de spaţiu şi „GRĂUNTELE" de timp „POT SĂ SE COMBINE ÎN OPT MODURI." Ceea ce face cu putinţă – spre exemplu – pentru un obiect sau pentru o fiinţă, să se afle simultan în două locuri ale spaţiului (fenomen pe care el îl numeşte în limba latină *REPLICATIO*). Totuşi, în finalul acestei afirmaţii, Boscovich concluzionează că acest fenomen uluitor nu există în mod obişnuit în natura materială ce ne este cunoscută. Gândindu-ne la

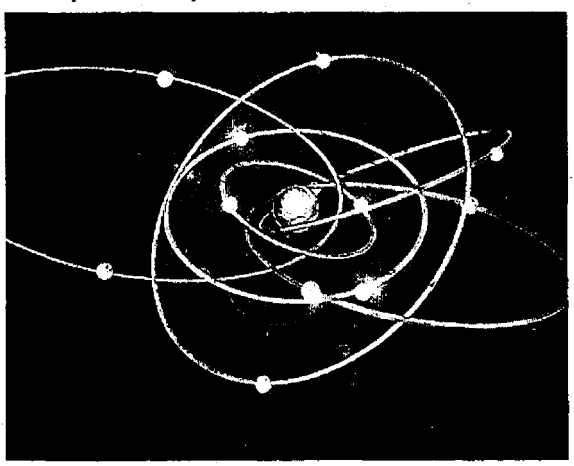

afirmaţiile sale, ne putem da seama că nici chiar la Einstein sau la Newton nu găsim atâta curaj imaginativ ca la Boscovich.

Boscovich a murit în 13 februarie 1787 la Milano şi a fost înmormântat acolo. După moartea lui, a fost extrem de elogiat, deşi mulţi dintre cei care care l-au cunoscut au vorbit despre asupra irascibilitatea sa, despre iritabilitatea pe care o manifesta, în viziunea sa ei trăind într-o lume plină de imbecili! Astronomul Lalande, care i-a făcut elogiul la Academia Franceză, a spus, la un moment dat, despre caracterul lui Boscovich aceste cuvinte memorabile: „IRASCIBILITATEA ERA SINGURUL SĂU DEFECT, DAR EA A FOST COMPENSATĂ PRIN TOATE CALITĂŢILE EXTRAORDINARE PE CARE LE-A AVUT ACEST MARE OM ŞI VIZIONAR".

Mai mulţi cercetători au văzut în Boscovich un călător misterios, care venea de undeva din viitor. În anul 1758, Boscovich dezvăluie o parte din ceea ce ştia în lucrarea sa pe care am menţionat-o anterior. Este sigur că faimoasa sa lucrare conţine o cantitate impresionantă de dezvăluiri, care sunt rezervate celor puţini şi iniţiaţi. Iată, spre exemplu, o listă întocmită de Lancelot Law Whyte, care este unul dintre cei mai importanţi filozofi ai ştiinţei contemporane: „Cartea lui Boscovich conţine pasaje strălucite, chiar geniale despre continuitate, discontinuitate, geometrie, penetrabilitate. El face dezvăluiri despre universurile misterioase care nu reacţionează între ele şi plutesc fără să se influenţeze unul pe altul, face revelaţii despre formele de materie cu o foarte înaltă densitate, despre universurile finite, despre punctele – limită, despre structurile interne oculte, despre câmpurile moleculare complexe, despre reacţiile în lanţ, despre probabilitate, precum şi despre idea genială că universul nu poate niciodată să revină la aceeaşi stare, despre importanţa proporţionalităţii, a masei gravitaţionale şi a masei inerte."

Dacă privim cu mare atenţie toate acestea, ne putem da seama că cele mai multe dintre aceste subiecte aparţin celor mai avansate domenii ale fizicii matematice moderne. Unele sunt cu mult mai în avans faţă de ele, precum este dezvăluirea despre universurile care se încrucişează şi care, în literatura ştiinţifico-fantastică, se numesc, în mod impropriu, „UNIVERSURI PARALELE" (după cum ştim cu toţii, două drepte paralele nu se întâlnesc, cel puţin în geometria euclidiană, decât la infinit, în vreme ce literatura ştiinţifico-fantastică imaginează intersecţii, puncte de întâlnire şi de contact între aceste universuri, care aşa cum scrie Wells, „SUNT MAI APROAPE DE NOI CHIAR DECÂT MÂINILE ŞI PICIOARELE NOASTRE, CE EXISTA ÎN PROPRIUL NOSTRU UNIVERS").

Cu privire la geniul lui Boscovich, se citează cuvintele lui Nietzsche: „TEORIILE GENIALE ALE LUI BOSCOVICH REPREZINTĂ CEL MAI IMPORTANT

TRIUMF ASUPRA SIMŢURILOR CARE S-A REALIZAT VREODATĂ PE ACEST PĂMÂNT."

Mulţi cercetători au căutat sursele de unde s-a inspirat Boscovich, fără a le găsi însă. Privit ca fiind un călător ce a venit la noi din... viitorul îndepărtat, genialul Boscovich pare să fi primit misiunea de a comunica informaţii extrem de importante, care ţin de acest viitor. Pentru cercetători, rămâne un mister de unde avea Boscovich aceste informaţii geniale.

Am putea spune că, dacă ştiinţele continuă să se dezvolte în acelaşi ritm pe care l-au avut şi până acum, se poate estima că teoriile geniale ale lui Boscovich corespund cu starea ştiinţelor din secolul al XXIII-lea, care vor exista probabil atunci pe această planetă. În lucrarea sa, Boscovich vorbeşte şi despre existenţa: „UNUI TIMP MISTERIOS, CE ESTE PLASAT ÎN AFARA TIMPULUI NOSTRU OBIŞNUIT", adică a unui timp care este format din momente ce nu sunt nici în prezent, nici în trecut, nici în viitor. Să fi fost, oare, acest timp misterios, aflat în afara timpului nostru, cel care i-a folosit lui Boscovich ca să călătorească în timpul uman?

A folosit oare Boscovich această cunoaştere, cu privire la care el face unele revelaţii uluitoare, pentru a călători foarte departe în viitor, întorcându-se, apoi, din acel viitor îndepărtat?

Am putea considera ca fiind realizabilă, în cazul lui Boscovich, această posibilitate. Este, de asemenea, posibil ca Boscovich să fi avut aceste informaţii geniale de la o altă civilizaţie galactică. Citindu-i opera, ne putem da seama că geniul lui Boscovich prezintă şi alte capacităţi vizionare. Cum altfel să numim, decât vizionară, capacitatea lui Boscovich care îi permitea să deţină o mulţime de cunoştinţe geniale, pe care nu le-ar fi putut avea în timpul său?

În cazul lui Boscovich, ar putea fi vorba despre o ştiinţă iniţiatică, ascunsă, străveche, din care el a putut găsi câteva fragmente. Cazul genialului savant Boscovich este cu atât mai uimitor, cu cât trebuie să avem în vedere că el este totodată un savant respectat în mod oficial, universal cunoscut şi care face afirmaţii supefiante, ca şi cum tot ceea ce dezvăluie s-ar înţelege de la sine, neavând nevoie de citarea surselor.

Am considerat că este necesar să vă prezentăm câte ceva despre cazul acestui savant misterios care a fost Boscovich, mai ales datorită faptului că el confirmă într-un mod indirect realitatea tainică a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7.

Determinarea celor două momente de HIATUS ale unui proces sau fenomen oarecare

Pentru determinarea exactă a celor două momente de HIATUS, vom transpune, în mod analogic, structura gamei muzicale majore asupra procesului sau fenomenului pe care intenţionăm să-l influenţăm sau să-l controlăm.

Dacă luăm în consideraţie întregul proces sau fenomen (din momentul declanşării sale şi până în momentul său de încheiere sau finalizare), echivalarea sa prin analogie cu octava muzicala majoră implică, în primul rând, ca (din punctul de vedere al frecvenţelor de vibraţie ce caracterizează desfăşurarea integrală a acelui proces sau fenomen) frecvenţa de vibraţie finală să fie dublul frecvenţei iniţiale în cazul unui proces sau fenomen evolutiv (ce implică creşterea frecvenţelor de vibraţie) sau, respectiv, jumătatea frecvenţei iniţiale în cazul unui proces sau fenomen involutiv (ce implică scăderea frecvenţelor de vibraţie).

Mai precis, după cum se ştie, în cadrul unei octave ascendente, frecvenţa de vibraţie a ultimei note muzicale este dublul frecvenţei de vibraţie a primei note (spre exemplu, în gama DO major, în care se consideră frecvenţa notei LA ca fiind 440 Hz, prima nota – DO „de jos"– are frecvenţa de vibraţie 261,6 Hz, iar ultima notă – DO „de sus" – are frecvenţa de 2 x 261,6 = 523,2 Hz).

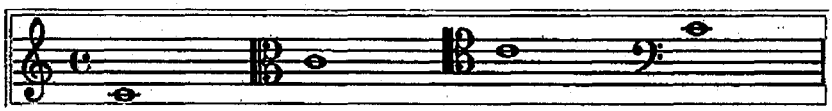

fig. 7 - Scrierea notei DO „de jos" din gama DO major în patru chei diferite.

Fig. 8 - Poziţia primei note DO din gama DO major pe claviatura unui pian standard, cu 88 de clape.

Pentru a simplifica explicarea modului de calcul al celor două momente de HIATUS (sau, altfel spus, al momentelor de discontinuitate) prin intermediul cărora se poate controla aproape orice proces sau fenomen ce apare în cadrul Manifestării, vom considera valoarea frecvenţei de vibraţie iniţiale a unui proces sau fenomen oarecare ca fiind egală cu 1, ceea ce înseamnă că valoarea frecvenţei finale ce caracterizează desfăşurarea fenomenului respectiv va fi egală cu 2 (în cadrul acestui exemplu, vom studia doar cazul unui fenomen evolutiv – sau, altfel spus, al unei octave ascendente – deoarece aceeaşi regulă de calcul se aplică şi

proceselor sau fenomenelor involutive sau octavelor descendente, singura diferenţă atunci fiind doar sensul lor de desfăşurare).

Cel mai simplu mod de a reprezenta grafic aceste aspecte poate fi un segment de dreaptă ale cărui extremităţi corespund celor două frecvenţe-limită ale acestei octave particulare (1, respectiv 2):

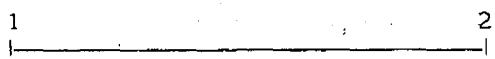

Cele opt note muzicale ale octavei corespund, conform LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7, momentelor cardinale ce marchează desfăşurarea oricărui proces sau fenomen. Aceste momente sunt distribuite, după cum am arătat, la intervale inegale, care exprimă modul neuniform de creştere (în cazul unui proces sau fenomen evolutiv sau, altfel spus, al unei octave ascendente) sau de descreştere (în cazul unui proces sau fenomen involutiv sau, altfel spus, al unei octave descendente) a frecvenţelor lor de vibraţie.

Gama muzicală majoră reprezintă aşadar, prin analogie, manifestarea universală a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7, deoarece totul este structurat în Manifestare în conformitate cu acţiunea acestei legi fundamentale, care exprimă forţa tainică extraordinară a numărului 7 şi a octavei (merită să amintim aici încă o dată prezenţa mai mult sau mai puţin ascunsă a numărului 7 în aproape toate fenomenele ciclice: cele 7 culori ale spectrului vizibil, cele 7 zile ale săptămânii, cei 7 centri subtili de forţă principali, sau chiar tabelul periodic al elementelor chimice, etc., etc.) .

Pornind de la frecvenţa generică a extremităţilor gamei, considerată a fi 1 pentru DO „de jos"şi respectiv 2 pentru DO „de sus", frecvenţele celorlalte note se calculează cu ajutorul mediei aritmetice. Nota SOL, de exemplu, va avea drept frecvenţă media frecvenţelor notelor DO „de jos"şi DO „de sus": (1 + 2) / 2 = 3/2. Nota MI va avea frecvenţa egală cu media aritmetică a frecvenţelor notelor DO „de jos" şi SOL: (1 + 3/2) / 2 = 5/4, etc.

Astfel, valorile frecvenţelor celor 8 note muzicale ale octavei, de la DO „de jos" la DO „de sus", vor fi:

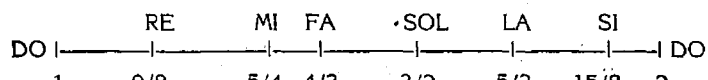

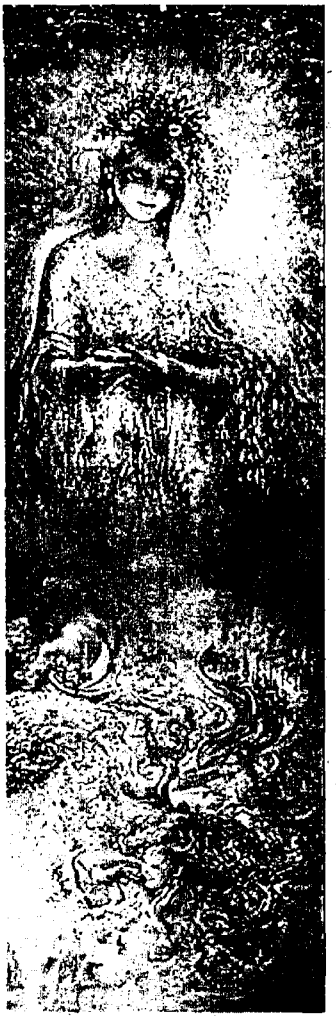

Raporturile dintre frecvenţele de vibraţie ale oricăror două note muzicale consecutive (raporturi care exprimă de fapt neliniaritatea desfăşurării unui fenomen oarecare) sunt numite, întocmai ca şi în muzică, **intervale**, şi ele sunt următoarele:

- între DO şi RE: 9/8 : 1 = 9/8
- între RE şi MI: 5/4 : 9/8 = 10/9
- între MI şi FA: 4/3 : 5/4 = **16/15**
- între FA şi SOL: 3/2 : 4:3 = 9/8
- între SOL şi LA: 5/3 : 3:2 = 10/9
- între LA şi SI: 15/8 : 5/3 = 9/8
- între SI şi DO: 2 : 15/8 = **16/15**

Prin urmare, se poate spune că există 3 tipuri de intervale relative în cadrul octavei muzicale (şi, prin analogie, în orice manifestare a LEGII OCULTE A LUI 7): intervalul 9/8, intervalul 10/9 (aceste două intervale având o mărime destul de apropiată) şi intervalul 16/15, care este semnificativ mai redus decât celelalte două şi care apare respectiv între notele MI şi FA şi între notele SI şi DO (sau, altfel spus, la nivelul celor două semitonuri ale octavei majore, deoarece în muzică se aproximează valorile intervalelor 9/8 şi 10/9 ca fiind egale cu un „ton" ce este compus din două „semitonuri").

Rezultă, deci, că în orice octavă muzicală există 12 semitonuri:

- câte două în fiecare interval de mărime 9/8 sau 10/9, deci 2 x 5 = 10 (există 5 intervale din această categorie: DO-RE, RE-MI, FA-SOL, SOL-LA, LA-SI)
- câte unul în fiecare dintre cele două intervale de valoare 16/15: MI-FA, SI-DO.

S-ar putea spune că structura octavei muzicale oferă atât o imagine intuitivă deosebit de profundă (şi, am putea spune, chiar inspiratoare) a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7, cât şi posibilitatea determinării exacte a momentelor speciale (privilegiate) în care putem acţiona în sensul impulsionării şi al controlării oricărui proces sau fenomen din Manifestare.

Având în vedere poziţionarea celor două intervale reduse (respectiv a celor două semitonuri) în gama muzicală majoră (nota MI este cea de-a treia notă din gama DO major, iar nota SI este cea de-a şaptea), rezultă că cele două momente de HIATUS ale oricărui proces sau fenomen sunt situate la 3/7, respectiv 7/7 din întreaga perioadă de desfăşurare a procesului sau fenomenului respectiv.

Acţiunea LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 în cazul octavelor ascendente şi în cazul octavelor descendente

Se poate spune că vibraţiile (rezonanţele) ce sunt specifice fiecărui proces sau fenomen se pot dezvolta, sub incidenţa LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7, în diferite moduri. În cazul octavelor care au fost întrerupte (sau, altfel spus, care nu au mai ajuns să fie finalizate) – deoarece fie primul HIATUS (HIATUSUL situat la 3/7 din întinderea totală a octavei) nu a fost „umplut" cu o energie specifică de susţinere a impulsului iniţial, fie, în momentul primului HIATUS, au intervenit alte forţe, ce erau opuse impulsului iniţial al acelor octave – am putea spune (plastic exprimându-ne) că energiile subtile şi rezonanţele acestor octave întrerupte sunt preluate şi asimilate de alte energii şi rezonanţe, mai puternice (care sunt exterioare acestor octave), care le intersectează în punctele lor de HIATUS şi le fac să primească o orientare opusă lor (antagonică).

Prin urmare, se poate spune că, în cadrul octavelor care continuă să se desfăşoare, dar care au deviat de la orientarea lor iniţială, energiile şi rezonanţele lor îşi modifică structura şi ajung să producă efecte şi dezvoltări complet diferite de cele care ar fi fost de aşteptat, în conformitate cu maniera în care ele se manifestau la început (înainte de momentul de HIATUS de la 3/7).

Numai în cadrul octavele (ciclicităţilor) cosmice (respectiv MACROCOSMICE) – cum ar fi, spre exemplu, rotaţia Pământului în jurul Soarelui (sau, mai bine zis, anul zodiacal) sau rotaţia Lunii în jurul Pământului (luna lunară), etc. – evoluţia vibraţiilor-energii ale acestora urmează aceeaşi direcţie de evoluţie, ce este întocmai ca şi aceea cu care ele au început, deoarece, în acest caz, **Voinţa Divină Atotputernică (ce se manifestă prin intermediul Vidului Beatific Median) este cea care oferă, la momentul oportun, un impuls suplimentar –exact în momentele lor de HIATUS – acestor procese (ciclicităţi) cosmice.**

În afara acestor situaţii, dezvoltarea fenomenelor („octavelor") pe aceeaşi direcţie cu cea iniţială implică întotdeauna sprijinirea lor, în momentele în care ele trec prin cele două HIATUSURI (cel de la 3/7 şi cel de la 7/7), cu energii specifice sau impulsuri exterioare (ce provin de la alte octave sau ciclicităţi), care se intersectează cu ele în anumite momente şi care prezintă atunci o orientare similară celei iniţiale a respectivelor procese sau fenomene.

În astfel de cazuri, apare o diferenţă esenţială între octavele ascendente şi cele descendente:

- în cadrul unei octave ascendente, primul HIATUS

este cel de la 3/7 (sau, analogic vorbind, cel care este situat între Mi şi FA). Dacă acest prim moment de HIATUS este „umplut" cu o energie exterioară, care ajută octava să-şi continue aşa cum trebuie evoluţia, pe aceeaşi direcţie, ea se va dezvolta în continuare (după depăşirea acestui prim HIATUS), fără nici o dificultate, până la cel de-al doilea HIATUS (care este situat între SI şi următorul DO). La acest nivel, însă (respectiv HIATUSUL dintre SI şi DO) octava respectivă va avea nevoie de o energie suplimentară mult mai puternică decât cea care a fost necesară la nivelul primului HIATUS, pentru că acum (fiind vorba de un proces evolutiv) frecvenţele de vibraţie sunt mult mai elevate decât în momentul primului HIATUS (respectiv acela dintre MI şi FA).

- într-o octavă descendentă (sau, altfel spus, în cazul unui proces sau fenomen involutiv), primul HIATUS care apare este HIATUSUL superior, de la 7/7 (cel situat, analogic vorbind, între SI şi DO), acesta manifestându-se imediat după impulsul generat de primul DO (care, în acest caz, este DO „de sus"), iar energia specifică suplimentară de susţinere a respectivului proces sau fenomen poate fi extrasă cu uşurinţă, cel mai adesea chiar din acest DO iniţial (DO „de sus", în acest caz) sau din sfera vibraţiilor (octavelor) secundare ce au fost create de acest DO. Tocmai de aceea, se poate spune că octavele descendente (procesele sau fenomenele care implică o creştere a entropiei sau, altfel spus, a gradului de dezordine a sistemului considerat) se pot dezvolta, în general, mult mai uşor decât cele ascendente, pentru că energia suplimentară de care ele au nevoie în cadrul HIATUSULUI următor (HIATUSUL de la 3/7 sau, analogic vorbind, dintre FA şi MI) este mult mai redusă decât aceea de care au avut nevoie în timpul HIATUSULUI de la nivelul 7/7 (între DO şi SI).

Prin urmare, mai ales în cadrul practicii noastre spirituale, trebuie să devenim capabili să recunoaştem apariţia octavelor ascendente şi a octavelor descendente, împreună cu efectele interferenţelor lor multiple.

În concluzie, se poate spune că LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 (Legea Octavei) ne poate fi de un real folos atunci când urmărim să înţelegem orice proces sau fenomen al Manifestării. Ea ne permite să descoperim atât mecanismele tainice, cât şi principiile sale fundamentale de desfăşurare:

1. Principiul **HIATUSULUI** (**discontinuităţii**) – asociat cu principiul posibilei **devieri** a forţelor (a energiilor) – care apare în cadrul desfăşurării tuturor proceselor şi fenomenelor.

2. Principiul **impermanenţei**: acest principiu face ca aproape tot ceea ce există să se afle într-o continuă mişcare, totul modificându-se neîncetat, conform apariţiei fie a unor octave ascendente (care fac să apară transformările sau, altfel spus, progresele), fie a unor octave descendente (care fac să apară schimbările ce atrag după sine regresele).

3. Principiul **fluctuaţiilor**: acest principiu face ca, atât în cadrul dezvoltării octavelor ascendente, cât şi în cadrul desfăşurării octavelor descendente, să se manifeste întotdeauna fluctuaţii şi neuniformităţi, datorate apariţiei celor două momente de HIATUS ce caracterizează desfăşurarea oricărui proces sau fenomen.

Unele noţiuni esoterice referitoare la numărul 7

Această incidenţă numerică (sau, altfel spus, această rezonanţă) a avut dintotdeauna – şi are în continuare – un rol cu totul privilegiat în aproape toate tradiţiile spirituale ale umanităţii.

Semnificaţiile sale oculte şi spirituale se dovedesc a fi mult mai complexe decât simpla împărţire a timpului în perioade determinate de fazele lunii (după cum se ştie, fiecare fază lunară durează şapte zile, iar cele patru faze (7 x 4 = 28) alcătuiesc aşa-zisul ciclu lunar; în plus, ar trebui să reţinem că suma primelor şapte numere (1+2+3+4+5+6+7) conduce la acelaşi total de 28).

Este profund semnificativ faptul că în tradiţia ebraică cuvântul ebraic *schiba* („ŞAPTE") înseamnă, de asemenea, şi „plenitudine", „totalitate" sau „a face un legământ". Nu este deloc întâmplător că în multe alte limbi (arabă, persană, siriană, feniciană, caldeeană, saxonă, etc.) putem întâlni aceeaşi ambivalenţă de sensuri: cuvântul care înseamnă „şapte" mai înseamnă, totodată, în toate aceste limbi şi „plenitudine", „desăvârşire", „completitudine", etc.

La rândul său, tradiţia pitagorică afirmă că termenul ce desemnează în limba greacă numărul 7 provine de la *sebo*, care înseamnă „a venera" şi el este asimilat adeseori cu termenul *septos*, care înseamnă în limba greacă „pur", „sfânt", „divin" sau „virginal". În Egiptul faraonic, numărul 7 este redat (în cadrul inscripţiilor din templele de la Edfu şi Dendera) prin hieroglifa unui cap uman, deoarece se ştia că la nivelul capului există şapte orificii distincte: ochii, urechile, nările şi gura.

Din cele mai vechi timpuri, numărul 7 a fost considerat un simbol esenţial al Binelui şi al Plenitudinii (Perfecţiunii) Divine, el fiind privit ca un număr perfect pentru

că prin intermediul acestei incidenţe numerice (sau, altfel spus, rezonanţe), tot ceea ce există (atât în sfera MACROCOSMICULUI, cât şi în sfera MICROCOSMICULUI) este condus către perfecţiune. În tradiţia egipteană antica, numărul 7 era simbolul vieţii veşnice (sau, altfel spus, al nemuririi spirituale).

Numărul 7 indică sensul unei transformări, după încheierea unui ciclu al timpului, şi pe acela al unei reînnoiri binefăcătoare. Asociind numărul 4 – care simbolizează Pământul (împreună cu cele patru puncte cardinale ale sale) – cu numărul 3 – care simbolizează Cerul, numărul 7 reprezintă totalitatea universului în mişcare.

Numărul 7 poate fi exprimat şi prin intermediul hexagramei (steaua cu şase colţuri), dacă acesteia îi adăugăm centrul. Săptămâna cuprinde şase zile lucrătoare plus o zi de odihnă, ce este

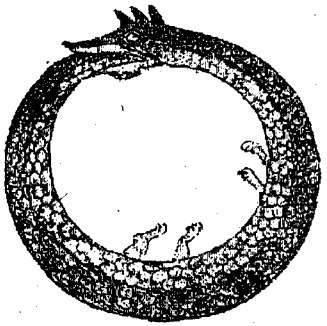

Uroboros, şarpele care „îşi înghite propria coadă" simbolizează ideea de ciclicitate şi de perpetuă înnoire a Creaţiei, dar şi pe cea de integrare şi de asimilare a aspectelor contrarii.

reprezentată prin intermediul centrului acestei hexagrame. În astrologie, există şase sfere subtile planetare principale, la care se adaugă, în centru, Soarele cu sfera sa subtilă gigantică de forţă. Hexagrama are şase unghiuri, şase laturi sau şase colţuri, centrul său fiind cel de-al şaptelea element. În felul acesta, la cele şase direcţii ale spaţiului (cele patru puncte cardinale, la care se adaugă direcţiile „sus" şi „jos") se adaugă un punct median (punctul central), care întregeşte structura, făcând-o să rezoneze cu numărul şapte. Tocmai de aceea, numărul 7 simbolizează totalitatea spaţiului şi a timpului.

Numărul 7 reprezintă, de asemenea, totalitatea vieţii morale, el însumând cele trei virtuţi teologale – credinţa, speranţa şi dragostea – şi cele patru virtuţi cardinale – prudenţa, cumpătarea, dreptatea şi puterea binefăcătoare.

Numărul 7 este prezent în aproape toate procedeele şi metodele care asigură iniţierea spirituală autentică sau continuitatea acesteia. Nu este deloc întâmplător că tradiţia indiană vorbeşte despre şapte mari înţelepţi (RISHI) care au transmis Înţelepciunea Divină primordială actualei umanităţi. Mulţi esoterişti consideră numărul şapte ca fiind cel mai reprezentativ pentru a desemna DUHUL CEL SFÂNT al lui DUMNEZEU, ale cărui manifestări sunt asociate, cel mai adesea, cu incidenţa sa vibratorie. Simbol al Infinitului, datorită procesului de reîntoarcere (revenire) la Principiul Divin Absolut pe care el îl declanşează în orice creatură (de aici rezultă şi frecventa sa simbolizare ca un şarpe ce îşi înghite coada – imagine tainică a tuturor ciclicităţilor temporale sau a arhetipului timpului-durată), numărul 7 mai este şi un simbol al desăvârşirii care este atinsă chiar în această lume, „aici şi acum" şi care se revelează în devenirea iluzorie.

Este profund semnificativ faptul că numărul 7 este, prin excelenţă, numărul iniţierii sau, altfel spus, al unirii extatice şi plenar identificatoare a creaturii limitate cu Infinitul Divin. Totodată, numărul 7 este numărul perfect pe care Creatorul universului (Dumnezeu Tatăl)-l-a dăruit creaturii pentru a o mântui din întunericul ignoranţei şi pentru a o readuce în Inima Sa. Aceasta este una dintre afirmaţiile care există în tradiţia secretă a înţelepciunii. Numărul 7 guvernează, în viziunea celor iniţiaţi, atât începutul, cât şi sfârşitul (sau reîntoarcerea în Eternul Început), el fiind de aceea un adevărat „alfa şi omega" pentru întreaga Manifestare.

Numărul 7 era definitoriu pentru cultul lui Apollo: ceremoniile apolinice aveau loc, întotdeauna, în cea de-a şaptea zi a lunii. De altfel, numărul 7 apare în nenumărate tradiţii şi legende greceşti: cele şapte Hesperide, cele şapte porţi ale Tebei, cei şapte fii şi cele şapte fiice ale Niobei, cele şapte corzi ale lirei, cele şapte sfere tainice, etc. Legendarul iniţiat şi tămăduitor Hipocrate menţionează cu privire la numărul 7: „PRIN INTERMEDIUL VIRTUŢILOR SALE ASCUNSE, NUMĂRUL 7 FACE SĂ DĂINUIE TOATE CARE SUNT; EL RÂNDUIEŞTE VIAŢA ŞI MIŞCAREA ŞI ARE O PROFUNDĂ

ÎNRÂURIRE CHIAR ŞI ASUPRA ENTITĂŢILOR CEREŞTI."

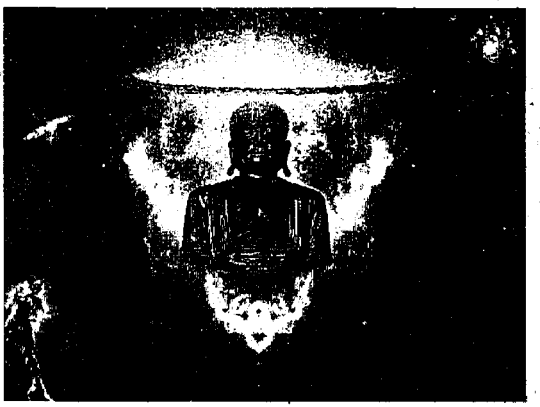

Şi în China, sărbătorile populare aveau loc tot în a şaptea zi a lunii.

Creând lumea în cele şase zile, DUMNEZEU se odihneşte în cea de-a şaptea şi o transformă în zi sfântă: sabatul nu este, aşadar, o odihnă exterioară Creaţiei, ci încununarea acesteia, desăvârşirea ei – aspect evocat şi de împărţirea timpului în săptămâni, care la rândul lor sunt echivalente cu un sfert din ciclul lunar de 28 de zile.

Tradiţia indiană afirmă că există 7 raze tainice ale Soarelui, şase raze corespunzând direcţiilor Spaţiului (respectiv cele patru puncte cardinale, la care se adaugă direcţia sus şi direcţia jos), iar cea de-a şaptea fiind asociată Centrului. La fel, despre muntele Meru (Centrul sau Axul cel misterios al universului) se spune că are şapte faţete, care sunt întoarse către cele şase continente arhetipale (DVIPA), întreg acest ansamblu corespunzând celor şapte direcţii ale spaţiului (cele patru puncte cardinale, la care se adaugă direcţia sus, direcţia jos şi centrul).

Clement din Alexandria scrie: „DE LA DUMNEZEU, DIN INIMA CEA MISTERIOASĂ A UNIVERSULUI, PORNESC CELE ŞASE ÎNTINDERI ŞI CELE ŞASE FAZE ASCUNSE ALE TIMPULUI. ACEASTA ESTE TAINA NUMĂRULUI 7." Reîntoarcerea la Centru (la Principiul Divin Absolut – DUMNEZEU TATĂL), ce apare la capătul înşesitei dezvoltări a Creaţiei, este ceea ce desăvârşeşte rezonanţa esenţială a numărului 7.

În aproape toate tradiţiile spirituale, numărul şapte este numărul Totalităţii şi al Perfecţiunii (*PLEROMA*, cum o numeau gnosticii), dar al unei Totalităţi dinamice, ce se află într-o continuă mişcare. Numărul 7 este cheia „Apocalipsei lui Ioan": şapte biserici, şapte stele, şapte îngeri ai lui Dumnezeu, şapte peceţi, şapte trâmbiţe, şapte capete, şapte pedepse, şapte potire, şapte împăraţi, etc. Unele texte musulmane leagă cele şapte sensuri esoterice ale Coranului de cei şapte centri subtili de putere şi de conştiinţă care există în MICROCOSMOSUL fiinţei umane. Tradiţia YOGA menţionează existenţa celor şapte centri subtili de forţă principali: cele şase CHAKRA-e (de la MULADHARA până la AJNA) împreună cu „lotusul cu 1000 de petale" (SAHASRARA). Cubul, ca simbol al totalităţii Manifestării, este şi el o expresie a numărului şapte: el are şase feţe, la care se adaugă Centrul.

Numărul 7, ca sumă ce rezultă prin adunarea dintre 4 şi 3, este simbolul omului desăvârşit (cu cele două principii spirituale de sex diferit pe care le înglobează), al lumii complete, al Creaţiei încheiate, al creşterii naturii. El este şi expresia Cuvântului Desăvârşit şi al Unităţii originare. Şapte, numărul omului desăvârşit – adică al omului pe deplin realizat – este, aşadar (la fel ca şi numărul 3, dar într-o altă perspectivă), numărul Androginului Divin.

Profund semnificative sunt şi perechile de arcane majore din cadrul jocului iniţiatic al Tarotului, în cazul cărora suma numerelor lor corespondente este egală cu şapte. Astfel, 7 ca sumă a lui 4 şi 3 este reprezentat de cuplul „Împărat" – „Împărătească" (sau „Tată" – „Mamă"), care simbolizează perfecţiunea din cadrul Manifestării, asemenea „interiorului" şi „exteriorului" puterii magice de control ce se exercită asupra întregii Manifestări, ca sinteză armonioasă a celor 4 „elemente" (TATTVA-e) fundamentale (Pământul, Apa, Focul şi Aerul cel subtil – sau PRITHIVI, APAS, TEJAS şi VAYU) şi a celor 3 principii esenţiale ale Ştiinţei Oculte [principiul masculin (+), principiul feminin (–) şi principiul neutru (0)]. Numărul 7 ca sumă a lui 2 şi a lui 5 este reprezentat de cuplul puterii spirituale „Papa" („Pontiful") - „Papesa" („Zéiţa Mamă"). Numărul 7 ca sumă a lui 1 şi a lui 6 este reprezentat de perechea „Magicianul" – „Îndrăgostiţii», care simbolizează, ambele, sinteza şi controlul perfect al tuturor formelor de dualitate. În sfârşit, cea de-a şaptea arcană (taină) majoră a Tarotului este „Carul Triumfal", ce reprezintă simbolul desăvârşirii şi al puterii infailibile (ce se manifestă atât în sfera materială, cât şi în sfera spirituală).

Adeseori, numărul 7 este văzut în cadrul numerologiei oculte ca o sinteză unificatoare a două triade (3 + 3), care sunt integrate în şi totodată sunt transcense prin Unitatea-Centru. Mai mult decât atât, structurile heptadice (care înseamnă grup de 7) sunt adesea produse prin unificarea a trei structuri triadice, la care două perechi de elemente fuzionează într-unul singur. Un exemplu foarte semnificativ în acest sens este, în tradiţia şivaismului din Caşmir, YANTRA triplului trident (sau, aşa cum mai este supranumită, „YANTRA Fiilor spirituali"), care deşi este compusă din uniunea a 3 tridente, are în realitate doar 7 vârfuri, deoarece vârfurile alăturate ale tridentelor au fuzionat într-unul singur.

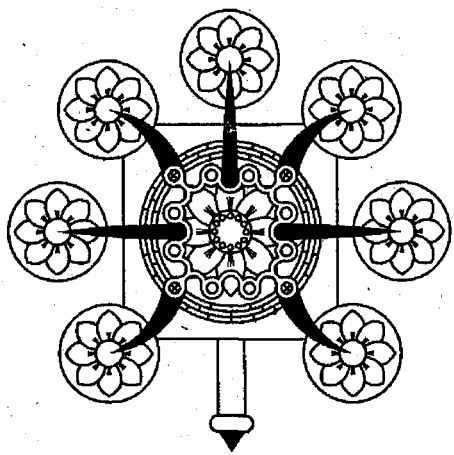

Fig. 9 - Reprezentarea YANTRA-ei Fiilor Spirituali

În tradiţia islamică, 7 este un număr fast, ce reprezintă un simbol al desăvârşirii: în această tradiţie se vorbeşte despre şapte ceruri, şapte tărâmuri subtile paralele, şapte porţi, şapte versete cu care se deschide Coranul, şapte consoane (numite SAWAKIT) ale alfabetului arab care sunt neîntrebuinţate, şapte cuvinte ce alcătuiesc profesiunea de credinţă musulmană (SAHADA), etc. Cu prilejul pelerinajului la Mecca, musulmanul credincios trebuie să înconjoare de şapte ori Kaaba (sau Ka'ba) şi să facă de şapte ori drumul între munţii Cafa şi Marnia. De asemeni, se spune că, de fapt, Coranul are şapte înţelesuri esoterice. Numărul şapte este un simbol-cheie şi în nenumărate creaţii culturale şi artistice ale lumii islamice (atât laice, cât şi religioase): în artă, arhitectură, literatură, folclor, ceremonii şi ritualuri religioase, etc. Numărul 7 este, în viziunea tradiţiei islamice, intim legat de Atotputernicia lui DUMNEZEU şi este omniprezent în toate miracolele şi în toate manifestările Graţiei lui DUMNEZEU.

În cultura africană, numărul şapte este un simbol al Perfecţiunii şi al Unităţii Divine. La dogoni, 7, ca sumă a numerelor 4 (simbolul feminităţii) şi 3 (simbolul masculinităţii), reprezintă perfecţiunea omenească. Dogonii consideră numărul 7 ca fiind simbolul unirii contrariilor, al aplanării dualismului. Pentru ei, numărul 7 este un simbol al unicităţii şi, ca atare, al desăvârşirii.

Această unire polară a contrariilor (respectiv a sexelor) este şi un simbol al puterii creatoare.

De aceea, la dogoni – pentru care cuvântul este analog spermei, aşa cum urechea este analoagă vaginului – numărul 7 este emblema Stăpânului Vorbirii, zeul ploilor celor noi, al furtunilor şi al fierarilor. Numărul 7, privit tot ca sumă a numerelor 4 (feminin) şi 3 (masculin) este numărul perfecţiunii şi la populaţia Bambara din Senegal. Zeul suprem, Faro, zeu al apei şi al cuvântului, sălăşluieşte în cel de-al şaptelea cer, de unde slobozeşte, sub formă de ploaie, apa fecundantă. Tot în cel de-al şaptelea cer se prăbuşeşte în fiecare seară Soarele, la capătul drumului pe care-l străbate. Ca şi Cerul, Pământul are şapte niveluri, iar apele terestre sunt tot în număr de şapte, la fel ca metalele. Şapte este, deci, deopotrivă numărul omului şi principiul universului.

La amerindieni, numărul 7 reprezintă coordonatele cosmice ale Omului: cele 4 puncte cardinale (planul imanenţei), axa lumii, ce trece prin centrul acestui plan – centru care este locul de aici (simbolul Omului) – şi cele două niveluri (de deasupra şi de dedesubt). Aşadar, 7 = 4 (puncte cardinale) + 2 (axa verticală) + 1 (centru), acest 1 fiind rezultanta întâlnirii dintre 4 şi 2. Opoziţia transcendentă dintre nivelul de deasupra şi cel de dedesubt se rezolvă prin întâlnirea în Unitate – adică în locul unde se află Omul. La descendenţii mayaşilor, vatra este alcătuită din şase pietre (trei mai mari şi trei mai mici) care, împreună cu oala pusă pe foc, compun numărul şapte, atribut al zeului agrar, care este deopotrivă şi zeul focului, sub toate formele acestuia: focul divin (trăznetul), focul subpământean (la care se încălzeşte Marea Mamă – Pământul), şi vatra (focul oamenilor).

Unele sincronicităţi legate de numărul 7 care apar în Biblie

În Biblie, incidenţa numărului 7 este foarte frecventă:

- Solomon a zidit templul în şapte ani *(3 Regi 6, 38)*.
- La fiecare sfârşit al unui interval de şapte ani, robii erau eliberaţi, iar datornicii erau iertaţi.
- Prin transformarea pe care o inaugurează, rezonanţa ce este produsă de numărul şapte are o mare putere magică. În cazul asediului Ierihonului, a fost necesar ca şapte preoţi cu şapte trâmbiţe să dea, în cea de-a şaptea zi, de şapte ori ocol cetăţii. Elisei se întinde peste trupul unui copil care tocmai murise, acesta strănută de şapte ori şi învie *(4 Regi 4, 35)*. Un lepros se cufundă de şapte ori în râul Iordan şi se vindecă *(4 Regi 5, 14)*. Cel drept cade în ispită de şapte ori şi tot de atâtea ori este iertat *(Pilde 24, 16)*, etc.
- Zaharia vorbeşte despre cei şapte „ochi" ai lui DUMNEZEU. *(Zaharia3, 9)*
- Cele şapte făclii de foc misterioase ce sunt descrise în Apocalipsă sunt cele şapte duhuri ale lui DUMNEZEU, adică DUHUL SFÂNT ca Întreg *(4, 5)*. Tot în Apocalipsă, cele şapte scrisori ce sunt trimise celor şapte biserici se adresează Bisericii în întregime; şapte trâmbiţe, şapte potire, etc, vestesc împlinirea Voinţei Atotputernice a lui DUMNEZEU pe Pământ.
- Şapte este uneori şi incidenţa numerică a Satanei, atunci când acesta încearcă să-L imite pe DUMNEZEU (altfel spus, să-L maimuţărească): fiara din Apocalipsă *(13, 1)* are şapte capete. Dar, cu toate acestea, forţele Răului nu pot avea niciodată întreaga Putere Divină ce este asociată numărului 7; ele au – menţionează apostolul Ioan în Apocalipsă, doar „jumătatea lui şapte", trei şi jumătate, arătând, astfel, că uneltirile Răului sunt întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, sortite eşecului *(12, 6)*: balaurul nu o poate ameninţa pe femeia mitică (aceasta întruchipează, de fapt, poporul cel ales de DUMNEZEU) decât 1260 de zile, adică trei ani şi jumătate („trei vremuri şi jumătate de vreme").

- Numărul şapte apare foarte frecvent în Apocalipsă: şapte peceţi, şapte trâmbiţe, şapte potire, şapte viziuni, etc. Am putea spune că întreaga structură a Apocalipsei este alcătuită pe baza unor serii de şapte elemente.
- Numărul şapte poate fi considerat, pe bună dreptate, ca fiind cheia „Evangheliei după Ioan" (care are, de altfel, 21 = 3 x 7 capitole): şapte săptămâni, şapte minuni, Cristos spune

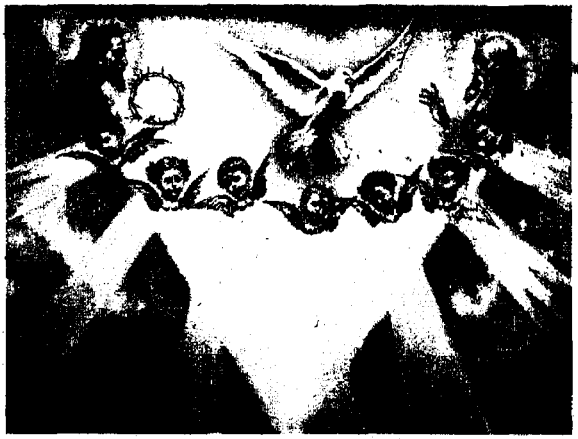

de şapte ori (pe parcursul acestei Evanghelii) „Eu sunt", etc.

- Acest număr mai desemnează aici şi imaginea sau împlinirea unui răstimp (Creaţia, în „Cartea Facerii"), a unei perioade, a unei ere, a unei faze, precum şi împlinirea harurilor ce sunt dăruite de DUHUL SFÂNT Bisericii.
- „Ziua a şaptea" a făcut obiectul a numeroase interpretări simbolice şi mistice. Acea zi, în care DUMNEZEU se odihneşte după facerea lumii, înseamnă refacerea forţelor divine prin contemplarea Lucrării Sale desăvârşite. Odihna din ziua a şaptea marchează, în felul acesta, un legământ între DUMNEZEU şi om, desăvârşirea lumii şi împlinirea vremii. Potrivit Sfântului Augustin, numărul 7 măsoară timpul istoriei, timpul peregrinării omului pe Pământ. Sfântul Augustin scria:„DACĂ DUMNEZEU ÎŞI IA O ZI DE ODIHNĂ, EL O FACE DEOARCE VREA SĂ SE DEOSEBEASCĂ DE CREAŢIE. EL VREA SĂ FIE INDEPENDENT DE EA ŞI SĂ ÎI ÎNGĂDUIE ACESTEIA SĂ SE ODIHNEASCĂ ÎN ŞI ÎNTRU EL. PE DE ALTĂ PARTE, PRIN INTERMEDIUL NUMĂRULUI ŞAPTE, CARE SEMNIFICĂ ŞI ODIHNA SAU ÎNCETAREA ACTIVITĂŢII, OMUL ÎNSUŞI ESTE CHEMAT SĂ SE REÎNTOARCĂ SPRE DUMNEZEU ŞI SĂ SE ODIHNEASCĂ ÎN VEŞNICIE ÎNTRU EL." Tot Sfântul Augustin ne spune şi despre marea taină a „pescuirii minunate", care reprezintă simbolic sfârşitul acestei lumi iluzorii: în acest episod biblic, Iisus Cristos este însoţit de şapte ucenici, stăpânind astfel, împreună cu ei, sfârşitul veacurilor. Numărul 7, mai spune Sfântul Augustin, desemnează şi totalitatea, căci munca (Creaţia) se desfăşoară în etape (fragmente sau părţi) – cele şapte zile ale săvârşirii Creaţiei de către DUMNEZEU – numai odihna (ziua a şaptea) însemnând întregul şi Perfecţiunea: „SUFERIM ÎN MĂSURA ÎN CARE CUNOAŞTEM DOAR ÎN PARTE, FĂRĂ FINALITATEA ÎNTÂLNIRII CU DUMNEZEU; CĂCI CEEA CE ESTE PARTE VA DISPĂREA, IAR ŞAPTELE VA ÎNCUNUNA ŞASELE." (Sf. Augustin: „DE CIVITATE DEI" 11, 31).
- Există şapte afirmaţii în rugăciunea fundamentală „Tatăl nostru":
  - „sfinţească-se Numele Tău"
  - „fie veşnică Împărăţia Ta"
  - „facă-se voia Ta"
  - „pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi (şi nedespărţită)"
  - „şi ne iartă nouă greşelile noastre"
  - „şi nu ne duce pe noi în ispită"
  - „şi ne izbăveşte de cel rău şi viclean".

- Este, de asemenea, necesar să ştim că în Evanghelii sunt menţionate cele şapte rostiri ale lui Iisus pe cruce:
  - „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?" *(Matei 27, 46)*
  - „Adevărat [îţi] grăiesc ţie, astăzi tu vei fi cu mine în rai!" (adresându-Se tâlharului celui bun) *(Luca 23, 43)*
  - „Părinte, în mâinile Tale încredinţez duhul meu." *(Luca 23, 46)*
  - „Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac!" *(Luca 23, 34)*
  - „Femeie, iată fiul tău!" şi [adresându-se lui Ioan]: „Iată mama ta!" *(Ioan 19, 26-27)*
  - „Mi-e sete." *(Ioan 19, 28)*
  - „Săvârşitu-s-a." *(Ioan 19, 30)*
- În Biblie sunt menţionaţi cei şapte patriarhi: Avraam, Isaac, Iacob, Moise, Aaron, Iosif şi David.
- În *Psalmi*, se spune, invocându-se inspiraţia divină pentru urmarea căii celei drepte: „De şapte ori pe zi Te-am lăudat [, Doamne Dumnezeule,] pentru judecăţile dreptăţii Tale".
- Cele şapte taine fundamentale ale Bisericii Creştin-Ortodoxe: Taina botezului, Taina ungerii cu mir, Taina spovedaniei (sau a pocăinţei), Taina euharistiei, Taina hirotonisirii, Taina cununiei şi Taina sfântului maslu.
- Cele şapte păcate capitale (ce corespund celor şapte tendinţe rele, inferioare): orgoliul, zgârcenia, desfrânarea (preacurvia), invidia, lăcomia, furia şi trândăvia.

Alte incidenţe semnificative ale numărului 7

- cele şapte note muzicale fundamentale;
- cele şapte culori ale spectrului luminii vizibile;
- cele şapte metale principale, despre care se vorbeşte în ştiinţa secretă a Alchimiei (aurul, argintul, mercurul, fierul, cuprul, staniul şi plumbul), care derivă, toate, dintr-un Principiu Unic şi care s-au format sub influenţa energiilor subtile ce provin de la sferele subtile planetare. Fiecărui metal din cele şapte îi este asociată o culoare simbolică şi o anumită formă de conştiinţă tainică planetară;
- cele şapte vocale ale limbii greceşti antice: alfa, epsilon, ita, iota, omicron, ipsilon şi omega;
- cele şapte culori ce sunt utilizate în reprezentările simbolice ale cărţilor de Tarot;

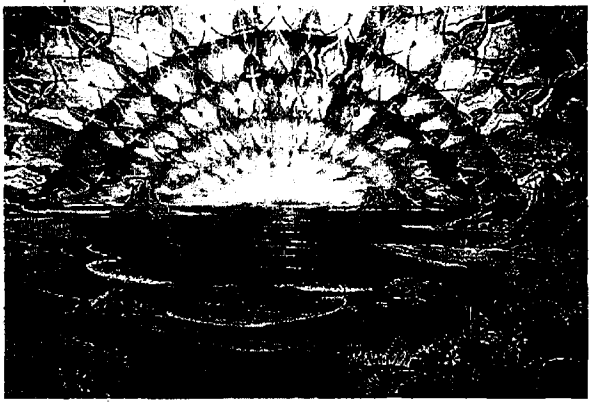

- cele şapte corzi ale lirei lui Hermes; cele şapte corzi ale instrumentului tradiţional, considerat sacru în India, numit VINA; cele şapte tuburi de mărimi diferite ce generează anumite rezonanţe ale flautului lui Pan;
- cele şapte monumente istorice (sau altfel spus cele şapte minuni) ale lumii antice:
  1. Piramidele din Egipt
  2. Farul din Alexandria
  3. Grădinile suspendate ale Semiramidei
  4. Statuia lui Zeus din Olimpia
  5. Templul Artemisei din Efes
  6. Colosul din Rodos
  7. Mausoleul din Halicarnas
- cele şapte configuraţii cristaline care sunt posibile în natură: triclinică, monoclinică, ortorombică, romboedrică, pătratică, hexagonală şi cubică;
- căderea unei pietre într-o apă liniştită (cum ar fi, spre exemplu, apa unui lac) produce şapte unde sau valuri mai mari, după care acestea se „netezesc" şi se contopesc cu luciul apei – indiferent de masa obiectului (care în cadrul exemplului nostru este o piatră) şi de natura fluidului (în cadrul exemplului nostru apă, etc.) în care acel obiect sau acea piatră cade. Acest exemplu şi multe altele i-au făcut pe unii oameni de ştiinţă să afirme că o mare parte din dinamica fenomenelor naturale se raportează la un model evolutiv ce are şapte faze succesive (pentru fiinţa umană care este capabilă să privească dincolo de aparenţe, acest exemplu are o valoare imensă pentru că evidenţiază existenţa unui model evolutiv tainic ce are şapte faze succesive şi ne permite să intuim că LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 are o realitate obiectivă misterioasă);
- există şapte gaze rare: Heliu (He), Neon (Ne), Argon (Ar), Krypton (Kr), Xenon (Xe) şi Radon (Rn);
- numărul 7 prezintă şi anumite proprietăţi matematice cu totul remarcabile, ce ar putea fi considerate nişte expresii matematice ale LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 (aceste proprietăţi vor fi tratate în mod succint în capitolul următor, în cadrul căruia vom realiza prezentarea simbolului Eneagrameidinperspectiva LEGILOR OCULTE ALE NUMERELOR 3 şi 7).

d) Eneagrama, un simbol fundamental al acţiunii simultane şi corelate a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 3 ŞI A LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7

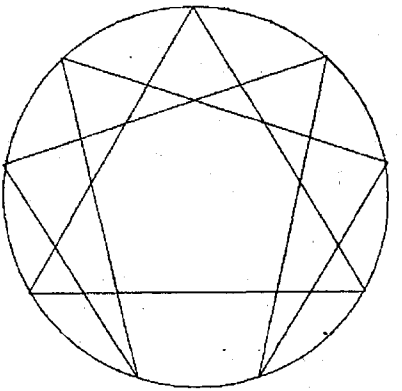

Fig. 10 - Reprezentarea clasică a eneagramei

În anumite tradiţii orientale (precum în sistemul esoteric ce a fost elaborat de G. I. Gurdjieff), întreaga Creaţie este reprezentată prin simbolul eneagramei, simbol care este compus la rândul lui din 3 simboluri de bază (elementare):

- **cercul** (care este împărţit în 9 părţi egale) în care există totul şi care reprezintă Unitatea Divină, Absolutul, sau altfel spus DUMNEZEU TATĂL (ce este reprezentat de numărul 10);

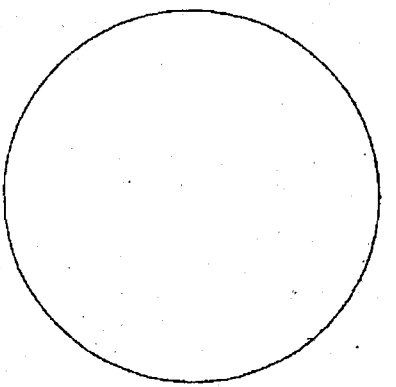

Fig. 11 - Cercul

• **triunghiul** înscris în acest cerc, care reprezintă LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 (el uneşte punctele 3, 6 şi 9 de pe eneagramă);

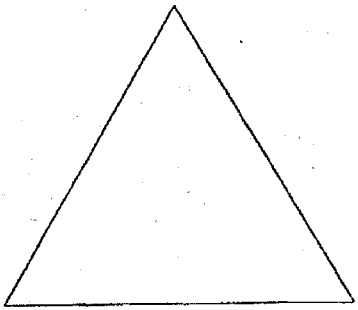

Fig. 12 - Triunghiul

• **linia de succesiune arhetipală** a forţelor care animă şi unifică întregul univers, care reprezintă LEGEA OCULTA A NUMĂRULUI 7 şi care este, de fapt, o linie frântă închisă ce uneşte într-un anumit mod (mai precis, în ordinea: 1-4-2-8-5-7-1) celelalte şase puncte ale eneagramei.

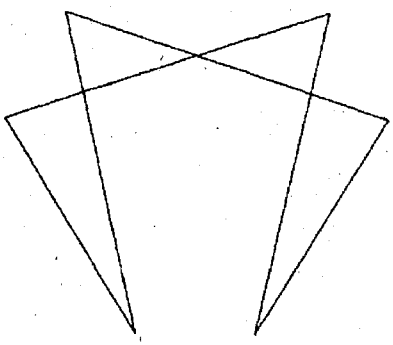

Fig. 13 - Reprezentarea celor şase puncte ale eneagramei, care totodată reprezintă linia de succesiune arhetipală.

Am putea spune că, în esenţă, eneagrama reprezintă interacţiunea creatoare dinamică dintre cele două legi oculte ale Manifestării: LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 ŞI LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7. Tocmai de aceea, eneagrama poate să reprezinte, să explice şi să controleze (atunci când este utilizată într-un mod adecvat şi cu înţelepciune) desfăşurarea până la capăt a oricărui proces sau fenomen din cadrul Manifestării, indiferent de nivelul de vibraţie sau de ordinul de mărime al acestuia (atât în sfera MACROCOSMICĂ universală, cât şi în sfera MICROCOSMICĂ).

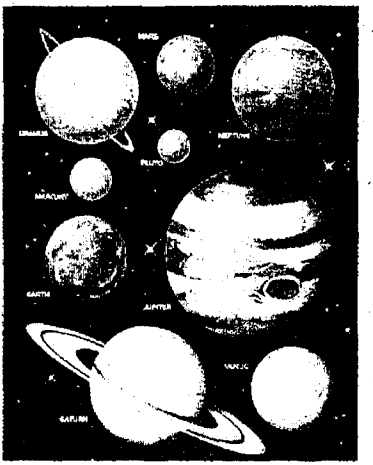

Este foarte semnificativ că întreaga structură a eneagramei reflectă foarte fidel, prin simbolismul său grafic, atât modul de manifestare a celor două legi oculte fundamentale ale întregii Creaţii (LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 şi LEGEA OCULTA A NUMĂRULUI 7), cât şi structura intimă a acestei Manifestări: corespondenţele subtile ce există la nivelul „octavelor" care unesc în mod tainic tot ceea ce există, caracterul holografic al acestor corespondenţe şi reflectări reciproce, cât şi dezvoltarea de tip „fractal" a emanaţiei universului.

Chiar şi din punct de vedere matematic, aceste aspecte se pot evidenţia, într-un anumit mod, datorită proprietăţilor cu totul remarcabile ale numărului 7. Astfel, dacă împărţim unitatea (numărul 1) la 7, precum şi celelalte numere întregi mai mici decât 7 (altfel spus, numerele de la 1 la 6) obţinem exact seria numerică ce defineşte linia frântă din interiorul eneagramei (care uneşte, în această ordine, numerele 1-4-2-8-5-7), serie care porneşte de la o cifră diferită (în funcţie de numărul pe care îl împărţim la 7) însă ea este mereu aceeaşi:

1/7=0,**142857**142857...
2/7=0,285714**285**714...
3/7=0,428571**428**571...
4/7=0,571**428**571428...
5/7=0,714**285**714285...
6/7=0,857**142**857142...

La limită, aproximând, putem scrie şi:

7/7 ≅ 0,999999... = 0, (9).

În mod similar, cele trei numere care reprezintă, în cadrul simbolului eneagramei, LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 (3, 6 şi 9, sau vârfurile triunghiului înscris în cerc), au ca expresie matematică rezultatele împărţirii numerelor de la 1 la 3 (1, 2, 3) la 3:

1/3=0,333333333333... sau 0,(3)
2/3=0,666666666666... sau 0,(6)
3/3≅0,999999999999... sau 0,(9)

Aşadar, putem considera că numărul 9 reprezintă simbolic punctul de întâlnire (joncţiune) între LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 şi LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7. De aici rezultă şi corespondenţele precise dintre „notele" (momentele esenţiale ale desfăşurării) oricărei octave (ciclicitate sau ritm TATTVA-ic) şi punctele eneagramei:

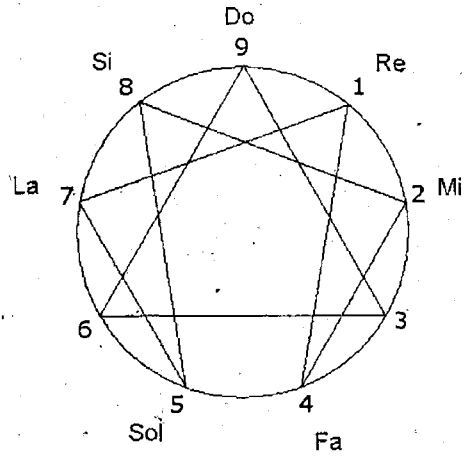

Fig. 14 - Aşezarea notelor gamei muzicale Do major pe eneagramă

În această structurare, orice proces sau fenomen (sau, altfel spus, orice „octavă") va începe în punctul 9 (care corespunde notei DO în cadrul gamei DO major) şi va continua, în mod firesc şi spontan, până în punctul 2 (care corespunde notei MI) – acest aspect este valabil în cazul unei octave ascendente – după care va trece printr-un moment de HIATUS (HIATUSUL care apare între MI şi FA). Aici este însă plasat punctul 3, prin care pot intra, în cadrul sistemului considerat, energii şi impulsuri exterioare sistemului, care îl pot face fie să-şi continue desfăşurarea pe aceeaşi direcţie, fie să devieze de la direcţia iniţială şi să regreseze sau chiar să se oprească aici.

După aceasta (dacă în acest moment de HIATUS, procesul respectiv este susţinut şi impulsionat de o energie exterioară adecvată pentru a putea continua), desfăşurarea octavei continuă în mod firesc, până la următorul HIATUS, şi aşa mai departe. [*Continuarea acestei analize ar depăşi subiectul studiului nostru, însă noi sperăm că ceea ce am prezentat până aici este suficient pentru o înţelegere intuitivă, înţeleaptă a acţiunii conjugate a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 3 şi a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 în momentele tainice de HIATUS.*]

D. Modalitatea concretă de determinare a momentelor de HIATUS

(unele aplicaţii utile)

După cum am arătat anterior, momentele speciale de HIATUS (discontinuitate) pot fi determinate cu anticipaţie numai atunci când cunoaştem cu exactitate durata de desfăşurare a unui anumit fenomen sau proces, precum şi momentul de început al acelui proces sau fenomen. Această reuşită este cu putinţă pentru că aceste momente sunt plasate, întotdeauna, în exact aceleaşi faze, ce sunt caracteristice desfăşurării oricărui fenomen. Modul de acţiune al LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 este, am putea spune, universal, sau cu alte cuvinte este mereu acelaşi.

Reamintim faptul că aceste aspecte sunt prezentate adesea în cadrul unei sugestive analogii cu gama muzicală (mai precis, în analogie cu gama muzicală temperată majoră), în cadrul căreia există două intervale de încetinire a vibraţiilor sonore (în sensul de ascensiune a gamei: de exemplu, de la DO la SI), intervale care sunt numite în muzică „semitonuri". Acestea (semitonurile gamei majore) corespund, după cum am arătat anterior, momentelor de discontinuitate ce caracterizează LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7:

- primul dintre ele este plasat, la modul general vorbind, înainte de jumătatea intervalului (mai precis, la 3/7 din întregul interval). Acest prim moment de HIATUS răspunde de finalizarea procesului, acţiunii, fenomenului sau procesului care deja a fost început.
- cel de-al doilea moment de acest gen se află chiar la încheierea fenomenului, procesului sau acţiunii (sau, altfel spus, el există la 7/7 din întreaga perioadă de desfăşurare a respectivului proces sau fenomen). Aici se poate spune că acţiunea specifică a procesului sau a fenomenului a ajuns deja la încheiere sau finalitate şi el poate să reînceapă sau să nu reînceapă, imediat după aceea (dacă începe din nou, respectivul proces sau fenomen va translata cu acea ocazie pe o alta „octavă", iar daca nu, el se va opri acolo).

Cunoaşterea acestui important secret iniţiatic are o imensă valoare, mai ales în ceea ce priveşte aplicarea LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 în desfăşurarea diferitelor procese sau fenomene exterioare, obiective.

[Reamintim din nou aici ceea ce am afirmat anterior despre Principiul Unităţii: fiecare parte (sau, altfel spus, fiecare întreg în miniatură – ce poate fi considerat, în cazul fiinţei umane, ca fiind un MICROCOSMOS) este echivalentă cu toate celelalte părţi care există în cadrul „octavei")].

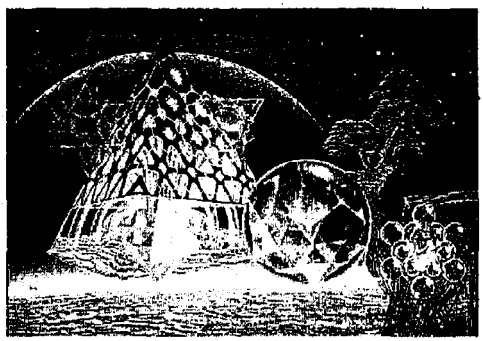

Având în vedere aceste aspecte, se poate spune că, atunci când aplicăm această lege ocultă în ceea ce priveşte energiile tainice ale timpului, orice ciclu temporal este echivalent cu oricare alt ciclu temporal, întocmai aşa cum, spre exemplu, sunt echivalente în geometrie două figuri care sunt asemenea: atunci nu contează cât de diferite sunt ele ca mărime, fiindcă două astfel de figuri geometrice sunt, de fiecare dată, descrise de exact aceleaşi legi, proporţii şi corespondenţe (de exemplu: două triunghiuri echilaterale sau două cercuri, cu toate că pot fi diferite ca arie şi respectiv ca rază, sunt şi rămân, totuşi, asemenea). Prin urmare, atunci când este privit din această perspectivă, se poate afirma că durata unui anumit ciclu TATTVA-ic poate fi echivalată cu o zi, cu o lună, cu o săptămână sau cu un an, etc. (ori cu orice altă octavă temporală).

Atunci când este privit într-un mod practic, se poate spune că modul de a calcula sau de a determina cu anticipaţie cele două momente de HIATUS este foarte simplu: în cazul celui de-al doilea moment, se poate spune că este vorba chiar de finalul procesului sau fenomenului care este considerat, iar în cazul primului moment de HIATUS, calculăm pur şi simplu 3/7 din octava temporală respectivă, procedând ca şi cum acea octavă temporală ar fi o mişcare circulară (ciclul caracteristic al timpului) căreia trebuie să-i calculăm valoarea de 3/7.

Procedând în felul acesta, dacă aplicăm această lege ocultă la durata unui an – considerând anul astronomic, care începe în momentul echinocţiului de primăvară (atunci când Soarele trece prin punctul vernal – începutul zodiei Berbecului) şi se încheie la următorul echinocţiu de primăvară, 3/7 din această mişcare ciclică a Soarelui reprezintă intervalul care determină primul HIATUS solar (este vorba chiar de momentul de HIATUS în care noi realizăm – la o anumită dată şi la o anumită oră precisă – meditaţia anuală de HIATUS), iar cel de-al doilea HIATUS solar (sau, altfel spus, cel de-al doilea HIATUS al acestui ciclu al Soarelui) este, de fiecare dată, momentul echinocţiului de primăvară.

Un alt exemplu foarte important de aplicare practică a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 este calculul HIATUSURILOR unei luni lunare (care este definită ca fiind intervalul de la faza de Lună Nouă – atunci când unghiul dintre Soare şi Lună este de 0° – până la următoarea fază de Lună Nouă). Cele două HIATUSURI lunare vor corespunde astfel: momentului de TRIPURA SUNDARI (atunci când unghiul relativ dintre Soare şi Lună este 3/7 din 360°) şi, respectiv, momentului de SHIVA RATRI (atunci când unghiul relativ dintre Soare şi Lună este 360° – sau, altfel spus, perfect echivalent, 0°).

La fel, putem extrapola modul de calcul şi totodată modul de aplicare a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 asupra oricăror alte octave temporale. În toate aceste situaţii, trebuie însă ca aceste octave să fie cicluri temporale obiective, şi nu

arbitrare (spre exemplu, nu este niciodată cu putinţă să calculăm HIATUSURILE unei durate de o zi şi jumătate sau al unui interval temporal de 3 ore şi 5 minute etc., decât dacă ele corespund cu adevărat unor ritmuri sau ciclicităţi temporale obiective).

O precizare foarte importantă: În cazul fenomenelor şi proceselor de natură individuală, acest mod de a calcula nu mai este la fel de precis, datorită interferenţelor specifice cu timpul nostru subiectiv, care poate să curgă complet neliniar în anumite condiţii.

Spre exemplu, dacă ne propunem să realizăm un anumit TAPAS de 7 zile, aceasta nu înseamnă că, în mod obligatoriu, exact între a 3-a şi a 4-a zi trebuie să ne aşteptăm să ne fie cel mai greu, pentru că în cadrul timpului nostru subiectiv – despre care am putea spune că ne caracterizează dinamica enigmatică a sufletului sau dinamica emoţională şi psihomentală – procesele sau fenomenele care survin prezintă, adesea, o accentuată neliniaritate. Aceasta înseamnă că în astfel de cazuri (în cadrul proceselor sau fenomenelor individuale, ce au preponderent o natură psihomentală) momentele de HIATUS NU vor corespunde întotdeauna, cu exactitate, cu acelea care sunt calculate în conformitate cu metoda pe care am expus-o anterior! Subliniem deci încă o dată că această metodă de calcul este întotdeauna perfect riguroasă numai în cazul timpului-durată ce este obiectiv.

Tocmai de aceea, este foarte important ca, în practica noastră spirituală (spre exemplu, în realizarea cu succes a unui anumit TAPAS) să fim în permanenţă suficient de atenţi la apariţia anumitor momente mai dificile (în cadrul cărora fie reuşim să ne mobilizăm într-un mod exemplar şi putem, astfel, să mergem mai departe, fie TAPAS-ul pe care ni l-am asumat va înceta într-un mod inexplicabil înainte de finalizare, într-un anumit moment care corespunde, în realitate cu manifestarea HIATUSULUI în cadrul trăirii timpului nostru, ce este subiectiv şi neliniar). Aceasta NU înseamnă însă că, dacă am trecut cu bine de ziua care corespunde – calendaristic – cu 3/7 din durata totală a TAPAS-ului pe care ne-am propus să îl realizăm (spre exemplu, cea de-a 21-a zi în cazul unui TAPAS care are o durată totală de 49 de zile), putem să fim după aceea complet relaxaţi, trăind cu ideea că nimic nu s-ar mai putea petrece, succesul apărând într-un mod sigur şi într-o manieră absolut automată, chiar dacă nu mai facem nimic (din tot ceea ce trebuie să facem) după aceea, pentru că este posibil ca acest moment, ce a fost calculat de noi conform regulii de 3/7 (regulă care se aplică riguros numai în ceea ce priveşte timpul-durată ce este perfect obiectiv) să nu corespundă momentului real de HIATUS care apare în cadrul trăirii timpului nostru subiectiv, ce este caracterizat, cel mai adesea, de o evidentă neliniaritate.

Importanţa integrării înţelepte a supraefortului în momentele de HIATUS ale proceselor sau fenomenelor benefice, care apar în cadrul practicii noastre spirituale

La modul general vorbind, în cadrul momentelor de HIATUS ale proceselor sau fenomenelor care apar în existenţa noastră de zi cu zi, numai supraeforturile pot să asigure transformări profunde în ceea ce priveşte desfăşurarea acelor procese sau fenomene (atât în sensul orientării şi al desfăşurării lor în direcţia intenţionată de noi, cât şi – dacă dorim aceasta – în sensul stopării sau suspendării desfăşurării lor).

În ultimă instanţă, se poate spune că supraeforturile spirituale pe care este bine să le facem înseamnă, de fapt, mobilizarea noastră exemplară în vederea atingerii unui anumit ţel, care este de natură să ne transforme profund, în strânsă legătură cu intenţiile noastre, fie în sensul revelării Sinelui Suprem Nemuritor (ATMAN), fie în sensul identificării noastre plenare, profunde şi extatice cu DUMNEZEU TATĂL. Ştiind toate acestea, este necesar să înţelegem că, atunci când realizăm un asemenea supraefort spiritual, în realitate, mai ales atunci, noi ne deschidem sufletul, într-o măsură direct proporţională cu gradul nostru de angrenare interioară, către invocarea Graţiei atotputernice a lui Dumnezeu.

În practica noastră spirituală, supraefortul se poate exprima în mai multe moduri, însă noi putem spune, la modul general vorbind, că, în ciuda aparenţelor, supraefortul trebuie să se deosebească de eforturile obişnuite nu atât prin intensitatea lui, cât prin faptul că este realizat într-un mod ce este angrenat mult mai conştient decât eforturile noastre obişnuite. Supraefortul nostru spiritual este, am putea spune, un efort deliberat şi cât mai conştient, care este realizat întotdeauna în direcţia împlinirii unui ţel precis, care cel mai adesea nu rezultă într-un mod logic (nu este cerut întocmai ca o necesitate) din condiţiile exterioare.

Mai mult decât atât, chiar dacă, în condiţii excepţionale care ne obligă la aceasta, noi facem eforturi mai mari decât de obicei, acele eforturi nu sunt neapărat nişte supraeforturi în sensul transformării noastre spirituale, lăuntrice! Spre exemplu, supraefortul spiritual se deosebeşte radical de un efort obişnuit (oricât de mare ar fi acesta!) prin aceea că, dacă din perspectivă omenească obişnuită, efortul respectiv ne este necesar sau util, supraefortul poate părea adeseori (mai ales celor ignoranţi) complet inutil, atunci când este privit din această perpectivă comună (spre exemplu, supraefortul în care ne mobilizăm într-un mod exemplar pentru a continua un anumit TAPAS în condiţii dificile le poate apărea absurd sau complet inutil celor care nu au nici un fel de preocupări spirituale).

E. Integrarea esoterică a momentelor de HIATUS
(sfaturi practice şi recomandări)

În lumina revelaţiilor ce au fost făcute, ne putem da seama că este foarte indicat să aplicăm LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 în desfăşurarea octavelor temporale obiective (exterioare), pentru că în cazul proceselor şi al fenomenelor de ordin universal, se poate spune că energiile subtile exterioare care le impulsionează şi le susţin provin de la DUMNEZEU TATĂL. Mai precis, se poate spune că această implusionare divină ocultă, care apare cu o exactitate uimitoare chiar în momentele de HIATUS ale oricărui proces cosmic sau MACROCOSMIC este, de fapt, o manifestare a energiei misterioase a Vidului Creator Beatific sau, dacă este privită dintr-o altă perspectivă, se poate spune că ea este expresia lui SPANDA (Vibraţia Divină Creatoare Supremă).

Prin urmare, mai ales în astfel de momente privilegiate (dacă suntem suficient de pregătiţi), putem intra cu o mare uşurinţă într-o stare tainică de rezonanţă cu energia gigantică şi misterioasă a Vidului Beatific Divin şi cu energiile subtile binefăcătoare, divine, universale ce susţin întreaga Creaţie.

În astfel de momente cu totul excepţionale, fiecare dintre noi ne putem transcende cu uşurinţă condiţia individuală limitată şi putem experimenta în mod spontan (mai ales atunci când suntem ferm şi intens focalizaţi asupra acestor misterioase energii subtile şi când, în acelaşi timp, suntem cât mai pe deplin dăruiţi lui DUMNEZEU TATĂL, translatând dincolo de limitele egoului) stări sublime şi trăiri extatice. În astfel de momente extraordinare, fiecare dintre noi putem translata fulgerător în dimensiunile misterioase ale Manifestării. Mai ales atunci, mulţi dintre noi putem avea felurite percepţii interioare şi viziuni spirituale sau putem să atingem cu uşurinţă anumite stări de iluminare spirituală [(spre exemplu, ne putem bucura, mai ales atunci, de Graţia Divină care, în conformitate cu aspiraţiile noastre intime, poate să ne ofere revelarea spontană a Sinelui Suprem Nemuritor (ATMAN)].

Atunci, cu cât intervalul care este ales pentru această practică (ce este legată de aplicarea LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7) este mai mare (cu alte cuvinte, cu cât ne raportăm – aşa cum trebuie – la momentele specifice de HIATUS ale unei octave temporale superioare), cu atât energiile divine cu care vom intra atunci în stare de rezonanţă vor fi mai mari, iar respectivele momente de HIATUS, ce vor apare atunci, vor dura mai mult. Spre exemplu, în cazul unui anumit fenomen, care este redus ca durată (spre exemplu, un ciclu TATTVA-ic) HIATUSUL poate să dureze numai câteva secunde; HIATUSUL poate, însă, să dureze câteva minute în cazul unei zile (ce cuprinde un ciclu de 24 de ore), sau poate să dureze câteva ore şi chiar câteva zile în cadrul unor intervale temporale ciclice care sunt mult mai mari, etc. Energiile subtile, specifice, misterioase care sunt declanşate în acel moment într-un mod fulgerător de către Voinţa Atotputernică a lui DUMNEZEU TATĂL pentru a impulsiona continuarea firească a respectivelor procese sau fenomene sunt direct proporţionale cu amploarea şi durata respectivului fenomen ciclic.

În plus, dat fiind faptul că acţiunea LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 3 face ca aproape în orice moment temporal, fiecare aspect manifestat (proces, fenomen,

acţiune, trăire, impuls, gând, etc.) să fie caracterizat de existenţa a trei forţe sau tendinţe tainice distincte [plus(+), minus(–) şi zero(0), sau activ, pasiv şi neutru, sau, altfel spus, masculin, feminin şi neutru, etc.], predominanţa unuia dintre cele trei aspecte chiar când începe să se manifeste fenomenul de HIATUS – oricare ar fi octava temporală ce a fost aleasă pentru practică – are o foarte mare importanţă.

În cele ce urmează, oferim câteva exemple, care sperăm că vor fi uşor de înţeles:

- În momentul specific de HIATUS, putem fi în mod preponderent pasivi (somnolenţi, obosiţi, letargici, TAMAS-ici) şi, tocmai datorită stării dominante specifice în care ne aflăm, vom integra atunci în fiinţa noastră – prin declanşarea, într-o manieră la fel de pasivă şi de inertă, a anumitor procese de rezonanţă ocultă – energiile subtile, misterioase ale Vidului Beatific Creator întocmai aşa cum face marea majoritate a oamenilor obişnuiţi care, aşa cum spun cei înţelepţi, cel mai adesea „NU GÂNDESC, CI SUNT GÂNDIŢI, NU ACŢIONEAZĂ, CI SUNT ACŢIONAŢI, NU CONTROLEAZĂ, CI SUNT CONTROLAŢI, NU STĂPÂNESC; CI SUNT STĂPÂNIŢI."
- În momentul de HIATUS, putem fi în mod preponderent activi – altfel spus, foarte preocupaţi de problemele noastre personale – sau putem fi foarte focalizaţi asupra a cu totul altceva, care nu are nicio legătură cu momentul respectiv (de HIATUS). În cazul în care suntem preponderent mentali şi analitici (inclusiv cu privire la procesele şi fenomenele complexe, tainice care caracterizează momentul ocult de HIATUS!), sau eventual foarte agitaţi lăuntric, tot ceea ce va apare atunci în universul nostru lăuntric va fi în strânsă legătură cu trăirea pe care am avut-o încă de la început. În astfel de cazuri, vom rezona în mod preponderent cu stările gregare şi limitate asupra cărora ne vom îndrepta atunci atenţia, într-un mod haotic;
- În momentul special de HIATUS, putem fi caracterizaţi de predominanţa în universul nostru lăuntric a aspectului neutru (sau, altfel spus, ne putem fixa într-un mod ferm şi constant într-o stare sublimă de vid mental, ce există în fiinţa noastră pe fondul unei aspiraţii intense către DUMNEZEU) şi atunci vom intra din plin în stare de rezonanţă cu energiile profund misterioase, divine, ale transcenderii Manifestării. După cum se ştie, aceste energii subtile sunt proprii Vidului Beatific Creator, care se manifestă din plin atunci (în acel moment de HIATUS).

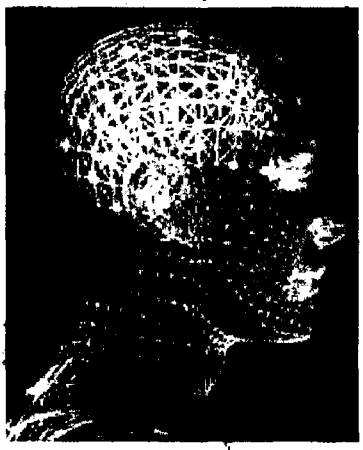

Această stare de vid mental, ce se manifestă pe un fond de aspiraţie intensă faţă de DUMNEZEU TATĂL este, fără îndoială, cea mai indicată atitudine pe care trebuie să o aibă un yoghin care aspiră să se integreze cât mai bine cu putinţă, din punct de vedere spiritual, în acest moment inefabil de întâlnire cu DUMNEZEU TATĂL, care este momentul ocult de HIATUS.

MIC ÎNDRUMAR ASTROLOGIC

Termenii din acest îndrumar ne ajută să aprofundăm aspectele ce sunt caracteristice momentului anual de **HIATUS.**

ZODIAC

Etimologie

Denumirea de zodiac vine din limba greacă, unde *zoon* înseamnă „vietate", „viaţă", „animal".

Zodiacul mai are şi înţelesul mitic de „cerc simbolic al animalelor", deşi zodiacul occidental, pe lângă animale, mai conţine, de asemeni, figura unei femei (Fecioara), a unui bărbat (Vărsătorul) şi a doi copii sau adolescenţi (Gemenii). Singurul zodiac care este alcătuit în exclusivitate din animale este cel chinezesc.

Definiţie

Zodiacul este acea regiune a sferei cereşti care are forma unui brâu ce este situat de o parte şi de alta a Eclipticii. Ecliptica este cercul de pe sfera cerească pe care Soarele se mişcă, în mod aparent, într-un interval de un an (spunem se mişcă aparent deoarece, în realitate, Pământul se învârte în jurul Soarelui).

Pentru a înţelege mai bine ce este zodiacul, vom face câteva precizări:

1) Soarele împreună cu planetele care se rotesc în jurul lui se află aproximativ în acelaşi plan. Mai exact, Sistemul Solar decupează din sfera cerească o „felie" cilindrică aproape plată.

2) Dacă ne-am uita pe cer prin aceast "felie" de cilindru, cu „podeaua" şi „tavanul" opace, am vedea dintre toate constelaţiile doar câteva şi anume pe acelea care se află pe banda exterioară a cilindrului nostru.

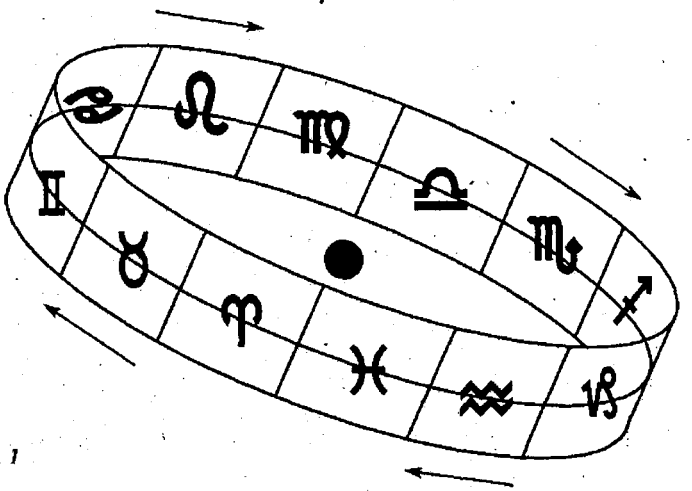

Fig. 1

3) Constelaţiile care se văd în acest caz sunt în număr de 12 şi ele sunt tocmai acelea care au primit denumirea de constelaţii zodiacale.

Aşadar, această bandă astrală sau acest brâu se împarte în 12 sectoare, fiecare de câte 30° [astfel încât 30° x 12 = 360° – cercul (brâul) complet]. Un sector de 30° reprezintă un semn zodiacal numit popular zodie (vezi figura 1).

Observaţii

1. Deşi constelaţiile de pe cer nu se încadrează perfect într-un sector, semnele zodiacale au fiecare 30° şi ele se determină după cum urmează. Cercul zodiacal începe de la punctul de 0°, care corespunde echinocţiului de primăvară. Practic, astfel se determină punctul de 0° şi acesta marchează prima zodie, cea a Berbecului. Apoi urmează, în ordine, Taurul, Gemenii, Racul, Leul, Fecioara, Balanţa, Scorpionul, Săgetătorul, Capricornul, Vărsătorul şi Peştii.

2. Figurând aceste zodii pe un cerc zodiacal, observăm că ele se află, două câte două, faţă în faţă sau cu alte cuvinte sunt opuse la 180°. Astfel avem perechile Berbec–Balanţă, Taur–Scorpion, Gemeni–Săgetător, Rac–Capricorn, Leu–Vărsător şi Fecioară–Peşti (vezi figura 2).

3. Dacă la data echinocţiului de primăvară ştim că am intrat în zodia Berbecului, data echinocţiului de toamnă marchează începutul zodiei Balanţei. La fel, data solstiţiului de vară marchează începutul zodiei Racului şi data solstiţiului de iarnă – începutul zodiei Capricornului.

Noţiunea de zodiac fiind definită şi explicată, vom trece acum la prezentarea pe scurt a principalelor caracteristici ale celor 12 zodii, adică vom prezenta cu ce tip de energie subtilă (influxuri subtile astrale) impregnează acestea trupul, psihicul şi mentalul fiinţei umane care se naşte sub influenţa uneia dintre ele. Observăm că zodiile sunt într-o strânsă legătură cu anotimpurile şi cu desfăşurarea acestora.

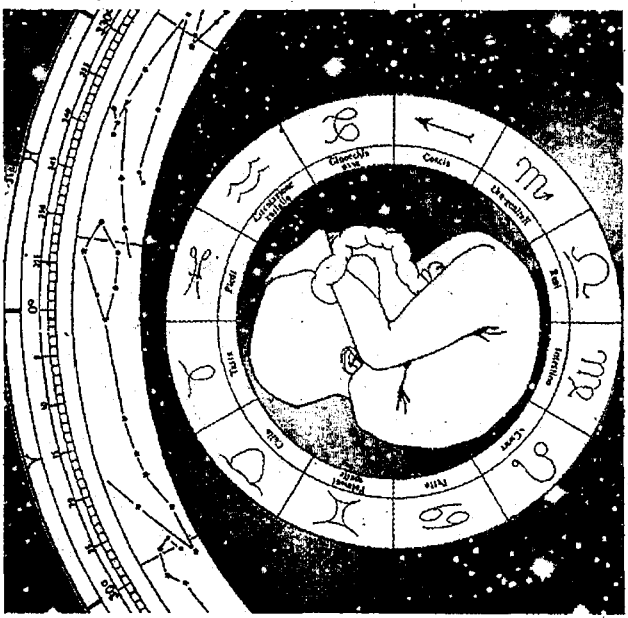

Fig. 2

1. BERBECUL (Aries) * 21 martie – 20 aprilie

Atribute esenţiale: pozitiv, masculin, mobil, exteriorizare, energie, acţiune.

Element predominant: focul în aspect dinamic, activ.

Planeta guvernatoare: Marte în aspect diurn (+).

Simbolizează: începutul, dimineaţa, primăvara, forţa, violenţa, lupta, impulsul, tinereţea, accidentele la cap, focul şi armele de foc, animalele carnivore, fierul.

Guvernează în sfera socială: iniţiativele şi acţiunile violente şi arbitrare, dictatura, revoluţiile.

Calităţi: curaj, iniţiativă, spirit de comandă, hotărâre, încredere în sine, entuziasm, idei fulgerătoare.

Defecte: violenţă, spirit de aventurier, impulsivitate, imprudenţă, încăpăţânare.

Corespondenţa la nivelul trupului uman: capul şi faţa.

Tipul de temperament: coleric.

Modul: cardinal.

Ce are caracteristic: simţul gândirii.

Verbul caracteristic: „Eu sunt".

Lecţia sa: Să-i înveţe pe ceilalţi că iubirea este totodată inocenţă şi este să înveţe de la ceilalţi că iubirea este totodată încredere.

Trebuie să dezvolte: răbdarea, moderaţia.

Trebuie să evite: disiparea energiei vitale, încăpăţânarea şi alcoolul.

2. TAURUL (Taurus) 21 aprilie – 20 mai

Atribute esenţiale: feminin, moderat, nocturn, interiorizare, voinţă şi materialitate.

Element predominant: Pământul în aspect fix, pasiv, conservator.

Planeta guvernatoare: Venus în aspect nocturn (–).

Simbolizează: frumuseţile naturii, terenurile, şesurile, viaţa la ţară, puterea de a rezista, lucrurile stabile şi durabile.

Guvernează în sfera socială: terenurile, construcţiile, agricultura, lumea finanţelor, băncile, stabilitatea, evoluţia lentă dar sigură.

Calităţi: atracţie pentru artă şi frumuseţe, rezistenţă, muncă, răbdare, calm, sentimente durabile, bună gestiune materială.

* Datele de început şi de sfârşit ale zodiilor sunt aproximative, ele depinzând de data la care are loc echinocţiul de primăvară în anul respectiv

Defecte: lentoare, lăcomie, încăpăţânare, inerţie, lene, prejudecăţi, gelozie, posesivitate, naivitate.

Corespondenţa la nivelul trupului uman: zona gâtului.

Tipul de temperament: melancolic.

Modul: fix.

Ce are caracteristic: simţul vorbirii.

Verbul caracteristic: „Eu am".

Lecţia sa: Să-i înveţe pe ceilalţi că iubirea este totodată **răbdare** şi să înveţe de la ceilalţi că iubirea este totodată **iertare**.

Trebuie să dezvolte: optimismul, flexibilitatea.

Trebuie să evite: încăpăţânarea şi toleranţa excesivă faţă de propriile slăbiciuni şi defecte.

3. GEMENII (Gemini)
21 mai – 20 iunie

Atribute esenţiale: pozitiv, masculin, steril, volatil, elocvent.

Element predominant: Aerul în aspect echilibrant, mutabil, neutru.

Planeta guvernatoare: Mercur în aspect diurn (+).

Simbolizează: aerul, dualitatea, iniţiativa în afaceri, efortul intelectual, relaţiile, comerţul, călătoriile, fraţii şi prietenii din copilărie, vecinii, scrierile, mesajele, noutăţile.

Guvernează în sfera socială: comerţul, mijloacele de comunicare, publicaţiile, cărţile, lumea intelectuală, presa, mass-media, transporturile, asimilarea (înţelegerea).

Calităţi: exteriorizare, adaptabilitate, inteligenţă, studiu, călătorii scurte, educaţie, supleţe mentală, eloçvenţă, curiozitate, raţiune care este predominantă.

Defecte: dualitate, dispersia energiilor, nervozitate, agitaţie, viclenie, vorbărie goală, lipsa de afectivitate.

Corespondenţa la nivelul trupului uman: plămânii, braţele şi umerii.

Tipul de temperament: sanguin.

Modul: mutabil.

Ce are caracteristic: simţul eului celuilalt.

Verbul caracteristic: „Eu gândesc".

Lecţia sa: Să-i înveţe pe ceilalţi că totodată iubirea este **răbdare şi cunoaştere empatică** şi să înveţe de la ceilalţi că iubirea este totodată **sentiment** ce trebuie să fie trăit intens şi profund.

Trebuie să dezvolte: liniştea interioară, autodisciplina, canalizarea acţiunilor către un scop precis.

Trebuie să evite: epuizarea nervoasă, risipirea energiilor lăuntrice.

4. RACUL (Cancer)
21 iunie – 22 iulie

Atribute esenţiale: feminin, negativ, fecund, mobil, ascuns.

Element predominant: Apa în aspect dinamic, cardinal, activ.

Planeta guvernatoare: Luna.

Simbolizează: elementul apos, maternitatea, familia şi casa, părinţii, vara.

Guvernează în sfera socială: masele de oameni, femeile, mulţimile, locurile publice, marea, vremea, cursurile de apă.

Calităţi: interiorizare, mişcare, emoţie, mare sensibilitate şi sentimentalism, fascinaţia pentru viaţa de familie, caracter receptiv, simpatii materne, memorie, tenacitate, imaginaţie fertilă, căutarea unei ambianţe calde, plăcute, elevante.

Defecte: susceptibilitate, caracter efeminat, schimbător, capricios, timid, sensibilitate exagerată, imaginaţie aproape maladivă, regrete sterile, caracter lunatic.

Corespondenţa la nivelul trupului uman: pieptul şi stomacul.

Tipul de temperament: limfatic.

Modul: cardinal.

Ce are caracteristic: simţul pipăitului.

Verbul caracteristic: „Eu resimt".

Lecţia sa: Să-i înveţe pe ceilalţi că iubirea este totodată devotament şi să înveţe de la ceilalţi că iubirea este totodată libertate.

Trebuie să dezvolte: încrederea în sine şi echilibrul emoţional.

Trebuie să evite: toanele, atitudinea arţăgoasă, supraalimentaţia.

5. LEUL (Leo)
23 iulie – 22 august

Atribute esenţiale: masculin, pozitiv, regal, steril, diurn.

Element predominant: Focul în aspect fix, pasiv, conservator.

Planeta guvernatoare: Soarele.

Simbolizează: focul, incendiile, ariditatea, entuziasmul şi dominaţia, ţările calde, animalele sălbatice.

Guvernează în sfera socială: copiii, iubirile şi aventurile amoroase, educaţia, speculaţiile de tot felul, lumea artistică, spectacolele, elevarea, gloria şi celebritatea artistică.

Calităţi: exteriorizare, voinţă, vitalitate, autoritate, fermitate, organizare, demnitate, noblete, francheţe, sinceritate, fidelitate, încredere, mărinimie.

Defecte: vanitate, mânie bruscă, orgoliu, tiranie, tendinţe insidioase către dramatizări, ipocrizie, teatralitate pentru a se face remarcat, căutarea exagerată a gloriei.

Corespondenţa la nivelul trupului uman: inima, spatele şi măduva spinării.

Tipul de temperament: coleric.

Modul: fix.

Ce are caracteristic: simţul vieţii.

Verbul caracteristic: „Eu vreau".

Lecţia sa: Să-i înveţe pe ceilalţi că iubirea este totodată extaz şi să înveţe de la ceilalţi că iubirea este totodată umilinţă.

Trebuie să dezvolte: tactul, prudenţa.

Trebuie să evite: orgoliul, vanitatea, pripeala şi emotivitatea.

6. FECIOARA (Virgo) 23 august – 22 septembrie

Atribute esenţiale: feminin, negativ, steril, nocturn, volatil.

Element predominant: Pământul în aspect mutabil, echilibrant, neutru.

Planeta guvernatoare: Mercur în aspect nocturn (–).

Simbolizează: pământul, fiinţele bune, pure, datoria, virginitatea, suferinţa ce apare în dragoste, prietenie sau căsătorie, posturile subalterne, bolile intestinale.

Guvernează în sfera socială: lumea subalternilor, clasa muncitoare, servitorii, lumea ce este integrată în industrie şi în special în chimie, atelierele, fabricile, laboratoarele, micile animale domestice.

Calităţi: interiorizare, adaptabilitate, materialitate, calcul, comerţ, critică şi analiză, logică şi discernământ, perspicacitate, simţ practic, igienă, eficienţă, conştiinciozitate.

Defecte: criticism exagerat, egoism, timiditate accentuată, ipohondrie, meticulozitate excesivă, lipsă de îndrăzneală, tendinţă de „a despica firul în patru".

Corespondenţa la nivelul trupului uman: viscerele, intestinele.

Tipul de temperament: melancolic.

Modul: mutabil.

Ce are caracteristic: simţul mişcării.

Verbul caracteristic: „Eu analizez".

Lecţia sa: Să-i înveţe pe ceilalţi că iubirea este totodată puritate şi să înveţe de la ceilalţi că iubirea este totodată plenară satisfacţie pe multiple planuri (trupesc, psihic, mental).

Trebuie să dezvolte: o viziune mai cuprinzătoare asupra lumii, o mai mare diversitate de interese.

Trebuie să evite: hipercriticismul, implicarea în lucruri neînsemnate.

7. BALANŢA (Libra)
23 septembrie – 22 octombrie

Atribute esenţiale: pozitiv, masculin, mobil, diurn, studiu, elocvenţă.

Element predominant: Aerul în aspect dinamic, activ, cardinal.

Planeta guvernatoare: Venus în aspect diurn (+).

Simbolizează: aerul, echilibrul, principiul complementar, asocierile amoroase, căsătoria şi înţelegerile armonioase între fiinţele de sex opus, seara, toamna.

Guvernează în sfera socială: asocierile, interacţiunile armonioase, căsătoriile, relaţiile amoroase, legăturile extraconjugale, negocierile şi tratatele, divorţurile şi procesele, toate societăţile artistice şi intelectuale, justiţia.

Calităţi: exteriorizare, echilibru, intelect, corectitudine, chibzuinţă, simţ artistic, delicateţe, temperament afectuos, asociere creatoare.

Defecte: indolenţă, lipsă de perseverenţă, frivolitate, tendinţa de a fi uşor influenţat de laude, indecizie.

Corespondenţa la nivelul trupului uman: rinichii şi zona corespondentă a coloanei vertebrale (lombară).

Tipul de temperament: sanguin.

Modul: cardinal.

Ce are caracteristic: simţul echilibrului.

Verbul caracteristic: „Eu cântăresc".

Lecţia sa: Să-i înveţe pe ceilalţi că iubirea este totodată **frumuseţe** şi să înveţe de la ceilalţi că iubirea este totodată **armonie plenară**.

Trebuie să dezvolte: încrederea în sine şi capacitatea de a înfrunta aşa cum se cuvine orice situaţie.

Trebuie să evite: alcoolul în exces şi fumatul, indecizia şi gelozia.

8. SCORPIONUL (Scorpio)
23 octombrie – 21 noiembrie

Atribute esenţiale: feminin, negativ, violent, fecund, nocturn(-), ascuns.

Element predominant: Apa în aspect fix, pasiv, conservator.

Planeta guvernatoare: Marte în aspect nocturn şi Pluto.

Simbolizează: forţele subtile ascunse, demonul lăuntric, tentaţia, misterul, magia neagră, vrăjitoria, puterile ascunse ale fiinţei umane, distrugerea, sinuciderea, moartea dar şi regenerarea, duşmanii ascunşi, călătoriile periculoase, înecul, dramele pasionale, gelozia.

Guvernează în sfera socială: fenomenele morţii şi moştenirile, donaţiile, averea provenită din căsătorie, studiile enigmatice profunde, cercetarea dificilă, lumea medicală şi în special chirurgia.

Calităţi: interiorizare, voinţă, emoţie sexuală extrem de intensă, regenerare, curiozitate, înzestrări speciale pentru a practica TANTRA YOGA, misticism, abilitate mentală şi puterea de a gândi corect, demnitate, energie, tenacitate.

Defecte: pasionalitate excesivă, invidie, disimulare, abisalitate, gelozie, aroganţă, extremism, tiranie, caracter intransigent, ură, brutalitate, violenţă.

Corespondenţa la nivelul trupului uman: vezica urinară, anusul, organele sexuale.

Tipul de temperament: limfatic.

Modul: fix.

Ce are caracteristic: simţul amoros care îl face să fie atras către experienţe erotice diverse.

Verbul caracteristic: „Eu doresc".

Lecţia sa: Să-i înveţe pe ceilalţi că iubirea este totodată pasiune şi să înveţe de la ceilalţi că iubirea este şi înseamnă dăruire totală şi abandon.

Trebuie să dezvolte: capacitatea de a ierta, ameliorarea integrării sociale.

Trebuie să evite: răzbunarea şi ranchiuna, izolarea, gelozia şi excesele sexuale.

9. SĂGETĂTORUL (Sagittarius)
22 noiembrie – 21 decembrie

Atribute esenţiale: pozitiv, masculin (yang), diurn, dublu.

Element predominant: Focul în aspect mobil, echilibrant, neutru.

Planeta guvernatoare: Jupiter.

Simbolizează: ţările străine, călătoriile lungi, aventurile, viaţa în aer liber, dansurile, gimnastica, filosofia, religia şi clerul superior, darul profeţiei.

Guvernează în sfera socială: coloniile şi ţările, comerţul exterior, marile descoperiri, lumea ştiinţifică, biserica şi legea.

Calităţi: exteriorizare, vitalitate, entuziasm, optimism, cunoaştere superioară, religiozitate, înţelepciune, intuiţie, îndrăzneală şi detaşare în faţa primejdiilor, francheţe.

Defecte: nelinişte, dispersie, tendinţe rebele, imprudenţă, atracţia jocurilor de noroc, predispoziţie pentru hoinăreală, atracţie pentru străinătate şi exotism.

Corespondenţa la nivelul trupului uman: şoldurile, coapsele şi fesele.

Tipul de temperament: coleric.

Modul: mutabil.

Ce are caracteristic: simţul estetic.

Verbul caracteristic: „Eu văd".

Lecţia sa: Să-i înveţe pe ceilalţi că iubirea este totodată **francheţe** şi să înveţe de la ceilalţi că iubirea este totodată **fidelitate** ce se manifestată prin constanţă.

Trebuie să dezvolte: autodisciplina şi perseverenţa.

Trebuie să evite: fumatul, şocurile nervoase, conducerea imprudentă a automobilelor.

10. CAPRICORNUL (Capricorn)
22 decembrie – 21 ianuarie

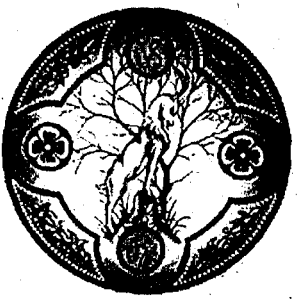

Atribute esenţiale: negativ, feminin, nocturn, violent, ascuns.

Element predominant: Pământul în aspect cardinal, dinamic, activ.

Planeta guvernatoare: Saturn în aspect nocturn(-) şi secundar Uranus.

Simbolizează: pământul şi locurile înalte, munţii şi piscurile, luptele, obstacolele şi pledicile, neşansa şi ghinionul de tot felul, apogeul carierei, noaptea, bătrânii, lucrurile diforme şi morbide.

Guvernează în sfera socială: viaţa politică, guvernele, posturile înalte, de mare responsabilitate, miniştrii de stat, înalţii funcţionari, persoanele cu experienţă, diplomaţii, munţii, minele, terenurile, bogăţiile funciare şi stabile, ambiţiile pentru carieră, îndatoririle civice.

Calităţi: interiorizare, mişcare, materialitate, hotărâre, responsabilitate, metodă, administrare, simţul datoriei, integritate, concentrare, economie, perseverenţă, pricepere, tact şi diplomaţie, sânge rece; prudenţă.

Defecte: descurajare, pesimism, ranchiună, răceală, izolare, caracter ce poate fi foarte rece şi rezervat, egoism, ataşament excesiv faţă de reuşita socială, exces de rigurozitate în principii.

Corespondenţa la nivelul trupului uman: genunchii.

Tipul de temperament: melancolic.

Modul: cardinal.

Ce are caracteristic: simţul vederii de ansamblu.

Verbul caracteristic: „Eu utilizez".

Lecţia sa: Să-i înveţe pe ceilalţi că iubirea este totodată **înţelepciune** şi să înveţe de la ceilalţi că iubirea este totodată **altruism**.

Trebuie să dezvolte: o viziune optimistă asupra vieţii şi o mai mare libertate de expresie.

Trebuie să evite: egoismul şi melancolia.

11. VĂRSĂTORUL (Aquarius) 22 ianuarie – 19 februarie

Atribute esenţiale: pozitiv, masculin, violent, diurn.

Element predominant: Aerul în aspect fix, pasiv, conservator.

Planeta guvernatoare: Uranus şi secundar Saturn.

Simbolizează: aerul, mentalul, fraternitatea, sentimentele umanitare, electricitatea, vibraţiile, ritmul, lucrurile noi şi neprevăzute, psihologia, invenţiile, progresul, aviaţia, neconvenţionalul, ideile avansate, libertatea şi prietenia.

Guvernează în sfera socială: sindicatele, societăţile de cooperare şi întrajutorare, republica, democraţia, solidaritatea, noiile ştiinţe, tendinţele sociale către libertate.

Calităţi: exteriorizare, voinţă, intelect, fraternitate, libertate, progres, umanism social, prietenie, fidelitate, sinceritate, tendinţe puternic raţionale, inventive şi psihologice, altruism, independenţă, putere latentă de simpatie şi empatie.

Defecte: dispreţ exagerat faţă de convenienţe, anarhism şi tendinţe rebele, excentricităţi, modalităţi dizarmonioase şi bruşte de acţiune.

Corespondenţa la nivelul trupului uman: gleznele.

Tipul de temperament: sanguin.

Modul: fix.

Ce are caracteristic: simţul căldurii afective, sufleteşti.

Verbul caracteristic: „Eu ştiu".

Lecţia sa: Să-i înveţe pe ceilalţi că iubirea este totodată deplină toleranţă iar el trebuie să înveţe de la ceilalţi că iubirea este totodată tainică unicitate.

Trebuie să dezvolte: capacităţile intuitive, preocuparea plină de bun simţ pentru fiecare fiinţă umană în parte.

Trebuie să evite: oboseala excesivă, dezordinea, tendinţa de a amâna la nesfârşit.

12. PEŞTII (Pisces) 20 februarie – 21 martie

Atribute esenţiale: feminin, nocturn, dublu, negativ, fecund, tăcut.

Element predominant: Apa în aspect mobil, mutabil, echilibrant, neutru.

Planeta guvernatoare: Jupiter şi secundar Neptun.

Simbolizează: apa şi oceanul, aspectele şi fenomenele mobile, variabile, transformatoare, persoanele tăcute, discrete, liniştite, ascunse,

enigmatice, ospitalitatea, băutura (alcoolul) şi mâncarea bună, animalele mari, disimularea, înşelătoria şi viciul, pericolul de pierdere a reputaţiei şi a libertăţii, spitalul şi bolile grave, generozitatea şi filantropia.

Guvernează în sfera socială: industria hotelieră, comerţul cu băuturi alcoolice, ospitalitatea, casele de odihnă, azilurile, sanatoriile, spitalele, protecţia providenţială a animalelor şi a celor slabi; semnifică trădările, sinuciderile, scandalurile, serviciile discrete şi obscure, grupările iniţiatice secrete, ştiinţele oculte sau misterioase, manevrele de răzvrătire, spionajul.

Calităţi: interiorizare creatoare, adaptare rapidă, inspiraţie, misticism, putere de sacrificiu, spiritualitate, ospitalitate, romantism, sensibilitate aleasă şi receptivitate sublimă, imaginaţie, generozitate, compasiune, înţelepciune, afectivitate puternică, idei geniale.

Defecte: indecizie, impresionabilitate, înşelătorie, disimulare, atracţie vicioasă pentru băuturi alcoolice şi stimulente care ruinează sănătatea, nelinişte, hipersensibilitate, lipsa fermităţii şi a neclintirii în faţa vicisitudinilor vieţii.

Corespondenţa la nivelul trupului uman: labele picioarelor şi tălpile.

Tipul de temperament: limfatic.

Modul: mutabil.

Ce are caracteristic: simţul auzului muzical şi simţul estetic.

Verbul caracteristic: „Eu cred".

Lecţia sa: Să-i înveţe pe ceilalţi că iubirea este totodată **compasiune** şi să înveţe de la ceilalţi că iubirea este **TOTUL**, pentru a înţelege în final că amorul este etern, divin şi omniprezent.

Trebuie să dezvolte: voinţa, realismul.

Trebuie să evite: alcoolul, drogurile, toleranţa excesivă faţă de propriile slăbiciuni şi defecte.

PLANETELE

SOARELE

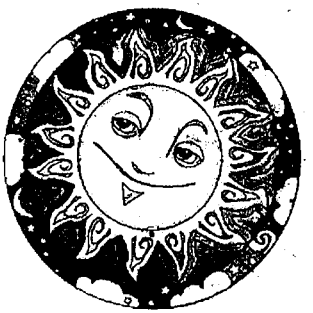

Are cea mai puternică sferă subtilă de forţă din tot sistemul nostru solar.

Reprezintă viaţa, căldura, autoritatea, sexul masculin, tot ceea ce radiază, curentul ALB STRĂLUCITOR.

Principii corespondente: viaţa, spiritul, voinţa, evoluţia, individualitatea, eul interior, conştiinţa.

Simbolizează: autoritatea, charisma, regalitatea, soţul, tatăl, aurul.

Atribute esenţiale: masculin, pozitiv, cald, uscat, luminos.

Predispoziţii native: funcţiile înalte, organizare, conducere, autoritate, charisma.

Calităţi: demnitate, încredere în sine, expansiune, autoritate, mărinimie,

generozitate, curaj, energie, optimism, echilibru.

Defecte (pot apărea mai ales atunci când Soarele este prost aspectat în tema natală): despotism, orgoliu, laşitate, gelozie, instabilitate, risipă, mândrie.

Guvernează în fiinţă: vitalitatea, inima, arterele, vederea, ochii, fruntea.

Temperament: schizotimic-coleric.

Corespondenţe zodiacale: zodia Leului şi casa a V-a.

Maladii tipice (pentru Soarele prost aspectat): vedere slabă, miopie, dureri de cap, probleme circulatorii, febră, erupţii febrile, epilepsie, boli de inimă, apendicită, tulburări inflamatorii.

Astrologii consideră că Soarele reprezintă voinţa, latura conştientă a fiinţei.

Caracteristicile fundamentale ale influxului subtil astral al Soarelui sunt prezentate mai jos:

DEZECHILIBRU RECEPTIV (-)	ECHILIBRU - ARMONIE (0)	DEZECHILIBRU EMISIV (+)
lipsă de căldură, răceală	sentiment de căldură ce se degajă din fiinţa respectivă	căldură distructivă
lipsă de forţă, care se simte ca o stare de slăbiciune	stare de forţă copleşitoare, care emană permanent	forţă orientată predominant distructiv
lipsă de lumină, fiinţa este întunecată şi ştearsă	lumină albă, strălucire, farmec uluitor, constant	lumină nuanţă „argilă" impură
diminuarea vitalităţii	vitalitate uriaşă, nesfârşită	surmenaj, stare de suprasolicitare, epuizare
afecţiuni cronice ale inimii şi circulaţiei, hipotensiune	funcţii cardiace şi circulatorii normale	afecţiuni acute ale inimii şi circulaţiei, hipertensiune
voinţă slabă, abulie, complacere „fatală"	fermitate de nezdruncinat, voinţă irezistibilă	ambiţii excesive, orgoliu, mania grandorii
lipsă de organizare, haos	organizare armonioasă, înţeleaptă	mania excesului de organizare
absenţa spiritului de iniţiativă, laşitate, anxietate, frică abisală şi inexplicabilă	spirit de iniţiativă, curaj uriaş, neînfricare	obrăznicie, îndrăzneală nechibzuită, tupeu, impertinenţă
lipsa persistenţei, inconstanţă, toane	perseverenţă, tenacitate, creştere gradată	violenţă, angrenare „în salturi"

LUNA

Are un rol deosebit de important deoarece pune în evidenţă principiul opus-complementar celui solar.

Datorită acestui aspect, astrologia se mai poate clasifica şi în:

a) Astrologie solară – cea pe care o studiem noi, care utilizează ciclul de un an şi împărţirea zodiacului în 12 diviziuni;

b) Astrologie lunară – în care este utilizat ciclul de 28 de zile ale lunii şi zodiacul lunar cu 28 de diviziuni.

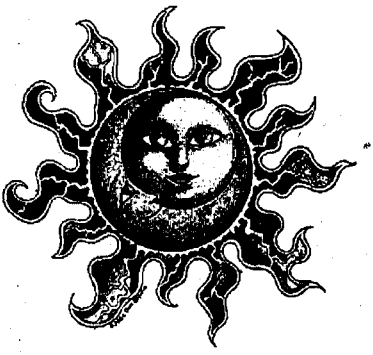

Principii corespondente: receptivitatea, modificarea, sufletul, aspectul psihic inferior.

Simbolizează: fertilitatea, femeile, mama, pasivitatea, familia, căminul, maternitatea, instinctualitatea, apa, lichidele trupului.

Atribute esenţiale: feminin, negativ, rece şi umed.

Predispoziţii native: viaţa publică, subordonarea, capacităţile mediumice, alimentaţia şi băutura, popularitatea.

Calităţi: imaginaţie puternică, magnetism, receptivitate intelectuală, imaginaţie creatoare, viaţă interioară bogată, sensibilitate accentuată, pasivitate, fecunditate, integrare armonioasă în sfera socială, viaţă de familie.

Defecte: reverie excesivă, timiditate, inconstanţă, indecizie, indolenţă, capricii, suspiciuni, mimetism, lipsa echilibrului mental.

Guvernează în fiinţă: armonia funcţională, funcţiile tainice subconştiente, inconştientul, memoria, simţul formei, stomacul, digestia, limfa, fluidele corporale, sistemul simpatic, instinctul de conservare.

Temperament: ciclotimic-flegmatic.

Corespondenţe zodiacale: zodia Rac şi a casa a IV-a.

Maladii tipice (pentru Luna prost aspectată): afecţiuni urinare şi genitale, gaze şi colici abdominale, nervozitate, cancer gastric, tuberculoză, afecţiuni uterine şi menstruale.

Astrologii consideră că Luna reprezintă partea animală (vitală) a sufletului omului, inconştientul şi subconştientul, receptivitatea.

Caracteristicile fundamentale ale influxului astral al Lunii sunt:

DEZECHILIBRU RECEPTIV (-)	ECHILIBRU - ARMONIE (0)	DEZECHILIBRU EMISIV (+)
hiposecreţie, înfundare	secreţii echilibrate şi umori corporale armonizate şi normale	hipersecreţie, acumulare de lichide
atrofie, sfrijire	echilibru organic	hipertrofie, umflare
lipsa memoriei	memorie excelentă	fixaţii necontrolate ce revin în memorie, obsesii
lipsa simţului formei	simţul armonios al formei	supraestimarea formei exterioare
depresii, dezamăgiri	mobilitate mentală naturală	manii, automatisme comportamentale
răceală afectivă, lipsa stării şi a manifestărilor materne, indiferenţă faţă de copii	simţ armonios al maternităţii, feminitate echilibrată, dragoste maternă exemplară	exces de manifestare maternă, tiranie răsfrântă asupra propriilor copii

MERCUR

Este asociat cu capacităţile mentale ale fiinţei umane şi cu abilitatea de a comunica.

Principii corespondente: inteligenţă şi mijloacele caracteristice de a o exprima, flexibilitate, raţiune, adaptabilitate.

Simbolizează: mijlocitorul, intermediarul, fraţii, comerţul, inteligenţa, simţul practic, călătoriile scurte, mijloacele de comunicare, cuvântul, cercetarea ştiinţifică, logica, cupiditatea, elocvenţa, scrisul şi tipărirea textelor.

Atribute esenţiale: neutru, uşor convertibil, temperat, uscat.

Predispoziţii native: comerţ, literatură, studii ştiinţifice, capacitate de înţelegere.

Calităţi: mental viu, elocvenţă, aptitudini literare, supleţe, adaptabilitate şi acurateţe mentală, diplomaţie, deducţie, asimilare spontană.

Defecte: dezordine şi instabilitate mentală, uitare, minciună, nervozitate, nebunie, decepţie, pălăvrăgeală, lipsă de scrupule, stângăcie.

Guvernează în fiinţă: sistemul nervos cerebro-spinal, creierul, respiraţia, limba, laringele, braţele şi mâinile.

Temperament: schizotimic-nervos.

Corespondenţe zodiacale: zodiile Gemeni şi Fecioară, casele a III-a şi a VI-a.

Maladii tipice (pentru Mercur prost aspectat): tulburări mentale, epuizare nervoasă, astm, bronşită, nevralgie, ameţeală, sensibilitate mentală exagerată.

Astrologii consideră că Mercur reprezintă comunicare, inteligenţă, principiul tainic al legăturilor, al mişcării, al adaptării.

Caracteristicile fundamentale ale influxului subtil astral al planetei Mercur sunt prezentate în tabelul de mai jos:

DEZECHILIBRU RECEPTIV (–)	ECHILIBRU - ARMONIE (0)	DEZECHILIBRU EMISIV (+)
fixitate excesivă	mobilitate armonioasă	instabilitate
depresie, descurajare	normalitate nervoasă, echilibru	nervozitate accentuată
dificultăţi de vorbire	elocvenţă, putere de convingere	pălăvrăgeală, bârfă
paralizie nervoasă	armonie	hipermobilitate
diminuarea inteligenţei	inteligenţă vie, creatoare, inventivă	hiper- intelectualism, tendinţa de a „despica firul în patru"
gândire lentă, încetineală mentală	înţelegere rapidă şi obiectivă	împrăştiere, dispersie mentală
lipsă de logică	logică puternică, echilibrată şi dialectică	sofisme
greutăţi în a scrie şi a comunica prin scris	abilitatea exprimării fluide şi sugestive în scris	grafomanie dezlănţuită

VENUS

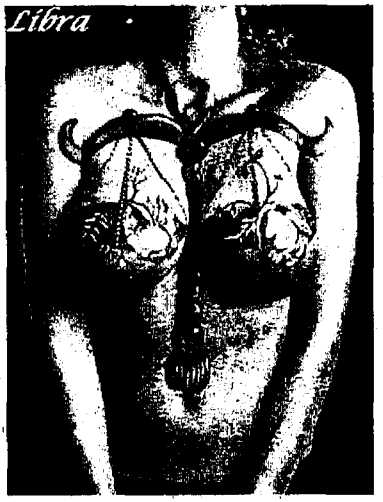

Venus exprimă în ființă atracția, sentimentele, senzualitatea rafinată, iubirea, simpatia, frumusețea, armonia formelor, blândețea.

Principii corespondente: atracție, armonie, frumusețe, feminitate, artă, plăcere, dragoste.

Simbolizează: ceea ce este rafinat, plăcut, agreabil, viața sentimentală, femeia, amanta, iubita, sora, fiica, mama, lucrurile vesele, luxul, moda, simțul estetic.

Atribute esențiale: feminin, negativ, umed, temperat

Predispoziții native: talente artistice deosebite (muzică, poezie, desen, pictură, cântec), gândire rafinată, viață ușoară.

Calități: farmec personal, simpatie, sentimentalism, dragoste, tandrețe, blândețe, voioșie, bunăvoință, rafinament, tact, sociabilitate.

Defecte: lene, hipersenzualitate, obscenitate, vanitate, imoralitate, romantism excesiv, nehotărâre, voință slabă, dependență de alții, nepăsare.

Guvernează în ființă: senzualitatea, acuitatea senzorială, simțul tactil, circulația nervoasă, gâtul, rinichii, glanda paratiroidă, la femeie – ovarele și sânii, feminitatea superioară.

Temperament: ciclotimic - sanguin

Corespondențe zodiacale: zodiile Taur și Balanță, casele a II-a și a VII-a.

Maladii tipice (pentru Venus prost aspectat): boli venerice, litiază renală și biliară, probleme ovariene, slăbirea organelor sexuale, avorturi, afecțiuni ale gâtului, leucodermă.

Astrologii consideră că Venus inspiră, impulsionează și influențează în mod direct relațiile de iubire, reprezentând energia subtilă cosmică a erosului.

Caracteristicile fundamentale ale influxului subtil astral ale planetei Venus sunt prezentate în tabelul de mai jos:

DEZECHILIBRU RECEPTIV (-)	ECHILIBRU - ARMONIE (♀)	DEZECHILIBRU EMISIV (+)
repulsie	atracție armonioasă	absorbție
sexualitate reprimată, abstinență	sexualitate echilibrată, puternică, perfect controlată	hipersexualitate obsesivă, nimfomanie
duritate, sadism sau masochism	iubire copleșitoare, forță afectivă, rafinament	hedonism, vânarea egoistă a plăcerii
lipsa simțului estetic	simț estetic elevat și nuanțat	hiper-estetism himeric
dezgust de viață	profundă dragoste de viață	vicii, perversiune, blazare
hipofuncție hormonală	echilibru hormonal	hiperfuncție hormonală care generează dezechilibre endocrine

MARTE

Este asociat cu energia, masculinitatea, voinţa, ardoarea, tensiunea şi agresivitatea.

Principii corespondente: acţiune, virilitate, energie dinamică, forţă, mişcare.

Simbolizează: construcţia dar şi distrugerea, lupta pentru existenţă, virilitatea, pasiunea, dorinţa, cucerirea, războiul, violenţa, dinamismul, rivalul, duşmanii declaraţi, obiectele ascuţite, instrumentele chirurgicale, armele, soldaţii, chirurgii, călăii, focul, topitoriile, arsenalele, fortăreţele, moartea violentă, arsurile, căldura acţiunii, fierul.

Atribute esenţiale: masculin, pozitiv, cald, uscat.

Predispoziţii native: viaţa activă şi agitată, industria fierului şi a focului, curajul şi vitejia, activităţile dificile sau periculoase, în armată, poliţie, chirurgie, stomatologie, sport, vânătoare, mecanică.

Calităţi: curaj, iniţiativă, bravură, francheţe, activitate, temeritate, hotărâre, sexualitate puternică şi controlată, răspuns pozitiv şi viu la toate situaţiile, independenţă.

Defecte: mânie, violenţă, brutalitate, asprime, impulsivitate, gelozie, cruzime, egoism, spirit răzbunător, cinism, ironie, nesăbuinţă, iritare.

Guvernează în fiinţă: sistemul muscular şi virilitatea, organele sexuale externe, bila, forţa fizică, gonadele, glandele suprarenale, globulele roşii, rănile, arsurile şi operaţiile chirurgicale.

Temperament: schizotimic - coleric

Corespondenţe zodiacale: zodiile Berbec şi Scorpion şi casele I şi a VIII-a.

Maladii tipice (pentru Marte prost aspectat): infecţii sanguine, fracturi, febră, arsuri, erupţii, epilepsie, variolă, varicelă, apendicită, hipertensiune, hemoragii, hernie, encefalomielită.

Astrologii consideră că Marte reprezintă acţiunea, voinţa, masculinitatea, energia.

Caracteristicile fundamentale ale influxului subtil astral al planetei Marte sunt prezentate în tabelul de mai jos:

DEZECHILIBRU RECEPTIV (-)	ECHILIBRU - ARMONIE (0)	DEZECHILIBRU EMISIV (+)
slăbiciune	impuls armonios, elan, aspiraţie	distructivitate
atrofie musculară	forţă musculară mare	hipertrofie musculară
combustie prea lentă	oxidare normală, metabolism echilibrat şi normal	combustie prea rapidă, arderi accelerate
hipotermie, membrele şi corpul reci	căldură, ardoare	febră

DEZECHILIBRU RECEPTIV (-)	ECHILIBRU - ARMONIE (0)	DEZECHILIBRU EMISIV (+)
lipsă de forţă	energie mare, aproape nasfârşită	risipire energetică, vlăguire, agitaţie
teamă	curaj	nesăbuinţă
moliciune, indolenţă	fermitate, consecvenţă	brutalitate
indecizie, oscilaţie	hotărâre de nezdruncinat	impulsivitate necontrolată
lipsă de combativitate, laşitate	combativitate, forţă	agresivitate

JUPITER

Prin mărimea şi poziţia sa, sfera subtilă de forţă a planetei Jupiter ocupă locul central între sferele subtile de forţă ale aştrilor care se rotesc în jurul Soarelui. Jupiter reprezintă principiul echilibrului, al autorităţii, al ordinii.

Principii corespondente: conservare, înţelepciune, noblete sufletească, expansiune, ordine, generozitate, judecată, coeziune.

Simbolizează: onorurile, şansa, reuşita, optimismul, prosperitatea, ideile morale (filozofice, spirituale şi religioase), legislaţia, autoritatea, comerţul en-gros, exportul, administraţia, magistratura, băncile, religia, maestrul, protectorul, prietenii foarte generoşi, bisericile, templele, aristocraţia, şansa, norocul.

Atribute esenţiale: masculin, pozitiv, cald, umed.

Predispoziţii native: funcţii înalte, carieră literară sau în magistratură, marile întreprinderi comerciale, direcţia şi administrarea de societăţi, biserica (în special clerul superior), viaţa liberă, organizarea, sociologia.

Calităţi: generozitate, înţelepciune, moralitate, dreptate, jovialitate, virtute, religiozitate, respect faţă de ordine, cunoaştere, studii superioare, compasiune.

Defecte: ostentaţie, acţiuni ilegale, pasiuni care subjugă (jocuri de noroc), aroganţă, tapaj, orgoliu, ipocrizie, exces, exagerare, extremism, vanitate, indulgenţă faţă de propriile lipsuri şi defecte.

Guvernează în fiinţă: circulaţia arterială, ficatul, simţul mirosului, glanda pituitară.

Temperament: ciclotimic - jovial

Corespondenţe zodiacale: zodiile Săgetător şi parţial Peşti şi casele a IX-a, parţial a XII-a.

Maladii tipice (pentru Jupiter prost aspectat): hepatită, afecţiuni ale ficatului, exces ponderal, anemie, diabet, tumori, congestie cerebrală, apatie, hemoroizi.

Astrologii consideră că Jupiter reprezintă principiul expansiunii, al justiţiei, simbolul socialului şi al moralităţii.

Caracteristicile fundamentale ale influxului subtil astral al planetei Jupiter sunt prezentate în tabelul următor:

DEZECHILIBRU RECEPTIV (-)	ECHILIBRU - ARMONIE (0)	DEZECHILIBRU EMISIV (+)
atrofie	expansiune armonioasă	hipertrofie
proastă asimilaţie	asimilaţie normală	supracreştere
injustiţie	justiţie, dreptate	fanatism justiţiar
lipsă de sociabilitate	simţ social	sociabilitate afectată, bombastică
imoralitate	moralitate	ipocrizie sau fanatism
dificultăţi în a se expansiona	bucuria expansiunii	hiper-expansiune care deranjează

SATURN

Influxul saturnian este cel care îi conferă fiinţei simţul responsabilităţii şi al datoriei. El oglindeşte şi manifestă karma individuală.

Principii corespondente: concretizare, soliditate, stabilitate, cristalizare, materializare, contracţie, inerţie, rigiditate, limitare, restricţie, rigoare.

Simbolizează: timpul ca energie misterioasă, duratele lungi, întârzierile, obstacolele, insuccesele, sărăcia, nefericirile, moartea, perseverenţa, tenacitatea, răceala, schimbările inevitabile, plumbul, strămoşii, fatalitatea, ghinionul, neşansa.

Atribute esenţiale: feminin, negativ, rece, uscat.

Predispoziţii native: munci laborioase sau de mare amploare, reuşită prin ambiţie liniştită, răbdare, perseverenţă, slujbe obscure în mine, locuri izolate, activităţi puţin populare, fundaţii.

Calităţi: prudenţă, răbdare, perseverenţă, economie, frugalitate, simţul înnăscut al datoriei, ponderaţie, rezervă, sobrietate, castitate, meditaţie, precizie, ştiinţă, simţ practic, discernământ, ambiţie lipsită de egoism, fiinţe umane demne de încredere, disciplinate.

Defecte: avariţie, zgârcenie, pesimism, egoism, răutate, ipocrizie, răceală, melancolie, neîncredere, tristeţe, aversiune faţă de schimbare, severitate, tendinţa către sinucidere.

Guvernează în fiinţă: sistemul osos, dinţii, splina, auzul, depunerile de cristale şi formaţiunile acide ce apar în articulaţii. Provoacă stagnări, insuficienţe, paralizii, aduce bătrâneţea, provoacă fracturi şi predispune la căderi.

Temperament: schizotimic - melancolic.

Corespondenţe zodiacale: zodia Capricornului şi parţial zodia Vărsătorului, casa a X-a

Maladii tipice (pentru Saturn prost aspectat): paralizii, cancer, tumori, tulburări

glandulare, nebunie, afecţiuni ale inimii, tulburări de flegmă, reumatism, bronşite, nefrită.

Astrologii consideră că Saturn reprezintă principiul cristalizării, al fixării, perseverenţa, profunzimea.

Caracteristicile fundamentale ale influxului subtil astral al planetei Saturn sunt prezentate în tabelul de mai jos:

DEZECHILIBRU RECEPTIV (–)	ECHILIBRU - ARMONIE (0)	DEZECHILIBRU EMISIV (+)
lipsă de cristalizare	cristalizare	durificare
lipsă de fixitate	fixare	sfrijire, încreţire
decalcifiere curentă	metabolism normal al calciului	calcifiere excesivă
influenţabilitate, disipare, dispersie	perseverenţă	încăpăţânare
melancolie	seriozitate normală	uşurătate
avariţie	economie	risipă
neîncredere, teamă	prevedere firească	lipsă de prevedere
singurătate, izolare	profunzime	superficialitate
taciturn	rezervă, moderaţie	vorbire necontrolată, logoree

URANUS -

Reprezintă forţa secretă astrală cosmică ce provoacă răsturnările şi modificările bruşte şi imprevizibile, invenţiile, creaţiile originale şi progresul.

Principii corespondente: progres, evoluţie, intuiţie, creativitate, invenţie, modificare bruscă, neprevăzută, originalitate, transformări ample, bruşte, ritm, cadenţă.

Simbolizează: neaşteptatul, ineditul, bruscheţea, revolta, reforma, independenţa şi libertatea, rezolvările bruşte, sindicatele, electricitatea, ştiinţele moderne, radioul şi televiziunea, călătoria spaţială, radioactivitatea, persoanele excentrice, ideile şi acţiunile neconvenţionale, depăşirea prejudecăţilor.

Atribute esenţiale: electrodinamic, hermafrodit, rece şi uscat.

Predispoziţii native: invenţii, stări abstracte, psihologice, metafizice, ocultism, astrologie, muncă de cercetare, pionierat, reformator, revoluţionar, explorator, inovator, dictator.

Calităţi: originalitate, studiu, prietenie, sinceritate, dragoste de libertate, umanitarism, idei avansate şi progresiste, voinţă puternică, intuiţie spirituală.

Defecte: rebeliune, bruscheţe, excentricitate, revoltă, sarcasm şi încăpăţânare,

dezechilibru, accese violente şi explozive, crize nervoase, perversitate, manii, fanatism.

Guvernează în fiinţă: influxurile nervoase, sistemul circulator, schimbările fizice, perversiunile şi devierile sexuale, mişcările spasmodice, involuntare, crampele, dislocările şi chiar rupturile de organe sau membre.

Temperament: schizotimic - nervos.

Corespondenţe zodiacale: zodia Vărsătorului şi casa a XI-a.

Maladii tipice (pentru Uranus prost aspectat): paralizii, crampe, isterie, tulburări mentale, afecţiuni şi răniri datorate unor explozii, avort, sughiţ, paralizie infantilă, manie.

Astrològii consideră că Uranus reprezintă sfera astrală de forţă a schimbării, a detaşării, a libertăţii, a transformării, a imprevizibilului şi a inovaţiei.

Caracteristicile fundamentale ale influxului subtil astral al planetei Uranus sunt prezentate în tabelul de mai jos:

DEZECHILIBRU RECEPTIV (–)	ECHILIBRU - ARMONIE (0)	DEZECHILIBRU EMISIV (+)
indiferenţă	integrare înţeleaptă a realităţii	nevoie permanentă de senzaţie şi de senzaţii noi
imobilitate	mobilitate	agitaţie excesivă
apatie	iniţiativă integrată armonios	excitabilitate exagerată, iritabilitate, nervozitate
reacţionarism	bucuria reformelor pline de înţelepciune	mania noului
caracter plicticos	intuiţie profundă	imaginaţie excesivă, capricii, toane bizare
dependenţă	libertate, independenţă, autonomie	incoerenţă, stranietate

NEPTUN

Reprezintă principiul receptivităţii pasive ce se manifestă prin inspiraţie, intuiţie, mediumitate, dar şi prin utopie, nebunie, anxietate nemotivată.

Principii corespondente: inspiraţie divină, geniu, intuiţie estetică, viaţă superioară, spiritualitate, gândire superioară, inspiraţie.

Simbolizează: apa, oceanul, geniul muzical, poetic sau artistic, complicaţiile, confuzia, trădarea, viciul, pasiunile misterioase, perversitatea, uniunile platonice, drogurile, stupefiantele, şarlatanii, credulitatea puerilă, otrăvurile, închisorile, instituţiile, spitalele, inspiraţia artistică şi religioasă.

Atribute esenţiale: feminin, negativ, umed, fecund, fertil.

Predispoziţii native: marile genii, dar şi marii mistificatori şi escroci, inspiraţie foarte elevată, mediumitate, atracţie pentru ştiinţele oculte şi ocupaţii în legătură cu lichidele, călătorii pe apă, traficul de droguri, tutun, otrăvuri.

Calităţi: elevare, sublimare, spiritualitate, geniu, emoţii şi trăiri superioare, rafinate, vise premonitorii, inspiraţie profundă, înţelegere intuitivă, creativitate.

Defecte: viciu, nebunie, decepţie, depravare, alcoolism, toxicomanie, indulgenţă exagerată faţă de greşelile şi slăbiciunile proprii, teamă, nelinişte, anxietate, tendinţe de sinucidere.

Guvernează în fiinţă: procesele nervoase, subconştientul, talamusul.

Corespondenţe zodiacale: zodia Peştilor şi casa a XII-a.

Maladii tipice (pentru Neptun prost aspectat): tulburări oculare, perturbări cerebrale şi mentale, comă, catalepsie, transă, demenţă, otrăvire prin narcotice, lepră, alergie, neurastenie.

Astrologii consideră că Neptun reprezintă starea misterioasă de forţă a nesiguranţei, a iluziei care indică ori un mistic profund, un mare vizionar şi idealist şi o puternică aspiraţie spirituală ori împrăştiere mentală, anxietate, lipsa simţului practic.

Caracteristicile fundamentale ale influxului subtil astral al planetei Neptun sunt prezentate în tabelul de mai jos:

DEZECHILIBRU RECEPTIV (–)	ECHILIBRU - ARMONIE (0)	DEZECHILIBRU EMISIV (+)
platitudine	receptivitate superioară	supra-abundenţă sentimentală şi emotivă
mediumitate haotică, necontrolată	imaginaţie puternică controlată, inspiraţie divină, intuiţie	exces imaginativ, fantasme nefaste
influenţabilitate, aspiraţie spirituală anemică	spiritualitate autentică, profundă, aspiraţie constantă către Divin	exaltare dogmatică şi confuzia valorilor spirituale, iluzionare, nevroză

PLUTO

Exprimă marile transformări ce au loc de-a lungul erelor geologice, precum şi pe cele ce au loc în profunzimile materiei, în lumea atomică.

Principii corespondente: transformare, eliminare, reînnoire, regenerare, reîntinerire.

Simbolizează: forţele creatoare şi regeneratoare ale corpului, gonadele, inconştientul, schimbările forţate, cele mai înalte şi cele mai joase aspecte ale naturii umane.

Calităţi: capacitatea de a reîncepe cu întreaga energie regenerată acţiuni sau proiecte noi în cele mai defavorabile condiţii, simţul marilor afaceri, siguranţă financiară, profund spirit analitic.

Defecte: subconştient încărcat de reziduuri

şi tendinţe negative, autodistrugere, complexe, tendinţe criminale, cruzime, sadism.

Guvernează în fiinţă: formarea celulelor, funcţia de reproducere, gonadele, procesele mentale, transmutarea biologică şi sublimarea energiei.

Corespondenţe zodiacale: zodia Scorpionului şi casa a VIII-a.

Maladii tipice (pentru Pluto prost aspectat): bolile care afectează aparatul reproducător şi organele sexuale (colonul, rectul, rinichii şi căile de eliminare a urinii, dar şi sistemele de excreţie de la nivelul pielii şi al mucoaselor), bolile neobişnuite, atipice, dezechilibrele cronice care, ca şi cancerul, au tendinţa de a distruge ordinea naturală de la nivelul corpului fizic.

Astrologii consideră că Pluto reprezintă forţa regenerării, a evoluţiei, principiul transformării profunde, interioare, revelarea, renaşterea.

Caracteristicile fundamentale ale influxului subtil astral al planetei Pluto sunt prezentate în tabelul de mai jos:

ASPECTARE POZITIVĂ, ARMONIOASĂ	ASPECTARE NEGATIVĂ, PERTURBATOARE
evoluţie	schimbări forţate, violente
eliminare	eruptivitate
revelare	violenţă
regenerare	crimă
renaştere	distrugere

ASPECTELE PLANETARE

La locul de naştere, unghiurile formate de planete cu Pământul sunt măsurate în grade. Aceste unghiuri se regăsesc pe astrogramă prin poziţionarea planetei în semnul zodiacal respectiv (de exemplu Soare la 12° în Berbec, Luna la 17° în Gemeni).

Definiţie

Atunci când corpurile cereşti se află în anumite raporturi unghiulare şi vectoriale specifice, se spune că ele sunt într-un anumit „aspect".

Aceste aspecte precizează şi nuanţează foarte mult motivaţiile şi potenţialităţile (bune sau rele) ale nativului.

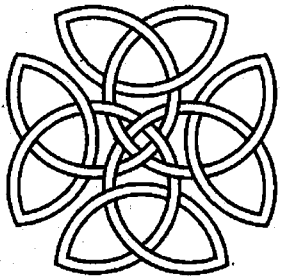

Un aspect sau relaţie planetară reprezintă o anumită valoare a unei distanţe unghiulare între două planete, ce le pune într-o relaţie particulară. Unele asemenea aspecte sunt mai puternice decât altele, în sensul că acea relaţie dintre planete va influenţa mai pregnant individul decât altele. Asemenea aspecte puternice se numesc majore, celelalte, mai subtile (care modulează mai fin psihicul uman) se numesc aspecte minore. În principiu, pe o astrogramă vom figura doar

aspectele majore, dar este foarte util să facem şi calculul celorlalte aspecte, deoarece globalitatea lor conturează tabloul psihic şi comportamental complet al individului.

Aspectele se clasifică nu doar după intensitatea lor, ci şi după modul cum influenţează individul: există aspecte benefice (sau conciliatoare, care reprezintă două energii planetare orientate în acelaşi sens) şi aspecte dinamice (în care cele două energii planetare sunt orientate în sensuri contrare (complementare), marcând domeniul în care individul trebuie să depună un efort mai însemnat pentru atingerea echilibrului şi armoniei).

Nu trebuie să considerăm aspectele ca fiind valori fixe ale distanţelor dintre două planete. Ne putem imagina cele două planete ca pe două maşini de curse, fiecare deplasându-se cu o viteză proprie. Când o maşină se apropie de cealaltă, ea va fi auzită de la o anumită distanţă înainte de a o ajunge pe aceasta şi va fi auzită şi un anumit timp după ce depăşirea se va fi produs. La fel şi planetele (deplasându-se cu viteze diferite pe orbite proprii) îşi vor simţi reciproc influenţa într-un anumit interval unghiular înainte şi după adoptarea unei poziţii precise (deci al unui aspect). Această marjă (interval) de toleranţă în care aspectul respectiv rămâne valabil se numeşte orb al acelui aspect şi este numărul de grade în plus sau în minus, până la care planetele îşi „simt" reciproc influenţa, adică rămân angajate în acel aspect.

Este necesar să remarcăm că o persoană trebuie să aibă în horoscop şi aspecte dinamice pentru a evolua. Altminteri, numai aspectele benefice – singure – pot conduce la o stare de pasivitate a individului, acesta complăcându-se în a rezolva cu uşurinţă toate sarcinile apărute în calea sa. Lipsa anumitor aspecte majore din astrogramă afectează individul după cum urmează:

– lipsa conjuncţiilor aduce dificultăţi în concretizarea proiectelor, tendinţe de dispersare şi probleme de definire a scopurilor;

– lipsa sextilelor aduce dificultăţi în exprimare, în afirmarea capacităţilor mentale şi de comunicaţie. Acestea vor trebui neapărat dezvoltate!

– lipsa cuadraturilor denotă dificultatea recunoaşterii (identificării) propriilor probleme, dificultatea individului de a înţelege ce are de făcut în această existenţă. El va trebui să îşi creeze propriile provocări pentru a evolua. O cuadratură conferă o puternică motivaţie interioară de a acţiona;

– lipsa trigoanelor aduce necesitatea efortului suplimentar în orice acţiune. Individul va trebui să-şi echilibreze raporturile cu alţii şi să fie creativ;

– lipsa opoziţiilor denotă dificultăţi în observarea exactă a realităţii; individul este foarte subiectiv şi nu are simţul realităţii, având dificultăţi în a se face înţeles şi în a-i înţelege pe ceilalţi.

Aspectele astrologice majore folosite la realizarea şi la analiza astrogramei

☌ - **CONJUNCŢIE**

Unghi de 0°; orb ± 8°. Conjuncţia se realizează atunci când cele două planete, văzute de pe Pământ, se suprapun, Pământul şi cele două planete fiind pe aceeaşi linie. Aspect major; conciliator (benefic) dacă planetele sunt puternice (domiciliu sau exaltare) sau dinamic, dacă planetele sunt slabe (exil sau cădere). Conjuncţia este un imperativ al actualei existenţe. Exprimă amestecul a două energii planetare, interacţiunea a două energii vitale, fuziune, proiecţie de sine.

⚹ - **SEXTIL**

Unghi de 60°; orb = ±4°. Aspect major şi benefic, legat de comunicare, de mişcare, de schimbare, de deschidere spre ceea ce este nou. Este un aspect ce vizează mai mult intelectul, este obiectiv şi conduce spre căutarea adevăratei libertăţi. Sextilul permite mixajul optim al energiilor celor două planete. Cuvinte cheie: comunicaţie, schimb, atracţie, curiozitate, susţinere, cooperare.

□ - **CAREU** (cuadratură)

Unghi de 90°; orb = ± 8°. Aspect major şi dinamic. Este legat de schimbări radicale şi stresante. În cazul acesta, individul este confruntat cu limitele ce trebuie depăşite pentru a evolua în continuare. În cazurile obişnuite, cuadratura denotă tensiune, conflict, obstacole ce trebuie depăşite. Este punctul de reformulare a ideilor, de renunţare la structuri învechite în favoarea altora, novatoare. În cazul fiinţelor deosebite, puternice cuadratura conferă o foarte mare energie şi o puternică motivaţie de a se transforma şi de a evolua spiritual. Cuvinte cheie: tensiune, conflict, construcţie, efort, dinamism, hotărâre, acţiune, ruptură, structură, transformare interioară, evoluţie, autocontrol.

△ - **TRIGON**

Unghi de 120°; orb = ± 8°. Aspect major şi benefic, legat de expresia de sine, de creaţie şi de evoluţie. Trigonul reprezintă calităţi deja acumulate de individ. Cele două planete sunt în armonie energetică, dar lipsa unei motivaţii sau a oricărei constrângeri poate aduce individul în stare de pasivitate! Este necesară deci înţelegerea şi utilizarea plenară a calităţilor aduse de trigon în vederea rezolvării altor probleme. Cuvinte cheie: realizare, creaţie, evoluţie, inspiraţie, talent, idealism, pasivitate, armonie, facilitate, potenţial, bucuria de a trăi.

☍ - OPOZIŢIE

Unghi de 180°; orb = ±8°. Aspect major şi dinamic. La nivel inferior, opoziţia denotă dualitate, dezechilibru. La nivel superior aduce complementaritate, armonie şi echilibru. Aspect de conflict, dar şi de reconciliere. Opoziţia necesită înţelegere, obiectivitate şi cunoaştere din partea individului pentru a se realiza într-o direcţie. Trebuie făcută distincţia între ceea ce reprezintă „eu" şi ceea ce reprezintă „tu". Cuvinte cheie: opoziţie, complementaritate, echilibru, dezechilibru, dualitate; cooperare, conflict, cuplu, uniune, limite, lipsă, diviziune, înţelegere, diferenţă.

Aspectele Soarelui

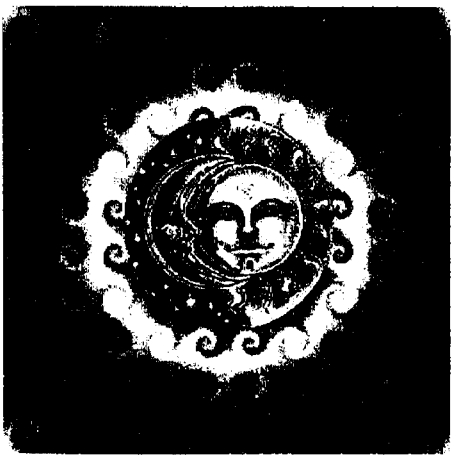

Caracteristicile aspectelor majore sunt prezentate mai jos.

Conjuncţii: Conjuncţiile Soarelui întăresc puterea voinţei, abilitatea creativă, iniţiativa, mai ales în legătură cu domeniile guvernate de planetele cu care Soarele este în conjuncţie. Conjuncţia poate fi benefică sau dinamică, după caracterul planetelor implicate.

Sextile: Acestea indică oportunităţi pentru afirmarea de sine, exprimarea potenţialului creator, în domenii ţinând de planeta în sextil şi de casa în care ea se găseşte.

Cuadraturi: Acestea marchează obstacole în afirmare a voinţei proprii şi a potenţialului propriu; nativul va trebui să depună eforturi de autoafirmare în domeniile sugerate de natura planetelor şi casa care le conţine. Modul de depăşire a cuadraturilor depinde mult de capacităţile şi de aptitudinile generale ale persoanei. Uneori acestea acţionează ca un catalizator ce accelerează evoluţia personală, alteori cauzează descurajare şi resemnare.

Trigoane: Indică şansă şi achiziţii uşor de realizat în domeniul autoexprimării creative. Trigoanele Soarelui favorizează în general relaţiile afective fericite. Nativii vor beneficia de acestea prin intermediul educaţiei, al lucrului cu copiii, al artelor şi al altor domenii guvernate de Soare.

Opoziţii: Ele arată de regulă un conflict de afirmare a voinţei între nativ şi planetele opuse Soarelui. Uneori tendinţa egocentrică a nativului cauzează resentimentul celor din jur şi conduce la frustrare.

Nativul ar trebui să privească evenimentele în mod imparţial. Un rezultat al opoziţiei este că obligă nativul, prin intermediul unor conflicte chiar, să recunoască justa pondere a eului propriu în raport cu al celorlalţi. Natura conflictelor va depinde de semnele şi de casele în care se situează planetele.

Aspectele Lunii

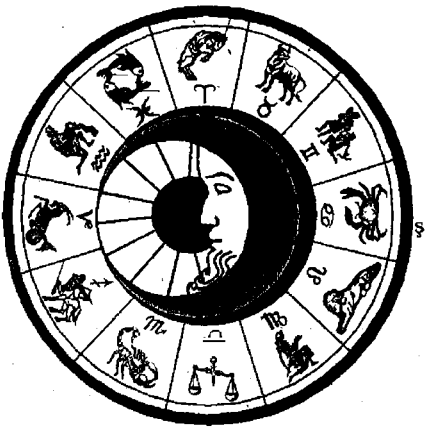

Caracteristicile aspectelor majore sunt prezentate mai jos.

Conjuncţii: Acestea indică sentimente puternice şi o influenţă emoţională remarcabilă în domeniile legate de planetele implicate, de semnele şi de casele în care ele se află. Aceste domenii sunt influenţate prin prisma căminului parental, a hranei şi a problemelor familiale. În asemenea direcţii, nativul tinde să acţioneze sub imperiul unui impuls inconştient, al unor scheme ereditare şi al unor condiţionări implementate din copilărie. Nativul este receptiv la influenţa persoanelor de sex feminin.

Sextile: Arată o exprimare armonioasă a sentimentelor şi o conlucrare bună cu subconştientul de care vă puteţi servi prompt, deoarece acesta răspunde rapid dorinţelor care sunt formulate clar şi intens. Nativul se înţelege bine cu femeile.

Cuadraturi: Indică dificultăţi de natură emoţională. Deseori subconştientul vă poate juca feste, deoarece înregistrează aproape totul fără discernământ. De asemenea, puteţi avea conflicte cu părinţii sau o situaţie dificilă în familie. Ca părinte, este posibil să aveţi dificultăţi în exprimarea dragostei părinteşti. Puteţi fi prea legat de emoţii sau amintiri din trecut. Afecţiunile ce se pot dezvolta sunt în legătură cu stomacul şi limfa.

Trigoane: Arată o natură emoţională echilibrată şi armonioasă. Ştiţi să vă exprimaţi într-un mod afectuos sentimentele. De aceea părinţii, copii, prietenii şi toţi cei care vă iubesc caută la dvs. protecţia emoţională pe care le-o puteţi oferi. Vă înţelegeţi bine cu copii şi sunteţi un bun părinte. Familia şi căminul sunt importante pentru dvs. şi puteţi extinde această idee îmbrăţişând întreaga umanitate în ea.

Opoziţii: Indică dificultăţi în a interacţiona emoţional cu ceilalţi. Emoţional puteţi fi vulnerabil sau nu vă puteţi da seama de adevăratele sentimente ale celorlalţi. În căminul dvs. pot apărea probleme legate de zodiile şi de casele în care se formează opoziţia. Sunteţi ori prea protector (sufocant), ori prea rece cu copiii dvs. Aceasta se poate datora experienţelor neplăcute pe care le-aţi avut în copilărie.

Aspectele lui Mercur

Caracteristicile aspectelor majore sunt prezentate mai jos.

Conjuncţii: Indică potenţial mental şi inteligenţă. Comunicarea este fluentă atât în vorbire, cât şi în scris. Modul în care aceste calităţi vor fi dezvoltate depinde de casele şi de zodiile în care se găseşte conjuncţia.

Sextile: Arată mobilitate mentală şi inteligenţă. Comunicaţi uşor cu prietenii sau în afaceri. Simţiţi nevoia să vă exprimaţi prin scris. Ideile vă vin uşor şi căutaţi modalităţi

prin care să le comunicaţi si altora. Vă înţelegeţi bine cu fraţii şi surorile dvs.

Cuadraturi: Arată o inteligenţă deosebită şi un talent excepţional în afaceri. Lipseşte însă controlul mental, astfel că nativul trebuie să fie foarte atent. Comunicarea cu ceilalţi se realizează greu şi tinde să fie doar unilaterală. Vă puteţi suprasolicita din punct de vedere mental.

Trigoane: Semnifică tendinţa de a utiliza mentalul într-un mod creativ şi inspirat. Nativii sunt apţi să comunice şi să gândească rapid şi într-o manieră armonioasă. Ideile lor sunt cu uşurinţă acceptate şi ascuţimea minţii lor le aduce succes în viaţă. Nativii vor avea beneficii din domeniul educaţiei, unde vor înregistra ascensiune profesională şi socială. Înţelegerea şi puterea de pătrundere a nativilor se vor manifesta cu claritate în domenii legate de poziţia planetelor în semne şi case.

Opoziţii: Acestea indică dificultăţi în relaţiile cu ceilalţi, legate de diferenţele de opinii. Apar mereu probleme de comunicare. Nativii tind să discute în contradictoriu şi să semene confuzie în comunicare; ei ar trebui să înveţe să accepte punctul de vedere al celorlalţi la fel de uşor ca pe al lor. Divergenţele din plan mental se vor manifesta în domenii indicate de poziţia planetelor în semne şi case.

Aspectele lui Venus

Caracteristicile aspectelor majore sunt prezentate mai jos.

Conjuncţii: Acestea indică manifestarea unor laturi foarte romantice ale nativilor. Gentileţea şi graţia din modul lor de expresie îi atrage foarte mult pe cei din jur, mai ales pe cei de sex opus. Nativii au o mare capacitate empatică. Uşurinţa şi sensibilitatea exprimării lor transpare în domenii legate de semnificaţia planetelor în semne şi case.

Sextile: Arată oportunităţi pentru dezvoltarea calităţilor estetice şi sociale, în domenii specifice planetelor. În aceste domenii se petrece rafinarea expresiei emoţional- estetice a nativilor.

Cuadraturi: Indică dificultăţi în relaţiile sociale şi în împlinirea emoţională. Nativii tind să se confrunte cu experienţe amoroase şi romantice nefericite. De asemenea, nativilor le lipseşte o anume rafinare a simţului estetic. Dacă Venus este în cuadratură cu Saturn, nativii pot să fie excesiv de auto-indulgenţi şi senzuali, sau să-şi blocheze emoţiile.

Trigoane: Acestea indică afirmarea unei expresii artistice, romantice, creative şi optimiste. Trigonul favorizează fericirea în amor şi asigură o mare popularitate. El indică frumuseţe şi graţie.

Nativii atrag persoane ce le vor aduce beneficii în domeniile indicate de planete. În schimb, nativii le oferă pace şi calm, destindere.

Opoziţii: Acestea arată probleme relaţionale în sfera emoţională, maritală şi romantică. Nativii pot fi hipersensibili şi pot cere prea multă atenţie, neglijând în acelaşi timp necesităţile emoţionale ale celor din jur. Această atitudine conduce la dezamăgire şi nefericire. Nativii trebuie să înveţe să-i trateze pe ceilalţi ca pe ei înşişi.

Aspectele lui Marte

Caracteristicile aspectelor majore sunt prezentate mai jos.

Conjuncţii: Acestea indică tendinţe către acţiuni concrete în domeniile legate de planetele în case şi semne. Conjuncţiile lui Marte dau multă energie investită în muncă. Aceasta permite dezvoltarea unei atitudini mult mai constructive, căci energia vitală este însoţită de curaj şi de spirit de conducere. În cazul în care conjuncţia este afectată, acţiunea poate fi violentă, marcată de accente agresive. Nativii în cauză ar trebui să cultive în sufletele lor pacea şi iubirea şi ar trebui să cumpănească bine înainte de a trece la acţiune. Astfel se poate evita o folosire în sens distructiv a energiei excedentare.

Sextilele: Acestea semnifică faptul că energia lui Marte capătă o expresie constructivă prin acţiune şi muncă şi poate lua o direcţie benefică dacă se bazează pe o natură mentală (de exemplu, Marte în Gemeni sau casa a III-a ori în Vărsător sau casa a XI-a). Nativilor li se prezintă multe oportunităţi pentru acţiuni constructive, ceea ce le asigură multe experienţe, care constituie baza înţelepciunii. Nativii posedă curajul şi iniţiativa necesare învingerii obstacolelor şi pot face mari progrese în viaţă.

Cuadraturi: Ele indică frustrări în legătură cu anumite direcţii de acţiune. Aspectul de cuadratură are ca model de bază natura lunară şi cea saturniană (0° Berbec cuadratură cu 0° Rac, 0° Berbec cuadratură cu 0° Capricorn), legate respectiv de casa a IV-a şi casa a X-a. Acest lucru determină nativii să adopte adesea atitudini distructive, violente, atât pentru ei, cât şi pentru cei din jur.

Nativii cu aceste aspecte trebuie să înveţe lecţia răbdării şi să considere drepturile şi opiniile celorlalţi ca fiind egale cu ale lor. Dacă nativii reuşesc să-şi canalizeze energia în mod inteligent, pot ajunge departe, căci Marte în cuadratură conferă o ambiţie puternică. Restricţia saturniană asupra energiei marţiene poate fi utilizată ca o cale de organizare,

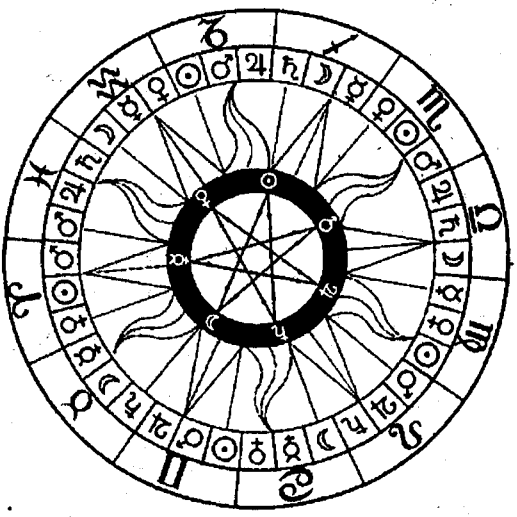

de structurare a acestei energii, pentru a produce rezultate utile. Domeniile de viaţă afectate de cuadratură vor fi indicate de planetele implicate în semne şi case.

Trigoane: Acestea arată o uşurinţă în a utiliza energiile lui Marte în sens constructiv. Nativii iubesc viaţa în mod pasionat, ceea ce se reflectă în domeniile de viaţă indicate de poziţia planetelor în semne şi case. Acest aspect ţine de Leu şi casa a V-a şi de Săgetător şi casa a IX-a, ceea ce canalizează energia marţiană spre puterea creatoare a Soarelui şi spre energia benefică, filosofică şi prosperă a lui Jupiter. Nativii vor avea o înclinaţie naturală spre împlinire în plan material şi vor duce la îndeplinire şi idealuri mai înalte, spirituale.

Opoziţii: Acestea indică probleme relaţionale legate de tendinţa nativilor de a fi duri şi agresivi în acţiunile lor faţă de ceilalţi. Ei trebuie să înveţe să iubească şi să accepte ca posibil şi punctul de vedere al celorlalţi. O opoziţie a lui Marte poate da înclinaţii mai puţin benefice spre competitivitate, luptă, furie. Dacă aceasta se va exprima doar verbal sau într-un mod mai direct, depinde de alţi factori din horoscop. Utilizată corect, opoziţia aduce acţiuni ferme şi energice în cadrul parteneriatelor. Nativii sunt constrânşi să empatizeze cu celălalt şi să conştientizeze nevoia cooperării cu acesta. Refuzul cooperării poate duce la conflicte violente cu alţi oameni.

Aspectele lui Jupiter

Caracteristicile aspectelor majore sunt prezentate mai jos.

Conjuncţii: Semnifică o atitudine generală optimistă, plină de bunăvoinţă şi posibilităţi constructive. Nativii sunt generoşi şi plini de solicitudine, câştigând încrederea şi cooperarea binevoitoare a celorlalţi. Domeniile indicate de planetele în conjuncţie cu Jupiter, în case şi semne, sunt cele în care se manifestă norocul şi oportunităţile constructive.

Sextile: Indică oportunitate pentru o evoluţie mentală rapidă, în domenii indicate de poziţia planetelor în semne şi case. Sextilul are conotaţii legate de casa a III-a şi casa a IX-a, ceea ce indică multe prietenii şi evoluţie prin educaţie, scris, călătorii şi comunicare. Nativii vor lucra bine cu grupuri de oameni şi vor avea relaţii deosebite cu fraţii, surorile şi vecinii.

Cuadraturi: Arată o mare ambiţie, care întrece posibilităţile reale ale nativului.

Când nativii nu au un ţel pentru care să lupte, cariera şi reputaţia lor au de suferit.

Nativii trebuie să înveţe moderaţia şi prudenţa în domenii indicate de poziţia planetelor. Cu tot optimismul lor, ei ar trebui să ştie că evoluţia şi creşterea se realizează doar pe baze solide, sigure.

Trigoane: Indică noroc şi progrese uşor de atins în viaţă. Acestea recompensează nativii pentru merite din alte vieţi. Dar atenţie! O şansă poate fi periculoasă dacă nu este folosită cum se cuvine. Nativii sunt foarte talentaţi şi-şi pot investi cu succes talentul, dacă vor, în domeniile specificate de poziţiile planetare.

Opoziţii: Arată probleme relaţionale rezultate din tendinţa de a cere şi de a lua prea mult de la alţii. Tendinţa nativilor de a imagina proiecte de viitor măreţe, dar realizate pe seama altora, nu place. Dificultăţile relaţionale apar în legătură cu planetele în opoziţie cu Jupiter, filosofie, învăţământ, editare, religie, comunicaţii. Puteţi avea convingeri religioase limitate, insuflate de către membrii familiei.

Aspectele lui Saturn

Caracteristicile aspectelor majore sunt prezentate mai jos.

Conjuncţii: Indică ambiţii şi muncă susţinută, necesară pentru a învinge obstacole şi limitări. Nativii sunt, în general, conservatori şi serioşi, respectaţi pentru disciplina lor, dar afişează şi o oarecare austeritate, care nu încurajează relaţii prea călduroase.

Aceste caracteristici se manifestă mai ales în domeniile indicate de poziţia planetelor implicate.

Sextile: Semnifică progres şi dezvoltare mentală prin muncă susţinută şi bună organizare. Nativii sunt loiali cu prietenii, fraţii, surorile, şi vecinii, în probleme de organizaţii / grupuri.

Cuadraturi: Sunt printre cele mai dificile aspecte, căci indică adesea obstacole mari şi limitări ce frustrează nativii în dorinţa lor de a fi fericiţi. Nativii trebuie să-şi dubleze eforturile pentru a ajunge la aceleaşi rezultate ca o persoană lipsită de aceste cuadraturi. Dificultăţile tind să le afecteze cariera şi căminul.

Nativii trebuie să înveţe să depăşească gândirea negativă şi să adopte mereu o atitudine pozitivă. Deşi cuadraturile lui Saturn indică probleme majore în viaţă, ele permit şi o evoluţie deosebită a nativilor.

Trigoane: Indică noroc şi succese tardive prin intermediul creativităţii disciplinate şi al atitudinilor filosofice / înţelepte. Conduita morală aleasă a nativilor dă încredere celorlalţi. De aceea, nativii ocupă adesea funcţii de responsabilitate. Ei devin buni profesori, organizatori, manageri.

Opoziţii: Indică probleme relaţionale legate de atitudini egoiste, negative, restrictive. Fiind prea austeri şi serioşi, nativii trec drept neprietenoşi şi inabordabili în ochii celorlalţi. Asemenea atitudini duc la singurătate şi frustrare. Nativii trebuie să înveţe să-şi corecteze atitudinea pentru a nu deveni izolaţi şi acri, agravând şi mai mult situaţia.

Aspectele lui Uranus

Caracteristicile aspectelor majore sunt prezentate mai jos.

Conjuncţii: Arată tendinţe dinamice, creatoare, originale. Nativii vor fi oameni neobişnuiţi. Adesea, ei vor fi interesaţi de domenii oculte sau de ştiinţele novatore. Ei nu se vor limita niciodată la tradiţie şi vor fi foarte independenţi.

Asemenea nativi sunt prietenoşi, fiind animaţi de sentimente umanitare. Au o mare voinţă şi capacitate de a acţiona. În viaţa lor se vor produce schimbări neaşteptate.

Sextile: Indică oportunităţi neaşteptate pentru progres mental, apărute din interesul nativului pentru tot ce este nou. Nativii comunică şi se împrietenesc uşor, sunt interesaţi de grupuri şi organizaţii, mai ales de natură ocultă. Sunt intuitivi şi inteligenţi şi au înclinaţii ştiinţifice.

Cuadraturi: Arată o tendinţă a nativilor de a-şi bloca propriul succes prin acţiuni impulsive, instabilitate, duritate. Nativii tind să fie încăpăţânaţi şi avizi. De asemenea, ei nu au consecvenţă în urmărirea scopurilor personale. Refuză sfaturile şi adesea fac mari greşeli. O mare parte a energiei lor se risipeşte în acţiuni necugetate.

Trigoane: Indică un noroc neaşteptat. Nativii sunt creativi, intuitivi şi originali. Fiind adesea veseli, ei îşi fac mulţi prieteni şi trec prin aventuri neaşteptate.

Opoziţii: Indică probleme relaţionale, rezultând dintr-o atitudine imprevizibilă, iraţională faţă de ceilalţi. Nativii sunt independenţi, prea mobili şi intransigenţi, exasperându-i pe ceilalţi. Ei pot strica multe relaţii prin incapacitatea lor de dăruire şi de renunţare la dorinţele personale şi la independenţă.

Aspectele lui Neptun

Caracteristicile aspectelor majore sunt prezentate mai jos.

Conjuncţii: Semnifică acţiuni adesea greu sau imposibil de înţeles. Nativii posedă, în general, şi facultăţi psihice deosebite, fiind sub influenţa unui subconştient puternic. Ei sunt, de regulă, mistici / credincioşi şi aparenţa lor nu este deloc comună.

Nativii care au o conjuncţie bine aspectată posedă o mare putere de pătrundere emoţională şi compasiune. Cei care au o conjuncţie afectată tind să se amăgească singuri, să se cantoneze în iluzii, ignorând realitatea.

Sextile: Indică oportunităţi pentru evoluţie mentală şi spirituală prin intermediul imaginaţiei şi al intuiţiei. Nativii au abilităţi creative ce se manifestă în scris, comunicare, prietenii, asociaţii. Ei se dedică unor cauze, unor idealuri.

Cuadraturi: Arată adesea confuzie, dezorganizare, atitudine distructivă rezultată dintr-un comportament nevrotic sau inconştient negativ. Nativii îşi declină responsabilitatea în orice domeniu şi refuză să privească realitatea în faţă. Uneori, aceste atitudini îi împing către băutură şi droguri. Nativii pot cădea pradă unor influenţe psihice negative.

Trigoane: Arată noroc şi câştiguri prin utilizarea creativă a capacităţilor intuitive şi imaginative. Nativii sunt adesea clarvăzători, şi posedă o mare creativitate în artă sau religie. Ei pot manifesta o putere de pătrundere spirituală deosebită.

Opoziţii: Indică probleme relaţionale datorate refugiului în iluzii şi tendinţelor către pesimism şi decepţie. Nativii produc confuzie în ceilalţi prin „valurile" lor emoţionale inconştiente; de asemenea, ei tind fie să-şi proiecteze propriile probleme psihologice asupra celorlalţi, fie să-şi asume povara problemelor altora. Rezultă profunde neînţelegeri şi confuzii, astfel încât cei din jur nu mai ştiu la ce se pot aştepta din partea acestor nativi.

Aspectele lui Pluto

Caracteristicile aspectelor majore sunt prezentate mai jos.

Conjuncţii: Arată o mare putere de transformare a nativilor, ce sunt capabili să îşi modifice propria natură. Nativii posedă o voinţă puternică şi o mare putere de pătrundere a legilor ascunse ce guvernează diferite aspecte ale vieţii. Marea lor putere de concentrare le conferă uneori clarviziune şi abilităţi oculte. Ei pot fi interesaţi de ştiinţă, mai ales de domenii legate de energia atomică.

Sextile: Indică oportunităţi pentru auto-transformare şi evoluţie mentală

prin exercitarea activă a voinţei proprii. Adesea, nativii sunt interesaţi de ştiinţe şi ocultism. Ei pot avea un impact remarcabil asupra altora prin scris, comunicare, prietenii, grupuri. Uneori, ei întreprind călătorii în scopuri ascunse celorlalţi.

Cuadraturi: Arată dificultăţi generate de nerăbdare şi de grabă de a-şi atinge scopul. Uneori, nativii încearcă imposibilul. În cazuri extreme, ei pot dezvolta tendinţe dictatoriale.

Trigoane: Indică şansă şi dezvoltare spirituală generate de utilizarea creativă a voinţei şi a puterilor oculte de concentrare şi transformare. Nativii au capacitatea de a ameliora, reforma şi transforma mediul înconjurător. Ei pot fi buni lideri spirituali. Mulţi vindecători, clarvăzători şi profeţi posedă acest aspect în tema natală.

Opoziţii: Arată probleme relaţionale generate de atitudini dominatoare sau dictatoriale. Nativii doresc să-i transforme pe ceilalţi după schemele proprii, fără a ţine cont de dorinţele şi de drepturile acestora. În mod normal, aceste atitudini generează resentimente ce alienează relaţiile interumane.

CASELE ASTROLOGICE

Definiţie

Casele indică relaţia specifică dintre semnele zodiacului şi rotaţia Pământului în jurul axei sale.

Natura simbolică a caselor a fost revelată prin intuiţie şi iluminare de către înţelepţii antichităţii şi, în acelaşi timp, casele îşi găsesc şi o explicaţie firească. Ele reprezintă diversele domenii de activitate caracteristice fiinţei umane cum ar fi: căsătoria, cariera, sănătatea, personalitatea.

Observaţii:

1. Zodiile arată modul în care noi receptăm energiile astrale (influxurile astrale) prin intermediul planetelor.

2. Casele arată felul în care noi exprimăm aceste energii astrale – adică în ce domenii de activitate specifice manifestăm aceste energii astrale.

Astfel, influenţa subtilă a sferelor de forţă ale planetelor şi ale semnelor zodiacale ce se află într-o anumită casă este centrată tocmai pe activităţile corespunzătoare acelei case. Succint, caracteristicile şi domeniile esenţiale specifice de activitate ale fiecărei case sunt:

Casa I: personalitate, sănătate, temperament bazal = ASCENDENT;

Casa a II-a: bunuri materiale, bani, resurse, posesiuni;

Casa a III-a: fraţi, surori (legături familiale), studii, comunicare, vorbire;

Casa a IV-a: cămin, obligaţii familiale, ultima parte a vieţii;

Casa a V-a: creativitate, iubiri, urmaşi;

Casa a VI-a: sănătate, raporturi cu subordonaţii, activităţi distractive;

Casa a VII-a: viaţa emotivă, afaceri, relaţii profesionale şi publice, căsătorie = DSC;

Casa a VIII-a: forţă vitală, asigurări, taxe, moştenirl, moarte;

Casa a IX-a: educaţie superioară, călătorii lungi, limbi străine;

Casa a X-a: carieră, situaţie socială, reputaţie;

Casa a XI-a: prieteni, preocupări şi plăceri intelectuale, viaţa în societate;

Casa a XII-a: serviabilitate, evaziune, duşmani ascunşi, inconştientul;

Dintre toate aceste case, unele au o importanţă deosebită pentru om, modelându-i comportamentul şi modul de a se exprima şi acţiona. Acestea sunt: Casa I sau Ascendentul, Casa a X-a sau Mijlocul Cerului, Casa a VII-a sau Descendentul şi Casa a IV-a sau Fundul Cerului.

În interiorul cercului zodiacal, în centru, se află Pământul. Acesta se roteşte în jurul axei proprii (ce este înclinată cu 23° faţă de orbita lui). Rotaţia Pământului în jurul axei sale se face în timp de 24 ore, astfel că în dreptul unui anumit loc de pe Pământ se perindă toate cele 12 semne zodiacale şi anume câte unul în aproximativ 2 ore (24 ore: 12 semne).

De aici se observă că noţiunea de casă rezultă doar din mişcarea de rotaţie a Pământului în jurul axei proprii (prin dreptul constelaţiilor zodiacale).

ASCENDENTUL

Constelaţia zodiacală care se ridică la orizontul (estul) locului unde se naşte fiinţa umană chiar în momentul naşterii sale se cheamă ascendent.

Constelaţia sau semnul zodiacal ce reprezintă ascendentul este unul din cele mai importante indicii astrologice pentru caracterizarea individului şi a destinului său. Vechii astrologi au explicat influenţa majoră a Ascendentului prin faptul că el mediază „fluidul astral" ce se scurge către fiinţa umană la naştere. (Observaţie: din prima respiraţie a nou-născutului o mare cantitate de aer rămâne în plămâni: peste 25%). Radiaţiile emise de constelaţia ce se află la orizontul locului şi momentului naşterii vor fi pentru întreaga viaţă o adevărată marcă astrală a individului.

Cele 12 semne zodiacale vor furniza, prin urmare, 12 tipuri de ascendenţi.

Ascendentul influenţează comportamentul şi întreaga personalitate a

individului, eclipsând uneori chiar caracterele imprimate de poziţia în care se află Soarele (dată de ziua de naştere). Aşadar, se poate ca un nativ în Leu cu ascendent în Peşti să se comporte ca nativii din zodia Peştilor, iar caracteristicile specifice zodiei Leului să-i fie mult atenuate. Ascendentul reprezintă, de asemenea, imaginea globală a eului nostru şi în general este definitoriu pentru aspectul fizic al individului în cauză. În timp ce semnul solar (constelaţia sau zodia) predomină ca putere de influenţă în prima jumătate a existenţei, semnul ascendentului capătă importanţă ca putere de influenţă în special la maturitate. Aceasta este prima antenă importantă în horoscopul (astrograma) individului. A doua antenă importantă este poziţia aflată la zenit, pe verticala locului de naştere, exact deasupra capului nou-născutului. Această poziţie se numeşte Mijlocul Cerului (Casa a X-a). Ea dă indicaţii asupra destinului social al individului. În opoziţie cu Ascendentul se află Descendentul, semnul zodiacal care în general indică tipul de persoane către care se va îndrepta nativul în cursul vieţii sale (ele vor fi din zodia în care se află descendentul, în special în cazul fiinţei iubite).

În fine, opus Mijlocului Cerului se află Fundul Cerului (Casa a IV-a), un alt punct important din horoscop. El ne dă indicaţii asupra familiei şi rădăcinilor ancestrale ale nativului.

Cele patru puncte ale temei natale ASC, MC, DSC şi FC sunt de mare utilitate în analizele astrologice ale temei astrale ale unei fiinţe umane. Ele reprezintă zone de maximă conductibilitate astrală, influenţând personalitatea, viaţa socială, relaţia cu fiinţa iubită (de sex opus) şi relaţiile de familie ale nativului.

Observaţii:

1. Se observă că şi casele astrologice se opun 2 câte 2 (fig. 3);

2. Linia ce demarchează începutul unei case se numeşte cuspidă. Cuspida casei I se numeşte ascendent iar a casei a VII-a descendent;

3. Împărţirea temei natale (a zodiacului) în case se numeşte domificare. Există mai multe sisteme de domificare, deoarece aceasta se realizează prin combinarea mişcării de rotaţie a Pământului, a înclinării axei sale la 23° faţă de verticală şi a poziţiei fiinţei respective pe Pământ. Astfel, există:

1. Sisteme de domificare cu case egale. Acest sistem tradiţional de calcul, cu case egale, este folosit de şcoala noastră de YOGA în realizarea şi analiza temei natale.

2. Sisteme de domificare cu case inegale:

a) Placidus – folosit des;

b) Regiomontanus, Campanus ş. a.

3. De asemeni, casele pot să fie în diferite zodii, după cum ascendentul se află în diferite zodii şi la diferite grade.

Deşi există o corespondenţă între zodii şi case (Berbec – casa I, Taur – casa a II-a, ..., Peşti – casa a XII-a), casa I (adică ascendentul) poate să fie în zodia Leului, respectiv casa a II-a să fie în zodia Balanţei, casa a III-a în zodia Scorpionului, ş.a.m.d. Casa se consideră a fi în semnul (zodia) în care se află cuspida acesteia. Altfel spus, dacă cuspida unei case este la 27° în zodia Vărsătorului (de exemplu, ascendentul), aceasta înseamnă că deşi întreaga casă se întinde pe o porţiune din zodia Vărsătorului (3°) şi o porţiune din zodia Peştilor (27°), influenţele casei I se combină în principal cu cele ale zodiei Vărsătorului.

4. Casele se clasifică în: unghiulare – casa I, casa a IV-a, casa a VII-a, casa a X-a, succesoare – casa a II-a, casa a V-a, casa a VIII-a, casa a XI-a şi cadente – casa a III-a, casa a VI-a, casa a IX-a, casa a XII-a.

5. Dacă zona corespondentă unei case nu cuprinde nici o planetă, aceasta nu înseamnă că sfera de activitate corespunzătoare acelei case este fără importanţă pentru nativ. Se va lua în considerare în această situaţie semnul zodiacal care se proiectează pe casa respectivă.

În astrologia karma-ică, ascendentul reprezintă semnul maturităţii şi simbolizează totodată personalitatea globală a individului din această viaţă. Această personalitate poate fi radical transformată în bine sau, în unele cazuri, ea poate fi complet modificată. Din acest punct de vedere, astrologia karma-ică arată că astrele înclină, dar nu determină. Atunci când avem la dispoziţie o astrogramă personală corect făcută, putem şti destul de bine, prin interpretarea ei justă, către ce anume ne înclină astrele şi atunci, prin angrenarea fermă a liberului nostru arbitru, putem să ne opunem eficient aspectelor şi tendinţelor respective (în cazul în care acestea nu ne sunt favorabile). Procedând astfel, noi vom reuşi, fără îndoială, să ne modificăm destinul.

Vom prezenta în continuare cele 12 tipuri de ascendent din perspectiva astrologiei karma-ice.

1. **Berbec**: Acest ascendent are caracteristic elanul nestăpânit şi impulsivitatea. El conferă o mare energie, tendinţa la imprudenţe de tot felul, spirit de comandă, bărbăţie, generozitate, curaj, entuziasm. Nativii care au acest ascendent ştiu să-şi asume cu uşurinţă anumite responsabilităţi şi nu se tem să devină mari conducători sau chiar deschizători de drumuri. Ei ştiu în general să se controleze şi pot face faţă cu succes oricărei situaţii. Mijlocul cerului în Berbec este o poziţie

propice pentru câştigarea unei poziţii favorabile în viaţă, însă cu preţul unor foarte mari lupte. În acest caz, există indicaţii pentru cariera de militar sau de chirurg, dentist, etc.

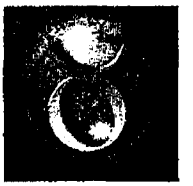

2. Taur: Ascendentul în Taur îi conferă nativului o mare rezistenţă şi un fizic atrăgător, foarte plăcut. Este un semn ce promite o viaţă uşoară, agreabilă, chiar bogată. Persoana este fermă, perseverentă, metodică, uneori geloasă, muncitoare, tradiţionalistă, greu de scos din fire. Ca defect, întâlnim încăpăţânarea. Sănătatea este excelentă. Nativii au mari aptitudini pentru negustorie şi afaceri în general. Acest ascendent îi permite nativului să-şi concretizeze cu multă uşurinţă obiectivele şi îl ajută să dea dovadă de multă răbdare. Senzual şi puternic în aspect teluric, acesta îşi va administra foarte bine banii şi bunurile materiale. Mijlocul cerului în Taur este o promisiune pentru o carieră de lungă durată, asigurând o bună situaţie socială.

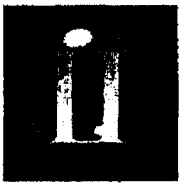

3. Gemeni: Ascendentul în Gemeni îl înzestrează pe nativ cu o mare abilitate, care poate să-i confere o inteligenţă extraordinară, un mare talent oratoric şi iscusinţă. El este foarte sociabil, adaptabil, vioi, descurcăreţ. Ca defect, găsim adesea o lipsă de consecvenţă în acţiuni. Constituţia poate fi firavă şi grevată de o slabă vitalitate. Persoana poate avea simultan două ocupaţii. Acest ascendent arată că nativul este un om cerebral, cu o minte ageră şi tocmai de aceea el se afirmă mai ales prin vorbire sau prin scris. Cercetarea, analiza şi confruntările oratorice sunt pentru nativ domeniile predilecte. Mijlocul cerului în Gemeni indică o carieră schimbătoare, în legătură cu avocatura, ziaristica sau impresariatul în teatru.

4. Rac: Ascendentul în Rac îi conferă nativului un puternic spirit de asimilare, predispoziţie spre tot ceea ce este legat de tradiţie şi visare, o mare dragoste pentru familie, rezervă, prudenţă, imaginaţie, tendinţa de a iubi şi de a fi iubit, stăruinţa în aplicarea proiectelor legate de sfera socială. Nativul este o fire economică. El trebuie să urmărească să-şi controleze cât mai bine sentimentele şi să-şi folosească fantezia la unison cu intuiţia. Nativul trebuie să fie atent la faptul că, o dată cu realizarea unui cămin, dezvoltarea sa se va opri. Mijlocul cerului în Rac favorizează o profesiune în legătură cu publicitatea (facilitând manifestarea socială) şi conferă reuşită în cazul comerţului pe apă. Cariera de marinar poate da satisfacţii.

5. Leu: Acest ascendent conferă o mare generozitate şi le permite nativilor să aibă succes. Aceştia sunt siguri pe ei înşişi, simpatici, mărinimoşi, autoritari, curajoşi, carismatici, sentimentali. Le plac jocurile şi copiii. Ascendentul în Leu este un semn de înălţare sigură, nativul evoluând rapid când îşi îmbunătăţeşte imaginea despre el însuşi. Astfel, felul său de a vedea viaţa devine mai optimist şi el se manifestă creativ. Mijlocul cerului în Leu conferă predispoziţii către o carieră politică sau în industrie.

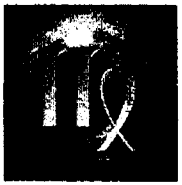

6. Fecioara: Conferă calităţi intelectuale de prim ordin: înţelepciune, prudenţă, metodă, spirit de observaţie şi precizie. Nativul este în general bun gospodar şi chibzuit în treburile sale, deşi are câteodată un uşor spirit de pedanterie. El produce prin ingeniozitate şi talent lucrări predominant intelectuale sau lucrări practice, complete şi detaliate. Nativul cu acest ascendent trebuie să-şi dezvolte umilinţa, simplitatea şi dăruirea de sine. Trebuie să realizeze că fiinţa sa se află într-o etapă de purificare şi tocmai de aceea, el trebuie să se supună la diferite austerităţi pentru a putea evolua rapid. Mijlocul cerului în Fecioară indică predispoziţii pentru o carieră în legătură cu negoţul, contabilitatea sau cu activităţi ce necesită precizie.

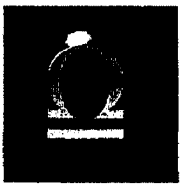

7. Balanţa: Ascendentul în Balanţă îi conferă nativului frumuseţe, armonie şi o sensibilitate elevată. Nativul este magnetic, zvelt, plin de farmec, are o mare şi aleasă simţire. Are o inteligenţă imaginativă. El este în general foarte echilibrat, având drept cusur lipsa de curaj în luarea unor hotărâri. La aceşti nativi, există o predispoziţie de se orienta către celălalt şi de a nu putea trăi singur în viaţă cu nici un chip. Cel cu ascendentul în Balanţă va câştiga foarte mult în armonie interioară dezvoltându-şi din plin toate darurile artistice cu care este înzestrat. El trebuie să caute un echilibru deplin între sentimente şi modul de a le exprima. Mijlocul cerului în Balanţă conferă aptitudini pentru cariera artistică: dans, muzică, teatru.

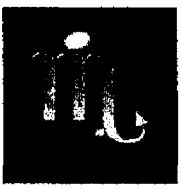

8. Scorpion: Ascendentul în Scorpion îi înzestrează pe nativi cu o puternică individualitate, spirit critic şi putere de pătrundere a lucrurilor, dublate de o muşcătoare ironie şi de curiozitate. Nativul va fi un foarte bun prieten, după cum va putea fi şi un neîmpăcat duşman. Femeile sunt foarte aprinse şi exigente atunci când iubesc. Ele sunt geloase peste fire. Nativul cu acest ascendent va trebui să-şi controleze şi să-şi orienteze în sens benefic puterea de influenţă şi magnetismul său extraordinar, fără a profita niciodată de ele pentru a abuza de ceilalţi. Mijlocul cerului în Scorpion indică o profesie în legătură cu ingineria, metalurgia, cariera armelor sau medicina.

9. Săgetător: Ascendentul în Săgetător îi conferă nativului posibilităţi extraordinare de reuşită şi de ascensiune. Nativul este onest, are un profund simţ al justiţiei, talent şi înclinaţii vizibile pentru cariera administrativă. Este jovial şi sportiv. Partea cea mai evidentă a caracterului este lealitatea. Nativul posedă aproape întotdeauna un puternic scrupul şi în toate acţiunile lui este precum animalul pe care îl reprezintă simbolicul Centaur (fiinţă jumătate om, jumătate cal), un compus dintr-o dublă plămadă: una ideală şi filosofică, cu aspiraţie către infinit şi alta pământeană, robită materiei. De aceea, vom întâlni aici nativi care vor avea o fire duală: idealistă şi animalică în acelaşi timp. Una îl va impulsiona către aspectele sublime, iar cealaltă către instinctul brutal. Cei cu ascendentul în

Săgetător sunt foarte deschişi şi tocmai de aceea vor trebui să-şi păstreze o sete nestăpânită de a căuta şi de a descoperi noi orizonturi. Este important pentru ei să realizeze o combinaţie cât mai frumoasă între veselie şi maturitate. Mijlocul cerului în Săgetător indică o carieră judecătorească, înaltă, administrativă, sacerdotală sau care se află în legătură cu călătoriile lungi.

10. Capricorn: Ascendentul în Capricorn înzestrează nativul cu o fire tăcută, reţinută, melancolică şi care de cele mai multe ori este pesimistă. El este bănuitor, neliniştit, chinuit de grija zilei de mâine, adeseori avar, închistat, concentrat, predispus să cerceteze cauza ultimă a lucrurilor. Persoana este însă foarte înzestrată pentru lupta dârză ce trebuie dusă în existenţa cea de toate zilele şi de cele mai multe ori va ajunge să-şi facă o situaţie numai prin eforturile şi meritele ei proprii. Uneori se va deda studiilor pasionante, obscure. Nativul trebuie să ştie să ia lucrurile în serios, dar va trebui să-şi dezvolte şi simţul umorului. Organizat şi prevăzător, nativul ştie cum şi îi şi place să-şi asume diferite responsabilităţi. Mijlocul cerului în Capricorn conferă un succes deosebit în legătură cu ocupaţiile care ţin de exploatările miniere sau de cele agricole. Demnităţile şi confirmările sociale vin greu, însă atunci când apar sunt sigure.

11. Vărsător: Acest aspect înzestrează nativul cu o aleasă sensibilitate, generozitate, supleţe, originalitate şi-l face să resimtă o pornire aproape invincibilă către prietenie. El are o fire contemplativă, rafinată şi deschisă către tot ceea ce este nou, interesant şi bun. Nativul cu acest ascendent va fi un foarte bun psiholog, având înclinaţii deosebite pentru studiul medicinei, matematicii, ştiinţelor oculte şi astrologiei. Cei mai mari revoluţionari în domeniul ideilor s-au născut cu acest ascendent. Femeile sunt foarte independente. Situaţia socială este deseori condiţionată de elementul surpriză. Nativul este, de asemenea, capabil să-şi afirme disponibilităţile şi dă adeseori dovadă de originalitate şi inventivitate. Independent, el se apropie prin propriile sale eforturi de trezirea spirituală. Mijlocul cerului în Vărsător conferă predispoziţii pentru o carieră originală în legătură cu scrisul sau cu invenţiile sau facilitează reuşita în administraţiile marilor instituţii de presă, de radio sau cinema.

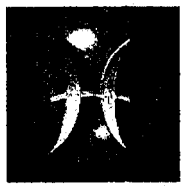

12. Peşti: Acest ascendent conferă o fire compasivă şi profund înţelegătoare pentru mizeria omenească. El va căuta toată viaţa să aline această mizerie pe cât va putea. Firea îi este înclinată fie spre contemplare, fie către stări halucinatorii sau către vise care se vor împlini. Are predispoziţii remarcabile pentru muzică şi în unele situaţii va căuta să-şi înăbuşe stările sufleteşti într-o uitare sau într-o formă de evadare pe care o va căuta cel mai probabil în alcool sau stupefiante. O protecţie providenţială îl va ajuta întotdeauna pe nativ în cele mai grele împrejurări ale vieţii. Nativul cu acest ascendent se manifestă plenar în activităţi creatoare (scris, muzică) şi are tendinţa să-şi dezvolte o intuiţie din ce în ce mai profundă, care îi oferă gradat o viziune globală şi pozitivă asupra vieţii.

ELEMENTE DE ASTROLOGIE KARMA-ICĂ

Pentru a caracteriza mai bine semnele zodiacale, astrologii antici au asociat, deloc întâmplător, cele 4 elemente (pământ, apă, foc, aer) – tipice pentru viziunea lor asupra lumii cosmice – cu câte un grup de 3 zodii care, în viziunea lor, oglindesc caracteristicile fiecărui element în individualitatea umană.

Astfel, zodiacul va cuprinde 4 tipuri de semne:

Semne de pământ: TAURUL, FECIOARA, CAPRICORNUL

Semne de apă: RACUL, SCORPIONUL, PEŞTII

Semne de foc: BERBECUL, LEUL, SĂGETĂTORUL

Semne de aer: GEMENII, BALANŢA, VĂRSĂTORUL

Trecutul nostru şi, prin forţa cauzelor determinate de noi cândva, destinul nostru actual sunt toate înscrise într-o mişcare ciclică (generată de sferele subtile de forţă ale astrelor) prin care sufletul nostru alege, în momentul reîncarnării, să intre într-un trup sau altul.

Ceea ce am realizat – mai mult sau mai puţin – în sens bun sau în sens rău, în toate vieţile noastre anterioare contează întotdeauna în această alegere. Intuind toate acestea, înţelegem că uneori trebuie să ispăşim ca să fim iertaţi pentru unele greşeli sau păcate făptuite în alte existenţe. În celălalt sens (benefic), putem fi de asemenea recompensaţi în mod corespunzător, frumuseţea fizică şi armonia corporală deplină fiind, cel mai adesea, un „dar" acordat, numai după merite, acelora care în vieţile lor anterioare s-au arătat iubitori, buni, inimoşi, atenţi cu ceilalţi oameni, generoşi, dezinteresaţi.

Credinţa unanimă în reîncarnare, care este aproape de nezdruncinat şi în astrologie (mai ales în Orient, la hinduşi), evident că nu este nouă, iar faptul că preocupările excesiv materialiste îi fac pe unii să nu creadă deloc sau îi determină pe alţii să accepte cu greu această credinţă, nu trebuie niciodată să constituie pentru astrologie un motiv de a neglija studiul unor aspecte care ne ajută să ne cunoaştem mai bine. Această credinţă milenară este însoţită aşadar (mai ales în Orient) de o astrologie karma-ică.

„Karma" este numele dat de hinduşi consecinţelor gândurilor şi faptelor din vieţile noastre anterioare şi din cea prezentă, care sunt numite în Occident destin.

Privind viaţa din perspectiva karma-ei, tot ceea ce am făcut în trecut se regăseşte ca o consecinţă, la momentul potrivit. În lumina acestei cunoaşteri, a consecinţelor meritate, suferinţele şi eşecurile noastre devin mai uşor de suportat. Această convingere fermă le conferă adepţilor ei o stare de pace profundă şi de împăcare, cu atât mai mare cu cât ei înţeleg pe deplin că destinul (karma) îi face să merite pe drept toate aceste suferinţe deloc întâmplătoare.

Am văzut că harta sau configuraţia exactă a cerului în momentul naşterii noastre reprezintă, de fapt, un portret psihologic specific fiecăruia, ce acţionează prin rezonanţă. Cu toate acestea, trebuie să fim fermi convinşi că totdeauna astrele înclină, dar nu determină şi, de asemenea, trebuie să ştim că omul înţelept domină (stăpâneşte) cu multă uşurinţă influenţele astrale.

Astrologia karma-ică ne ajută să ne extindem cunoaşterea, permiţându-ne să înţelegem că sferele subtile de forţă ale astrelor cuprind, de asemenea, în ele secretele vieţilor noastre anterioare, precum şi soluţiile problemelor cu care ne

confruntăm. De asemenea, astrologia karma-ică ne ajută să înţelegem care este menirea sau rostul nostru fundamental în această viaţă. Nu întotdeauna cunoaştem sau conştientizăm pe deplin care sunt aspiraţiile şi scopurile noastre benefice cele mai profunde. Puţine sunt fiinţele care îşi cunosc rostul în viaţă încă de la început şi puţini sunt aceia care au un scop clar şi precis în viaţă şi care acţionează conform acestuia. Acest fapt se explică prin aceea că fiinţa umană trebuie să-şi descopere singură rostul în viaţă (care este intim legat de adevăratele sale nevoi şi aspiraţii). Deci ea poate (şi trebuie) să-şi cunoască destinul doar dacă depune un efort conştient în acest sens.

Astrologia în general şi cea karma-ică în special ne ajută tocmai în această direcţie prin faptul că ne indică următoarele:

1. Fiinţa umană care s-a născut în zodia corespunzătoare unui anumit element din cele 4 (pământ, apă, foc, aer) arată că ea şi-a propus să asimileze (să înveţe) în această viaţă lecţia corespunzătoare elementului respectiv;

2. Modul în care nativul învaţă această lecţie este particularizat şi mai mult (adică este specificat şi clarificat mult mai bine) chiar de zodia în care acesta s-a născut;

3. Informaţiile legate de ce trebuie să facă şi de modul în care trebuie să acţioneze fiinţa pentru a-şi afla şi îndeplini apoi rostul (menirea) în viaţă, sunt furnizate de ascendent;

4. Nodurile lunare sunt un alt indicator important al destinului (karma-ei) individului.

Astfel, prin combinarea şi corelarea zodiei, a elementului corespunzător zodiei, a ascendentului şi a altor factori, rezultă multitudinea de caracteristici care nuanţează şi colorează individualitatea fiecărei fiinţe umane. De exemplu, două fiinţe care sunt născute în aceeaşi zodie dar al căror ascendent diferă, vor fi diferite(vor acţiona în mod diferit, ş.a.m.d.).

Astrologia karma-ică arată că cele 4 elemente reprezintă 4 etape ale dezvoltării fiinţei umane.

Aceste elemente (pământul, apa, focul, aerul) imprimă, deloc întâmplător, o amprentă karma-ică diferită personalităţii. „Alegerea" de a ne naşte având Soarele într-unul sau în altul dintre semnele zodiacului corespunde celei mai profunde tendinţe karma-ice, care, la rândul ei, este intim legată de lecţia pe care ne-am hotărât cu anticipaţie să o asimilăm (învăţăm) de-a lungul acestei vieţi.

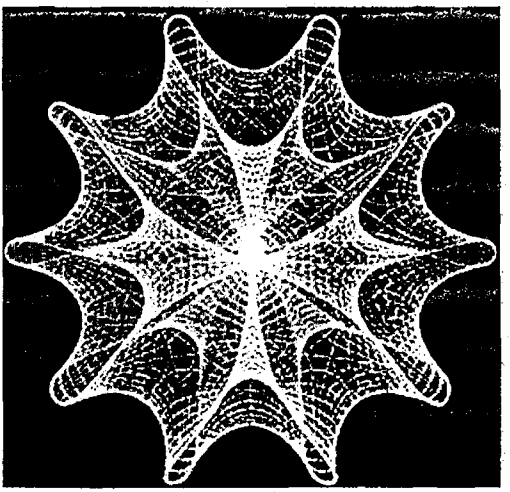

Elementul Pământ

Semnele zodiacale de pământ (Taur, Fecioară, Capricorn) se angrenează din plin în jocul experienţei terestre (materiale). Nativii acestor semne zodiacale se implică total şi acţionează cu toate forţele de care dispun. Ei s-au născut într-o zodie de pământ deoarece au neglijat aspectele spirituale ale muncii lor sau pentru că s-au comportat într-un mod superficial în trecutul lor, în timpul încarnărilor anterioare.

Taurul. Nativii din zodia Taurului au învăţat multe despre iubire în vieţile anterioare. Ei trebuie să caute să înveţe cum să exprime cât mai bine acest sentiment, ferindu-se de obstacolul posesivităţii. În faţa deceptiilor sentimentale, ei trebuie să evite să se consoleze cu satisfacţii materiale. Decât să urmărească siguranţa materială şi confortul cu orice preţ, este mult mai bine ca ei să-şi descopere menirea lor în viaţă şi să aibă o încredere de nezdruncinat în destinul lor.

Fecioara. Nativii din zodia Fecioarei au cu siguranţă în spatele lor o experienţă de egoism. Tocmai de aceea, ei vor trebui să-şi trezească şi să-şi dezvolte în această viaţă calităţile abnegaţiei, ale serviciului dezinteresat şi ale disciplinei pentru binele celorlalţi. Trezirea şi amplificarea capacităţii de analiză şi a puterii de discriminare le va permite să-şi înţeleagă mai bine propria viaţă, ajutându-i totodată să evite erorile.

Capricornul. Nativii din zodia Capricornului s-au implicat mult în vieţile anterioare pentru a-şi satisface ambiţiile personale. De aceea ei prezintă o preocupare excesivă pentru planul material. Menirea acestor nativi este aceea de a urmări să-şi pună propriile ambiţii în slujba umanităţii. Pentru aceasta, ei vor trebui să-şi construiască obiectivul cărămidă cu cărămidă, precum un edificiu care va putea urca foarte sus numai dacă fundaţia este foarte solidă.

Elementul Apă

Modul care nativii din zodii de apă interacţionează cu ceilalţi este unul profund emoţional. Contactul pe care aceşti nativi îl realizează cu ceilalţi depinde în primul rând de contactul emoţional. Aceasta arată că ei urmăresc să se perfecţioneze

în plan emoţional. Ei trebuie să înveţe să-şi disciplineze (adică să-şi controleze perfect) emoţiile.

Racul (Cancerul). Aflându-se sub influenţa lunii, aceşti nativi sunt legaţi de trecut. Astfel, ei se preocupă mai mult de ceea ce deja cunosc. Soarele aflat în momentul naşterii în zodia Racului face să se manifeste o dorinţă profundă de a explora natura legăturilor familiale, de a medita asupra originii vieţii şi de a-şi dezvolta sensibilitatea. Fiind în general foarte materni, ei trebuie să-şi diminueze şi să-şi anihileze complet sentimentul de posesivitate faţă de ceilalţi.Ei trebuie să-şi extindă noţinea de familie (care le este foarte dragă) la întreaga umanitate.

Peştii. Nativii din Peşti par a fi încărcaţi cu „datorii karma-ice" grele şi, în general, tocmai din această cauză, ei îşi aleg să ducă o viaţă dificilă pentru a plăti (compensa) greşelile comise în trecut. În unele situaţii, nativii se nasc în această zodie deoarece se află la sfârşitul unui ciclu de evoluţie pe care trebuie să-l finalizeze şi să-l conştientizeze pentru a începe unul nou. Nativii din Peşti simt nevoia de a se sacrifica, ei cunoscând foarte bine valoarea suferinţei şi chiar ştiind, de asemenea, cum să o transforme într-un instrument eficient de evoluţie spirituală. Astfel, ei acceptă conştient suferinţe şi limitări de tot felul şi, prin lipsuri familiale sau, lăsându-se prinşi într-un cadru profesional rigid sau chiar suferind în tăcere de o anumită boală, nativii vor progresa mult, amplificându-şi credinţa în DUMNEZEU şi în menirea pe care ei intuiesc că o au. O armonizare a destinului lor se va obţine prin intermediul gândirii binefăcătoare sau prin exprimarea naturală a compasiunii faţă de cei care suferă.

Scorpionul. Aceşti nativi au ajuns la un punct critic al drumului lor karma-ic. Având o mare putere asupra celorlalţi, în trecut ei au abuzat de aceasta uneori. De aceea, ei trăiesc într-un climat de criză, fiind adeseori sfâşiaţi între două tendinţe contradictorii: trecutul şi moartea pe de o parte, viitorul şi viaţa de cealaltă parte. În cursul vieţii lor, o parte din ei înşişi este chemată să moară pentru a lăsa altă parte să se nască. Fiind foarte curajoşi, ei sunt înzestraţi cu o excelentă memorie subconştientă. Ei au o menire greu de descoperit: să le arate altora că se pot transforma total în această viaţă, trecând de la materialismul cel mai feroce la o spiritualitate elevată.

Elementul Foc

Semnele de foc (Berbecul, Leul, Săgetătorul) sunt legate de o karma de creştere a personalităţii. Aceasta arată că fiinţele născute în zodii de foc nu şi-au dezvoltat suficient personalitatea în trecut (în vieţile anterioare) şi că acum trebuie să o facă fără întârziere. Afirmarea clară de sine este o etapă necesară atât pentru a ne cunoaşte cât mai bine dorinţele şi aspiraţiile cât şi pentru a ne pune în valoare posibilităţile. Tocmai de aceea, modul în care nativii „de foc" interacţionează şi stabilesc contacte cu ceilalţi va fi unul care îi va ajuta să-şi amplifice încrederea în sine şi să-şi dezvolte personalitatea. Ei sunt temerari exploratori dar trebuie să înveţe ce înseamnă respectul faţă de ceilalţi şi care sunt virtuţile dialogului.

Berbecul. Nativii din zodia Berbecului se află în căutarea autonomiei lor şi urmăresc să-şi dezvolte curajul şi spiritul de decizie. Ei şi-au dobândit energia necesară (acel elan şi entuziasm impetuos), realizând multe acte de curaj în vieţile lor anterioare. Condiţiile dificile de viaţă le-au dezvoltat mult forţa interioară, dar le-au amplificat şi egoismul. Ei trebuie să lupte cu luciditate şi cu detaşare împotriva acestei înclinaţii şi să-şi canalizeze energia mare pe care o au în sens benefic.

Leul. Nativii din Leu şi-au dezvoltat un ego foarte puternic în vieţile anterioare, în care au ocupat un loc important pe scena politică sau artistică. Tocmai de aceea, ei urmăresc şi acum să continue să strălucească şi adeseori urmăresc să-şi dezvolte creativitatea. Acum, pentru a progresa cu adevărat, nativii trebuie să înveţe să-şi exercite forţa într-un sens benefic, protector şi aceasta o vor face exprimându-şi generozitatea şi altruismul mai ales faţă de cei care depind de ei.

Săgetătorul. Aceşti nativi explorează adeseori culmi spirituale şi aspiră să răspândească bucurie şi entuziasm în jurul lor. Cu siguranţă, ei şi-au dezvoltat într-o anumită măsură calităţile onestităţii şi al idealismului în existenţele lor anterioare. Au în general tendinţa să nu se limiteze niciodată şi este posibil ca ei să ducă o existenţă agitată, de mari aventurieri. În această viaţă, trebuie să înveţe să-şi controleze perfect gândurile şi cuvintele, căci atunci când acestea sunt rele, îi rănesc pe ceilalţi, fără ca nativii din Săgetător să fi vrut.

Elementul Aer

Semnele de aer (Gemenii, Balanţa, Vărsătorul) sunt intim legate de mental. O inteligenţă ageră şi adeseori schimbătoare precum vântul şi la fel de independentă

ca şi ei îi animă mai mereu pe nativii semnelor de aer. Aceasta este o excelentă şcoală de vivacitate a minţii pe care şi-o aleg sufletele care caută să-şi dezvolte agilitatea mentală (neglijată în viețile anterioare). Tocmai de aceea, când interacţionează cu ceilalţi, nativii semnelor de aer caută să realizeze în primul rând un contact mental (intelectual) care să le permită exersarea agilităţii mentale. Să reţinem aici că unii nativi au tendinţa de a fugi de responsabilităţi şi de angajamente – acestea fiind greşelile caracteristice acestor semne, deoarece nativilor nu le place să înfrunte deschis viaţa (ca în cazul zodiilor de foc, de exemplu). Un alt defect major al acestor nativi este orgoliul, care se traduce la ei printr-un dispreţ faţă de contractele sociale (de exemplu, legăturile confirmate prin căsătorie).

Gemenii. Aceşti nativi şi-au dezvoltat considerabil calităţile mentale în trecut. Acum ei caută să aprofundeze aceasta. Disponibilităţile lor intelectuale mari le permit să se intereseze simultan de foarte multe domenii şi subiecte. Pentru a reuşi să-şi realizeze menirea, ei trebuie, înainte de toate, să devină mai focalizaţi şi mai cumpătaţi, înfrânându-şi în mod armonios dorinţa de a se ocupa în acelaşi timp de toate.

Balanţa. Aceşti nativi vor să recâştige starea de armonie şi de dreptate socială, făcând-o să se manifeste din plin în jurul lor. Aceasta arată că ei au trăit cel puţin o existenţă marcată de efortul de a realiza, în cadrul unui cuplu unit şi iubitor, o căsătorie fericită. Tocmai de aceea, în contactele cu ceilalţi ei vor căuta să realizeze cât mai multe relaţii armonioase (sau echilibrate) de prietenie. Dar, în loc să caute să schimbe cu orice preţ caracterul fiinţei iubite cu care se complementează, nativii din Balanţă trebuie să urmărească să o accepte şi să o iubească aşa cum este. Soluţia în cazul lor este transfigurarea celor pe care-i iubesc şi respectarea diferenţelor care există între oameni.

Vărsătorul. Aceşti nativi au trăit în perioade ale istoriei în care valorile libertăţii şi fraternităţii erau preţuite la justa lor valoare. Concepţia nativilor din Vărsător referitoare la iubire este aproape întotdeauna cu mult înaintea epocii în care ei trăiesc. Dar adeseori, nativii îi uită pe cei care sunt aproape de ei şi îi iubesc. Lecţia lor în această viaţă este să înveţe că un grup începe deja cu numai două persoane.

NODURILE LUNARE. AXA CEA TAINICĂ DE EVOLUȚIE A DRAGONULUI

Definiție

Nodurile Lunare (sau ale unei planete) reprezintă punctele de intersecție dintre ecliptică (parcursul aparent al Soarelui prin zodiac) și orbita Lunii (sau a planetei respective).

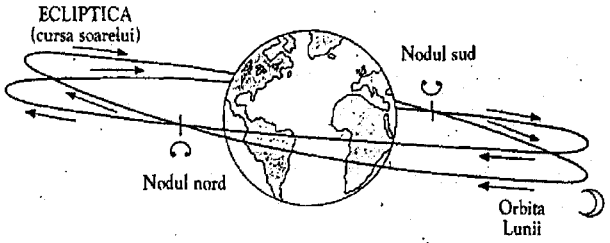

Atunci când Luna (planeta respectivă) atinge un nod, trecând de la latitudinea Sud la latitudinea Nord, respectivul nod se numește nodul Nord sau nodul ascendent, celălalt fiind denumit nodul Sud sau nodul descendent. În astrologie se utilizează nodurile lunare din două motive:

1. Ele sunt strâns legate de evoluția individului, reprezentând axa sa evolutivă.

2. Deplasarea nodului lunar pe cercul zodiacal complet (așadar, parcurgerea zodiacului) se face în 18,6 ani, deci el parcurge un semn într-un an și 201,3 zile. Nodurile planetelor au un deplasament foarte mic (într-un an sub 1 minut de arc) și de aceea ele au o influență foarte slabă (nu se iau în calcul).

Nodurile lunare au ca simbol dragonul. În mitologia orientală, dragonul este asociat cu înțelepciunea, la fel ca șarpele. Vechii chinezi spuneau că dragonul este o ființă divină ale cărei înțelepciune și virtute sunt insondabile. Confucius spunea: „Dragonul se hrănește din apa pură a înțelepciunii și se odihnește în apa clară a vieții". În tradiția chineză, dragonul este considerat ca fiind norocos, dotat și inteligent. În astrologia hindusă, Nodurile Lunare sunt numite Rahu – Nodul Nord și Ketu – Nodul Sud și reprezintă, respectiv, Capul și Coada Dragonului. Credința hindușilor că Nodurile Lunare sunt în strânsă legătură cu evoluția omului – cu Karma (destinul) și Dharma (scopul) – este justificată deoarece sfera de forță a Lunii ne pune în legătură cu trecutul nostru. Nodurile Lunare sunt două puncte importante din astrogramă. Nodul Nord arată care ne este scopul, vorbindu-ne despre viitorul nostru, iar Nodul Sud ne vorbește despre trecutul nostru. Nodul Sud răspunde la întrebarea: „Din ce cauză sunt aici, pe Pământ?" iar Nodul Nord răspunde la întrebarea: „Cu ce scop acționez?"

Observații

Este deosebit de important să reținem că:

1. Atunci când Soarele este în conjuncție cu Luna, aceasta arată de fapt că este momentul de Lună Nouă (orbul de 0° exact);

2. Când Soarele este în opoziție cu Luna (opoziția exactă se realizează când orbul este de 0°), atunci este Lună Plină;

3. În plus, când Soarele este conjuncţie cu Nodul Nord sau Sud Lunar, atunci au loc eclipsele de Soare sau de Lună.

Aceasta arată că momentele de eclipsă de Lună sunt foarte favorabile dacă sunt folosite conştient pentru a ne înţelege trecutul şi a ne cunoaşte destinul (viitorul), deoarece în aceste momente se deblochează anumite energii astrale. Astrologia karma-ică cunoaşte acest lucru şi ne revelează faptul că aceste momente speciale sunt foarte favorabile pentru modificarea în sens benefic, spiritual a destinului nostru.

4. Nodurile Lunare sunt opuse, adică se situează la 180° unul faţă de celălalt, astfel că în efemeride se precizează doar poziţia Nodului Nord Lunar în semne.

Oferim în continuare, pe scurt, semnificaţiile Nodurilor Lunare în semnele zodiacale:

1. NN în Berbec şi NS în Balanţă: individul va trebui să se afirme, încetând să mai conteze pe alţii.

2. NN în Taur şi NS în Scorpion: nativul va trebui să se angreneze mai mult în plan material şi să fie mai puţin emotiv.

3. NN în Gemeni şi NS în Săgetător: nativul trebuie să-şi clarifice ideile pentru a deveni mai puţin idealist.

4. NN în Rac(Cancer) şi NS în Capricorn: nativul trebuie să-şi dezvolte calităţile iubirii şi ale compasiunii şi să nu mai vadă totul dintr-un punct de vedere materialist.

5. NN în Leu şi NS în Vărsător: nativul trebuie să-şi dezvolte autoritatea şi să raţioneze într-un mod mai puţin anarhic.

6. NN în Fecioară şi NS în Peşti: nativul trebuie să fie mai realist, mai puţin visător şi mai ordonat.

7. NN în Balanţă şi NS în Berbec: nativul trebuie să fie mai atent la opinia celuilalt şi să renunţe la egocentrismul său.

8. NN în Scorpion şi NS în Taur: nativul trebuie să-şi exprime deschis sentimentele şi să nu mai privească lumea doar sub latura materialistă.

9. NN în Săgetător şi NS în Gemeni: nativul va trebui să uite detaliile pentru a înţelege ansamblul.

10. NN în Capricorn şi NS în Rac: nativul trebuie să devină mai practic şi nu doar sentimental.

11. NN în Vărsător şi NS în Leu: nativul trebuie să înveţe să fie darnic.

12. NN în Peşti şi NS în Fecioară: nativul trebuie să-şi dezvolte sensibilitatea şi să-şi trăiască emoţiile. În paralel, el trebuie să-şi atenueze spiritul critic, care răneşte anturajul şi îl deprimă chiar şi pe el însuşi.

GLOSAR

ACŢIUNE

Faptă, mod de intervenţie în ordinea externă şi internă, procedeu de modelare, formare şi transformare, iniţiat conştient de către un subiect şi mijlocit instrumental de unele sisteme, metode, procedee, căi, tehnici, etc., care va genera ulterior un efect conex (răspuns rezonant, reacţiune), direct proporţional, asupra celui care acţionează.

Acţiunea este legată de relaţia individului cu o situaţie şi se raportează la o anumită finalitate sau la anumite valori.

Este necesar să distingem, însă, între reacţia reflexă, spontană declanşată de un imbold şi acţiunea pe care o întreprinde un subiect, urmând un model însuşit din experienţă, fie venind în întâmpinarea imboldului, fie manifestându-se autonom, prin exercitarea de către subiect a unei forţe, energii sau capacităţi orientate spre producerea unui efect.

Activitatea practică, transformatoare are IMENSUL AVANTAJ de a îmbina criteriile unilaterale şi superficiale ale subiectivităţii cu cele ale obiectivităţii, confruntându-se cu ADEVĂRUL, prin experienţa nemijlocită care rezultă.

În general, acţiunea constituie sinteza spontaneităţii şi a reflexiei, a realităţii şi a cunoaşterii, a experienţei individuale şi a ordinii universale. Mijlocită prin organe funcţionale, acţiunea se prezintă la diverse niveluri sub diverse forme; prin implicarea ei în toate verigile componente ale fiinţei umane, ea dobândeşte valoarea unui SUI GENERIS principiu. Deoarece însăşi reflexia sau gândirea şi chiar cunoaşterea implică desfăşurarea anumitor procese lăuntrice, se poate vorbi şi de acţiuni mentale.

Din punct de vedere calitativ, acţiunile pot fi:

1. materiale; 2. eterice; 3. subtile (astrale); 4. mentale; 5. spirituale.

Un element definitoriu al acţiunii este scopul, ţinta către care se orientează aceasta.

Alt element necesar al acţiunii este modul ei de îndeplinire, care constă de fapt într-o operaţie, un procedeu sau un proces.

Ca element necesar al acţiunii, orice tehnică sau operaţie caracteristică provine din experienţa acţiunilor anterioare prin asimilarea lăuntrică, sinteza, generalizarea şi automatizarea acestora. Totuşi, cantitativ, acţiunea nu se reduce la procedeul prin care ea este pusă în practică, acesta constituind doar o verigă a sa. Deosebirea dintre acţiune şi metodă este şi calitativă, întrucât acţiunea se individualizează prin scop, pe când metoda sau procedeul rămâne o simplă dispoziţie instrumentală ce oferă suport diferitelor acţiuni. În îndeplinirea acţiunilor, scopurile sunt cele care impun selecţia mijloacelor.

AKASHA

Element subtil fundamental, pe care înţelepţii yoghini l-au descris, de mii de ani, ca pătrunzând întregul MACROCOSMOS, el fiind substratul fundamental al vieţii şi al vibraţiei. În tradiţia spirituală a hinduismului, AKASHA sau eterul atotcuprinzător este considerat cel mai subtil dintre cele 5 elemente: Pământul subtil (Prithivi), Apa subtilă (APAS), Focul subtil (TEJAS), Aerul subtil (VAYU) şi Eterul subtil (AKASHA). În unele texte secrete, el este identificat chiar cu ETERUL spaţial, care cuprinde şi înregistrează cu fidelitate totul. Astfel, se crede că în AKASHA se „imprimă" instantaneu tot ceea ce

se petrece în MACROCOSMOS, iar „înregistrările", numite adesea CLIŞEE AKASHA-ice, pot fi percepute şi „citite" de către yoghinii înzestraţi cu clarviziune.

ANANDA

Literal, în limba sanscrită, „pură beatitudine", „fericire supremă". Termen ce desemnează nu plăcerea legată de satisfacţia simţurilor, în mod necesar efemeră, ci bucuria oceanică a unei stări ce situează sufletul dincolo de toate dualităţile şi contrariile. În doctrina şcolii VEDANTA, ANANDA este unul dintre cele trei atribute (SAT-CIT-ANANDA) ale lui BRAHMAN (Absolutul Divin sau DUMNEZEU) şi se referă la o stare extraordinar de înaltă de conştiinţă, în care gândirea este transcensă. Atunci când este trăită plenar, această stare sublimă, copleşitoare de fericire pură şi nesfârşită, permite depăşirea condiţionărilor şi a suferinţelor umane, ea implicând absenţa trăirilor legate de boală, bătrâneţe, teamă, moarte, griji, şi durere. ANANDA, fericirea absolută şi fără sfârşit nu poate fi resimţită plenar decât în starea de SAMADHI, căci ea este intim legată de Conştiinţa extatică, Divină. Deloc întâmplător, în ordinele monastice ale tradiţiei SHANKARA, numele SANNYASIN-ilor (aspiranţii la eliberarea spirituală) se termină cu sufixul ANANDA. Exemplu: VIVEKANANDA, care înseamnă „beatitudinea discernământului spiritual".

ANDROGIN

Androginul originar este un aspect, o figurare antropomorfică a Oului Cosmic pe care îl întâlnim atât în zorii oricărei cosmogonii, cât şi la încheierea oricărei escatologii, căci în punctele „alfa" (început) şi „omega" (sfârşit) ale lumii şi ale fiinţei manifestate se situează polii unităţii fundamentale. Contrariile se confundă în unitate, fie că aceasta are loc în potenţialitate, fie că împăcarea, integrarea lor finală a fost împlinită. Mircea Eliade citează numeroase astfel de exemple, preluate din religiile greacă, egipteană, iraniană precum şi din cele nordice, din cea chineză sau indiană. Este firesc ca această imagine a unei unităţi primordiale, o dată aplicată omului, să capete o expresie sexuală, înfăţişată adesea drept starea de nevinovăţie, de neprihănire sau drept virtutea cea dintâi, „vârsta de aur" ce a fost pierdută şi trebuie redobândită. Mistica tuturor curentelor spirituale autentice o spune limpede: dualitatea lumii în care trăim este aparentă, falsă, iluzorie, înşelătoare; căderea în robia ei constituie starea de păcat şi nu există izbăvire decât în contopirea perfectă cu realitatea Divină, adică în întoarcerea la unitatea fundamentală. Acesta este sensul vaierelor tulpinii de trestie smulse din pământ, în preludiul celebrului poem „Mathnawi" al celui mai important poet mistic al Islamului, Djalal ud-Din Rumi.

Această primă diviziune care, la nivel cosmic, creează, adică diferenţiază ziua de noapte, cerul de pământ, este similară cu cea a principiilor YANG (+) şi YIN (–), care adaugă acestor contrarii fundamentale pe cele ale căldurii şi frigului, ale susului şi josului, ale masculinului şi femininului. În „RIG VEDA", androginul apare sub forma vacii divine dătătoare de lapte, care este în acelaşi timp şi taurul divin cu sămânţă viguroasă. „Unu îl naşte pe doi" [YANG (+) şi YIN (–)], după „TAO TE CHING"; şi tot aşa, Adam-ul Divin primordial, care nu era bărbat, ci era un androgin perfect, devine Adam şi Eva.

Androginul este adesea reprezentat ca o fiinţă dublă, având, în acelaşi timp, atributele celor două sexe, încă unite, dar pe punctul de a se separa. Este ceea ce, cu precădere, explică semnificaţia cosmogonică a sculpturii erotice indiene. Astfel, SHIVA, Divinitate androgină, căci se identifică principiului informal al Manifestării, este adesea reprezentat strângând-o în braţe pe SHAKTI (Eternul Feminin), propria-i

putere, ipostaziată cu un trup foarte frumos, cu sânii mari şi fermi şi care emană o stare de feminitate tulburătoare, figurată în chip de Divinitate feminină.

Se mai pot remarca aspecte androginale la Adonis, Dionysos, Cibele, Castor şi Pollux din tradiţia greacă, precum şi la Izanagi şi Izanami din tradiţia japoneză. Exemplele se pot înmulţi indefinit căci, în ultimă instanţă, orice Divinitate – vechile teogonii greceşti o demonstrează din plin – este văzută ca fiind bisexuală, ea neavând nevoie de iubit sau de iubită pentru procreaţie sau pentru dragoste. Acest androgin misterios, care deţine o mulţime de puteri psihomentale extraordinare reprezintă, aşa cum subliniază în câteva locuri Mircea Eliade, totalitatea forţelor paranormale benefice, vitale, psihice, mentale şi spirituale, solidare şi acum perfect unificate în aceeaşi fiinţă umană, ce îmbină şi sintetizează calităţile celor două sexe. Androginia, ca semn al realizării totalităţii, apare deci atât la sfârşitul, cât şi la începutul lumii. Potrivit viziunii escatologice a mântuirii, prin atingerea plenară a stării de ANDROGIN, fiinţa umană îşi recuperează cu adevărat plenitudinea paradisiacă, divină, în care separarea sexelor se anulează. Aceasta este, în conformitate cu nenumărate texte tradiţionale secrete, taina cuplului unit prin iubire frenetică, profundă şi acesta este misterul căsătoriei, care trimit astfel la imaginea lui SHIVA înlănţuind-o într-o eternă îmbrăţişare plină de iubire pe SHAKTI.

În lumina acestor revelaţii, putem intui în ce mod realizează cei doi iubiţi primul pas spre starea de ANDROGIN atunci când, în extaticele jocuri amoroase tantrice, în care continenţa sexuală este perfect realizată, ei îşi savurează unul altuia secreţiile intime şi chiar urina.

Cu toate acestea, credinţa universal afirmată în unitatea originară pe care, după părăsirea acestei lumi materiale, omul o recapătă *post mortem* este însoţită, de asemenea, în majoritatea sistemelor cosmogonice, de necesitatea imperioasă de a diferenţia total sexele în lumea noastră, pentru că – şi aici credinţele străvechi se întâlnesc cu cele mai actuale descoperiri ale biologiei – fiinţa umană nu se naşte niciodată complet polarizată din punct de vedere psihic şi sexual. Faptul că omul este în acelaşi timp bărbat şi femeie, atât la nivelul corpului său fizic, cât şi la nivelul principiilor sale vitale, psihice şi mentale, reprezintă o lege fundamentală a Creaţiei, afirmă credinţa tradiţiei milenare.

De aici decurge şi explicaţia cea mai răspândită a riturilor barbare de circumcizie şi de excizie, care sunt puse pe seama integrării definitive a copilului în cadrul sexului său aparent, clitorisul fiind la femeie un fel de reminiscenţă a organului viril [privind lucrurile din acest punct de vedere, ORGASMUL CLITORIDIAN şi, parţial, ORGASMUL URINAR la femeie sunt forme de orgasm masculin (+)], iar prepuţul bărbătesc o reminiscenţă feminină (–). Acesta este şi sensul hierogamiei chinezeşti a lui FU-HI şi NIU-KUA, uniţi prin cozile lor de şarpe (şi, ceea ce este chiar mai important, schimbându-şi între ei, la voinţă, atributele); acelaşi sens îl are şi REBIS-ul hermetic, care este simultan Soare şi Lună, Cer şi Pământ, fiind în mod esenţial unul, deşi este aparent dublu, fiind în acelaşi timp şi Sulf şi Mercur.

Simbolurile hinduse şi tantrice se referă nu doar la androginul primordial, ci şi la întoarcerea glorioasă finală şi cât mai grabnică a fiinţei umane la această nediferenţiere, la această Divină Unitate. O astfel de reintegrare totală şi glorioasă constituie ţelul final în cadrul practicilor psiho-somatice din HATHA-YOGA şi a celor amoroase din TANTRA YOGA. Phoenix-ul chinez, simbol al regenerării, este, deloc întâmplător, hermafrodit. Unirea sămânţei şi a suflului pentru reproducerea Embrionului nemuririi se petrece chiar în trupul yoghinului. Întoarcerea la starea primordială Divină şi eliberarea gradată de contingenţele cosmice se realizează cu uşurinţă, aproape spontan, prin

COINCIDENTIA OPPOSITORUM şi prin împlinirea Unităţii iniţiale: amestecarea principiilor MING şi SING [YANG (+) şi YIN (–)], cum spun alchimiştii chinezi, care nu sunt altceva decât cele două polarităţi ale fiinţei (+ şi –).

Platon a amintit tocmai de aceea de mitul fiinţei primordiale în dialogul „Banchetul". Aceasta se numea pe atunci androgin, căci şi înfăţişarea ei era, ca şi numele, pe jumătate bărbat şi pe jumătate femeie. Fie că acest mit este evocat în anumite texte cabalistice secrete cu privire la starea androginală a lui Adam sau în doctrinele tainice ale gnosticilor creştini, androginia este prezentată ca o stare Divină originară ce trebuie să fie redobândită. Bărbatul şi femeia aveau, în forma lor originară, potrivit unei tradiţii, un singur trup înzestrat cu două feţe; DUMNEZEU i-a despărţit, dându-i fiecăruia câte un spate. De atunci înainte, bărbatul şi femeia au început o existenţă diferenţiată. A spune – potrivit mitului Facerii – că Eva este scoasă din coasta lui Adam înseamnă, de fapt, a afirma în mod simbolic că întregul omenesc era încă nediferenţiat (un ANDROGIN DIVIN perfect) la origine.

A deveni prin dragoste frenetică unul singur (ANDROGIN), care unifică simultan în el atât masculinul, cât şi femininul, este în realitate ţelul vieţii omeneşti. Origene şi Grigorie de Nyssa au desluşit în primul om creat, deloc întâmplător, după chipul şi asemănarea lui DUMNEZEU, o fiinţă androgină perfectă. Dumnezeirea la care omul a fost poftit să fie părtaş l-a făcut şi trebuie să-l facă să redobândească această androginie, pierdută de Adam cel scindat şi recuperată de noul Adam, cel slăvit. În Noul Testament, mai multe texte se referă la această unitate divină, paradisiacă.

Descoperind, în *Epistolele Sfântului Pavel* şi în *Evanghelia după Ioan*, androginia divină drept una dintre caracteristicile perfecţiunii spirituale, Mircea Eliade scrie: „Într-adevăr, a deveni bărbat şi femeie în acelaşi timp, dar fără a fi nici bărbat şi nici femeie, nici numai bărbat şi nici numai femeie, reprezintă de fapt expresiile plastice fundamentale prin care limbajul se străduieşte să descrie metanoia, transformarea uluitoare, schimbarea, răsturnarea totală a valorilor accesibile omului comun. A fi simultan şi permanent bărbat şi femeie este ceva paradoxal şi aparent imposibil precum cerinţa de a redeveni copil, de a te naşte din nou, de a trece prin poarta cea strâmtă."

Masculinul şi femininul nu constituie, în fond, decât unul dintre aspectele multiplicităţii de contrarii chemate să se îngemăneze din nou. Această împlinire a androginiei ar trebui studiată, de asemenea, în regnul mineral şi în cel vegetal, căci acestea cunosc, la rândul lor, împărţirea în masculin şi feminin, şi aceasta nu doar potrivit perspectivei alchimiste. Orice opoziţie este, în final, destinată să fie anulată prin unirea cerescului (+) cu pământescul (–); această unire generatoare de fericire şi care face să se trezească în fiinţă uluitoare puteri paranormale (SIDDHI) poate fi înfăptuită repede şi cu succes numai de către un om iniţiat şi permanent orientat benefic, care îşi controlează potenţialul sexual şi a cărui putere trebuie să se exercite numai în bine, atât asupra MICROCOSMOSULUI, cât şi asupra MACROCOSMOSULUI, atunci când el interferează prin rezonanţă cu acesta.

ARHETIP

Termen introdus în psihologie de C. G. Jung şi care desemnează conţinuturi specifice ale „inconştientului colectiv". Din perspectivă spirituală, arhetipurile sunt principii divine, „imagini" originare universale, care pot fi transformate în formule conştiente, transmise tradiţional în cadrul unor doctrine sau iniţieri. Lewi-Bruhl foloseşte expresia „reprezentări colective", înţelegând prin acestea „figurile simbolice

ale concepţiilor primitive despre lume". Termenul „reprezentare colectivă" nu se suprapune termenului de arhetip, întrucât arhetipul este un model ideal, ipotetic, nemanifestat; în măsura în care se manifestă, el devine o „reprezentare arhetipală".

Jung consideră că inconştientul despre care vorbeşte Freud este inconştientul individual, personal şi că în afară de acesta există un inconştient mai profund, care nu are legătură cu achiziţiile şi experienţele individuale, fiind de natură colectivă. În opoziţie cu inconştientul personal (şi cu psihismul personal), inconştientul colectiv este „identic cu el însuşi la toţi oamenii şi constituie un fundament psihic universal, de natură suprapersonală, prezent în fiecare fiinţă umană" (Jung). Acest inconştient colectiv este constituit din arhetipuri. Pentru Jung, arhetipurile apar la individ ca procese de rezonanţă specifică sau ca „manifestări involuntare ale activităţilor mentale inconştiente", deci conţinuturile mentale arhetipale sunt semne ale activităţii inconştientului colectiv. Ele constituie o structură existentă anterior unei conştiinţe a individualităţii (la primitivi şi la copii, în perioada primei copilării, conştiinţa individualităţii nu este încă structurată; la primitivi, câmpul şi intensitatea conştiinţei sunt puţin dezvoltate; gândirea primitivului nu decurge, în mod cauzal, din conştiinţa sa; lumea mitică a primitivului este pentru el tot atât de reală ca şi natura materială şi este chiar superioară – ca semnificaţie – acesteia; spiritul primitiv se caracterizează prin aceea că el nu inventează miturile, ci le trăieşte).

Produsele spontane ale activităţii inconştiente (confesiuni ale psihismului inconştient) sunt de două categorii:

– reprezentări cu caracter personal, care sunt generate de experienţe personale uitate şi refulate;

– reprezentări cu caracter impersonal, care nu se leagă de experienţele şi achiziţiile individuale. Acestea corespund unor elemente ale sufletului colectiv, ce intră în alcătuirea psihismului uman în general (asemenea elementelor morfologice ale corpului uman) şi sunt ereditare. Aceste produse din a doua categorie au structuri analoge miturilor şi povestirilor şi se formează într-o stare de estompare a intensităţii conştiinţei (vis, delir, reverie diurnă, viziune). Stările de diminuare a conştienţei („scăderea nivelului mental") cu absenţa, parţială sau totală, a concentrării atenţiei, corespund stării de conştiinţă primitivă, care se află la originea miturilor. Conştiinţa primitivă este strâns legată de inconştientul colectiv; conţinuturile arhetipale nu se raportează la nimic conştient din prezent sau din trecut, ele fiind expresia, după psihanalişti, a ceea ce există „esenţial inconştient".

Conţinutul arhetipal nu este un conţinut de experienţă individuală şi el nu va deveni niciodată conştient ca atare decât în cazul yoghinilor avansaţi. Arhetipurile nu pot fi făcute să dispară prin negarea existenţei lor; influenţa lor nu poate fi suprimată. Arhetipul nu poate fi explicat şi, în acest fel, anihilat; explicarea arhetipului (ca tentativă) revine la o traducere care foloseşte o limbă sau un limbaj, cu alte imagini, diferite de conţinuturile arhetipale.

Arhetipul, ca element al structurii psihice, dispune de o forţă vitală autonomă în „economia" psihică. El reprezintă acele „date instinctive ale sufletului primitiv obscur, rădăcini reale dar mereu invizibile, ale conştiinţei individuale". Astfel, tema copilului (arhetipul „zeului-copil": copilul înţelept, fiul regelui, copilul care se naşte în caliciul unei flori, ieşind dintr-un ou de aur, înconjurat de un cerc solar sau în centrul unei MANDALA) nu se datorează unei acumulări reziduale de amintiri din copilăria proprie; imaginile care trimit la tema copilului aparţin umanităţii în totalitate şi nu individului. Dintr-un punct de vedere, tema copilului reprezintă

aspectul infantil preconştient al sufletului colectiv. Tema pruncului divin nu este acelaşi lucru cu experienţa concretă a copilului (diferenţă valabilă pentru toate arhetipurile). Imaginea empirică de „copil" este un mod de expresie a unei stări psihice greu sesizabile; reprezentarea mitologică a copilului nu copiază „copilul" empiric, această reprezentare este un simbol (copilul Divin, miraculos). Individul poate trăi conflictual o disociere (ca urmare a unei serii de incompatibilităţi) între starea sa actuală şi starea originară a copilăriei; de multe ori, o persoană alege, arbitrar sau corespunzător unor ambiţii, o individualitate care este în contradicţie cu caracterul său originar. Prin analogie, se vehiculează ipoteza că umanitatea se află periodic în contradicţie puternică cu acele condiţii ale copilăriei, cu starea originară, inconştientă şi instinctivă; aceste rupturi din climatul originar se manifestă în impresiile vizionare (produse fie în vis, fie în stare de veghe), care revin la o dedublare între starea trecută şi starea prezentă (de exemplu, individul se vede pe el însuşi copil). Păstrarea referinţelor la copilul mitologic, are drept scop păstrarea legăturilor omului cu un climat al său originar, în ultimă instanţă cu propriile sale rădăcini.

Arhetipurile sunt structuri mentale înnăscute, constituind „psihismul preformat"; ele sunt prezente în toate epocile, în toate culturile, în toate spaţiile geografice. Psihologii jungieni consideră că la originea arhetipurilor se află sedimentarea unor experienţe milenare trăite de umanitate.

După Jung, arhetipurile sunt în plan mental ceea ce instinctele reprezintă în plan biologic; arhetipurile sunt forţa dinamică a structurilor mentale, după cum instinctele sunt forţa dinamică a biologicului. Şi unele şi celelalte determină modele de acţiune şi de comportament. Un instinct declanşat evocă, în plan spiritual, o imagine arhetipală corespunzătoare, iar această imagine, la rândul ei, devine motorul acţiunilor şi comportamentului subiectului; de aceea, originea arhetipurilor pare să fie într-un timp îndepărtat şi este strâns legată de crearea lumii şi a vieţii. Ele sunt prezente în primele momente de viaţă şi se perpetuează în structuri mentale, după cum instinctele se perpetuează în structuri biologice şi anatomice. Deci, arhetipurile prefigurează structura mentală de bază.

Se insistă asupra faptului că este o greşeală să considerăm arhetipurile ca având un conţinut determinat, ca fiind un fel de „reprezentări" inconştiente. Jung spune: „Nu se poate demonstra că o imagine primordială este determinată în ceea ce priveşte conţinutul ei decât dacă ea este conştientă, deci umplută cu material din experienţa conştientă... Arhetipul este un element vid, pre-formal (*facultas preformandi*), o posibilitate dată a priori a unei reprezentări". De exemplu, modul în care arhetipul mamei îşi găseşte expresia empirică nu se poate deduce din arhetipul însuşi. Funcţia arhetipului este de a păstra legătura cu anumite realităţi invizibile, prin generarea unor anumite procese de REZONANŢĂ în MICROCOSMOSUL fiinţei umane cu sursele sale profunde, originare; conştiinţa se centrează atunci pe un număr restrâns de conţinuturi, eliminând alte conţinuturi apte de a deveni conştiente. Dezvoltarea progresivă a conştiinţei, specifică omului, poate determina, la un moment dat, o ancorare aproape exclusivă în parţial, o rupere de rădăcini. „Conştiinţa diferenţiată este în permanenţă ameninţată de dezrădăcinare, de aceea îi este necesară o compensare prin starea de copil încă prezentă" (Jung, în legătură cu arhetipul copilului).

Arhetipul, în genere, nu poate fi redus la o formulă simplă; el există în stare potenţială şi se poate exprima în diverse moduri. Arhetipurile, ca elemente ale inconştientului, sunt mereu aceleaşi, dar formulele lor variază, ele dispunând de o

anume autonomie. Câteva dintre arhetipurile mai importante descrise de Jung sunt: Anima, Animus, Femeia, Bărbatul, Marele înţelept, Eroul, Copilul, Marea Mamă, etc. Dincolo de limitările teoriei lui Jung - pentru care nu există în realitate noţiunea de DUMNEZEU în sine şi nici cea de supraconştient, supraindividualul fiind plasat, împreună cu tot ceea ce iese din sfera conştientului, în sfera inconştientului colectiv - demersul lui teoretic deschide, prin extensie, psihologia către existenţa unei lumi divine cauzale şi a MACROCOSMOSULUI din tradiţiile spirituale.

În acest sens, putem completa lista arhetipurilor jungiene cu: Ghidul spiritual, DUMNEZEU, Arhetipul iubirii, Arhetipul sexualităţii, Puterile cosmice (Marea Mamă provine, de fapt, din religiile universale, în care ea reprezintă puterea creatoare a lui DUMNEZEU Tatăl, Zeiţa Mamă care se manifestă într-o multitudine de aspecte divine precum KALI, TARA, TRIPURA SUNDARI).

În concluzie, putem spune că, în concepţia şcolii noastre de YOGA, arhetipul este conceptul ce desemnează modelul divin primordial şi originar, ideal şi cauzal al fiinţelor şi obiectelor sensibile, considerate ca reprezentări imperfecte şi copii ale sale. În teoria lui C.G. Jung, arhetipul constituie o imagine cu caracter arhaic, specifică inconştientului colectiv al popoarelor, anistorică şi care sintetizează experienţele originare ale umanităţii.

ARMONIE

Concordanţă, acord, potrivire a elementelor componente ale unui întreg; categorie filosofică ce exprimă coeziunea părţilor, coerenţa interiorului şi a exteriorului, unitatea conţinutului şi a formei, împăcarea contrariilor. Analizată pe larg în istoria esteticii, armonia este adesea considerată ca temei, atribut sau efect al frumosului. „Prin acordul şi complementaritatea contrariilor, din cele discordante rezultă cea mai frumoasă armonie" (Heraciit). Armonia „constă, pe de o parte, în totalitatea integrată a unor laturi esenţiale, iar pe de altă parte, în pura opoziţie rezolvată a acestora, în ceea ce ele revelează ca legătură interioară, ca apartenenţă reciprocă şi ca unitate a lor. În acest sens, vorbim de armonia formei, a culorilor, a tonurilor, etc." (Hegel) În muzică, armonia este îmbinarea melodioasă a mai multor sunete, în conformitate cu anumite legi ale ştiinţei acordurilor din compoziţie. Tot astfel, în celelalte arte, armonia este legată de ordine, măsură, proporţionalitate, unitate constructivă sau compoziţională.

ASPIRAŢIE

Năzuinţă fermă, tendinţă bine conştientizată, cu o cotă valorică crescută de performanţă şi autorealizare, angajare psiho-mentală, afectiv-voluntară, focalizată valoric, prezentând un aspect de proiectare ideală. Prin această proiectare într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, aspiraţia ţine de aspectele cele mai înalte, sublime ale fiinţei, care sunt adesteori considerate ca ideale. Se face deosebirea netă între trebuinţe-necesităţi, care vizează refacerea echilibrului şi trebuinţe-aspiraţii, care implică mărirea frecvenţei de vibraţie lăuntrică şi îi permit fiinţei să intre în rezonanţă cu aspecte şi energii sublime, divine, făcând astfel posibilă atracţia spre ţeluri ce depăşesc cu mult condiţiile la care ea a ajuns până atunci, reprezentând tendinţe şi orientări evocatoare ce se focalizează spre ceva ideal. Se remarcă distincţiile ce apar în mod obişnuit în limbaj: „am nevoie de ..., doresc ..., aspir spre ...". În primul caz, este evidentă o trebuinţă comună, în al doilea se tinde spre o plăcere, iar în al treilea, cel al aspiraţiei, se proiectează trecerea într-o stare sublimă, superioară celor precedente. Aspiraţia este angrenarea unui ansamblu de forţe înalte, divine sau de tendinţe elevate

ce izvorăsc din motivaţia de creştere lăuntrică. Aspiraţia reuneşte motivul cu scopul şi este dorinţa superior activată de imagini ideale şi de modele sublime care sunt implicate într-o evoluţie spirituală şi care contribuie la continua ei creştere şi înnoire. Aspiraţia exercită cu uşurinţă presiuni asupra deciziilor şi permite o transformare lăuntrică de stare, generatoare de progres psihic, mental şi spiritual. Ea autorizează fiinţa umană să se situeze pe o poziţie superioară într-o scară verticală de valori. Tocmai în legătură cu această situare într-o ierarhie superioară de valori se defineşte nivelul de aspiraţie. Factorul global al transformării lăuntrice influenţează decisiv ascensiunea aspiraţiei. La o analiză atentă se detaşează un aspect mental şi altul psihic al aspiraţiei. Evoluând în raport cu vârsta şi cu situaţiile înconjurătoare, aspiraţiile cunosc o dinamică deosebit de complexă în care un rol important revine cunoaşterii de sine, sublimării energiilor lăuntrice, estimării posibilităţilor latente de realizare, experienţei acumulate şi modelelor intuitiv-divine adoptate. În general, aspiraţia este o atitudine lăuntrică de orientare superioară, activă, privind transformarea condiţiilor de reflectare a ambianţei, cu scopul de a face mai viabile pentru sine anumite fenomene esenţiale sublime ale vieţii. Aspiraţia este o formă a dorinţei elevate de a atinge un anumit ţel sau un ideal. Unii yoghini consideră că în formele lor înalte de manifestare, aspiraţiile sunt convertiri şi sublimări ale elanului primitiv vital în sfera psihică, mentală şi spirituală.

ATMAN

SINELE SUPREM, ETERN. Omul are două Euri: Eul Real nemuritor, numit ATMAN sau PURUSHA şi Eul relativ, efemer, fals, AHAMKARA. În fragedă pruncie, când impresiile şi mediul ambiant nu şi-au pus încă amprenta impurificatoare asupra sa, pruncul răspândeşte uneori în jur strălucirări ale Sinelui Real Absolut, dar pe măsură ce avansează în cunoaşterea căilor lumii, în care acţiunile şi comportarea îi afectează apetitul şi dorinţele, confortul şi progresul, el începe să-şi ţesă o haină numită personalitate, prin care lumea îl cunoaşte. Urzeala iluzorie, efemeră, ţesătura şi firul acestei haine sunt făcute din obiceiuri, prejudecăţi, emoţii, modalităţi de a gândi şi de a acţiona, dorinţe şi ambiţii. O personalitate puternică poate fi până la un anumit nivel de folos pentru a netezi calea vieţii şi pentru a ne permite să ne realizăm ambiţiile, dar nu şi pentru revelarea Eului Adevărat. Aspirantul autentic la starea de YOGA devine mai puţin interesat de impactul său asupra lumii şi urmăreşte cu ardoare revelarea deplină a Eului său Real Divin. Prin meditaţie profundă, el învaţă să distingă între ceea ce este cu adevărat Real şi ceea ce nu este valoros şi demn de luat în seamă şi întreabă: „Cine şi ce sunt Eu în Esenţă?" El analizează şi se cunoaşte pe Sine, întreabă, deschide uşa intuiţiei şi a percepţiei spirituale, pătrunzând astfel pe calea ce conduce la SAMADHI. Conform tradiţiei YOGA, Sinele nu este parte a lumii manifestate, fie ea obiectivă sau subiectivă; el este etern, nenăscut, nu creşte, nu suferă vreo schimbare, nu este supus stricăciunii şi nu moare, fiind atotputernic şi nemuritor. În fiinţă, Sinele este expresia ADEVĂRULUI ULTIM. „BHAGAVAD GITA" spune că ATMAN (Sinele Divin) se află în inimile tuturor oamenilor şi este Eul nostru etern, interior, cel mai profund. Doar atunci când realizăm, prin revelaţie, acest SINE ETERN şi ne cucerim pe noi înşine putem să ne contopim cu Infinitul (DUMNEZEU).

AUM

Această MANTRĂ este cea mai cunoscută în India. Printre MANTRA-ele cu uşurinţă accesibile este considerată, mai ales în Orient, ca fiind cea mai elevată MANTRA care îi conferă fiinţei umane cunoaşterea spirituală. Utilizată de multe ori

ca silabă MANTRA-ică, AUM joacă, de asemenea, un rol important în budism (în special în VAJRAYANA). MANTRA AUM are o mulţime de valenţe, atât în ceea ce priveşte forma sa grafică de reprezentare, cât şi în ceea ce priveşte sunetul subtil fundamental (veritabilă TONICĂ a MACROCOSMOSULUI) pe care îl desemnează. Această silabă MANTRA-ică (este vorba de AUM) nu este o formulă magică. Adeseori, MANTRA AUM nu este considerată ca fiind un cuvânt, ci ca o manifestare esenţială a realităţii forţei spirituale MACROCOSMICE. Răspândită în tot Orientul, ea reprezintă, de fapt, concretizarea prezenţei Absolutului Suprem în MAYA (ILUZIA APARENŢEI ÎNŞELĂTOARE). Sferele de manifestare ale fizicului, ale psihicului şi ale inconştientului sunt reprezentate de cele trei curbe caracteristice ale redării sanscrite a silabei AUM; aici Conştiinţa Supremă (Divinul) este simbolizată printr-un punct situat la exterior şi deasupra pentru a lumina şi a emana splendoarea sa infinită, revelând astfel, totodată, celelalte trei domenii sau lumi fundamentale. Forma sanscrită de reprezentare a lui AUM este manifestarea concretă a adevărului vizibil. Nici un concept, nici un fenomen, nici o fiinţă şi nici un lucru din acest univers nu este independent. Toate acestea şi multe altele, încă necunoscute, nu sunt decât variante ale unei aceeaşi conştiinţe unice, la esenţa căreia ele participă în diferite moduri şi în diverse grade. Această realitate fundamentală (adeseori nebănuită) le leagă pe toate, unele cu altele, într-un mod indisociabil. Simbolul grafic sanscrit al MANTRA-ei AUM este alcătuit din trei curbe distincte, un semicerc şi un punct izolat. Cele trei curbe sunt legate între ele şi se generează mutual. Doar punctul şi semicercul sunt independente. Punctul este însă cel care domină tot. Acest simbol grafic al MANTRA-ei AUM semnifică destul de clar pentru cel iniţiat cele trei stări principale ale conştiinţei: starea de veghe (sau trezie), starea de vis şi starea de somn profund; totodată, aici este reprezentată şi conştiinţa supremă sau Sinele Etern (ATMAN) care îmbrăţişează, supervizează şi pătrunde toate fenomenele, fiinţele şi lucrurile. Semicercul plasat aproape de punct semnifică în acelaşi timp principiul feminin fundamental (SHAKTI) şi infinitul şi el indică astfel că gândirea finită nu este aproape niciodată în măsură să aprehendeze (cuprindă) în totalitate misterele, profunzimea sau elevarea Supremului Absolut (reprezentat prin punct).

Lumea materială a conştiinţei în starea de veghe, nivelul activităţii exterioare, deci cel mai concret, este figurat prin curba cea mai mare, care se află jos. Nivelul stării de vis al conştiinţei, care este stimulat nu doar de către obiectele exterioare, ci aproape în exclusivitate de către conceptele gândirii şi de către aspiraţiile lăuntrice, este simbolizat de a doua curbă, cea mai mică, ce se situează, putem spune, la jumătatea drumului între starea de veghe şi starea de somn profund. Curba cea mai de sus simbolizează inconştientul, pe care noi adeseori îl numim starea de somn profund; ea serveşte prin urmare drept intermediar, deoarece ea este aceea care se află cel mai aproape de conştiinţa absolută. Punctul reprezintă deci conştiinţa absolută care iluminează, transcende şi domină celelalte trei registre. Aceasta este de fapt TURYA (starea de supraconştiinţă caracteristică fiinţei umane care a atins iluminarea). Ea mai este supranumită şi „A PATRA STARE" a conştiinţei, deoarece depăşeşte cele trei stări obişnuite de conştiinţă. Fără starea TURYA nu ar putea să existe nici gândire, nici inteligenţă, nici simbol, nici semnificaţie, nici univers. Prin urmare, punctul luminează cele trei stări ale conştiinţei în mod permanent. El însuşi străluceşte prin intermediul propriei sale lumini şi puteri nesfârşite, dar el nu poate fi descoperit decât de către acele rare fiinţe umane care au depăşit deja cele trei curbe şi, atingând astfel acest punct focar, au reuşit să fuzioneze intim cu el. Punctul focar în această reprezentare

poate fi interpretat în diferite moduri: Conştiinţa Absolută sau conştiinţa-martor situată dincolo de trup şi de gândire, semn al eliberării depline de lumea fenomenelor.

BHUR LOKA - vezi LOKA.

BHUVAR LOKA - vezi LOKA.

BINE

Categorie fundamentală, exprimând în forma sa cea mai generală consonanţa cu legile Divine. Atât în pitagorism, cât şi în hinduism, Binele, Adevărul şi Frumosul (SHIVAM, SATYAM, SUNDARAM) formează triada atributelor divine esenţiale ale Creatorului. Deloc întâmplător, găsim în *Facerea* biblică rostirea: „Şi a privit DUMNEZEU toate câte a făcut şi a văzut că erau foarte *bune*."

În funcţie de obiectul aprecierii (faptele şi acţiunile oamenilor, calităţile lor morale, evoluţia lor spirituală în general), categoria binelui se particularizează în categoriile virtuţii, dreptăţii, onoarei, desăvârşirii spirituale, responsabilităţii, etc.

În conţinutul conceptului de bine se exprimă adeseori interesele cele mai generale ale oamenilor (ale unui grup social determinat sau ale întregii societăţi); de aceea, conţinutul concret al categoriei de bine (respectiv, al categoriei opuse, de rău) se modifică în funcţie de gradul de evoluţie psihică, mentală şi spirituală de la o epocă la alta, de la o societate la alta şi de la un grup social la altul, corespunzător nivelului de cunoaştere obiectivă al oamenilor. Binele şi răul nu se află într-un raport de opoziţie absolută, ci se opun în mod necesar, lucru care se exprimă în faptul că, de obicei, răul este „binele" personal imediat, expresie a unei dorinţe individuale egoiste, ignorante, abuzive aflate în contradicţie cu cerinţele DIVINE. De asemenea, ceea ce este văzut la un moment dat, din cauza incapacităţii de înţelegere, ca „rău" poate constitui chiar un factor al progresului.

Yoghinii spun că BINELE ESTE ABSENŢA RĂULUI, IAR RĂUL ESTE ABSENŢA BINELUI. Răul poate fi considerat ca fiind rezultatul înstrăinării omului de DUMNEZEU, al izolării lui ca individ şi ca personalitate, într-o lume ostilă şi neînţeleasă de el, în care e pierdut iremediabil, datorita ruperii sale de DIVIN.

Revelând variabilitatea binelui şi opoziţia bine-rău, tradiţia YOGA respinge atât optimismul naiv, cât şi pesimismul şi relativismul şi defineşte criteriul obiectiv al binelui prin concordanţa dintre conţinutul acestui concept şi cerinţele DIVINE necesare progresului spiritual al omenirii şi desăvârşirii personalităţii umane.

Prin urmare, putem spune că BINELE este o expresie a emanaţiei DIVINE creatoare (răul fiind treapta inferioară a acesteia), care armonizează existenţa şi ordonează materia; în ontologia neoplatoniciană şi YOGHINĂ, binele este un principiu activ, eliberator, către care oamenii aspiră adeseori, înfruntând răul - principiu tiranic şi corupător, trimis oamenilor de către DIVINITATE ca o încercare în vederea „mântuirii" (în creştinism, maniheism, brahmanism şi budism). Din punct de vedere general-filosofic corelaţia bine-rău semnifică simbolic opoziţia necesară, fecundă şi multilaterală, eternă şi creatoare, dintre pozitiv şi negativ, dintre afirmaţie şi negaţie, întruchipată uneori poetic sub forma luptei dintre spiritul constructiv, DIVIN şi spiritul distructiv, SATANIC.

Orice stare pregnantă de bine obiectiv, resimţită plenar în sfera vitală, psihică, mentală şi spirituală, trăită separat sau realizată simultan pe mai multe planuri (sau chiar realizată pe toate planurile în acelaşi timp) pune în evidenţă un proces

de rezonanţă cu diferite energii subtile binefăcătoare care există într-un anumit plan armonios din MACROCOSMOS sau reflectă procese simultane de rezonanţă cu toate planurile armonioase, ordonate gradat după frecvenţa specifică de vibraţie, ale MACROCOSMOSULUI.

BRAHMA

Prima divinitate din TRIMURTI, trinitatea hindusă care îi cuprinde pe BRAHMA, VISHNU şi SHIVA. BRAHMA este o manifestare a lui DUMNEZEU în aspectul Său de Creator al Universului. Într-o primă perioadă, a fost venerat în egală măsură cu VISHNU şi SHIVA. Totuşi, în India modernă BRAHMANISMUL şi-a diminuat aria de răspândire în favoarea VISHNUISMULUI, SIVAISMULUI şi SAKTISMULUI. Parte integrantă a lui MAYA, iluzia ce ţine de Manifestare, BRAHMA nu trebuie, în nici un caz, să fie confundat cu BRAHMAN.

BRAHMA este aspectul divin guvernator al centrului de forţă MULADHARA CHAKRA. În mod semnificativ, el este reprezentat în general având patru feţe şi patru braţe care ţin, printre diferite alte simboluri, Scripturile VEDA-ice (simbol al cunoaşterii divine) şi un şirag de mătănii (simbol al credinţei şi al ascezei realizatoare).

BUDISM

Una dintre cele trei mari religii ale lumii. Ea a fost fondată în secolele VI-V î.e.n. de către BUDDHA SHAKYAMUNI. Ca răspuns la întrebările: „Care este cauza ultimă a înlănţuirii fiinţelor vii în ciclul renaşterilor, SAMSARA, şi care sunt mijloacele de a te elibera şi de a scăpa de acest ciclu?", întrebări centrale ale tuturor şcolilor spirituale indiene din timpul lui BUDDHA – acesta a proclamat Cele Patru Nobile Adevăruri, esenţa doctrinei sale, aşa cum ele îi apăruseră în momentul iluminării (BODHI).

BUDDHA afirmă că viaţa, atunci când este privită din perspectiva înţeleptului, este efemeră (ANITYA), impersonală (ANATMAN, SCANDHA) şi deci dureroasă (DUKHA). Priza de conştiinţă asupra acestor trei caracteristici ale Existenţei (TRILAKSHANA) marchează începutul deschiderii către calea budistă. Suferinţa este rezultatul dorinţei tiranice, înrobitoare (TRISHNA) şi al ignoranţei (prostiei) (AVIDYA), a căror dispariţie duce la eliberarea finală de SAMSARA. Budismul explică această înlănţuire a fiinţelor vii în ciclul renaşterilor, prin lanţul producerii condiţionate (PRATITYA SAMUTPADA). Sfârşitul acestui ciclu corespunde realizării plenare a lui NIRVANA. Drumul pentru a ajunge aici, conform Celor Patru Nobile Adevăruri, este Nobila Cărare cu opt ramuri în care aspirantul învaţă anumite reguli morale (SHILA), meditaţia şi extazul (DHYANA, SAMADHI), înţelepciunea şi cunoaşterea Adevărului ultim (PRAJNA).

Aceste idei fundamentale ale Budismului sunt comune tuturor şcolilor; ele lasă totodată loc la interpretări diferite şi creează bazele unor doctrine complexe. Învăţăturile budiste sunt reunite în TRIPITAKA; comunitatea budistă (SANGHA) este compusă din călugări şi călugăriţe (BHIKSHU, BHIKSHUNI) cât şi din practicanţi laici (UPASAKA).

CALE SPIRITUALĂ

Viaţa spirituală a fiinţei umane care aspiră sincer către DUMNEZEU este aproape întotdeauna concepută ca o cale sau ca un drum care porneşte de la starea de ignoranţă (AVIDYA) şi conduce, în mod gradat şi ascendent, la atingerea adevăratei înţelepciuni divine şi a perfectei iluminări spirituale.

CHAKRA

Literal, în lb. sanscrită „cerc", „roată". Termen ce desemnează centrii secreţi de

forţă prin care trece energia subtilă PRANA şi, atunci când este trezită, chiar forţa KUNDALINI, şi care influenţează corpul fizic, corpul astral şi corpul cauzal al fiinţei umane. Aceşti centri fundamentali acumulează, transformă şi redistribuie energia subtilă, modulată care îi traversează. Deşi CHAKRA-ele influenţează în mod cert glandele endocrine şi anumite organe fizice (de exemplu inima sau plexul solar), este bine să nu le confundăm cu acestea, deoarece aparţin unui alt nivel al realităţii fenomenale. CHAKRA-ele sunt puncte focar de întâlnire şi de întrepătrundere a fizicului cu psihicul, mentalul şi cauzalul. Cele şase CHAKRA-e principale împreună cu cel de-al şaptelea centru SUPREM (SAHASRARA) din KUNDALINI YOGA (aceşti centri fundamentali sunt cunoscuţi şi în alte culturi, sub nume diferite) se găsesc amplasaţi pe parcursul lui SUSHUMNA NADI, canalul principal de forţă ce transportă energia subtilă pe parcursul coloanei vertebrale. SUSHUMNA NADI este canalul prin care urcă KUNDALINI în momentul trezirii superioare: psihice, mentale şi spirituale a fiinţei umane. Primele şase CHAKRA-e sunt situate fiecare în afara învelişului corporal grosier, iar cea de-a şaptea, care nu este propriu-zis o CHAKRA, ci un CENTRU SUPREM DE LEGĂTURĂ cu DUMNEZEU, se află deasupra creştetului capului (SAHASRARA). În timpul trezirii lui KUNDALINI (fenomen ce se produce în general ca urmare a unor exerciţii de KUNDALINI YOGA corect şi perseverent realizate, care permit trezirea şi controlul acestui proces), energia cosmică subtilă urcă de la prima CHAKRA (MULADHARA), situată în plan subtil la nivelul zonei dintre anus şi sex, până în SAHASRARA, activându-le gradat pe toate, una după alta. La nivelul fiecărei CHAKRA pe care o atinge şi o energizează extraordinar de mult KUNDALINI, yoghinul resimte un fel de fericire intensă aparte (ANANDA) şi totodată el dobândeşte anumite puteri psihice (SIDDHI-uri) care îi permit să ajungă la o formă mult mai amplă şi rafinată de cunoaştere, de aici provenind de altfel şi numele de Centri ai Conştiinţei (CHAITANYA) dat uneori CHAKRA-elor. Din fiecare CHAKRA radiază un anumit număr de canale energetice (NADI-uri), cunoscute în tradiţia yoghină sub numele de „petale" sau „spiţe" energetice. Oamenii înzestraţi cu capacităţi mediumice şi capabili, datorită clarviziunii, să vadă corpul astral al celorlalţi, descriu adeseori CHAKRA-ele ca pe nişte focare de lumină subtilă distinct colorate ce au un număr diferit de petale sau canale energetice care pornesc dintr-un centru (BINDU). Uneori CHAKRA-ele sunt reprezentate în mod simbolic în anumite texte YOGA tradiţionale. Numărul de petale corespunde totdeauna numărului de NADI-uri (sau „spiţe energetice") ce pornesc din fiecare CHAKRA. Aceste aşa-zise „flori de lotus", sunt înzestrate (atunci când sunt trezite) cu o vibraţie specifică care le face să dea impresia de „roţi" statice de unde provine şi numele de CHAKRA. După sistemul KUNDALINI YOGA, fiecărei CHAKRA îi corespund anumite caracteristici psiho-somatice şi mentale exprimate printr-o serie de simboluri [forme geometrice, culori, MANTRA-e, animale simbolice (care desemnează anumite energii subtile, secrete), divinităţi (ce indică anumite lumi paralele), etc.] CHAKRA-ele principale şi atributele lor sunt:

1. MULADHARA CHAKRA – centrul situat la baza lui SUSHUMNA, între rădăcina organelor sexuale şi anus. Atât timp cât MULADHARA CHAKRA este în stare potenţială sau de adormire, energia KUNDALINI se odihneşte aici; ea este reprezentată printr-un şarpe încolăcit în jurul lui însuşi (din această cauză uneori se vorbeşte de energia şarpelui); ea conferă trezirea puterilor paranormale şi asigură energie tuturor celorlalte CHAKRA-e. Din acest centru izvorăsc patru NADI-uri care corespund celor patru petale ale sale. Forma simbolică a acestei CHAKRA este pătratul, culoarea sa subtilă este galben-portocaliu (argilos), MANTRA fundamentală ce îi corespunde

(BIJA) este LAM, animalul său simbolic este elefantul cu şapte trompe, divinităţile sale guvernatoare sunt BRAHMA şi DAKINI, o SHAKTI a lui BRAHMA. Yoghinul perseverent care, prin efortul său spiritual, a pătruns plenar în starea de conştiinţă specifică lui MULADHARA CHAKRA, reuşeşte să învingă cu cea mai mare uşurinţă ataşamentul său terestru (PRITHIVI TATTVA) şi, dobândind un curaj extraordinar, el nu se mai teme niciodată de moartea fizică. Prin concentrare şi meditaţie asupra acestei CHAKRA, el „obţine cunoaşterea lui KUNDALINI şi a mijloacelor secrete de a o trezi. O dată plenar trezită KUNDALINI, yoghinul obţine puterea paranormală numită DARDURI SIDDHI. El îşi poate controla perfect suflurile subtile (VAYU), mentalul şi lichidul seminal (bărbaţii) sau secreţiile menstruale (femeile). Energia sa (PRANA) intră în canalul median BRAHMA NADI. Când KUNDALINI este ridicată şi menţinută suficient de mult timp în AJNA CHAKRA, toate păcatele yoghinului (KARMA negativă chiar din alte existenţe) sunt rapid arse. El se bucură plenar de o fericire inerentă, naturală (SAHAJA ANANDA)". (SHIVANANDA)

2. SWADHISTHANA CHAKRA – centrul aflat în plan subtil în canalul SUSHUMNA în zona rădăcinii organelor genitale. Ea corespunde lui BHUVAR LOKA; localizarea sa fizică este plexul hipogastric care guvernează organele sexuale, funcţia de procreere şi trăirile erotice, amoroase. Din centrul acestei CHAKRA pleacă şase NADI-uri (sau „petale"). Forma simbolică asociată acestei CHAKRA este semiluna, culoarea sa este albul argintiu, MANTRA fundamentală (BIJA) ce îi corespunde este VAM, animalul său simbolic este crocodilul şi divinităţile guvernatoare sunt VISHNU şi o SHAKTI a sa, RAKINI. „Cel care se concentrează intens şi meditează profund asupra acestei CHAKRA şi asupra energiilor sale ascunse corespondente nu se mai teme deloc de apă. El are un control perfect asupra energiilor secrete, subtile ale acestui element. El obţine mari puteri psihice, imaginaţie creatoare genială, cunoaştere intuitivă şi se bucură de o stăpânire perfectă a funcţiei sexuale şi a simţurilor. De asemenea, el cunoaşte cu uşurinţă lumile sublime astrale. Pasiunea înlănţuitoare, mânia, ataşamentul, orgoliul, gelozia şi alte impurităţi psihice sunt uşor şi complet eliminate de el. Yoghinul în cauză îşi regenerează corpul fizic, rămâne tânăr şi ajunge să cucerească moartea (MRITYUNJAYA SIDDHI)". (SHIVANANDA)

3. MANIPURA CHAKRA – centrul situat de-a lungul canalului SUSHUMNA, la două degete dedesubtul ombilicului. Corespondenţa sa fizică este plexul solar; el guvernează ficatul, stomacul, etc. Zece NADI-uri sau petale de lotus (spiţe energetice) emană din această CHAKRA a cărei formă simbolică este triunghiul cu vârful în sus, de culoare roşie. MANTRA fundamentală (BIJA) ce îi corespunde este RAM, animalul său simbolic este berbecul şi divinităţile sale guvernatoare sunt RUDRA SHIVA şi o SHAKTI a sa, LAKINI. Yoghinul care se concentrează intens şi meditează profund asupra acestei CHAKRA obţine puterea numită SATALA SIDDHI şi dobândeşte capacitatea de a descoperi comori ascunse. El „nu va fi atins de nici o boală. El nu se teme absolut deloc de foc. Chiar dacă stă în foc, el rămâne neatins şi în viaţă şi niciodată nu are nici o teamă de moarte; voinţa şi puterea sa sunt uluitoare." (SHIVANANDA)

4. ANAHATA CHAKRA – centrul situat în zona inimii, tot în interiorul canalului SUSHUMNA. Corespondenţa sa fizică este plexul cardiac; el guvernează inima. Douăsprezece NADI-uri (sau „spiţe energetice") simbolizate sub forma petalelor de lotus pornesc din această CHAKRA a cărei formă simbolică este steaua cu şase colţuri, de culoare albastră. MANTRA fundamentală ce îi corespunde (BIJA) este YAM, animalul său simbolic este gazela, iar divinităţile sale guvernatoare sunt ISHA şi o SHAKTI a sa, KAKINI. „Yoghinul ce se concentrează şi meditează profund asupra acestei CHAKRA

ascultă sunetul paradisiac din ANAHATA CHAKRA (ANAHATA SHABDA care este de fapt sunetul lui SHABDA BRAHMAN), atunci când se focalizează intens asupra acestui centru. Elementul subtil aer care poate fi controlat la nivelul acestui centru face să se amplifice în yoghinul respectiv SATTVA GUNA (calitatea armoniei). Cel care meditează în mod perseverent asupra acestei CHAKRA domină complet elementul subtil Aer (VAYU TATTVA). El se poate dedubla cu uşurinţă şi poate zbura în alte lumi mirifice sau poate intra fulgerător în corpul altuia, trăind în totalitate ceea ce trăieşte minunat celălalt (EMPATIE PERFECTĂ); el devine instrumentul iubirii divine cosmice şi obţine toate celelalte calităţi SATTVA-ice (divine)." (SHIVANANDA)

5. VISHUDDHA CHAKRA – centrul situat în plan subtil la baza gâtului, tot în interiorul canalului SUSHUMNA. Este centrul elementului subtil eter (AKASHA TATTVA). Corespondenţa sa fizică este plexul laringian. Şaisprezece NADI-uri simbolizate sub forma unor petale de lotus emană din această CHAKRA, a cărei formă simbolică este cercul. Culoarea sa este indigo, MANTRA fundamentală ce îi corespunde (BIJA) este HAM, animalul său simbolic este un elefant cu şase colţi şi zeităţile cu care se poate lua legătura prin el sunt SADASHIVA şi o SHAKTI a sa, SHAKINI. „Concentrarea intensă şi meditaţia profundă asupra elementului (TATTVA) acestei CHAKRA este definită în textele YOGA sub numele de expansiune beatifică, spaţială (AKASHI DHARANA). Cel care practică această formă de meditaţie nu va dispare sau muri nici la disoluţia lumii (PRALAYA). El obţine cunoaşterea intuitivă, perfectă a celor patru VEDA-e, datorită meditaţiei perseverente asupra acestui lotus. El deţine cunoaşterea trecutului, prezentului şi viitorului şi dobândeşte controlul energiilor misterioase ale timpului (TRIKALA JNANA)". (SHIVANANDA).

6. AJNA CHAKRA – centrul aflat tot în interiorul canalului SUSHUMNA şi care este localizat în plan subtil în spaţiul dintre sprâncene. În sistemele esoterice occidentale, această CHAKRA este numită „al treilea ochi". „Lotusul" său nu are decât două petale, adică doar două NADI-uri emană din el. Culoarea sa subtilă este violetul, MANTRA fundamentală ce îi corespunde (BIJA) este AUM, divinităţile cu care se poate lua legătura prin el sunt PARAMASHIVA care se manifestă sub forma lui HAMSA şi o SHAKTI a sa, HAKINI. Această CHAKRA, a cărei corespondenţă fizică este zona frontală, este considerată a fi centrul conştiinţei. „Cel care se concentrează intens şi meditează profund asupra acestei CHAKRA distruge gradat toate efectele negative (KARMA) ale acţiunilor sale anterioare din această viaţă sau din celelalte. Adeptul devine un mare yoghin şi ajunge un eliberat în viaţă (JIVANMUKTA). El obţine cele opt mari puteri paranormale (MAHA-SIDDHI) şi cele 32 de puteri minore". (SHIVANANDA)

7. SAHASRARA – se situează în plan subtil deasupra creştetului capului, deci în afara învelişului corporal grosier, dincolo de extremitatea superioară a lui SUSHUMNA. Aşa cum o indică numele său, acest CENTRU DE LEGĂTURĂ cu DUMNEZEU are 1000 de petale, sau, cu alte cuvinte, este înzestrat cu o mie de NADI-uri, o infinitate de alte canale (NADI) emanând şi ramificându-se din acest centru (SAHASRARA). Corespondenţa fizică a acestui CENTRU SUPREM este tot creierul, MANTRA sa (PARABIJA) este STRICT SECRETĂ, deoarece este un sunet cu totul sacru. Cele 50 de litere ale alfabetului sanscrit, manifestate ca energii subtile (MANTRA-e) parcurg cele o mie de petale ale acestui CENTRU SUPREM (SAHASRARA) care reprezintă el singur (atunci când este perfect trezit) totalitatea tuturor CHAKRA-elor şi MANTRA-elor existente. Centrul Suprem de forţă, SAHASRARA, apare astfel ca fiind net superior faţă de toţi ceilalţi şase centri de forţă (CHAKRA-e). El emite o lumină alb-strălucitoare şi

intensă precum cea a „zece milioane de sori" şi aparţine unui nivel al realităţii superior celorlaltor şase centri de forţă, care sunt desemnaţi ca fiind „cele şase CHAKRA-e" (SHAT CHAKRA), adică CHAKRA în sensul limitat al termenului. Considerat ca o reşedinţă esenţială a lui SHIVA, SAHASRARA corespunde conştiinţei beatifice, divine, macrocosmice. „Atunci când KUNDALINI este intim unit cu SHIVA în SAHASRARA, yoghinul se bucură de fericirea supremă (PARAMANANDA). El atinge starea de supraconştiinţă şi realizează cea mai înaltă cunoaştere. El devine un «yoghin care ştie instantaneu totul» (BRAHMAVID-VARISHTHA), el este un mare înţelept şi un JNANI perfect". (SHIVANANDA)

Elaborat cu câteva mii de ani în urmă de hinduism, sistemul CHAKRA-elor joacă ulterior un rol important şi în budism, în special în budismul tantric. Fundamental, sistemul centrilor de energie (CHAKRA) şi al canalelor subtile (NADI) care le leagă între ele este identic cu cel dezvoltat de KUNDALINI YOGA. Totuşi, simbolismul care îi este asociat aparţine în mai mare măsură iconografiei budiste. Practica meditaţiei elaborată pornind de la acest sistem se diferenţiază în aspectele sale fundamentale şi în multe alte aspecte de cea a lui KUNDALINI YOGA.

CICLICITATE

Viziune tradiţională asupra lumii, timpului şi devenirii care arată că după încheierea unui ciclu cosmic sau a unui ciclu de civilizaţie urmează alte cicluri, care se află într-o anumită legătură cu cele anterioare, iar după parcurgerea tuturor ciclurilor posibile, marele ciclu al Universului este reluat de la început, în aceeaşi ordine secvenţială (ciclicitatea ne permite să înţelegem aşa-numita „veşnică reîntoarcere").

CIT

Conştiinţa absolută, concept esenţial al şcolii VEDANTA; reprezentare tradiţională orientală a conştiinţei, care diferă foarte mult de cea a occidentalilor. În timp ce noi evoluăm doar într-o lume conceptuală bazată pe ideea „cuget, deci exist", VEDANTA constată cu înţelepciune că: „noi existăm chiar şi atunci când nu gândim", fie că suntem conştienţi, fie că suntem adormiţi sau ne aflăm în starea extatică de SAMADHI. CIT cuprinde patru stări principale de conştiinţă: starea de veghe, visul, somnul profund fără vise şi starea extatică de SAMADHI, numită uneori şi TURYA sau „a patra" (stare). Conştiinţa speculativă comună nu există, în schimb, decât în starea de veghe sau de vis. După ADVAITA VEDANTA, nu există nici atei, nici persoane care să-L nege pe DUMNEZEU, pentru că până şi în situaţia în care unii se îndoiesc de realitatea lui DUMNEZEU, ei nu se pot totuşi îndoi că se îndoiesc; căci, în orice situaţie, pentru a se îndoi, chiar şi ei au nevoie de CIT, conştiinţa. Deci, conştiinţa este exact realitatea de care unii ajung (în mod paradoxal) să se îndoiască, deşi în realitate CIT este una cu DUMNEZEU sau BRAHMAN. Imensul joc de idei al organului intern (ANTAHKARANA), creatorul lumii aparenţelor, nu reflectă decât o slabă strălucire a lui CIT (Conştiinţa Divină Supremă) ce este „Lumina albă intensă, mai strălucitoare decât o mie de sori".

CONCENTRARE

Concentrarea yoghină diferă cu mult de eforturile obişnuite de focalizare a atenţiei, prin durata sa extraordinară, prin profunzimea şi în special prin scopul său, care este acela de a transcende cât mai repede şi pe deplin însăşi mintea concentrată, pentru a ne revela plenar Sinele Etern (ATMAN), care este Esenţa Divină a fiinţei noastre, şi

pentru care mintea este doar un INSTRUMENT, întocmai precum corpul şi simţurile. Concentrarea mentală intensă şi continuă ne permite totodată, ca yoghini, să intrăm în rezonanţă cu anumite energii subtile benefice din MACROCOSMOS pe care le putem canaliza şi acumula mult mai uşor în aura noastră.

CONCEPT

Conceptul este o formă mentală de cunoaştere în care se oglindesc rezultatele evoluţiei noastre spirituale. El este susceptibil de o continuă perfecţionare prin rafinarea şi elevarea progresivă a gândirii, care ne permite, graţie proceselor de rezonanţă individuală cu anumite energii din ce în ce mai subtile din MACROCOSMOS, să trecem de la CONCRET la ceea ce este SUBLIM şi SPIRITUAL, prin reprezentarea din ce în ce mai concentrată şi mai condensată a realităţii obiective, aflate în continuă transformare şi devenire. Conceptele reprezintă, în realitate, „gândurile" lui DUMNEZEU şi ele există, în conformitate cu viziunea înţelepţilor yoghini, în stare pură în mentalul Divin Macrocosmic, chiar precedând existenţa aşa-zis materială. Conceptul este o receptare sau o oglindire constructivă, superioară şi tot mai profundă a realităţii subtile în fiinţa umană, la nivelul gândirii. El constituie modul activ, elevat, creator în care gândirea noastră îşi însuşeşte, prin sintonanţă, REALITATEA cu multiplele sale determinări şi intră, astfel, în inefabilă rezonanţă cu energiile subtile specifice care o generează şi o menţin. Conceptele reprezintă acele noţiuni care reflectă în mentalul nostru însuşirile esenţiale, necesare şi generale ale unei clase de obiecte, fiinţe sau aspecte care se disting clar de alte noţiuni printr-un mare grad de generalitate (de exemplu: MATERIE, ENERGIE, SPAŢIU, TIMP). La grecii antici, de exemplu, „logica" trebuia să pună clar în evidenţă adevărata esenţă a lucrurilor, fiinţelor şi fenomenelor.

Această ultimă atitudine a rămas, de-a lungul a mai mult de 20 de secole, fundamentul modului de gândire occidental, înainte de evoluţia recentă a înţelegerii, care a devenit mai profundă şi mai complexă datorită îmbogăţirii acesteia cu modul de gândire oriental şi yoghin în special.

Caracteristica principală a imaginii mentale constă, în general, în mobilitatea sa uluitoare, aşa cum putem constata cu toţii, mai ales în cazul fanteziei, care se manifestă adesea sub forma imaginaţiei debordante, a fantasmelor, a himerelor şi a reveriei.

Dacă imaginaţia este, în forma sa creatoare, o atitudine lăuntrică indispensabilă pentru a ne putea reprezenta un anumit obiect sau o fiinţă în minte ori pentru a concepe cât mai clar un proces (de exemplu, într-o invenţie sau într-o descoperire genială), ea poate, mai ales atunci când nu este controlată şi armonios integrată, să devină haotică şi incoerentă, făcându-ne să deviem gradat către vagabondajul mental, care ajunge să ne subjuge şi să ne controleze, sau chiar către patologie.

CONCRET

Opus abstractului, concretul reprezintă unitatea multiplelor determinări, însuşiri sau laturi ale obiectelor, fiinţelor şi fenomenelor sau, cu alte cuvinte, unitatea în diversitate, care de fapt este sinteza unei serii de determinări. Concretul poate fi senzorial, intuitiv, surprinzând numai laturile exterioare, fenomenale ale obiectelor, ale fiinţelor sau logic, exprimând sinteza determinărilor fenomenale şi esenţiale ale obiectelor şi fiinţelor. Concretul logic cuprinde deci atât concretul senzorial, cât şi abstractul ca moment al realizării lui, fiind rezultatul adâncirii continue a cunoştinţelor noastre şi al verificării lor în practică.

Concretul reprezintă caracteristica acelor noţiuni care, prin conţinutul lor, reflectă

anumite însuşiri ca fiind realizate, ca aparţinând definitiv unui obiect sau unei fiinţe (de exemplu, noţiuni ca „principial", „roşu" etc., sunt concrete, în timp ce principialitatea, calitatea de a fi roşu, etc. sunt abstracte). Concretul este o calitate a acelor noţiuni cărora le corespunde o reprezentare, o imagine senzorială (de exemplu, noţiunile: casă, şcoală, măr sunt concrete, iar noţiunile: spaţiu, timp, număr natural, etc. sunt, în mod evident, abstracte).

CONSECVENŢĂ

Acţiune conformă cu anumite principii divine sau reguli binefăcătoare (de exemplu regulile yoghine), care decurg, în mod logic, din anumite aspecte ce se impun cu necesitate din prémisele anterioare. Pe plan etic, consecvenţa este respectarea neabătută, în orice condiţii, a concepţiilor, principiilor şi obiceiurilor bune adoptate. Se poate vorbi, uneori, de consecvenţă în mai multe accepţiuni:

a) în sens pozitiv – încredere, tărie de caracter, lipsă de oscilare;

b) în sens negativ – rigiditate, perseverenţă prostească în ceva care nu mai are valabilitate, este perimat, depăşit şi, în mod evident, condamnabil.

Consecvenţa înţeleasă ca fermitate a convingerilor nu exclude perfecţionarea, adoptarea inteligentă a ceea ce îmbogăţeşte principiile şi normele yoghine. Încrederea în principii, stabilitatea manifestărilor şi a atitudinilor cere verificarea justeţei lor, concordanţa cu ceea ce este real, divin, pozitiv şi renunţarea la ceea ce este greşit, învechit şi dăunător. Consecvenţei îi sunt străine spiritul dogmatic şi fanatismul. Ea cere confruntarea permanentă cu viaţa divin integrată şi armonioasă, persistenţa în ceea ce este viabil din punct de vedere divin. Pentru aceasta se impune, însă, respectarea concluziilor care decurg, ca o necesitate, din faptele de bază şi nu oscilaţia în comportări. Criteriul esenţial al superiorităţii consecvenţei este concordanţa comportărilor noastre cu ceea ce este divin, superior şi slujeşte progresului spiritual al oamenilor şi al propriei noastre fiinţe.

CONŞTIINŢĂ

Natura conştiinţei a fost o temă filosofică majoră de-a lungul istoriei sistemului milenar YOGA. Multe şcoli yoghine concordă în ce priveşte concepţia caracterului transcendent al conştiinţei, afirmând că aceasta nu este un produs al grupului finit minte – corp şi cu atât mai puţin o simplă emanaţie a creierului. Natura în mod evident transcendentă a conştiinţei se crede că poate fi în mod metafizic „realizată" prin ea însăşi şi ea este cel mai obiectiv „verificabilă" prin modalităţile celei mai înalte stări yoghine de conştiinţă cosmică – extazul supraconştient numit în YOGA ASAMPRAJNATA SAMADHI sau NIRVIKALPA SAMADHI. Conştiinţa este permanent văzută în sistemul YOGA ca fiind identitatea ultimă a fiinţei umane. Tocmai de aceea, conştiinţa este numită în YOGA şi Sinele Nemuritor (ATMAN sau PURUSHA), care este scânteia nepieritoare din Spiritul lui DUMNEZEU TATĂL ce se află, în calitatea sa de Esenţă Eternă a fiinţei, dincolo de corp, minte şi limbaj.

Conform şcolilor nondualiste de YOGA, această Conştiinţă Supremă (părticică sau scânteie din DUMNEZEU) este în totalitate beatifică (ANANDA) şi copleşitor de reală (SAT). Despre ea, Iisus spune: „Cunoaşteţi Adevărul şi Adevărul vă va face liberi". Ea nu poate fi cunoscută în exterior, dar poate fi realizată lăuntric. Realizarea plenară sau revelarea reală a Sinelui Etern (ATMAN) este „alfa" şi „omega" tuturor formelor de YOGA.

Tradiţia multimilenară a sistemului YOGA a elaborat un model al stărilor

fundamentale de conştiinţă ale fiinţei umane. Acesta descrie 4 astfel de stări esenţiale:

1. JAGRAT. Corespunde stării de conştiinţă numită adeseori veghe, în care omul gândeşte şi acţionează în mod obişnuit atunci cînd a ieşit din somn. Este starea comună de conştiinţă care se serveşte de inteligenţă pentru a percepe şi a aprecia lucrurile şi aspectele exterioare; ea este o stare care se caracterizează printr-o extrovertire a simţurilor şi a gândurilor. Prin JAGRATA AVASTHA se înţelege perceperea celor patru stări de conştiinţă: JAGRAT, SVAPNA (conştiinţa stării de somn sau onirică), SUSHUPTI (starea de somn profund fără vise) şi TURYA (literal „a patra" stare).

2. SVAPNA. Starea de vis care nu se manifestă decât în timpul somnului şi în care gândirea acţionează conform tendinţelor sale predominante, independent de corp şi de lumea exterioară. În starea de veghe, o considerăm ca fiind ireală şi o luăm drept o iluzie. În starea de vis nu ne dăm însă seama că VISUL este o iluzie şi ne lăsăm prinşi în ea. SVAPNA este una din cele patru AVASTHA. În VEDANTA este numită TAIJASA.

3. SUSHUPTI. Somn profund fără vise în care nu există nici gândire, nici ego şi în care pierdem pe deplin conştiinţa corpului nostru şi a universului fizic în care existăm în timpul stării de veghe. SUSHUPTI nu este deloc o stare de inconştienţă, ea reprezintă doar o încetare a gîndirii. Această stare constituie una din cele patru AVASTHA. În VEDANTA ea este numită uneori PRAJNA.

4. TURYA. „Cea de-a patra". A patra stare fundamentală de conştiinţă (VRITTI), „supraconştiinţa" caracteristică Iluminării şi atingerii stării de extaz divin (SAMADHI). Este numită „a patra", deoarece ea transcende celelalte trei stări de conştiinţă obişnuită: (1) starea de veghe, 2) starea de vis şi 3) starea de somn profund, fără vise. Această stare de conştiinţă absolută se situează dincolo de gândire, de cauzalitate sau de identificarea cu trupul (fizic); ea este aproape indescriptibilă în măreţia şi profunzimea ei uluitoare. Este starea în care yoghinul se află în comuniune profundă cu BRAHMAN (DUMNEZEU). „MANDUKYA UPANISHAD", care prezintă o analiză detaliată a diferitelor stări de conştiinţă, descrie TURYA la modul esenţial doar prin negaţii. Astfel, TURYA nu este „nici experienţă obiectivă, nici experienţă subiectivă, nici conştiinţă, nici inconştienţă, nici cunoaşterea adusă de simţuri, nici cunoaşterea relativă, nici cunoaşterea dedusă". Singura sa definiţie pozitivă o descrie ca pe o „conştiinţă pură şi pe deplin unificată, pace beatifică indescriptibilă" sau „natura proprie a lui ATMAN".

CONŞTIINŢA DIVINĂ SUPREMĂ: vezi CIT

CONTINENŢĂ SEXUALĂ

Înfrânare, reţinere, control deplin conştient al funcţiei sexuale, atât de către bărbat, cât şi de către femeie, implicând contactul sexual cu atingerea unui număr nelimitat de orgasme de către cei doi (la unison sau separat), dar care nu se finalizează prin ejaculare la bărbat şi nici prin descărcarea explozivă a potenţialului creator specific la femeie. Acest mod superior de a trăi actul sexual, fără epuizare, permite transmutarea biologică a potenţialului sexual, creator, în forme superioare de energie vitală, psihică, mentală, spirituală, datorită unor procese inefabile de sublimare lăuntrică.

Stăpânirea potenţialului sexual în timpul exercitării funcţiei amoroase este specifică tradiţiei taoiste, care urmăreşte să realizeze astfel o echilibrare deplină şi o polarizare pe multiple niveluri a energiilor YANG (+) şi YIN (–) în fiinţă. Prin realizarea cu succes a continenţei sexuale de către cei doi, în cuplu, trăirea amoroasă devine plenară, dispare senzaţia de vlăguire şi somnolenţă care însoţeşte ejacularea, este

evitată sarcina nedorită, femeia poate atinge în timp, ori de câte ori vrea, starea de orgasm, armonia în cuplu şi fericirea se amplifică. În concepţia orientală, amorul realizat într-o stare continuă de continenţă sexuală devine o gradată dilatare dătătoare de extaz, în care cuplul se expansionează în infinit, depăşindu-şi astfel toate limitările.

În mod normal, la majoritatea femeilor există, în stare latentă, capacitatea de a realiza spontan continenţa sexuală. Această disponibilitate le permite chiar multor femei să poată trăi adeseori orgasme multiple fără descărcarea potenţialului sexual. La bărbat, realizarea continenţei sexuale implică un anumit antrenament gradat şi realizarea unei stări de echilibrare a energiilor YANG(+) şi YIN(–).

Angrenarea permanentă a continenţei sexuale este, în HATHA YOGA şi în Taoism, o practică obişnuită. Experienţa continenţei sexuale în cuplu îi permite fiinţei umane să realizeze ceva extraordinar, făcând-o să înţeleagă că atracţia faţă de sexul opus nu este reprezentată numai de instinct, ci şi de alte aspecte: energetice, subtile, psiho-emoţionale, care sunt integrate sub forma energiilor YANG (+) şi YIN (–) în complexul sistem al comportamentului sexual-afectiv-mental. Din punct de vedere fiziologic, CONTINENŢA SEXUALĂ reprezintă un proces ciclic, ascendent, care evoluează în mai multe faze:

a) faza de excitaţie;

b) faza de platou;

c) coitul propriu-zis;

d) faza de evitare a ejaculării, cu transmutarea gradată în energie a unei cantităţi infime din potenţialul sexual;

e) orgasmul normal;

f) după un anumit interval de timp, de la 15 la 30 de minute, o nouă fază de evitare a ejaculării, cu transmutarea gradată în energie a unei cantităţi infime din potenţialul sexual;

g) orgasmul al doilea, mult mai intens şi mai profund decât cel de dinainte etc.

Dacă atât bărbatul, cât şi femeia controlează cu succes potenţialul sexual, graţie continenţei sexuale, ei pot continua relaţia amoroasă intimă aproape indefinit în timp. Prin continenţa sexuală, trăirea amoroasă devine un etern început şi permite trăirea iubirii cosmice. În legătură cu continenţa sexuală, se cuvine să amintim că spiritualitatea străveche orientală şi în special curentul tantric conferă iubirii sexuale transfiguratoare semnificaţia profundă a unei căi de autocunoaştere şi perfecţionare spirituală a fiinţei umane. Prin intermediul acestei iubiri oceanice, în care totul devine cu putinţă, se realizează transcenderea condiţiilor comune, limitatoare şi survine o fuziune cosmică a cuplului în Universul infinit.

Unirea erotică nesfârşită se transformă într-o expansiune beatifică, grandioasă; astfel, datorită sublimării amoroase, se depăşeşte un act biologic, instinctual şi cuplul uman atinge valenţe inefabile, de cuplu cosmic, ideal, divin. Senzualitatea amplificată graţie continenţei sexuale perfecte apare în tradiţia spirituală indiană drept un mijloc de a atinge Extazul Perfect (SAMADHI). Experienţa erotică intensă facilitată de continenţa sexuală este astfel investită cu valori trans-senzoriale. Realizată astfel, ea conduce la o stare progresivă de beatitudine şi de autonomie pentru ambii iubiţi. Continenţa sexuală este în viziunea yoghină un mod misterios de cunoaştere, voluptatea perfect controlată jucând aici doar rolul de vehicul, prin intermediul căruia se transcende conştiinţa normală, limitată şi se instalează starea extatică de iluminare dătătoare de eliberare şi înţelepciune. Graţie continenţei sexuale, tensiunea sexuală intensă nu se consumă prin actul ejaculării; emisia seminală este oprită printr-un

puternic proces de focalizare mentală, care permite un autocontrol fiziologic deplin al ejaculării, dar şi al trăirii erotice autonome.

Această tehnică extraordinară de realizare a unirii sexuale nesfârşite este de natură să declanşeze uneori trezirea energiei colosale individuale KUNDALINI SHAKTI, sublimând şi convertind potenţialul energetic ce rezultă prin transmutarea biologică în forme din ce în ce mai rafinate de energie vitală, psihică, mentală, care, la rândul lor, sporesc şi revelează forţa spirituală. Continenţa sexuală, realizată cu succes un anumit interval de timp, face totodată să se trezească şi să se amplifice capacităţile psiho-mentale, dincolo de normalitate. Îndeplinind într-o stare de transfigurare şi de adoraţie fuziunea amoroasă, pentru adorator, în acele clipe, iubita sintetizează întreaga natură feminină (Eternul Feminin); ea este percepută, în acelaşi timp, ca mamă, soră, amantă, soţie, fiică, personificând deci, printr-o misterioasă integrare superioară, însăşi Natura (PRAKRITI), sursa principală a bucuriei şi a repaosului, prin care totul se manifestă în Univers. Prin continenţa sexuală, jocul erotic se realizează pe un plan trans-biologic, cosmic, fără sfârşit, iubiţii încorporând „o condiţie ideală de zei", în sensul că ei nu numai că experimentează beatitudinea, ci şi pot contempla direct Realitatea Ultimă.

CORPURI

YOGA, la fel ca toate tradiţiile esoterice autentice ale lumii, priveşte fiinţa umană ca fiind un sistem ierarhic de învelişuri (KOSHA) mai mult sau mai puţin subtile, fiecare vibrând cu o frecvenţă globală specifică. Frecvenţa caracteristică de vibraţie a fiecărui înveliş (KOSHA) este aceea care face să rezulte un grad mai mare sau mai mic de sensibiltate şi subtilitate. La nivelul cel mai de jos ca frecvenţă de vibraţie, se află trupul fizic sau, altfel spus, „învelişul alcătuit din hrană" (ANNAMAYA KOSHA), compus din cele cinci elemente (BHUTA) [Pământul (PRITHIVI), Apa (APAS), Focul (TEJAS), Aerul (VAYU) şi Eterul (AKASHA)]. La unul dintre cele mai înalte niveluri de vibraţie în fiinţa umană se află învelişul universal al realităţii transcendente, sau „învelişul cauzal" (ANANDAMAYA KOSHA) care este pură Existenţă, pură Conştiinţă şi pură Beatitudine fără sfârşit. Între aceste două extreme: 1) trupul fizic sau „învelişul alcătuit din hrană" (ANNAMAYA KOSHA) şi 2) „învelişul cauzal" (ANANDAMAYA KOSHA), tradiţia yoghină afirmă existenţa unei game de „vehicule" intermediare (mai mult sau mai puţin subtile şi invizibile pentru vederea fizică obişnuită) sau învelişuri ale fiinţei umane (perceptibile numai prin clarviziune) care (cu excepţia marilor iniţiaţi şi a yoghinilor avansaţi) nu sunt accesibile şi nu pot fi conştientizate în mod normal, în starea obişnuită de conştiinţă (a omului de rând). Cu toate acestea, mai ales pentru acela care este suficient de inteligent şi intuitiv, existenţa lor (REALĂ în planurile subtile în care ele se află în permanenţă) poate fi uneori dedusă prin intermediul diferitelor activităţi. De mii de ani, aceste învelişuri mai mult sau mai puţin subtile (toate invizibile vederii comune, cu excepţia trupului fizic) au fost subiectul multor explorări profund introspective ale yoghinilor avansaţi, în multe situaţii. Pe baza experienţei uriaşe acumulate în această direcţie, ei au dezvoltat anumite modele fascinante ale aşa-numitei „anatomii esoterice". Acestea caută adeseori să se bazeze pe fenomenologia extraordinară a stărilor net modificate şi superioare (benefice) ale conştiinţei, datorate în special experienţelor spirituale, divine ce rezultă prin practicile YOGA corect şi perseverent realizate. Totuşi, scopul lor principal este nu doar acela de a furniza o descriere exhaustivă sau de a face anumite analize, ci mai degrabă acela de a servi drept jaloane esenţiale (întocmai precum un drum este reprezentat în mic

pe o hartă) pentru practicanţii consecvenţi şi avansaţi ce parcurg plini de entuziasm acea cale spirituală (YOGA).

Unul dintre cele mai cunoscute modele yoghine secrete ale dimensiunilor subtile ale existenţei corporale distinge şase centri de forţă principali, psiho-energetici (CHAKRA-e) şi un al şaptelea centru suprem, transcendent, divin (SAHASRARA). În conformitate cu el (şi cu constatările oricărui yoghin avansat), aceste focare invizibile sunt amplasate de-a lungul coloanei vertebrale (cu două excepţii: AJNA CHAKRA şi SAHASRARA) şi corespund, în general plexurilor nervoase, şi anumitor GLANDE ENDOCRINE din trupul fizic sau „grosier" (STHULA). Aceşti centri de forţă sunt conectaţi cu anumite zone şi etaje ale MICROCOSMOSULUI fiinţei umane prin intermediul unor trasee (invizibile vederii obişnuite), „conducte" sau „canale de forţă" (NADI) prin care circulă (diferit modulată şi distinct colorată) energia subtilă a vieţii (PRANA). De fapt, din perspectiva clarvăzătorului yoghin, fiinţa umană (sau MICROCOSMOSUL pe care ea îl alcătuieşte, întocmai ca o copie analogică a MACROCOSMOSULUI) apare ca fiind o sferă luminoasă de energie, mai mare sau mai mică (după gradul de evoluţie spirituală atins de acea fiinţă), alcătuită dintr-o reţea densă de curenţi psiho-energetici distinct coloraţi, ce „curg" şi vibrează oarecum asemănător cu reclamele luminoase alcătuite din tuburi colorate de neon.

Studiile recente făcute în domeniile parapsihologiei şi bioelectricităţii au revelat şi au confirmat câteva din aspectele acestor modele, deşi aceste descoperiri rămân uneori controversate, datorită scepticismului şi încăpăţânării dogmatice a unora. Astfel, de multe ori cercetătorii ce au folosit fotografierea prin sistemul KIRLIAN au demonstrat existenţa unui câmp subtil, bioelectric variabil ca intensitate în jurul fiinţelor vii – câmp care, de altfel, s-a constatat că dispare gradat doar după moartea fiinţei în cauză. Cercetătorii care au studiat atent şi obiectiv meridianele clasice de acupunctură (ce sunt cunoscute de yoghini sub numele de NADI) au găsit, de asemenea, dovezi certe ale existenţei unor foarte fini curenţi bioelectrici (variabili ca intensitate) şi a unor vortexuri de energie, care sunt uneori descrise precum CHAKRA-ele din anatomia subtilă yoghină şi care nu pot fi explicate prin recurgerea la principiile obişnuite ale fiziologiei.

DEVENIRE

Termen ce exprimă modificarea, transformarea, variabilitatea, efemeritatea a tot ce este creat, trecerea neîncetată a obiectelor, fiinţelor şi fenomenelor în altceva, procesualitatea. Devenirea este singurul adevăr în lumea manifestată; ea este unitatea existenţei şi a non-existenţei, deoarece fiecare lucru şi fiinţă, fiind mereu în permanentă schimbare, este în necontenită trecere de la non-existenţă la existenţă şi invers. Conceptul de devenire sau de temporalitate este astfel perfect asimilabil cu cel al iluziei cosmice (MAYA) din filosofia orientală. Un mare înţelept al Orientului a spus: „În această lume fizică, singură schimbarea (devenirea) este eternă".

DANSUL COSMIC

SHIVA este NATARAJA (Suveranul Suprem al jocului sau al dansului Creaţiei), el fiind totodată şi Maestrul absolut al scenei universale (MACROCOSMOSUL) pe care se desfăşoară acest dans (joc divin-iluzoriu). Dansul cosmic al lui SHIVA este, de fapt, o reprezentare dinamică a celor cinci acţiuni fundamentale ale Sale: 1) emanaţie sau creaţie; 2) menţinere sau conservare; 3) resorbţie sau distrugere; 4) ocultare (încarnare); 5) graţie (eliberare). Cele mai cunoscute reprezentări ale lui NATARAJA îL arată pe SHIVA sprijinindu-se (şi totodată strivindu-l) triumfător cu un picior pe demonul

MUJALAKA, simbol al ignoranţei şi al lumii egoiste şi profane, în timp ce ridică celălalt picior, simbolizând prin aceasta accesul la starea de conştiinţă superioară (lumii empirice). Dansul se desfăşoară în sânul materiei, în sfera corporalităţii sau a formei, atât la nivel individual, cât şi la nivel cosmic (MACROCOSMIC). Nimbul de flăcări care-L aureolează pe SHIVA NATARAJA semnifică simbolic „roata" ansamblului forţelor naturii, pe care SHIVA le guvernează prin dansul înţelepciunii Sale transcendente. În unele lucrări, acest dans cosmic este asimilat cu PRANAVA (AUM).

DHARMA

Literal în sanscrită „a purta", „a ţine". Termen generic desemnând „ceea ce constituie Adevărata noastră Natură". Lege naturală divină a Universului, fundament al moralei şi al eticii umane şi bază a oricărei orientări spirituale. Hinduşii numesc religia lor SANATANA-DHARMA, religia eternă.

Pentru individ, DHARMA este indisociabil legată de KARMA: omul nu poate realiza DHARMA decât în limitele situaţiei sale KARMA-ice specifice.

Concept central al budismului utilizat adeseori în accepţii diverse:

1. Legea cosmică a „Marii Ordini Divine", care guvernează lumea noastră şi al cărei principal aspect este legea renaşterii determinată precis de KARMA;

2. Doctrina lui Buddha, care în primul rând permite conştientizarea deplină a acestei „Legi" şi o formulează într-un anumit mod. Această doctrină exprimă Adevărul universal. Privită în acest sens, DHARMA exista deja, înainte de naşterea pe Pământ a lui Buddha, el însuşi nefiind decât o manifestare a acesteia. În această DHARMA îşi caută refugiul (TRISHARANA) budismul;

3. Ansamblul de norme etice şi de comportament (SHILA, VINAYA-PITAKA);

4. Manifestări ale realităţii, lucruri, fenomene în general;

5. Gânduri, conţinuturi psihice, idei, reflexii de fenomene în mintea umană;

6. Termen desemnând „factorii existenţiali" care pentru HINAYANA sunt pietrele unghiulare ale personalităţii empirice şi ale universului nostru interior.

DISCONTINUITATE

Opus al continuităţii, discontinuitatea reprezintă toate întreruperile, toate stopările care apar în succesiunea fenomenelor şi proceselor ce structurează întreaga Manifestare în dinamica ei spaţio-temporală şi pun, astfel, în evidenţă neomogenitatea şi variabilitatea structurală a întregii Creaţii, la diferitele ei niveluri şi planuri subtile de manifestare paralele, ierarhizate de organizare. Aproape întotdeauna, discontinuitatea se manifestă prin divizibilitate, variabilitate şi modificare. Din perspectiva înţelepciunii milenare YOGA, continuitatea perfectă se regăseşte numai la nivelul Conştiinţei absolute a lui DUMNEZEU. Acolo nu se mai poate vorbi de suspendare, nu se mai poate vorbi de pauze, nu se mai poate vorbi de stopare. În rest, întreaga Manifestare este, mai mult sau mai puţin, caracterizată în primul rând de discontinuitate, în raport cu Conştiinţa lui DUMNEZEU. Această stare de discontinuitate, chiar dacă noi nu suntem capabili să o conştientizăm, există şi este prezentă pretutindeni în Manifestare.

În MICROCOSMOSUL fiinţei umane, centrul de forţă care asigură, analogic vorbind, această continuitate a conştiinţei, în cazul în care este perfect trezit, este SAHASRARA. Doar la acest nivel, fiinţa umană poate cu adevărat să sesizeze ca atare această continuitate şi, cu cât SAHASRARA sa este trezită mai bine, cu atât acest proces al continuităţii, reflectat analogic în MICROCOSMOSUL fiinţei umane,

poate fi sesizat aşa cum este el în realitate. Această continuitate există, de asemenea, la nivelul Sinelui Suprem, ATMAN, care, ca scânteie din DUMNEZEU TATĂL, prezintă o deplină, totală şi absolută continuitate. În rest, toate celelalte procese şi manifestări care există, atât în jurul nostru, cât şi în propria noastră fiinţă, prezintă grade mai mari sau mai mici de discontinuitate care, pe măsură ce coborâm la nivelurile joase, în planurile inferioare ale Manifestării, este din ce în ce mai pronunţată. Pe măsură ce urcăm, această discontinuitate are tendinţa să diminueze, iar la nivelul ultim, suprem ea nu mai există. Cu alte cuvinte, în planul ultim, absolut, la nivelul Conştiinţei lui DUMNEZEU (în MACROCOSMOS) şi la nivelul lui ATMAN, care este Sinele Suprem, în fiinţa noastră (în MICROCOSMOS), această continuitate este deplină şi absolută.

Continuitatea Manifestării nu este, prin urmare, decât o aparenţă, această „continuitate" şi „soliditate" iluzorie a lumii create dispărând aproape definitiv odată cu eliberarea spirituală a yoghinului. Ştiinţa modernă demonstrează, într-un mod foarte semnificativ, că materia, în toate formele ei, este constituită, în realitate, în ciuda aparenţelor, din succesiuni extrem de rapide – salturi cuantice – ale unor stări cuantice distincte, deşi la nivelul senzorial obişnuit noi avem, de cele mai multe, ori iluzia persistentă a continuităţii lumii materiale.

La nivelul întregii Manifestări, există aceste momente distincte de stop, care sunt ca nişte „goluri" ce ne revelează existenţa unei realităţi care există dincolo de ele. Această realitate este însăşi realitatea lui DUMNEZEU sau VIDUL CREATOR BEATIFIC. Întotdeauna, în aceste momente de suspendare ni se dezvăluie VIDUL CREATOR şi avem acces nemijlocit la acesta. Astfel, în noi poate să apară experienţa fulgerătoare a acestei stări de VID ce transcende întreaga Creaţie şi animă de „dincolo" întreaga Manifestare, care la rândul ei, în momentele sale de discontinuitate, revelează tocmai acest VID CREATOR. Prin urmare, orice stopare, orice oprire, orice suspendare ne revelează ceea ce este dincolo de Manifestare sau, altfel spus, ne revelează Nemanifestatul, Nefiinţa. Înţelegând aceasta, putem să ne dăm seama că orice oprire poate să determine pentru noi, de asemeni, suspendarea acestei deveniri iluzorii, a acestei Manifestări, şi orice astfel de „încremenire" poate să provoace în fiinţa noastră starea de iluminare. Acea stopare, acea oprire, acea suspendare face cu putinţă ca noi să basculăm cu conştiinţa în Continuitatea DUMNEZEIASCĂ, în acea existenţă pură, în realitatea supremă a lui DUMNEZEU.

Procesele de suspendare, de oprire le găsim pretutindeni. În fiinţa noastră, ceea mai banală, încât aproape că trece neobservată, este oprirea între inspir şi expir. Această oprire poate să aibă loc fie pe plin, fie pe vid. Este însă dincolo de orice îndoială că fiecare fiinţă umană, ignorantă sau iniţiată, cu o conştiinţă extraordinar de elevată sau chiar cu totul inferioară, experimentează acest fenomen de oprire între inspir şi expir, care nu încetează decât atunci când părăseşte corpul fizic. În tratatul yoghin fundamental „YOGA SUTRA", Patanjali afirmă că YOGA este suprimarea sau suspendarea fluctuaţiilor principiului gânditor. Prin urmare, privind dintr-o perspectivă uşor diferită, înţelegem că procesul gândirii prezintă, întocmai ca orice alt fenomen din univers, aceste discontinuităţi care permit, dacă le conştientizăm şi le folosim ca pe nişte SUI GENERIS trambuline ale conştiinţei, revelarea în fiinţă a stării de VID CREATOR BEATIFIC şi atingerea iluminării spirituale.

DISCURSIV

Este un atribut al gândirii argumentative, care este riguros conformă cu schemele

valide de raţionament. Spre deosebire de cunoaşterea intuitivă, care sesizează în mod spontan şi cvasi-instantaneu soluţia problemei, direct din considerarea premiselor, gândirea discursivă parcurge din aproape în aproape toate operaţiile unui algoritm logic, respectând cu stricteţe derivarea prin raţionament corect din punct de vedere formal a concluziei ce rezultă din premise.

În mod normal, discursivitatea asigură o urmărire facilă şi o înţelegere adecvată din partea interlocutorului. Atunci când se produce, însă, o detaliere excesivă a etapelor secvenţei logice, aceasta face ca discursul să fie mai dificil de urmărit sau ca vorbitorul să ajungă mai greu la concluzii.

DUMNEZEU

Conceptul de DUMNEZEU nu poate fi înţeles decât în indivizibila Sa Unitate, şi aceasta dincolo de diversele modalităţi care pot servi reprezentării Sale, conform necesităţilor temporale ale Manifestării. Astfel, pluralul este un non-sens când este vorba de DUMNEZEU - chiar din punctul de vedere hindus, şi nu doar cel iudaic, creştin şi islamic, cum am avea tendinţa să ne imaginăm rapid - şi aceasta pentru că în esenţa sa cea mai intimă, substanţialmente am putea spune, DUMNEZEU nu este doar Unul, el este UNUL, Unicul fără al doilea.

Chiar dacă apare uneori în mod manifestat, sub unul din cele trei aspecte principale ale sale din tradiţia vedică: BRAHMA, VISHNU şi SHIVA (aspecte care, luate împreună, sunt cunoscute sub numele de TRIMURTI sau „tripla manifestare"), el nu-şi păstrează mai puţin natura sa primă indivizibilă, care rămâne mereu neschimbată, întrucât este o natură imuabilă şi eternă.

Cunoscută ca ISHVARA, cu alte cuvinte conform calificărilor sale distinctive, această aparentă individualizare sau mai exact „formalizare" nu-i afectează deloc Principiul, care rămâne dincolo de orice determinare. „Personalitatea Divină" – reprezentând efectiv o determinare, cu totul relativă fireşte, dar care caracterizează cu toate acestea „Principiul" care a îmbrăcat o anumită formă – nu trebuie să fie identificată cu autentica şi invizibila Esenţă a lui DUMNEZEU.

Prin urmare, „DUMNEZEU ca Persoană" (ISHVARA) ne permite sesizarea Sursei şi a Principiului Manifestării universale, dar El trebuie în mod imperativ gândit analogic şi apofatic (sau, altfel spus, prin intermediul negării oricărei limitări fenomenale) dacă dorim să înţelegem sau să ne apropiem de veritabila Sa natură. Deoarece Principiul prim, DUMNEZEU, este Universalul informal, cuprinzând în acelaşi timp nemanifestatul şi manifestatul, depăşind orice concept şi imagine şi aflându-se dincolo de dualitate, El este Cel Dintâi, Unul, „Supremul" (PARA-BRAHMA) fără al doilea, al cărui mod „Nesuprem" (APARA-BRAHMA, sau ISHVARA), nu se distinge de El decât în mod total iluzoriu, deoarece efectul nu este întru nimic cu adevărat şi esenţialmente diferit de cauză.

În infinitatea sa, DUMNEZEU este absolut inaccesibil, neafectat şi mereu necunoscut, deoarece el nu poate fi un obiect al cunoaşterii pentru un altul decât El Însuşi, aceasta explicându-se prin faptul că în afara Lui nimic nu deţine facultatea cunoaşterii; orice cunoaştere, chiar relativă, nefiind decât o participare la Cunoaşterea absolută şi supremă. Scrierile tradiţionale indiene Îl definesc chiar ca fiind „dincolo de ceea ce nu este cunoscut", deoarece numindu-L incognoscibil, dincolo de Unu, aceasta înseamnă că totala Sa Transcendenţă depăşeşte chiar şi afirmarea inaccesibilităţii sale absolute.

EGO

În contextele yoghine sau spirituale, AHAMKARA (egoul) desemnează principiul psihologic al individualizării, prin care o fiinţă se conştientizează parţial şi fals ca fiind o entitate individuală separată de celelalte fiinţe şi de întregul MACROCOSMOS. Această existenţă egotică (parţială, efemeră, limitată, dureroasă) este baza tuturor experienţelor umane (de tot felul) ale suferinţei (DUKKHA) şi tocmai din această cauză, egoul este considerat principala piedică pe calea spirituală, el barându-ne accesul la Sinele Nemuritor (ATMAN) şi la starea supremă de îndumnezeire. În rezolvarea acestei probleme pot fi distinse două demersuri spirituale fundamentale. Primul demers caută să elimine cât mai repede egoul împreună cu toate formele tipic umane (dar totuşi inferioare) ale exprimării limitatoare, individuale. Aici, scopul esenţial este de a realiza plenar şi cât mai des realitatea transcendentă, care este văzută ca fiind total separată de această lume efemeră şi inferioară. Aceasta implică urmărirea consecventă a unei interiorizări perfecte, însoţită de o retragere radicală din lume şi de renunţarea deplină de a mai participa la viaţa socială sau la orice formă de activitate realizată în comun cu altă fiinţă umană. Aceasta este ideea renunţării depline, care adeseori se poate dovedi profund periculoasă pentru echilibrul mental şi psihic în cazul celor NEPREGĂTIŢI, care SE PRIPESC PROSTEŞTE. Al doilea demers, care reprezintă o orientare superioară, înţeleaptă şi pe deplin integrată, urmăreşte, de asemenea, realizarea Sinelui Etern (ATMAN) prin transcenderea egoului, dar ceea ce este infinit armonios în această orientare este faptul că, în mod fundamental, ea nu neagă lumea. Argumentul esenţial şi plin de înţelepciune în această orientare este acela că, dacă există doar o singură Realitate, care prin MACROCOSMOS integrează TOTUL, această Realitate trebuie, fără îndoială, să includă în mod necesar şi această lume efemeră şi inferioară în care ne aflăm. Aceasta înseamnă că lumea efemeră şi inferioară în care ne aflăm şi, prin urmare, chiar personalitatea umană efemeră şi limitată, trebuie să fie văzută ca o manifestare necesară, ca o primă treaptă evolutivă, care este de asemenea validă, a acestei Realităţi Ultime. Prin urmare, transcenderea deplină a eului egotic, parţial şi efemer nu mai implică, în această viziune, negarea egoului pe care o întâlnim în primul caz. Mai mult decât atât, în cazul celei de-a doua orientări, personalitatea individuală de care ne-am detaşat (şi pe care acum o stăpânim perfect) este folosită drept instrument pentru acţiunea (înţeleaptă şi divin integrată) în lume, în timp ce ea este, simultan şi în mod continuu, transcensă prin acte de abandonare conştientă faţă de înţelepciunea perfectă a Sinelui Nemuritor (ATMAN). Acest ideal este cel mai bine exprimat şi pus în practică pe calea KARMA YOGA.

ELIBERAREA SUPREMĂ: vezi MOKSHA

ENEAGRAMA

Simbol esenţial atribuit tradiţiei sufite, revelat în Occident de către faimosul maestru spiritual Gurdjieff, eneagrama este în esenţă alcătuită dintr-un cerc, împărţit în 9 părţi egale prin intermediul a 9 puncte, numerotate de la 1 la 9. Punctele 3, 6 şi 9 sunt unite printr-un triunghi cu vârful în sus, celelalte puncte fiind unite printr-o linie frântă care urmează un traseu precis: 1->4->2->8->5->7->1.

Cercul este, totodată, un simbol fundamental al Vidului Creator – care conţine în el toate potenţialităţile Creaţiei – şi al Creaţiei însăşi, considerată ca o totalitate care este cuprinsă de această formă perfectă (cercul), dar această totalitate este privită acum (dacă o reprezentăm printr-un simplu cerc) mai curând ca o pură potenţialitate

a unității perfecte și nediferențiate.

Triunghiul cu vârfurile 3-6-9 reprezintă în mod simbolic triunghiul creator primordial, cu cele trei aspecte esențiale ale oricărui fenomen și ale oricărui lucru (sau, altfel spus, al întregii Manifestări): aspectul (+), aspectul (-) și aspectul neutru (0), constituind astfel o expresie sintetică, esențială a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 3, care guvernează, împreună cu LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7, totul în Creație. Nimic nu poate să existe fără aceste polarități esențiale, reprezentate pe cerc prin cele trei puncte care alcătuiesc vârfurile triunghiului creator fundamental. Acesta reprezintă deci, în mod simbolic, etapa originară, primară a oricărei unități a Creației, a oricărei ființe, a oricărui grup, a oricărui fenomen, etc., și chiar a întregului însuși.

În ce privește traseul 1->4->2->8->5->7->1, acesta corespunde întocmai sucesiunii de cifre din partea subunitară periodică a numărului ce se obține prin împărțirea lui 1 (simbol al Unității fundamentale) la 7 (simbol al celor 7 dimensiuni sau planuri subtile paralele ale Manifestării). Rezultatul acestei împărțiri cu conotații simbolice profunde este 1:7 = 0,(142857) = 0,142857142857142857..., adică zero (0) (simbol al Vidului și al Transcendenței), urmat de seria de 6 cifre care simbolizează devenirea, mai precis cele 6 dimensiuni ale devenirii (142857), care se repetă indefinit. Interpretând metafizic acest rezultat, putem spune că întreaga devenire (Creație) se autoreproduce armonic (se repetă) mereu pe sine la diferite ordine de mărime (întocmai ca în cazul fractalilor), această autoreproducere păstrând însă, întotdeauna un anumit motiv, o anumită schemă arhetipală fundamentală. Cele șase dimensiuni sau etape ale devenirii, reprezentate de cele 6 numere (unite prin traseul ocult care trimite la anumite conexiuni tainice, intime dintre etape) din perioada (142857), împreună numărul 0 care corespunde Transcendenței reprezintă, în mod sintetic și simbolic, LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 în Manifestare.

Eneagrama reprezintă, astfel, un model arhetipal, esențial al oricărui proces complet și desăvârșit și al oricărui fenomen, al oricărei ființe, al oricărei unități a Creației, care este guvernată prin acțiunea conjugată a LEGILOR OCULTE ALE NUMERELOR 3 și 7.

ENERGIA ÎNCEPUTULUI

În orice acțiune benefică pe care o întreprindem, un început minunat, pe care îl evocăm de fiecare dată după aceea, înseamnă deja, în parte, o reușită, restul depinzând de perseverența și energia cu care ne angajăm în ducerea la bun sfârșit a acelei acțiuni. În acest sens, un început chiar foarte mic, dar bun, poate să ne conducă la realizări extraordinare și foarte mari. Merită să ne amintim că și cei mai mari arbori, cum ar fi, spre exemplu, stejarii, s-au născut dintr-o sămânță mică. Aceia care își dau seama de importanța tainei începutului se conving, în felul acesta că pot să beneficieze de constante succese spirituale prin evocarea de fiecare dată a momentului magic al începutului. Ființa umană care a început deja foarte bine o anumită acțiune benefică, a realizat deja cu succes jumătate din activitatea pe care trebuie s-o ducă la bun sfârșit. Atunci când, după ce deja am ales, intenționăm să realizăm o anumită acțiune binefăcătoare, cel mai greu este până o începem așa cum trebuie. Tocmai de aceea, în folclor se spune că o acțiune bine începută este pe jumătate încheiată. Prin urmare, un bun început reprezintă jumătate din tot ceea ce urmează să facem în acea direcție. În cazul unui bun început, acțiunea care deja a pornit este deja pe jumătate realizată. Altfel spus, în cazul oricărei acțiuni binefăcătoare, începutul reprezintă 50% din respectiva acțiune pe care urmează s-o realizăm. Chiar și în cazul unei acțiuni bune, primul pas

este hotărâtor şi necesar să fie făcut, căci începutul are o mare importanţă. În cazul unui început bun, acţiunea care urmează este deja pe jumătate realizată.

Pentru a începe o acţiune binefăcătoare este necesar să manifestăm doar o intenţie fermă şi clară, care de asemenea trebuie să fie o intenţie benefică, iar după aceea succesul poate fi atins dacă suntem perseverenţi. Pentru a atinge un anumit ţel, trebuie mai întâi să începem bine ceea ce ne-am propus. Dacă ne complacem în inerţie şi nu începem, iar după aceea nu acţionăm, nu se va produce nici o transformare şi totul va fi pentru noi ca înainte.

Spre exemplu, acela care vrea să producă o flacără mare şi puternică poate să înceapă chiar şi prin a da foc la câteva paie. Nimic binefăcător nu poate să înceapă pentru noi vreodată dacă, în prealabil, nu ne hotărâm şi nu manifestăm o intenţie fermă şi clară. Spre exemplu, pentru ca să ajungi undeva, într-un loc anume, trebuie mai întâi să începi şi tocmai de aceea este necesar să faci primul pas. Chiar şi atunci când începem încetişor, un asemenea început are valoare dacă este bun, iar după aceea trebuie să continuăm cu entuziasm şi să fim perseverenţi până când vom atinge succesul deplin.

În cazul oricărei acţiuni bune sau chiar extraordinare cum ar fi anumite acţiuni spirituale, este înainte de toate fundamental să avem curajul de a începe. Orice idee bună sau chiar genială care nu este urmată de manifestarea unei intenţii clare şi ferme, este şi rămâne pentru noi doar o vagă reverie. Feştila unei candele nu va ajunge să fumege şi să facă să apară lumina, dacă ea nu a fost mai întâi aprinsă. Fiinţa umană care vrea cu adevărat să mute un munte este aceea care începe să deplaseze câteva pietre, care se află la baza muntelui respectiv. Este semnificativ că fiecare dintre noi suntem, aproape întotdeauna, tot atât de fericiţi sau tot atât de nefericiţi pe cât ne credem, datorită convingerilor noastre ferme, pe care am început la un moment dat să le avem şi să le manifestăm. Apoi, după ce am început şi ne-am obişnuit să facem aceasta, constatăm cu toţii că exact aceea ce gândim cu putere, aceea suntem de fapt, pentru că în final aceea devenim.

Începuturile binefăcătoare, chiar dacă nouă ne apar mici datorită ignoranţei noastre, pot totuşi să provoace efecte extraordinar de mari şi care pot să dureze la nesfârşit dacă ne raportăm de fiecare dată aşa cum se cuvine la ele. Începutul înţelepciunii este sfârşitul prostiei şi al nebuniei. Tocmai de aceea cei înţelepţi spun că, citez: „orice început conţine în el un potenţial sfârşit şi orice sfârşit conţine în el un potenţial început", am încheiat citatul. În orice situaţie care apare în existenţa noastră, tot ceea ce urmează depinde numai de alegerea noastră. În lumina acestei revelaţii ne putem da seama cu uşurinţă de importanţa alegerilor noastre şi de valoarea nebănuită a intenţiilor binefăcătoare, clare şi ferme pe care le manifestăm în anumite momente.

În lumina acestei revelaţii putem, de asemenea să înţelegem că, în realitate, amorul cu continenţă şi cu transfigurare perfect realizat, este o trăire intensă şi profundă a unei stări de început în cadrul căreia cei doi iubiţi se menţin şi experimentează mereu şi mereu starea magică, inefabilă şi copleşitoare a unui constant şi etern început fără de sfârşit. În cazul fuziunilor amoroase intense şi profunde în care există iubire reciprocă şi transfigurare, cei doi iubiţi care practică foarte bine continenţa sexuală, descoperă şi totodată aprofundează, magia inefabilă şi copleşitoare a începutului fără de sfârşit. Ei descoperă această misterioasă stare paradisiacă în cadrul relaţiei lor paradisiace şi dacă sunt suficient de intuitivi şi inteligenţi, le va fi cu uşurinţă posibil să combine într-un tot euforic raportarea simultană şi constantă atât la momentul primordial al începutului relaţiei lor cât şi la aprofundarea vie şi frenetică a stării de etern început

fără de sfârşit ce este experimentată în cadrul jocurilor lor amoroase. Cuplurile care vor pune adeseori în practică această idee forţă vor descoperi cu uşurinţă ce transformări uriaşe generează în universul lor lăuntric gramul necesar de practică.

Fiecare nou început spiritual este magic, este misterios, este inefabil. El conţine atunci şi acolo, pentru totdeauna, aceleaşi fructe fermecătoare care ne dezvăluie de fiecare dată nuanţe noi pe care numai cei iniţiaţi sunt capabili să le înţeleagă, raportându-se, de fiecare dată, atunci când este cazul, la realitatea tainică ce se află închisă pentru totdeauna în MICROCOSMOSUL fiinţei lor. Evocarea mereu şi mereu al momentului magic al unui nou început spiritual, ne permite să realizăm o eternă reîntoarcere la acel moment unic şi irepetabil care ni s-a dezvăluit atunci. Această constantă reîntoarcere la începutul momentului spiritual face cu putinţă o neîncetată aprofundare, care ne îmbogăţeşte şi ne înalţă către nişte culmi spirituale sublime. Momentul magic, inefabil, al fiecărui început spiritual, atunci când este invocat, face să apară în universul nostru lăuntric o eternă stare de reîntoarcere la ceva tainic, edenic şi misterios. Această experienţă ni se revelează ca o posibilă stare de revenire la o misterioasă origine ce poate fi trăită de fiecare dată de cel iniţiat ca o integrare a Manifestării în Principiul divin care i-a dat naştere.

Începutul unei acţiuni rele, care este totodată inspirată de mânie, este aproape întotdeauna o nebunie, iar sfârşitul ei atrage după sine regretul. Un bun început, la care ne raportăm mereu şi mereu printr-o excelentă invocare, înseamnă că ne-am asigurat jumătatea reuşitei oricărei acţiuni bune pe care o realizăm. Să luăm aminte! Un divin început, la care ne raportăm mereu şi mereu şi pe care îl invocăm, face să apară din nou o divină desfăşurare ulterioară. Un bun început reprezintă deja jumătatea cea bună a oricărei acţiuni pe care urmează să o realizăm.

Atunci când ne menţinem cu tenacitate într-un nesfârşit început, care este extraordinar, care este minunat, evităm în felul acesta sfârşitul, iar încântarea şi uimirea noastră continuă să rămână nealterate. Atunci când, printr-o adecvată evocare, ne aducem de fiecare dată aminte de starea mirifică a începutului, continuăm să bucurăm intens şi profund de tot ceea ce urmează după aceea şi toate acţiunile noastre care sunt în legătură cu acel tainic început îşi păstrează nealterată prospeţimea şi vraja misterioasă şi ni se înfăţişează întocmai ca un izvor al tinereţii veşnice. Se poate afirma, într-un mod ferm şi categoric, că în realitate, un minunat început nu reprezintă numai jumătatea cea bună a oricărei acţiuni, căci invocarea mereu şi mereu după aceea a momentului magic al acelui început are o mare înrâurire asupra desfăşurării ulterioare a respectivei acţiuni. Tocmai în aceasta constă secretul fundamental al unei raportări rodnice la momentul plin de mister al începutului, care se realizează prin invocare mereu şi mereu, generând în universul nostru lăuntric efecte benefice extraordinare. Pentru cel înţelept, desfăşurarea ulterioară a anumitor acţiuni se află într-o strânsă legătură cu invocarea constantă în universul nostru lăuntric a momentului magic, inefabil, al acelui început care a precedat toate celelalte începuturi, ce sunt nimic altceva decât o constantă repetare a acelui unic început, care pentru noi este şi rămâne primordial. Raportarea constantă, prin invocare în universul nostru lăuntric a momentului fascinant şi misterios al începutului, face ca viaţa noastră să devină din ce în ce mai armonioasă.

Cel înţelept îşi duce întotdeauna cu sine comorile inestimabile ale momentelor fascinante, misterioase, ale tuturor începuturilor minunate pe care le-a trăit. Invocarea în universul nostru lăuntric a momentului magic, inefabil al fiecărui nou început spiritual face să apară în fiinţă o SUI GENERIS stare de reîntoarcere, care poate fi

considerată o perpetuă reîntoarcere, care este, de fapt, repetarea unui străvechi proces tainic. Eterna reîntoarcere la origine sau în centru este ceva comun în demersurile spirituale şi în riturile tradiţionale străvechi, care au un sens cosmic. Atunci când este privită dintr-un punct de vedere superior, întreaga noastră viaţa ne apare ca fiind o eternă reîntoarcere.

ENERGIE

Acest termen (energie) provine din cuvântul *energeia* care, în limba greacă, înseamnă „forţă manifestată într-o acţiune". El este de asemenea apropiat de verbul *energein* care, în limba greacă, înseamnă „a acţiona", „a produce" şi de cuvântul compus grecesc *energon* care se traduce prin „în acţiune", „în activitate".

Privită din punct de vedere fizic, energia este o manifestare a capacităţii de a genera anumite modificări. În secolul al XIX-lea, conceptul de energie a devenit central în fizică, fiind privit mai ales din punctul de vedere al cantităţii de forţă specifică ce este în mod strict conservată în feluritele procese care fac să intervină în mod simultan efecte gravitaţionale, elastice, cinetice, electrice, magnetice şi termice. Dincolo de accepţia sa strictă, acest termen (energie) este folosit şi în psihologie şi chiar în fiziologie într-o mulţime de sensuri care uneori sunt analogice sau metaforice. De exemplu, se vorbeşte uneori despre energia specifică a nervilor pentru a indica în felul acesta faptul că fiecare nerv suscită o senzaţie printr-o modalitate care îi este proprie.

Atât în MICRCOSMOSUL fiinţei umane, cât şi în întregul MACROCOSMOS, aproape totul este energie. Energia se află de asemenea la baza atomilor şi a moleculelor. Acestea se află într-o permanentă stare de vibraţie, mai mult sau mai puţin intensă. În universul material, moleculele au o frecvenţă de vibraţie foarte redusă, iar diferitele forme ale manifestării vibrează fiecare cu o frecvenţă constantă, sub influenţa feluritelor energii care le menţin în felul acesta aşa cum sunt. Aceasta este ceea ce le dă corpurilor terestre o aparenţă de soliditate. Cu cât frecvenţa respectivă de vibraţie este mai redusă, cu atât este mai dens corpul respectiv: scaunul pe care ne aşezăm, stiloul pe care îl ţinem în mână, casa în care locuim şi, bineînţeles, trupul nostru fizic – toate acestea implică felurite forme de energie care, clipă de clipă, acţionează în cadrul unor procese de rezonanţă. În schimb, se poate spune că în universul astral şi în universul cauzal creşte foarte mult frecvenţa de vibraţie care caracterizează manifestările distincte ce au loc în fiecare dintre aceste universuri.

În cazul activităţii mentale, după cum ştim cu toţii, aceasta necesită, ca orice altă activitate, utilizarea prin intermediul anumitor procese specifice de rezonanţă a unei anumite cantităţi de energie subtilă specifică pe care fiecare fiinţă umană o ia prin intermediul disponibilităţilor sale, disponibilităţi care diferă de la o fiinţă umană la alta, fiind mai mult sau mai puţin trezite. Puţini ştiu că, spre exemplu, inteligenţa unei fiinţe umane depinde într-o mare măsură de cantitatea de energie mentală de care ea dispune.

În concluzie, se poate spune că energia este expresia forţei care produce o anumită acţiune sau, altfel spus, ea (energia) evidenţiază o anumită forţă ce este în acţiune. Energia constituie una dintre cele trei componente de bază ale manifestării, celelalte două fiind materia şi informaţia; acestora li se adaugă rezonanţa, care este un aspect universal.

Privită din punct de vedere psihologic, energia indică atât existenţa unei capacităţi de a face efort, cât şi existenţa voinţei necesare pentru a fi folosită întreaga forţă de care fiinţa umană dispune, prin declanşarea unor procese specifice de rezonanţă

între MICRCOSMOSUL fiinţei sale şi MACROCOSMOS. Privită din punct de vedere fizic, energia evidenţiază aptitudinea de a efectua o anumită acţiune sau un lucru mecanic.

La ora actuală se ştie că există un mare număr de forme de energie; unele dintre acestea evidenţiază felurite procese de rezonanţă cu anumite sfere gigantice de forţă care există în MACROCOSMOS. Contactul cu anumite energii mai mult sau mai puţin subtile care există în manifestare poate fi evidenţiat prin experienţă directă în MICRCOSMOSUL fiinţei umane folosind anumite metode tradiţionale specifice. Amintim câteva dintre nenumăratele forme de energie: calorică, mecanică, electrică, electromagnetică, vitală, psihică, sexuală, afectivă, mentală, spirituală, volitivă, atomică, nucleară, liberă, divină... Principiul echivalenţei, principiul transmutaţiei biologice (la temperatura corpului viu) şi principiul sublimării energiilor care sunt specifice sferei viului permit să se treacă de la una dintre aceste forme de energie la o alta. Energia cinetică (a unui corp în mişcare), denumită şi energie dinamică, şi energia potenţială (a unui corp aflat în repaus şi care este atunci situat într-un câmp de forţe) sunt cele două forme de energie mecanică. În cazul unui sistem închis, suma lor (care este atunci considerată energie totală) este constantă.

În timp ce fizica clasică consideră energia ca fiind un atribut ai masei, fizica relativistă a lui Einstein evidenţiază echivalenţa masei şi a energiei. Echivalenţa energiei şi a masei a fost stabilită de Einstein în anul 1905 în cadrul teoriei relativităţii restrânse. Practicanţii sistemului HATHA YOGA evidenţiază, în felul lor, prin experienţă directă, transformarea masei în energie atunci când practică în mod sistematic amorul cu continenţă şi reuşesc să separe prin utilizarea anumitor tehnici specifice orgasmul de ejaculare, transformând – bărbaţii sperma şi femeile secreţiile sexuale caracteristice – astfel materia (sau, altfel spus, potenţialul creator al fiinţei lor) în energie. Ulterior, această energie uriaşă care rezultă astfel va putea fi transformată în alte forme de energie utilă şi profund binefăcătoare, prin intermediul proceselor adecvate de sublimare a energiei, îmbogăţind în felul acesta aura bioenergetică a fiinţei umane în funcţie de nivelul ori stratul spre care ea este după aceea dirijată pentru a se acumula.

Privită din punct de vedere biologic, energia evidenţiază puterea cea tainică a vieţii, forţa cea vie a organismului. De aici rezultă ideile de flux, de curent subtil al energiei, care sunt evidenţiate cu uşurinţă în cadrul practicii perseverente a sistemului HATHA YOGA prin anumite fenomene care apar.

Privită din punct de vedere psihologic şi moral, energia evidenţiază o mare vigoare în acţiune şi în exprimare, precum şi o considerabilă tărie de caracter.

Privită din punct de vedere esoteric, metafizic, energia evidenţiază forţa sau puterea universală feminină a lui DUMNEZEU care, în tradiţia orientală, este cunoscută sub numele de SHAKTI (în limba sanscrită). Privită întotdeauna ca o energie tainică, SHAKTI este FORŢA CEA MISTERIOASĂ A NATURII PRIMORDIALE (PRAKRITI). PRAKRITI este MATERIA sau SUBSTANŢA originară din care este făcut întregul MACROCOSMOS. Structura sa se organizează în jurul celor trei GUNA-e care sunt: TAMAS, RAJAS şi SATTVA.

Cele 10 Mari Puteri Cosmice sunt în realitate cele 10 SHAKTI-uri Fundamentale ale lui DUMNEZEU prin intermediul cărora este manifestat şi menţinut întregul MACROCOSMOS. În ipostaza de personificare a energiei creatoare–manifestatoare, SHAKTI încarnează forţa misterioasă a lui BRAHMAN, aspectul cel dinamic al lui DUMNEZEU, puterea feminină care îi permite să creeze totul, să conserve totul sau să facă să dispară totul. Înţelepţii Orientului afirmă că graţia lui SHAKTI este indispensabilă

pentru a putea înţelege dimensiunea transcendentală a lui DUMNEZEU.

Prin adorarea frenetică a lui SHAKTI este astfel venerată forţa feminină tainică ce face să devină posibilă viaţa şi care păstrează în armonie întregul univers. SHAKTI este energia creatoare feminină fundamentală care îşi găseşte reflectarea sa tainică în manifestarea efervescentă a energiei sexuale creatoare - fuziune euforică a opuşilor masculin (+)/feminin (-) şi izvor al vieţii.

Conceptul de SHAKTI – FORŢĂ FEMININĂ A NATURII – urmăreşte să explice modul în care unica REALITATE (DUMNEZEU) care este nediferenţiată şi singulară poate să manifeste MACROCOSMOSUL cel multidimensional cu toate formele sale infinite. DUMNEZEU, care este principiul static transcendent (care uneori este personificat ca fiind SHIVA) este în sine însuşi incapabil să manifeste creaţia. Un străvechi aforism al înţelepciunii orientale spune: „SHIVA fără SHAKTI este SHAVA (un cadavru inert, paralizat şi neputincios)".

În tradiţia orientală secretă se spune că DUMNEZEU sau ABSOLUTUL este SHAKTIMAN sau, altfel spus, el este „DEŢINĂTORUL PUTERII". El (DUMNEZEU) deţine un număr infinit de SHAKTI-uri. Cel mai frecvent sunt diferenţiate trei tipuri de SHAKTI-uri sau ENERGII FEMININE TAINICE; acestea sunt: 1) KRIYA SHAKTI sau PUTEREA CEA TAINICĂ A ACŢIUNII; 2) ICCHA SHAKTI sau PUTEREA CEA TAINICĂ A VOINŢEI ORI A INTENŢIEI a cărei esenţă se spune că este uimirea; 3) JNANA SHAKTI sau PUTEREA CEA TAINICĂ A CUNOAŞTERII.

Alte SHAKTI-uri sau ENERGII FEMININE care figurează adeseori în tradiţia orientală secretă sunt: CIT SHAKTI sau PUTEREA CEA TAINICĂ A CONŞTIINŢEI; ANANDA SHAKTI sau PUTEREA CEA TAINICĂ A BEATITUDINII; NIJA SHAKTI sau PUTEREA CEA TAINICĂ ÎNNĂSCUTĂ (CONGENITALĂ); PARA SHAKTI sau PUTEREA CEA TAINICĂ SUPREMĂ (care se trezeşte în mod gradat în fiinţă în urma iniţierii în PARABIJA); APARA SHAKTI sau PUTEREA CEA TAINICĂ INFERIOARĂ; SUKSHMA SHAKTI sau PUTEREA CEA TAINICĂ SUBTILĂ; KUNDALINI SHAKTI sau PUTEREA CEA TAINICĂ A ŞARPELUI INTERIOR; SPHURATTA SHAKTI sau PUTEREA CEA TAINICĂ A MANIFESTĂRII; KALA SHAKTI sau PUTEREA CEA TAINICĂ A EXTAZULUI REGENERATOR care se trezeşte în femeile care îşi îngurgitează într-o stare de frenezie amoroasă plină de transfigurare KALA-urile care se materializează în YONI atunci când ele fac amor cu continenţă şi trăiesc stări erotice extraordinar de intense. Această trezire va apărea şi în bărbatul cu care ea face atunci dragoste dacă acesta va proceda, plin de adoraţie, la fel cum procedează iubita sa.

Toate aceste SHAKTI-uri sau PUTERI FEMININE TAINICE, care sunt fără încetare plenar active în întregul MACROCOSMOS, există în stare latentă (sau, altfel spus, în stare potenţială) întocmai ca nişte seminţe de arbori care deocamdată nu au încolţit (însă ele pot încolţi oricând dacă le sunt oferite condiţii adecvate) în MICROCOSMOSUL fiinţei umane. Atunci când aceste SHAKTI-uri sau PUTERI FEMININE TAINICE se trezesc pe deplin în MICROCOSMOSUL fiinţei umane, ele declanşează transformări interioare profunde şi ireversibile. Privite din acest punct de vedere, toate aceste SHAKTI-uri sau PUTERI FEMININE TAINICE pot fi puse în legătură, în MICROCOSMOSUL fiinţei umane, cu feluritele trepte ale procesului psihocosmic al evoluţiei spirituale.

În tratatul secret „LAGHU YOGA VASISHTHA" se arată că TOATE SHAKTI-urile sau PUTERILE FEMININE TAINICE care există în întregul MACROCOSMOS, fiind fără încetare plenar active, se află totodată şi în MICROCOSMOSUL fiecărei fiinţe umane, dar în stare latentă. Toate aceste SHAKTI-uri se trezesc mult mai uşor şi într-un mod foarte plăcut în cazul femeilor care deja au atins plenar starea de SHAKTI, mai ales atunci când, fiind pline de transfigurare, ele practică foarte bine continenţa amoroasă,

fiind astfel mai mereu într-o stare frenetică sublimă. Semnul principal care indică, fără îndoială, că ele au atins pragul de eficienţă de la care aceste treziri ale acestor SHAKTI-uri sau PUTERI FEMININE TAINICE se realizează cu o uşurinţă uluitoare este suspendarea completă a ciclului menstrual datorită transmutării integrale a potenţialului sexual în energie. În acelaşi tratat secret se arată că fiecare dintre aceste SHAKTI-uri, care se află în stare latentă în MICROCOSMOSUL fiecărei fiinţe umane, prezintă totodată nişte puncte focar de corespondenţă la nivelul trupului: pe piele, pe limbă, în YONI, pe LINGAM, pe ureche, pe cerul gurii, pe iris, pe palme, pe tălpile picioarelor, pe degetele de la mâini şi de la picioare, pe pielea capului, pe zonele erogene, pe corzile vocale, în fosele nazale, în zona uretrei la femeie, în PUNCTUL G la femeie, în labii, în zona deschizăturii colului, la subsuori, pe zonele exterioare ale vertebrelor. Unele dintre punctele bioenergetice care sunt cunoscute în acupunctură corespund acestor puncte focar tainice prin intermediul cărora putem trezi în mod gradat aceste SHAKTI-uri sau PUTERI FEMININE TAINICE atât în MICROCOSMOSUL fiinţei noastre, cât şi la nivelul trupului. Presopunctura şi masajul pot să producă importante transformări interioare care au loc prin trezirea gradată a acestor SHAKTI-uri sau PUTERI FEMININE TAINICE mai ales dacă cel (sau cea) asupra căruia (căreia) se acţionează este foarte atent(ă) la toate energizările care se declanşează atât imediat, cât şi în intervalul de 24 de ore care urmează după momentul în care are loc şedinţa de masaj sau de presopunctură. Un rol foarte important în trezirea acestor SHAKTI-uri îl are de asemenea amorul cu continenţă şi transfigurare.

Un aspect mai puţin cunoscut este acela că aceste SHAKTI-uri sau PUTERI FEMININE TAINICE pot fi trezite şi prin îngurgitarea atentă şi sistematică, având o stare transfiguratoare profundă, a anumitor plante, flori, petale de flori, frunze, rădăcini, seminţe, frunze şi flori ale anumitor arbori – transformate în pulbere fină – care sunt cunoscute în cadrul tradiţiei secrete a înţelepciunii milenare. Toate aceste SHAKTI-uri sau PUTERI FEMININE TAINICE care sunt fără încetare active în cadrul întregului MACROCOSMOS în care fiecare dintre noi existăm sunt de fapt nişte realităţi care îşi au originea în sferele uriaşe de forţă nesfârşită care există în cadrul MACROCOSMOSULui. Totodată ele prezintă unele puncte de corespondenţă în MICROCOSMOSUL fiinţei noastre unde pot fi descoperite ca fiind nişte realităţi psihologice şi chiar trupeşti. Ele pot fi experimentate prin experienţă directă în universul fiinţei noastre şi pot fi descoperite ca fiind nişte REALITĂŢI DISTINCTE numai atunci când sunt trezite suficient de mult în noi. Este esenţial să reţinem că toate aceste SHAKTI-uri sau PUTERI FEMININE TAINICE sunt (fiecare în felul ei) responsabile nu numai pentru procesul neîncetat al creaţiei care se desfăşoară în întregul MACROCOSMOS, ci totodată şi pentru toate transformările sau distrugerile necesare care au loc atât în MACROCOSMOS, cât şi în MICROCOSMOSUL fiinţei umane. Aceste SHAKTI-uri sau PUTERI FEMININE TAINICE sunt fără încetare energiile misterioase care acţionează prin declanşarea proceselor de rezonanţă atât în cadrul MACROCOSMOSULui, cât şi în cadrul MICROCOSMOSULui fiinţei umane atunci când sunt trezite. Totodată ele sunt în permanenţă active atât în spatele existenţei cosmice, cât şi în interiorul MICROCOSMOSULui fiinţei umane, oferind susţinere în ceea ce priveşte atingerea stării de eliberare spirituală. Printre toate aceste SHAKTI-uri una dintre cele mai cunoscute pentru aceia care practică HATHA YOGA este KUNDALINI SHAKTI.

ETERNITATE

Ceea ce este cu adevărat Divin şi există în afara timpului (atemporalitatea); concept diferit de acela de nemurire, care înseamnă supravieţuire fără limite în timp.

Stările de deosebită elevare spirituală, care ne înalţă pe culmile fericirii extatice a conştiinţei cosmice sunt tangente cu sentimentul Eternităţii. Acest sentiment al Eternităţii apare şi ca o stare de supremă satisfacţie atunci când trăim total în prezent; clipa prezentă este imaginea mobilă a Eternităţii, iar trăirea simultană, cu profunzime şi autenticitate, a clipei, însoţită de extragerea semnificaţiilor ei esenţiale înseamnă, de fapt, transcenderea acesteia prin înălţarea în sfera sublimă a viziunii şi a trăirii autentic spirituale.

În concepţia comună, Eternitatea reprezintă o perioadă de timp ce pare să dureze la nesfârşit. Eternitatea este însă cu totul altceva. Ea nu este doar o extindere nesfârşită a timpului, ci se situează, de fapt, în afara timpului. Toma D'Aquino recunoştea şi el această distincţie atunci când scria că: „DUMNEZEU este etern, în timp ce infernul este indefinit ca durată". Eternitatea este contrapartea din lumea spirituală a timpului din lumea fenomenală. Timpul este umbra proiectată de Eternitate pe peretele peşterii din binecunoscuta alegorie filosofică a lui Platon. Acesta descria timpul ca fiind o „imagine mişcătoare a Eternităţii".

Poeţii privesc timpul ca pe un fluviu aflat mereu în mişcare, dar yoghinii şi înţelepţii îl văd ca fiind o parte integrantă (generând realitatea relativă) din MAYA (iluzia cosmică). Realitatea absolută este Eternitatea saù ceea ce apare „atunci când nu mai există timp" *(Apocalipsa 10,6)*.

În momentele de extaz sau în cazul experienţelor de vârf, apare aproape întotdeauna o senzaţie de ieşire din timp. Această „evadare" temporară din condiţionările limitatoare ale timpului sugerează că un anumit gen de eternitate, acel „etern prezent" există şi ne este accesibil în anumite stări sublime (speciale) de conştiinţă. În viziunea spirituală yoghină, energia timpului este mai mult decât un aspect al modului în care conştiinţa noastră ne organizează experienţele: timpul este o energie care, în funcţie de rezonanţa sa în conştiinţa noastră, poate fi trăită intens sau lent. Modificarea nivelului nostru predominant de conştiinţă (rezonanţă) poate să modifice perceperea energiei timpului, făcând-o să se topească împreună cu restul spaţiului tridimensional. Celebrul matematician rus P.D. Uspensky, unul dintre principalii discipoli ai marelui iniţiat Gurdjieff, a elaborat, pe baza învăţăturilor spirituale primite de la Gurdjieff, un model al Universului cu şase dimensiuni: timpul este a patra dimensiune a Universului, Eternitatea sau „eternul prezent" a cincea, iar a şasea dimensiune reprezintă „actualizarea tuturor celorlalte posibilităţi conţinute în clipa trecută, dar care nu au fost actualizate în timp" (timpul manifestând o singură asemenea succesiune de evenimente, din gama nedefinită de posibilităţi). Fiecare dimensiune reprezintă (în mod relativ) infinitatea, faţă de dimensiunile sau nivelurile inferioare ei, deoarece este imposibil ca ea să fie măsurată sau determinată în planurile sau nivelurile inferioare ei.

La modul obişnuit, noi nu experimentăm energia timpului (a patra dimensiune a Universului) la fel ca pe celelalte trei dimensiuni ale spaţiului. Putem, de exemplu, să ne rotim în jurul unui obiect tridimensional şi să-l privim din toate părţile, dar în timp suntem constrânşi să ne deplasăm în linie dreaptă. Prin urmare, noi suntem fiinţe mono-dimensionale în raport cu energia timpului, chiar şi aprecierea celei de-a patra dimensiuni (energia timpului) pe care o avem se dezvoltă şi se nuanţează odată cu trecerea (consumarea) energiei timpului (o dată cu vârsta). Însă atunci când, în anumite stări elevate de conştiinţă, nu mai suntem aproape deloc încătuşaţi de materie şi de simţuri, putem avea o viziune cu totul nouă asupra celor patru dimensiuni ale continuumului spaţio-temporal, ca şi cum am intra într-o nouă lume, în care trebuie

să învăţăm să ne mişcăm, întocmai ca un bebeluş care se adaptează gradat, prin învăţare, cu lumea tridimensională. Această viziune nouă poate explica foarte bine o mare gamă de fenomene paranormale, cum ar fi clarviziunea, premoniţia, claraudiţia, etc. Însă aprecierea adevăratei naturi a celei de-a cincea dimensiuni, eternitatea, apare şi mai lent, pe măsura evoluţiei concepţiei şi trăirii noastre lăuntrice referitoare la energia timpului.

Doar intrând conştient în cea de-a şasea dimensiune putem înţelege cea de-a cincea dimensiune, Eternitatea, acest fapt fiind posibil numai atunci când sufletul eliberat transcende definitiv roata sau ciclul obligatoriu al reîncarnărilor. Acest ciclu este reprezentat grafic prin miticul şarpe Uroboros, cel care îşi înghite coada, aceasta semnificând, în realitate, faptul că „începutul este identic cu sfârşitul", că ciclurile se urmează unul pe celălalt în mod indefinit. În vreme ce circumferinţa cercului reprezentat de şarpe simbolizează ciclicitatea, centrul cercului semnifică în mod analogic, prin nemişcarea sa, Eternitatea.

EVOLUŢIE

Semnifică procesul dezvoltării armonioase a formelor în etape succesive. Multe tradiţii spirituale postulează o serie ierarhică de etape de dezvoltare în Natură. În hinduism, de pildă, reprezentative în acest sens sunt şcolile SAMKHYA şi YOGA, care au conceput şi explicat modele complexe de evoluţie sub forma „desfăşurării" gradate a mai multor „categorii" sau „principii manifestatoare" (TATTVA) ale universului vizibil şi invizibil, manifestat sau nemanifestat. Scopul unor astfel de prezentări nu este, totuşi, acela de a oferi o anumită teorie cosmologică asupra Creaţiei în ansamblu, ci acela de a clarifica aspirantului la spiritualitate modalitatea involuţiei Conştiinţei Supreme în procesul manifestării.

Atât YOGA, cât şi SAMKHYA au în vedere doctrina numită SHAT KARYA VADA, care afirmă că efectul (KARYA) este preexistent (SAT) în cauza care îl generează. Ideea principală care rezultă de aici este aceea că toate categoriile de manifestare (TATTVA) sunt prezente şi incluse în mod potenţial în categoriile anterioare lor, din care mai apoi ele vor izvorî în Manifestare. Astfel, se spune că din unica sursă transcendentă (PRANIDHANA) a Naturii emană categoriile numite BUDDHI sau MAHAT, care constituie câmpurile de forţă unificate prefizic şi, respectiv, premental, din care mai apoi se vor delimita categoriile de maifestare fizică şi mentală. Un exemplu elocvent pentru a ilustra modalitatea de evoluţie a categoriilor de manifestare din una în alta este cel al unui vas (efectul) care a fost prelucrat din lut (cauza). În aceeaşi idee putem să ne gândim la o sculptură din marmură care preexistă într-un bloc de marmură şi căreia artistul îi va da ulterior o formă precisă, în conformitate cu propria lui viziune şi îndemânare.

În tradiţia filosofiei ADVAITA VEDANTA, care a adaptat multe elemente din şcoala SAMKHYA privitoare la acest proces cosmogonic, dar care totuşi neagă condiţia ultimă a lumii alcătuite din forme multiple, transformările şi de asemenea trecerile de la o categorie (TATTVA) la alta a manifestării, toate acestea sunt considerate iluzorii şi efemere. În conformitate cu această tradiţie, ele sunt considerate a fi produsul direct al agentului hipnotic universal, care este ignoranţa (AVIDYA). Tocmai din această cauză, aproape toate învăţăturile şi teoriile care privesc acest aspect sunt cunoscute sub numele de „manifestări fantomatice" sau VIVARTA. Prin contrast, şcolile SAMKHYA şi YOGA subscriu unei filosofii realiste, poziţia lor fiind denumită PARINAMA VADA sau „doctrina manifestării reale".

EXISTENȚĂ

Tot ceea ce există, lumea, MACROCOSMOSUL sau universul manifestat, în ansamblul lui. În filosofia YOGA, termenul Existență este luat în sensul de existență absolută, eternă și invariabilă, spre deosebire de existența concretă, sensibilă, care este considerată ca fiind doar manifestarea superficială și parțială a celei dintâi. Astfel, existența a fost adeseori definită în YOGA prin delimitarea conținutului de formă, a esenței de fenomen (aparență), a universalului de singular și particular, etc. Existența divină, absolută este aproape inaccesibilă cunoașterii umane obișnuite, limitate; ea este o realitate de ordinul transcendenței. Pe de altă parte, existența sensibilă reprezintă totalitatea unitară de domenii distincte ale manifestării (planuri paralele, sfere de forță care au fiecare frecvențe specifice de vibrație), aflate într-o continuă mișcare și devenire. Privind din acest punct de vedere, ființa umană este și ea un asemenea domeniu de existență sensibilă. Existența, în sensul de existență absolută, este substratul ultim sau fundamentul tuturor lucrurilor, ființelor, formelor și fenomenelor sensibile.

FALUS - vezi LINGAM.

FENOMEN

Sub denumirea generică de fenomen sunt înglobate diversele manifestări care prezintă un caracter particular, sau care sunt susceptibile să fie considerate ca atare, și care oferă un domeniu larg pentru studiu sau experiență ca urmare a originalității proprii realităților în cauză.

În mediile neo-mistice, ocultiste și spiritiste, fenomenele erau considerate drept criterii de adevăr, însă din punctul de vedere al metafizicii autentice, acestui tip de fapte nu trebuie să i se acorde, ca regulă generală, decât puțină importanță. Într-adevăr, s-ar părea că manifestările care țin de domeniul straniului sau inexplicabilului, formează un gen de materie primă căreia anumite persoane îi acordă o valoare mult prea exagerată, ca urmare a marii puteri de impresie a acestor manifestări și a solicitării exersate de ele asupra fragilei imaginații a ființelor în cauză. Iar ca o consecință a dezvoltării „spectaculosului" în societatea contemporană, ce trăiește sub dictatura imaginii, am putea chiar să subliniem că această apetență pentru ceea ce poate fi perceput prin simțuri nu a făcut decât să crească și mai mult. Astfel, credulității naive i se alătură interpretările cele mai fanteziste, realizând astfel în majoritatea timpului o conexiune foarte îndoielnică între slăbiciunile inerente spiritului uman, conexiune folosită pentru stabilirea unei „credințe", de un nivel relativ rudimentar, în realitatea supranaturalului.

Atunci când ne găsim în prezența unor mărturii sau a unor realități fenomenale este important ca în prealabil să distingem bine natura proprie a fenomenelor, identificându-le pe cele care aparțin domeniului fizic și pe cele care trebuie să fie raportate la domeniul psihic. Aceasta cu atât mai mult cu cât există o tendință marcată – atât la cei care sunt expuși unor astfel de manifestări surprinzătoare, cât și la savanți – de a atribui acestor două tipuri de realitate fenomenală o importanță care depășește specificul lor obișnuit. Primul aspect pe care trebuie să îl ținem minte este acela că nici un fenomen, ca atare, de orice ordin ar fi el, nu este purtător al unui caracter transcendent și nici nu are un astfel de caracter. Cauza și numai ea este cea

care deţine atributul transcendenţei. De exemplu, au fost uneori semnalate fenomene identice atât la unii sfinţi, cât şi la unii vrăjitori, or este foarte evident că doar în cazul sfinţilor putem atribui acestor fenomene un caracter „miraculos" şi propriu-zis „supranatural". În al doilea caz se poate spune că ele sunt cel mult „împotriva naturii". Dacă totuşi fenomenele sunt aceleaşi, înseamnă prin urmare că diferenţa nu rezidă deloc în natura lor, ci doar în cauza lor, iar caracterul supranatural al acestor fenomene provine doar din modul şi circumstanţele lor de manifestare.

Prin urmare, în loc să ne ataşăm de fenomene, din ignoranţă şi limitare, ar fi de dorit să ne îndreptăm atenţia către Cauza transcendentă însăşi, care este unicul „obiect" de interes al veritabilului căutător. Spiritul modern este infestat de această tendinţă către fenomenal şi către ceea ce poate fi perceput prin simţuri, căutând mereu să flateze un mental sărac. Occidentalii de astăzi nu caută decât rezultate care să fie într-un fel sau altul „sensibile", perceptibile prin simţuri, ceea ce cred ei că este o „realizare". Aceasta însă este ca şi cum am spune că tot ceea ce este cu adevărat de ordin spiritual le scapă în întregime, că ei nici nu concep aceste aspecte, nici măcar pe departe, şi că, fiind lipsiţi cu totul de „calificare" în această direcţie, ar fi mult mai bine pentru ei să se mulţumească să rămână îngrădiţi în banala şi mediocra securitate a „vieţii obişnuite". Nu negăm aici existenţa fenomenelor, care sunt poate chiar mult prea „reale", dar contestăm interesul lor, valoarea lor pentru ceea ce priveşte dezvoltarea spirituală, şi subliniem că exact acesta este obiectul iluziei. Prin urmare, este necesară în această direcţie cea mai extremă vigilenţă, pentru a nu risca să ne rătăcim în meandrele sensibilului, cu alte cuvinte ale aspectelor perceptibile prin simţuri, şi să ne topim în prelungirile inferioare ale infra-umanului.

FIINŢĂ

În sens universal, este principiul Manifestării, cuprinzând astfel ansamblul tuturor posibilităţilor de manifestare. Trebuie să precizăm că Fiinţa nu este infinită, pentru că nu coincide cu Posibilitatea (Puterea, SHAKTI) totală. Aceasta cu atât mai mult cu cât Fiinţa, ca principiu al Manifestării, cuprinde toate posibilităţile de manifestare care sunt efectiv manifestate, în vreme ce dincolo de ea există toate celelalte posibilităţi ale Nemanifestării împreună cu posibilităţile de manifestare ce se află în stare nemanifestată. Fiinţa însăşi nu aparţine Manifestării, al cărei principiu este, ci face parte din Nemanifestare.

Fiinţa este Una sau, mai degrabă, este Unitatea metafizică în sine; dar Unitatea conţine Multiplicitatea pe care o produce prin desfăşurarea posibilităţilor sale. Astfel, la nivelul Fiinţei se pot aborda o multitudine de aspecte, ce reprezintă tot atâtea atribute, care însă nu sunt distincte decât în măsura în care noi le privim ca atare. Este vorba aici de un gen de distincţie principială care este realizată prin transpunerea analogică a celei care este aplicată în ordinea Manifestării. În Manifestare, distincţia implică separaţie (în stările individuale, separaţia este determinată de prezenţa formei, în vreme ce în stările supra-individuale, ea trebuie să fie o condiţie care ţine de natura informalului). Fiinţa pură se află, în schimb, dincolo de separaţie: aspectele sale sunt distincte între ele, deşi nici unul nu este distinct de Fiinţă, toate alcătuind chiar Fiinţa. Toate fiinţele sunt „una" fără să se confunde şi sunt totodată distincte fără să fie separate.

FORMĂ

Condiţie care este specifică anumitor moduri de manifestare. Forma este o expresie a necesităţii. De asemenea, forma este şi una dintre condiţiile de existenţă din sfera umană de conştiinţă. În general, forma este o limitare specifică existenţei individuale. Ea nu este în mod necesar determinată în spaţiu şi timp, precum în cazul corporalului uman: în stările non-umane nesupuse spaţiului şi timpului, forma e modulată de cu totul alte condiţii. Geometric vorbind, forma este conturul, aparenţa de limită. Putem să o definim ca pe un ansamblu de tendinţe în direcţie, prin analogie cu ecuaţia tangenţială a unei curbe. Această concepţie permite transpunerea într-o interpretare simbolic-metafizică.

Natura proprie a individualităţii este înveşmântată într-o formă. Astfel, tot ce face parte din domeniul său, precum gândirea individuală a omului, este de asemenea caracterizat de formă. În acest sens spunea Aristotel că „omul (ca individ) nu gândeşte niciodată fără imagini", adică fără forme.

FRACTAL

Termenul de fractal a fost creat de către matematicianul Benoit Mandelbrot pornind de la latinescul fractio (a fracţiona, a împărţi în fragmente), cu trimitere la principiul părţii care reproduce la scară întregul, dar şi la ideea că fenomenele naturale sunt de fapt discontinue, discrete, cuantice. Teoria fractalilor a umplut un gol în pleiada concepţiilor matematice care urmăresc să descrie fenomenele naturale. Astfel, un nor, un munte, conturul de coastă, scoarţa unui copac sau un fulger nu pot fi riguros descrise folosind doar formele geometrice elementare, căci norii nu sunt sfere, munţii nu sunt conuri, conturul de coastă nu e nici linie, nici cerc, scoarţa copacului nu este netedă, iar fulgerul nu se propagă liniar.

Caracterizarea matematică a fractalilor se bazează pe două proprietăţi esenţiale:

1. **recursivitatea** fractală(reluarea indefinită, pe niveluri succesive, la scară din ce în ce mai mică, a modelului-sămânţă, reluare în care noi recunoaştem ceva din „curgerea" pitagoriciană)

2. **autosimilaritatea** fractală (asemănarea, la orice pas, cu propriul model director, care face ca orice parte a fractalului să conţină reproducerea la scară a întregului fractal).

Fractalii ne ajută să înţelegem anumite aspecte fundamentale ale procesului creator divin: pe de o parte, structurarea pe niveluri de vibraţie a Universului, pe care o putem asocia cu proprietatea de recursivitate şi, pe de altă parte, unitatea Creaţiei şi asemănarea MICROSCOSMOSULUI cu MACROCOSMOSUL, a Universului în întregul lui cu fiecare din părţile sale, pe care o putem corela cu proprietatea de autosimilaritate.

Calitatea caracteristică a unui fractal este aceea că el este mereu identic cu sine (şi, totodată, cu modelul său director, cauzal), după cum oamenii sunt făcuţi „după chipul şi asemănarea lui DUMNEZEU", iar plantele „fiecare după felul şi sămânţa ei".

Reprezentarea grafică a fractalilor constituie, poate, una dintre cele mai reuşite expresii vizuale, creată de om, a unităţii şi armoniei. Astfel, modelul lor director, „sămânţa", poate fi privită de noi (în mod analogic), ca ideea cauzală a lucrurilor şi a fiinţelor, în vreme ce „corpul" lor, desfăşurat pe niveluri de fractalitate şi de recursivitate, corespunde reflectării „tiparului" cauzal în planuri de vibraţie specifice.

Putem afirma, în concluzie, că Natura este o uriaşă grădină fractală, de la firul

de nisip până la galaxii şi de la aripa de fluture până la norii cerului. Culmile munţilor sunt, la rândul lor, munţi în miniatură, crengile arborilor sunt pe deplin asemănătoare cu arborele întreg, etc. Trupul uman este şi el un complex şi minunat fractal, iar fiinţa umană este, la rândul ei, un SUI GENERIS fractal , care este generat pornind de la sămânţa sa divină, Sinele Suprem ATMAN.

GUNA

„Calitate fundamentală", „tendinţă esenţială". Toate obiectele şi fiinţele lumii fenomenale (PRAKRITI) sunt structurate de jocul dinamic al celor trei GUNA-e: SATTVA, RAJAS şi TAMAS. Aceste trei GUNA-e, care sunt caracteristici esenţiale şi intrinseci ale iluziei cosmice (MAYA), depind de Supremul Absolut (BRAHMAN), căruia ele îi acoperă (voalează) totuşi realitatea pentru fiinţele care nu au realizat încă eliberarea spirituală. Dacă GUNA-ele se află într-un echilibru perfect, nu se produce nici un fenomen, nu mai există nici manifestare şi nici creaţie. În momentul în care echilibrul lor este perturbat, se manifestă Creaţia. În celebrul tratat „YOGA SUTRA", Patanjali descrie aceste trei tipuri de forţe fundamentale – comparabile cu subparticulele elementare (cuarcii sau subcuarcii) ale fizicii cuantice, care reprezintă substratul ultim, cu trei aspecte distincte, al întregii realităţi – ca fiind într-un continuu conflict unele cu altele. Drept rezultat al acestei tensiuni inerente dintre ele (sau, în limbajul fizicii moderne, datorită rupturii de simetrie) se crează diversele niveluri ontologice ale realităţii manifestate. Scopul propus de Patanjali pentru practica YOGA este, în acest context, „involuţia" GUNA-elor, sau altfel spus, resorbţia lor în aspectul transcendent al Energiei Divine Creatoare (PRAKRITI), la nivel individual, în MICROCOSMOSUL fiinţei yoghinului.În universul fizic, SATTVA GUNA se manifestă în tot ce este pur, elevat, luminos şi rafinat (de exemplu, lumina Soarelui); RAJAS GUNA se manifestă în aproape orice activitate şi dinamism (de exemplu un vulcan) iar TAMAS GUNA se manifestă mai ales în tot ceea ce se prezintă ca greutate, inerţie, întuneric şi imobilitate (de exemplu un bloc de stâncă).Din punctul de vedere al evoluţiei, SATTVA GUNA reprezintă esenţa manifestată a tot ceea ce trebuie realizat. TAMAS GUNA poate fi considerată obstacolul care împiedică realizarea iar RAJAS GUNA poate fi considerată forţa prin care este contracarat aspectul TAMAS GUNA. La nivelul conştiinţei umane, SATTVA GUNA corespunde, de exemplu, unei stări de pace euforică, echilibru, linişte, elevare şi seninătate; RAJAS GUNA îmbracă forma activităţii, pasiunii şi a agitaţiei permanente iar TAMAS GUNA corespunde stării de lene, lipsei de interes, scepticismului, indiferenţei, apatiei şi prostiei. Caracterul şi predispoziţia existente în cazul fiinţelor umane depind în mod direct de calitatea esenţială (GUNA) predominantă la un moment dat în MICROCOSMOSUL acelei fiinţe. Căutătorul spiritual trebuie astfel să se străduiască neîncetat (PÂNĂ ÎN MOMENTUL REUŞITEI FINALE) să învingă toate tendinţele TAMAS-ice cu ajutorul lui RAJAS GUNA şi să stăpânească apoi calitatea RAJAS prin amplificarea în fiinţa sa a aspectelor SATTVA-ice. Procedând astfel, el va triumfa în final, transcendând chiar şi SATTVA GUNA şi îl va realiza astfel pe ATMAN, Sinele său Divin Etern.VEDANTA compară în mod analogic GUNA-ele cu trei hoţi care au „furat", prin crearea diferitelor agitaţii sau perturbări în conştiinţa omului, percepţia clară şi directă a acestuia asupra Realităţii Ultime. În această direcţie există chiar şi o povestire simbolică în cadrul filosofiei vedantice: trei hoţi, numiţi TAMAS, RAJAS şi SATTVA, au atacat un negustor care tocmai se reîntorcea în satul său după o călătorie de afaceri şi l-au jefuit. După aceasta, TAMAS a vrut să-l ucidă pe negustor, pentru a elimina orice urmă a tâlhăriei

lor. Ceilalţi doi hoţi mai aveau însă anumite scrupule şi, din această cauză, RAJAS a spus: „Mai bine să-l legăm de un copac; KARMA lui va fi cea care va hotărî dacă o să-l găsească sau nu cineva". Atunci ei l-au legat de un arbore şi au fugit repede. După o clipă însă, SATTVA a revenit şi l-a dezlegat pe negustor. Acesta, plin de bucurie şi recunoştinţă, i-a spus: „Tu m-ai salvat acum! Vino, te rog, cu mine în sat, am să te recompensez regeşte pentru aceasta". „Nu pot, a răspuns atunci SATTVA, pentru că sunt cunoscut de poliţie că sunt un hoţ şi aş fi imediat întemniţat. Singurul lucru pe care puteam să-l fac pentru tine era acela de a te elibera de legături".

GURDJIEFF

Gurdjieff (13 ianuarie 1872 - 29 octombrie 1949) a fost un ghid spiritual de origine greco-armeană. După ce a polarizat în jurul său un mare număr de discipoli (mulţi dintre ei persoane faimoase sau celebre), el a înfiinţat un centru de trezire spirituală pe care l-a numit „Institutul de dezvoltare armonioasă a fiinţei umane". Printre altele, Gurdjieff şi-a câştigat o mare apreciere şi o largă recunoaştere ca iniţiator în arta dansului sacru. Învăţăturile lui spirituale sunt o sinteză şi o actualizare a multor tradiţii şi metodologii de trezire spirituală. O parte dintre ele au fost oferite şi publicului larg în trilogia pe care a intitulat-o „Despre tot şi toate" (*All and Everything*) şi care se încheie cu volumul „Viaţa nu este reală decât atunci când Eu Sunt" (*Life is Real Only Then, When I am*).

Membru, în tinereţe, al grupului „Căutătorii Adevărului", Gurdjieff a avut ocazia să cunoască mulţi maeştri spirituali, de la fiecare învăţând câte ceva. Tot el este cel care introduce conceptul de „om-maşină" – omul condiţionat de obiceiurile şi de prejudecăţile lui, acţiunile sale fiind uşor de prevăzut. Gurdjieff ne învaţă cum să fim proprii noştri stăpâni, folosindu-ne de liberul nostru arbitru. El îşi defineşte învăţătura prin expresia „cea de-a patra cale" pentru că ea sintetizează în mod înţelept cele trei (în viziunea lui) căi spirituale majore, pe care le denumeşte: „calea fachirului" (în care accentul este pus asupra corpului fizic), „calea călugărului" (în care atenţia practicantului este focalizată predominant asupra aspectelor emoţionale) şi „calea yoghinului" (în care sunt cultivate predominant aspectele mentale şi se pune accentul mai mult asupra meditaţiei, ca metodă de transformare spirituală).

HINDUISM

Nume dat culturii dominante din India, care se bazează pe tradiţia transmisă de brahmani. Etimologia cuvântului este oarecum improprie înţelesului pe care acesta îl exprimă, deoarece „hindus" se referă mai curând la un conglomerat de idei, practici, instituţii, concepte şi atitudini diferite, reunite pe acelaşi teritoriu. În India, acest ansamblu de culte şi de religii este considerat ca fiind SANATANA DHARMA (Religia Eternă). Având o natură universală şi revendicându-se din Tradiţia Spirituală Primordială a omenirii, hinduismul nu are nici un fondator uman (precum în cazul budismului, islamismului sau creştinismului) şi, de asemenea, nu prezintă nici dogme sau canoane fixe.

Unii orientalişti sunt de părere că hinduismul a luat naştere ca rezultat al unui proces lent, dar continuu de osmoză între diferitele culturi preexistente în India şi spiritualitatea unui anumit popor, care a ajuns pe teritoriul acestei peninsule venind din Europa şi vorbind o limbă asimilată cu sanscrita arhaică. Aceşti europeni, care îşi spuneau ARYA („popor nobil"), sunt consideraţi de mulţi cercetători drept miticii transmiţători ai înţelepciunii cuprinsă în cele patru VEDA-e, ale căror concepte,

idei şi noţiuni religioase au influenţat într-o mare măsură dezvoltarea ulterioară a hinduismului.

În general, se admit următoarele opt perioade distincte care marchează evoluţia hinduismului:

1) Perioada vedică (cca. 1800 - 1000 î.Ch.) dominată de învăţăturile prezentate în „RIG-VEDA" (Ştiinţa Imnurilor Divine);

2) Perioada brahmanică (cca.1000 - 800 î.Ch.) marcată de literatura BRAHMANA-elor (care, printre altele, includ procedeele rituale zilnice);

3) Perioada upanişadică (cca. 800 - 500 î.Ch.), în care s-au impus învăţăturile cuprinse în upanişadele timpurii. În acest interval de timp, pe teritoriul Indiei s-au dezvoltat de asemenea alte două curente spirituale importante: budismul şi jainismul;

4) Perioada epică (cca. 500 î.Ch. - 200 d.Ch.), numită astfel datorită influenţei marii scrieri epice „MAHABHARATA" care, printre altele, conţine şi celebrul text intitulat „BHAGAVAD GITA"; cercetătorii avizaţi susţin că acesta reprezintă cel mai vechi şi totodată cel mai frumos tratat asupra sistemului YOGA;

5) Perioada clasică (cca. 200 d.Ch. - 800 d.Ch.), caracterizată de cristalizarea vechilor tradiţii în diferite şcoli filosofice, cât şi de triumful şcolii ADVAITA VEDANTA. Aceasta este perioada în care se presupune că ar fi fost scrise celebrele aforisme despre YOGA („YOGA SUTRA") ale înţeleptului yoghin Patanjali;

6) Perioada tantrismului (cca. 900 d.C. - 1500 d.C.), marcată de apariţia şi impunerea unui sistem spiritual (TANTRISMUL) reprezentând o sinteză foarte elaborată şi practică a celorlalte căi spirituale cunoscute; aceste învăţături sunt cuprinse într-un foarte mare număr de texte numite TANTRA-e. Aceeaşi perioadă a însemnat apariţia, dezvoltarea şi impunerea sistemului HATHA YOGA;

7) Perioada sectară (1500 d.Ch. - 1700 d.Ch.), definind cu precădere curentul spiritual al devoţiunii (BHAKTI), apogeu al aspiraţiilor şi ideilor susţinute în două culte monoteiste care aparţin hinduismului: VISHNUISMUL (cultul de adorare al lui VISHNU - Divinul ca Menţinător al Creaţiei) şi SHIVAISMUL (cultul de adorare al lui SHIVA - DUMNEZEU privit ca Marele Transformator şi Mântuitor al Creaţiei);

8) Perioada modernă (din 1700 d.Ch. şi până în zilele noastre), caracterizată de căderea Imperiului Mogul şi supremaţia britanicilor în India. Astfel, India devine o colonie a Angliei. În 1947, India îşi recapătă independenţa; începând cu ultimii ani ai secolului trecut, s-a remarcat o adevărată renaştere şi înflorire a hinduismului (oprimat în mare măsură de concepţiile şi prejudecăţile occidentale introduse de englezi), ale cărui învăţături au început să fie răspândite tot mai mult în ţările din vest.

Adepţii conglomeratului de culturi religioase şi spirituale cunoscute sub numele de hinduism sunt astăzi foarte numeroşi, numărul lor ridicându-se la aproximativ 660 milioane pe întinsul globului. Este important de ştiut, însă, că nu toate şcolile spirituale hinduse fac apel la aspectele revelate în VEDA-e (SHRUTI); spre exemplu, TANTRA este, la ora actuală, privită ca fiind singura doctrină viabilă pentru omul contemporan, care trăieşte în această ultimă perioadă a „epocii întunecate" (KALI YUGA), vârstă a omenirii care este caracterizată de o accentuată decădere spirituală şi de o desacralizare aproape completă a sufletului uman. Mai ales în această perioadă, doctrinele şi practicile religioase prezentate în VEDA-e nu le mai sunt aproape de nici un folos oamenilor care, majoritatea, se află într-un adevărat colaps spiritual. Este semnificativ, spre exemplu, că în India de Sud, milioane de adepţi ai SHIVAISMULUI au înlocuit deja învăţăturile celor patru VEDA-e cu învăţăturile

cuprinse în „TIRUKKULAR", o compilaţie în versuri care tratează, în cea mai mare parte, problematica eticii omului, text care se pare că îşi are obârşia în secolul al VI-lea după Cristos.

HOLOGRAFIC / STRUCTURĂ HOLOGRAFICĂ

La modul esenţial vorbind, principiul holografic susţine că întregul univers, MACROCOSMOSUL în totalitatea sa, este, analogic vorbind, perfect asemănător cu o imensă şi misterioasă hologramă. Această viziune cu totul nouă este întru totul similară cu viziunea iniţiatică asupra lumii noastre pe care au avut-o adeseori marii înţelepţi yoghini în stările foarte înalte, iluminatorii, de conştiinţă. Este profund semnificativ că toate descrierile lor tradiţionale converg, fără excepţie, spre o aceeaşi idee genială care exprimă faptul că în acele stări foarte înalte de conştiinţă MACROCOSMOSUL (care este alcătuit din întregul univers fizic, universul astral şi cel cauzal) este perceput ca fiind ceva extrem de îndepărtat, profund misterios, schimbător, întocmai precum sunt particulele cuantice efemere, şi totodată finit.

La ora actuală, multe dintre rezultatele cercetărilor oamenilor de ştiinţă contemporani sugerează faptul că, în realitate, universul nostru fizic, pe care noi îl percepem ca având trei dimensiuni spaţiale, ar putea fi de fapt „scris" pe o SUI GENERIS tainică suprafaţă bidimensională care, analogic vorbind, este asemenea unei gigantice şi misterioase holograme care a fost manifestată de către DUMNEZEU TATĂL. Prin urmare, am putea spune că ştiinţa modernă se apropie din ce în ce mai mult de înţelegerea corectă a lumii în care trăim, expunând un principiu care este identic cu acela care aparţine viziunii marilor yoghini ai Orientului. Prin intermediul descoperirii şi implementării principiului holografic, ea (ştiinţa modernă) tinde deja să demonstreze că toate percepţiile noastre pe care le avem clipă de clipă asupra universului fizic pe care îl considerăm ca fiind tridimensional sunt de fapt rezultatul unei iluzii complexe, aspect profund enigmatic pe care marii înţelepţi yoghini l-au afirmat adeseori din timpuri imemoriale, numind întotdeauna în unanimitate această iluzie universală MAYA.

Marele fizician David Bohm a aplicat într-un mod foarte inspirat principiul holografic în ceea ce priveşte funcţionarea creierului uman pe care el l-a comparat cu o SUI GENERIS hologramă. În deplin acord cu viziunea genială a lui David Bohm, cercetătorul şi neurologul Karl Pribram a demonstrat că structura profundă a creierului uman este într-un mod esenţial holografică. El a afirmat că una dintre proprietăţile fundamentale atât ale hologramei, cât şi ale creierului uman, este distribuţia perfect simultană a informaţiei în întregul sistem, fiecare fragment constitutiv fiind astfel codat încât el poate reproduce instantaneu întreaga informaţie a întregului.

Cercetările şi studiile neurologului Karl Pribram acoperă practic întregul spectru al activităţii creierului uman: procesul de învăţare şi aproape toate problemele care pot să apară la acest nivel, imaginaţia, înţelegerea corectă a tot ceea ce ne înconjoară, percepţia, intenţia, paradoxurile funcţionării creierului etc. Aceste observaţii profund ştiinţifice confirmă de fapt totodată adevărul milenar, care este afirmat de tradiţia spiritualităţii hinduse, referitor la corespondenţa şi similaritatea perfectă dintre MICROCOSMOSUL fiinţei umane şi MACROCOSMOS. Pribram a afirmat de asemenea că aproape toate experienţele transcedentale au anumite focare precise sau, altfel spus, anumite zone de proiecţie în cortex care unele dintre ele sunt intim corelate, de pildă, cu aşa-zisele experienţe de tip déja-vu sau cu acelea care implică o aşa-zisă cunoaştere fără obiect.

ICCHA SHAKTI

Forţa extraordinară, divină a voinţei, care acţionează asupra evenimentelor şi a aparentelor întîmplări care, atunci cînd se produc, sunt numite de cei ignoranţi coincidenţe. Acest fenomen se produce cu uşurinţă mai ales în stadiile avansate de YOGA, dar nu ar trebui să fie angrenat niciodată din motive egoiste, inferioare, ci numai în mod benefic şi total detaşat în beneficiul altora, mai ales pentru a elimina suferinţele. În concluzie, putem spune că ICCHA SHAKTI este Puterea irezistibilă, divină a voinţei. Prin amplificarea acestei energii subtile în aură apare o stare de supraconştiinţă care determină corpul fizic şi corpul astral să opereze în armonie de fază, făcând astfel posibilă producerea anumitor fenomene paranormale.

Vezi şi ENERGIE, SHAKTI

IDA NADI - vezi NADI.

IDEE

Tot ceea ce apare sau se constituie în mintea oamenilor ca produs al activităţii de gândire. Adeseori IDEEA poate fi o banală părere sau concepţie personală, care comportă un mare grad de subiectivitate. În concepţia yoghină, ideea poate fi o soluţie posibilă pentru o problemă teoretică sau practică. Pentru yoghini, ideea este un produs reflectoriu specific cunoaşterii discursiv-raţionale, diferit din punct de vedere cognitiv de produsele cunoaşterii perceptiv-senzoriale, dar constituit într-o anumită măsură pe baza acestora. În acest sens, ideea este sinonimă cu noţiunea sau conceptul. În concluzie, putem spune că ideea este o reflectare mentală cu un conţinut general, realizată în formă abstractă. Uneori noţiunea de IDEE se foloseşte şi cu înţelesul de reprezentare sau de interpretare a unei senzaţii. În YOGA, ideea este uneori corelată cu imaginea intuitivă şi are mai mult un conţinut de gînd, noţiune, concept, concluzie, soluţie. Întrucât ideea exprimă şi actul mental, intelectual (intenţia, proiectul), se acceptă o distingere a conceptului raportat la realitate, a unităţii dintre concept şi realitate. Ideea este „coincidenţa (REZONANŢA perfectă sau acordul) conceptului cu obiectivitatea". Teza despre idei înnăscute, de origine platoniciană, a fost de mult timp confirmată de YOGHINI. Toate ideile sînt dobândite şi formate prin rezonanţă cu mentalul MACROCOSMIC. Omul se distinge prin capacitatea sa ca, pe baza cunoştinţelor acumulate şi prin recombinarea lor, să formuleze noi idei.

ILUMINARE

În absenţa unui termen românesc mai adecvat, acest cuvânt permite să fie tradusă noţiunea sanscrită de BODHI („trezire spirituală") care corespunde cuvântului SATORI (sau KENSHO) în limba japoneză. Acest fenomen de natură spirituală nu are absolut nici o legătură cu vreo experienţă optică legată de lumină. În cazul unei experienţe autentice de iluminare spirituală, prin acest cuvânt se indică clipa extraordinară în care fiinţa umană devine în mod pregnant conştientă de VIDUL DIVIN BEATIFIC (în sanscrită SHUNYATA, în japoneză KU) care este ea însăşi (în calitate de MICROCOSMOS) - întocmai precum întregul Univers (MACROCOSMOSUL în care ea se află). Această trăire fundamentală este singura care îi permite fiinţei să realizeze instantaneu şi să înţeleagă Adevărata Natură divină a oricărei fiinţe, lucru sau fenomen. Ideea de „Iluminare" fiind adeseori confundată cu noţiunea de

„fenomen luminos", uneori felurite manifestări luminoase (fosfene) fiind în mod eronat considerate drept „Iluminări", s-a ajuns să se prefere în majoritatea cazurilor termenul de „Trezire Spirituală", care este mult mai aproape de adevăr. Divinul „Vid Beatific" de care devenim în mod fulgerător conştienţi în acele clipe nu este, aşa cum s-ar putea crede, vidul neantului, ci al insesizabilului, al imposibilităţii de a prinde şi cuprinde complet, prin gândire ca şi prin senzaţii, infinitatea inefabilă care este brusc descoperită dincolo de fiinţă şi de nefiinţă. Acest vid beatific nu este un obiect precis pe care fiinţa umană să-l poată înţelege, decât cu condiţia de a-şi depăşi într-o anumită măsură limitele egoului, fuzionând ea însăşi cu acest vid datorită transformării sale în acesta. Iluminarea perfectă a lui Buddha Shakyamuni, de exemplu, marchează începutul revelării a ceea ce constituie Adevărata Natură Nemuritoare a sa ori, cu alte cuvinte, a DHARMA-ei sale. [În calitatea sa de Lege esenţială naturală a MACROCOSMOSULui, DHARMA este în mod indisociabil legată de KARMA: o fiinţă umană nu poate să-şi realizeze DHARMA decât în limitele situaţiei sale KARMA-ice. (Buddha spunea: „Puterea de înţelegere şi acţiune a fiinţei umane depinde în mare măsură de KARMA sa")]. Prin urmare, Iluminarea perfectă a lui Buddha marchează începutul DHARMA-ei lui Buddha, sau cu alte cuvinte, a ceea ce se va numi mai târziu „BUDISM ", care nu este altceva decât doctrina spirituală a Iluminării; în afara experienţei inefabile a Iluminării, nu se poate vorbi de budism.Cu toate că Iluminarea spirituală este prin natura sa o stare identică totdeauna cu sine însăşi, există totuşi grade sau trepte diferite de Iluminare. Dacă fenomenul Iluminării este analogic comparat cu un zid pe care vrem să-l traversăm, această operaţie de pătrundere „dincolo" se poate efectua printr-o minusculă gaură sau chiar pulverizând în totalitate obstacolul, aşa cum avem cazul Iluminării perfecte a lui Buddha; între aceste două extreme, se pot găsi toate gradele de intensitate posibile în ceea ce priveşte Iluminarea. Diferenţele de claritate şi de precizie în viziunea care poate să rezulte atunci, sunt enorme, cu toate că obiectul viziunii este acelaşi în toate cazurile posibile. Acest exemplu ne permite să ne explicăm şi să înţelegem mai uşor cum şi în ce mod pot să intervină aceste diferenţe de grad (de Iluminare), dar el face totodată să rezulte eroarea reprezentării pentru noi a realităţii misterioase a Iluminării întocmai ca pe un obiect care ar putea fi perceput de către un subiect exterior. Acest exemplu poate trezi de asemenea în noi impresia falsă a unei separări între lumea Iluminării, a vidului beatific, a absolutului şi lumea fenomenelor, ceea ce în realitate nu este cazul să gândim vreodată. Autentica Iluminare profundă ne revelează totdeauna că vidul beatific şi fenomenele, Absolutul şi relativul nu fac decât Unul. Experienţa unică a Adevăratei Realităţi trece în mod precis, totdeauna, prin aceea a Unicităţii resimţite în mod inefabil lăuntric. „Atunci *forma este receptată ca vid beatific, iar vidul beatific este experimentat ca formă*", spune un tratat al înţelepciunii orientale, „MAHAPRAJNAPARAMITA HRIDAYA SUTRA" care în traducere românească înseamnă „Tratatul Esenţei Inimii". În acele clipe unice, iluminatul realizează că nu există şi că niciodată nu au existat două universuri distincte. În acele momente fundamentale, pentru cel iluminat, egoul este depăşit şi, murind, dispare instantaneu în faza Iluminării profunde. Cunoscând perfect ceea ce se întâmplă atunci, un text străvechi al înţelepciunii ZEN spune: „ACELA CARE, GRAŢIE ILUMINĂRII, MOARE ÎNAINTE SĂ MOARĂ, NU MAI MOARE NICIODATĂ, CHIAR DUPĂ CE MOARE. " Consecinţa sublimă a acestei aparente anihilări, a acestei Mari Morţi, este Marea Viaţă Nemuritoare, o viaţă în Divin, plină de pace, beatitudine şi deplină libertate.

INDEFINIT

Aparţinând de ordinul cantitativului, Indefinitul este acel aspect al realităţii căruia unii i-au dat în mod abuziv numele de „infinit matematic". Adăugarea unei determinaţii cuvântului „Infinit" conduce la un inevitabil nonsens. De fapt, Indefinitul reprezintă o extensie a Finitului din care provine; fiind prin urmare întotdeauna reductibil la Finit, nu are măsură comună cu Infinitul. Această formare a Indefinitului din Finit, exemplificată foarte clar de generarea seriei numerelor întregi pornind de la 1, nu ar fi într-adevăr posibilă dacă Finitul nu ar conţine Indefinitul în virtualitate. Simplul fapt că limitarea scapă mijloacelor noastre comune de măsură nu o înlătură. Pe de altă parte, este evident, în virtutea principiului cauzalităţii, că, după cum „puţinul" nu poate produce „multul", nici Finitul nu poate da naştere Infinitului. Posibilitatea Universală nu este altceva decât Infinitul însuşi. Doar din punctul nostru de vedere, conceptual şi contingent, putem considera Infinitul ca aspect activ (masculin), iar Posibilitatea ca aspect pasiv (feminin) al aceleiaşi (unice) Realităţi Infinite, asimilând astfel Infinitul cu PARAMASHIVA, iar Posibilitatea cu PARASHAKTI.

INDIVIDUAL, INDIVIDUALITATE

Termen care desemnează sfera conţinătoare a tuturor treptelor manifestării formale, adică a tuturor stărilor în care fiinţele primesc o formă, caracteristică pentru individualitate prin limitările pe care le impune stărilor existenţiale. Individul poate fi luat în considerare doar în măsura în care el depinde esenţialmente de Principiu şi se integrează, virtual sau efectiv, Fiinţei totale, căci, metafizic, totul se raportează la Principiu, care este Sinele Suprem (ATMAN).

INFINIT

Urmând semnificaţia etimologică a termenului care îl desemnează, Infinitul este ceea ce nu are limite. E necesar să excludem de la asocierea cu Infinitul toate cele ce se sustrag doar unor anumite limitări (particulare), rămânând însă supuse altor limitări, conforme cu natura lor proprie. Acestui caz îi aparţin noţiunile de număr, spaţiu, timp, chiar în accepţia cea mai generală şi extinsă ce li se poate acorda. Toate acestea nu pot să aparţină decât domeniului Indefinitului. Infinitul nu admite nici o restricţie, el fiind în mod absolut necondiţionat şi nedeterminat. A limita este sinonim cu a nega ceea ce se situează în afara limitelor. Prin urmare, negarea limitei conduce la negarea negaţiei, adică la o afirmaţie. Astfel, negarea oricărei limite echivalează în realitate cu afirmaţia totală şi absolută. Ceea ce nu are limite este ceea ce nu neagă nimic, ceea ce conţine totul; în afara sa nu mai rămâne nimic. Această Idee a Infinitului ca afirmaţie totală şi absolută, care implică toate afirmaţiile particulare în mod egal, are un raport foarte strâns cu Posibilitatea Universală, care cuprinde în acelaşi mod toate posibilităţile particulare. Ideea metafizică de Infinit nu conţine nici o contradicţie, pentru că nu conţine nimic negativ. Ea este cu atât mai necesară, cu cât negaţia sa este contradictorie. Într-adevăr, „Totul" în sens universal şi absolut nu poate fi limitat în vreun fel decât de ceva care să-i fie exterior, iar dacă ceva i-ar fi exterior nu ar mai putea fi vorba de „Tot". Aici nu ne referim, desigur, la un tot particular şi determinat, adică la un ansamblu de părţi ce au un anume raport cu el. „Totul" metafizic este „fără părţi", căci acestea — fiind finite şi relative — nu pot avea măsură comună cu el.

INIŢIERE

Cuvântul iniţiere provine din latinescul initium, care înseamnă început.

Din timpuri imemoriale, în cadrul şcolilor şi tradiţiilor spirituale autentice, iniţierea spirituală constituie o instruire şi o practică specifică ce are drept scop atingerea unui nivel superior de conştiinţă, prin depăşirea posibilităţilor şi limitărilor pe care le implică starea umană individuală şi în final prin trecerea fiinţei dincolo de toate stările condiţionate, oricare ar fi ele.

Iniţierea spirituală este conferită unor aspiranţi care au anumite calităţi şi care sunt aleşi de către ghidul spiritual. Actul propriu-zis al iniţierii presupune „transmiterea" unei anumite „influenţe spirituale" de la iniţiator, de obicei o fiinţă realizată (ghidul spiritual) la iniţiat (aspirantul spiritual), care îl susţine pe acesta din urmă pentru a reuşi, printr-un anume travaliu interior şi printr-o practică perseverentă, să „actualizeze" în fiinţa sa calităţile specifice legate de acea iniţiere. În tradiţia YOGA, instituţia ghidului sau maestrului spiritual este încă vie, fiind mai cunoscută şi mai respectată în India şi este cea care garantează, de mii de ani, păstrarea autenticităţii iniţierilor (DIKSHA), care se fac, cel mai adesea, prin viu grai, „de la gură la ureche". Atunci când un maestru spiritual iniţiază o fiinţă umană care merită să primească acea iniţiere, îşi asumă întotdeauna o anumită responsabilitate şi un anumit risc, căci reuşita depinde de multă trudă, atenţie şi veghere din partea sa. Tocmai din acest motiv, un ghid spiritual va prefera să îndrume mai ales fiinţe umane care, fiind pline de iubire şi altruism, nu mai trăiesc doar pentru ele însele, ci au început deja să trăiască şi pentru ceilalţi, şi va evita să pornească la drum pe cărarea cea îngustă a iniţierii spirituale cu fiinţe lipsite de înţelepciune şi inteligenţă, schimbătoare şi nechibzuite, care cred că ele îşi călăuzesc singure viaţa şi fac totul numai după placul lor, fără să facă nimic după voia lui DUMNEZEU şi după sfaturile celui înţelept şi fără să-şi dea seama, datorită ignoranţei în care se complac, că structura cea mai lăuntrică a fiinţei lor le atrage, de fapt, în mod irezistibil, către împlinirea inexorabilă a destinului lor.

În Grecia antică, instituţia misterelor (orfice, eleusine, delfice etc.), cu cele două trepte ale sale, „micile mistere" (celebrate colectiv) şi „marile mistere" (celebrate individual) era cea mandatată să asigure aspiranţilor aleşi de către hierofanţi, sub jurământul secretului şi după o perioadă pregătitoare de 5-7 ani, transmiterea unei influenţe spirituale de natură să îi ajute în atingerea unei stări de extaz vizionar. Iată descrierea lapidară a Misterelor greceşti, făcută de către Clement Alexandrinul, în lucrarea sa Stromata: „Misterele încep, la greci, prin rituri purificatoare, după cum la barbari încep prin îmbăiere. Pe urmă sunt micile mistere, a căror funcţie este aceea de a instrui şi de a pregăti pentru ceea ce urmează, şi marile mistere, care au în vedere ansamblul lucrurilor, unde nu mai este nimic de învăţat, ci doar de contemplat şi de înţeles natura ultimă a realităţilor."

În cadrul creştinismului ortodox, singurul care mai păstrează o formă autentică de iniţiere spirituală, legată de rugăciunea isihastă sau rugăciunea inimii, demersul spiritual al aspirantului (numit ucenic) începe de la acceptarea lui pe lângă un ghid spiritual (numit duhovnic, dar şi gheron sau bătrân în tradiţia bizantină) şi se bazează pe ascultare, smerenie, iubire de aproapele, post şi rugăciune. Aceasta din urmă porneşte de la rugăciunea cu voce tare, murmurată sau „cu buzele" („Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui DUMNEZEU, miluieşte-mă" sau pur şi simplu „Doamne, miluieşte") şi este apoi tot mai mult aprofundată şi interiorizată, realizându-se mai întâi în minte, până când, după ce ucenicul atinge o anumită stare de puritate interioară, prin Mila (Graţia) lui DUMNEZEU, ea „coboară" în inimă, unde ajunge să se „rostească" de la sine,

singură, în mod neîntrerupt. Din perspectivă yoghină, este vorba aici, de fapt, despre vibraţia subtilă divină specifică a sferei de forţă a Conştiinţei Cristice. Aprofundată mai departe, rugăciunea devine apoi vizionară şi contemplativă, conducându-l pe aspirant la atingerea comuniunii depline cu DUMNEZEU şi la Mântuire.

La triburile primitive, aşa-zisa iniţiere presupune mai ales ceea ce René Guénon numeşte „ritual de agregare la trib". Acesta este obligatoriu pentru toţi membrii clanului (chiar dacă nu toţi reuşesc să o obţină); el constă în rituri de promovare marcate de secvenţa separare/introducere/reintegrare; această „iniţiere" implică aproape întotdeauna un anumit gen de mutilări (circumcizie, excizie, etc.) şi introduce tânărul/tânăra, ca adulţi, în comunitatea umană şi se desfăşoară îndeosebi în timpul pubertăţii. Pe scurt, este vorba mai mult de o ceremonie de integrare decât de un rit de iniţiere.

De exemplu, ceremonia numită *intichiuma* a aborigenilor australieni arunta, ritualul *upanayama* în hinduism.

Nu trebuie în nici un caz confundată iniţierea spirituală cu riturile de intrare în societăţile secrete francmasonice, care doar maimuţăresc spiritualitatea, constituind în realitate adevărate contra-iniţieri satanice. Credulii ce le cad pradă ajung la efectuarea unor jurăminte inumane, infernale, în care se angajează să accepte tot felul de pedepse abominabile dacă nu respectă secretul faptelor tenebroase şi adesea criminale ale cumplitelor organizaţii masonice.

INSPIRAŢIE

Stare specifică de rezonanţă şi de comuniune interioară ce conduce la o anumită trăire sublimă, acţiune sau idee, prin imprimarea unui sens entuziasmului, asocierilor sau revivificării experienţei subiectului creator. Starea de inspiraţie se caracterizează prin autorevelarea, în plan subiectiv, a unor trăiri subiacente, reprezentând o condiţie psihică favorabilă actului de creaţie, motiv care l-a făcut pe Platon să o conceapă, pe drept cuvânt, în termeni mitologici, ca pe un mesaj al divinităţii de care inspiraţii se lasă pătrunşi în profunzimile fiinţei, până la transa extatică, oraculară. De fapt, inspiraţia se asociază cu capacitatea extraordinară de invenţie, prilejuind, într-un proces psihic complex, descoperirea unor legături noi atât în realitatea reflectată, cât şi între mijloacele acestei reflectări. Aparenţa inspiraţiei este aceea a dezlănţuirii spontane, sub impulsul unor factori misterioşi, fapt adeseori explicat de căile mistice, abisale, intuitive; în realitate, starea de inspiraţie corespunde unei acumulări, pregătiri şi concentrări, ea implicând chiar şi elementul volitiv. Sursa ei principală rămâne conţinutul depozitat în diferite straturi subtile ale fiinţei şi reactivat potrivit unui scop artistic, sau independent de el. Exagerarea factorului spontan al manifestării inspiraţiei a dus la mitizarea ei, la relativizarea actului de exprimare artistică şi la subaprecierea sau chiar la negarea elementului raţional, volitiv care determină fenomenul de rezonanţă ce face cu putinţă inspiraţia. Pentru Schopenhauer, inspiraţia era prilejul contactului cu lumea subtilă eternă a Ideilor Divine, iar pentru Nietzsche, expresia beţiei dionisiace născătoare a creaţiilor geniale. Curentele clasice, iluministe, au subordonat inspiraţia faţă de raţiune în teoria creaţiei şi a funcţiei educative a artei, în timp ce romanticii i-au exaltat virtuţile onirice şi imaginative.

INTENŢIE

Din latinescul *intentio* – o alegere a fiinţei umane care este urmată de o acţiune lăuntrică în mod spontan concertată a dorinţei şi a voinţei care tinde către un anumit scop sau altfel spus este orientată în mod ferm către un anumit ţel. Intenţia indică

manifestarea de către fiinţa umană a unui proces lăuntric complex, în cazul căruia se combină în simultaneitate alegerea, dorinţa şi voinţa, care atunci sunt în mod ferm focalizate, direcţionate către atingerea unui scop.

Fiinţa umană poate să manifeste felurite intenţii care pot să fie intenţii bune sau intenţii rele. Chiar în clipa manifestării unei intenţii în universul fiinţei umane, se declanşează instantaneu anumite procese de rezonanţă ocultă cu energiile subtile corespondente din MACROCOSMOS, care sunt atrase imediat în ea, toate acestea producându-se în strânsă legătură cu alegerea, dorinţa şi voinţa care sunt prealabile. În strânsă legătură cu intenţiile noastre care sunt bune sau rele, în MICROCOSMOSUL fiinţei noastre se manifestă instantaneu un SUI GENERIS ecou, tainic, subtil care provine totdeauna din MACROCOSMOS. Odată ce am manifestat o anumită intenţie bună sau rea care este importantă, imediat după aceea, ea acţionează ca un constant şi inefabil catalizator ocult ce poate să declanşeze în universul nostru lăuntric felurite modificări de acelaşi fel, care sunt cumulative, putând astfel să ne transforme sau să ne schimbe într-un mod fundamental sensul existenţei şi chiar destinul pentru o foarte lungă perioadă de timp, sau pentru totdeauna. Aceasta este cu putinţă datorită efectelor fulgerătoare şi inefabile de rezonanţă ocultă pe care o anumită intenţie le declanşează după aceea în MICROCOSMOSUL fiinţei noastre. Dat fiind faptul că DUMNEZEU TATĂL este fără încetare omniprezent şi omniscient, El cunoaşte fără încetare toate intenţiile noastre, chiar şi pe cele mai ascunse şi, imediat după aceea, în MICRCOSMOSUL fiinţei noastre apare un ecou tainic care nu este altceva decât răspunsul Său corespunzător care se declanşează în universul nostru lăuntric prin intermediul MACROCOSMOSULUI care face să se oglindească în noi efectul fiecărei intenţii care, înainte de toate, la origine se manifestă printr-un anumit gând. Orice intenţie a fiinţei umane se manifestă la început printr-un gând în care se combină în simultaneitate o alegere, o dorinţă şi energia subtilă a voinţei. După manifestarea unei anumite intenţii care a fost exprimată de fiinţa umană la început, respectiva intenţie fiind atunci elaborată în universul fiinţei noastre într-un anume mod, ea poate imediat după aceea să devină o obişnuinţă care se exprimă ulterior foarte repede, într-o manieră aproape automată. Intenţiile cu care ne obişnuim devin astfel în timp a doua noastră natură care ne modifică declanşând prin cumul în universul nostru lăuntric salturi calitative – intenţiile bune sau regrese şi prăbuşiri – intenţiile rele.

Faptul că intenţia este o energie tainică extraordinar de puternică este ilustrat în folclor prin rostirea: „O acţiune bine începută (care este clar şi ferm intenţionată) este pe jumătate(50%) încheiată". Merită să meditâm asupra acestei revelaţii esoterice esenţiale, deoarece acest aspect este foarte important.

INTUIŢIE

Cunoaşterea directă, imediată, prin inefabilă rezonanţă, a adevărului, fără ajutorul raţiunii. După Carl Gustav Jung, celebrul psiholog şi psihiatru elveţian, intuiţia este una dintre cele patru funcţii psihologice fundamentale ale omului, celelalte trei fiind gândirea, sentimentele şi simţurile. El descrie intuiţia ca pe funcţia de explorare a necunoscutului, care oferă posibilităţi şi implicaţii dificil, în aparenţă, de a fi percepute în mod conştient. Intuiţia este o calitate foarte importantă în anumite domenii de activitate şi mai ales acolo unde oamenii vin în contact nemijlocit cu alţi oameni. Această capacitate este prezentă adesea la yoghini, la cei care iau decizii, la inventatori, la genii sau la artişti. Poate mai bine decât alţii, aceşti oameni sesizează

faţa ascunsă a lucrurilor, ştiu să ia cea mai bună hotărâre la timpul potrivit, bat la uşile care, sigur, li se deschid şi, în general, ştiu precis ce au de făcut, foarte repede. A putea să anticipezi turnura evenimentelor permite mai buna lor înţelegere şi folosirea întregii energii pentru înfruntarea unei perioade dificile sau pentru găsirea unei soluţii, neaşteptate, inteligente atunci când totul părea pierdut.

Intuiţia nu este un act de voinţă, ci o stare de atenţie şi de receptare inspirată. Şi, cu toate că această facultate excepţională aparţine fiecărui om, sunt anumite persoane, printre care mai ales yoghinii, care ştiu mai bine decât alţii să o exploateze.

IUBIRE

Mai ales pentru yoghini, IUBIREA adevărată este un sentiment inefabil, copleşitor şi divin care face cu putinţă pentru acela (sau aceea) care o trăieşte plenar să resimtă o inefabilă dilatare euforică a fiinţei sale şi totodată a câmpului conştiinţei, de la finit către infinit. Ceea ce caracterizează în mod fundamental iubirea adevărată este faptul că permanent ea este opusul EGOISMULUI.

IUBIREA este simţită intens de fiinţele umane sub forma unui sentiment unificator, profund euforic, copleşitor, nuanţat, moral-estetic funciar. Iubirea se manifestă mai ales prin aspiraţia sublimă, dezinteresată, profund transfiguratoare şi pătrunsă de abnegaţie către obiectul său: o fiinţă umană de sex opus care ne atrage, o anumită persoană asupra căreia resimţim spontan imboldul să ne revărsăm în mod detaşat afecţiunea, sau chiar o colectivitate, o idee ori o valoare, o activitate. Naşterea, persistenţa şi dezvoltarea acestui sentiment profund unificator, euforic, care în esenţa sa este divin şi beatific, şi dezvoltarea acestui sentiment atunci când el se manifestă divers nuanţat, de la o fiinţă umană la alta, în sfera sa individuală (care este aproape unică, fiind diferită de la un om la altul) este intim legată de formarea şi cristalizarea personalităţii.

Iubirea dintre sexe vizează, prin transfigurare amoroasă profundă şi adoraţie, fuziunea complementară inefabil unificatoare pe toate planurile (inclusiv cel fizic-sexual) cu o anumită fiinţă umană aflată în plenitudinea sa fizică, vitală, psihică, morală şi intelectuală, care îi apare aceluia sau aceleia care o iubeşte intens, în frumuseţea individualităţii sale unice şi irepetabile, fiind tocmai din această cauză (pentru ACELA SAU ACEEA CARE IUBEŞTE) generatoare de o imensă fericire autentică, numai în această calitate. Natura şi rolul uriaş îndeplinit permanent de iubire, atunci când aceasta este intens şi cu adevărat liber manifestată în viaţa oamenilor, au primit în decursul timpului interpretări variate. Una dintre cele mai străvechi interpretări ale iubirii este cea mitologică-cosmologică, în care iubirea apare ca o nesfârşită forţă euforică, transfiguratoare, sublimă, divină, cosmică, grandioasă - generatoare a tot ceea ce este frumos şi minunat - şi infinit creatoare [de exemplu: Erosul regenerator al orficilor, principiul organizator divin al Universului la Empedocle, entuziasmul eroic la G. Bruno, principiul unificator divin al cerescului (+) şi al teluricului (-), al finitului şi infinitului în romantismul german; aspectul polarizant, complementar şi unificator al forţei subtile a Soarelui [(+) masculinul, aspectul emisiv] şi al forţei subtile a Lunii [(-) femininul, aspectul receptiv] care este puterea motrice şi diriguitoare a Manifestării şi a evoluţiei în YOGA]. Distingând genuri diferite ale iubirii şi considerând-o pe cea profund transfiguratoare şi spirituală (pură, înălţătoare, divină) ca net superioară, numeroşi gânditori i-au atribuit virtuţi cognitive fundamentale [de exemplu: cunoaşterea frumosului ideal ca atare, identificarea extatică a iubirii şi cunoaşterii la Platon, accederea către culmile extatice ale lumii inteligibile, beatitudinea iubirii divine

la M. Ficino, libertatea interioară deplină izvorâtă din cunoaşterea intuitiv-raţională, „amor dei intellectualis" la Spinoza, penetrarea - datorită unei inefabile rezonanţe interioare cu conţinutul ideal - sau absorbirea în noi - datorită fuziunii depline şi a identificării perfecte (în care cunoaşterea, obiectul sau fiinţa ce este cunoscută şi cunoaşterea care rezidă sunt UNA) - a lucrului sau a fiinţei umane cunoscute, ca într-o contopire erotică la F. Schlegel].

Iubirea a fost şi este învestită cu importante sensuri şi valenţe umane şi spirituale în gândirea modernă, revelându-se rolul ei ca factor de aglutinare a solidarităţii umane profunde, ca factor de asigurare a comunităţii de idei a speciei umane, ca esenţă sublimă, divină şi profund transfiguratoare a omului. Reprezentanţii filosofiei religioase, gânditorii creştini mai cu seamă (de exemplu, neoplatonismul, tomismul şi neotomismul, personalismul, existenţialismul religios) au pus foarte clar în evidenţă unele aspecte ale antropologiei iubirii (caritate-*agape*), interpretându-le în chip divin, înălţător, transcendental, ca iubire a lui DUMNEZEU, în care aceasta este identificată cu iubirea universală (temelia unitară a celor trei ipostaze ale lui DUMNEZEU). O poziţie aparte ocupă, din acest punct de vedere, printre teologi, Teilhard de Chardin, care a construit o concepţie etică profund bazată pe dragostea dintre oameni, pe un colectivism plenar unificator afectiv şi intelectual. Întărirea accentelor pesimiste şi iraţionaliste ale iubirii caracterizează multe dintre interpretările filosofice în sec. al XIX-lea şi al XX-lea [de exemplu, la Schopenhauer (care afirmă: „Amorul nu este decât o cursă întinsă individului pentru ca acesta să perpetueze specia"), la Nietzsche, M. Scheler, K. Jaspers, Sartre, Gabriel Marcel]. Dovedind determinarea sentimentului iubirii corelat psihic şi mental, unii filosofi au subliniat transformările profunde pe care le-a suferit sau le suferă sentimentul iubirii de-a lungul timpului şi au pus în evidenţă aportul ei hotărâtor în cunoaşterea de sine, în atingerea stării de fericire, în formarea şi modelarea umană.

Yoghinii au considerat totdeauna sentimentul iubirii ca fiind extraordinar de important şi l-au caracterizat adeseori drept un SUI GENERIS criteriu valoric esenţial al gradului de umanizare şi de elevare a comportamentului natural al omului, o măsură a faptului că în însăşi fiinţa sa microcosmică, cea mai intim individuală, CEL CARE IUBEŞTE poate totodată să devină, datorită iubirii, o fiinţă dilatată în infinit, Macrocosmică, unificată şi divină.

Privind lucrurile din punct de vedere psihic, putem spune că iubirea sau amorul se formează printr-un fenomen complex de „cristalizare" care a fost destul de bine descris de STENDHAL (în lucrarea sa celebră „DESPRE DRAGOSTE") şi este analizat acolo ca un proces de fixare progresivă pe care ni-l generează comunicarea şi identificarea empatică inefabilă cu o anumită fiinţă umană de sex opus care ne completează (întregeşte) şi ne polarizează pe multiple niveluri ale fiinţei noastre, făcându-ne să ne descoperim mult mai unificaţi şi armonioşi. STENDHAL opune această dragoste intensă, durabilă, profund transfiguratoare şi adevărată amorurilor bruşte, frenetice şi fulgerătoare („COUP DE FOUDRE") care, prin angrenarea unor polarizări efemere, parţiale sau lipsite de o anumită profunzime şi complexitate, sunt cel mai adesea predispuse să dispară la fel de repede cum au apărut, deoarece fie de o parte, fie chiar de ambele părţi, lipseşte susţinerea afectivă şi transfigurarea care face posibilă aprofundarea în timp a fuziunii amoroase realizate în cuplu pe multiplele niveluri.

Din punct de vedere moral, aşa cum am mai spus, amorul este definit de către yoghini ca fiind un sentiment euforic sublim şi profund transfigurator care este opus egoismului. Iubirea adevărată este, prin urmare, o modalitate foarte simplă de

depăşire sau transcendere a egoismului. Înţelegând profund acest aspect prin trăirea directă, intensă, spontană şi liberă a iubirii adevărate putem să înţelegem mult mai bine cuvintele divine, esenţiale ale lui IISUS pe care, paradoxal, foarte puţini creştini le mai pun astăzi în practică: „IUBEŞTE PE APROAPELE TĂU CA PE TINE ÎNSUŢI". Genialul scriitor TOLSTOI spune: „ADEVĂRATA IUBIRE ARE TOTDEAUNA DREPT BAZĂ RENUNŢAREA LA PROPRIUL BINE INDIVIDUAL".

Marii sfinţi creştini văd în iubire izvorul virtuţii divine supreme, care este „COMPASIUNEA". Problema filosofică pentru yoghini este de a şti dacă iubirea poate să fie o modalitate adevărată de cunoaştere. Privind din acest punct de vedere, ei consideră că iubirea este un mijloc rapid de cunoaştere (filosoful SPINOZA scrie: „IUBIREA INTELECTUALĂ DE DUMNEZEU SE NAŞTE DIN CEL DE AL TREILEA FEL DE CUNOAŞTERE") şi resping ca aberantă ideea lui DESCARTES că iubirea nu ar fi decât o orbire a minţii (DESCARTES: „Iubirea este o pasiune care poate să fie excitată intens în noi fără ca să ne dăm seama absolut deloc dacă obiectul sau fiinţa umană care o cauzează este bună sau rea").

În continuare, pentru a ilustra cele afirmate, oferim un minunat pasaj poetic şi plin de înţelepciune din cartea „PROFETUL" a genialului scriitor KAHLIL GIBRAN, cu privire la iubire:

„Când iubirea copleşitoare vă face semn, urmaţi-i îndemnul,

Chiar dacă uneori cărările ei sunt aparent grele şi prăpăstioase,

Şi când vraja ei paradisiacă vă cuprinde cu aripile ei angelice, supuneţi-vă misterului ei,

Chiar dacă sabia ascunsă-n penaju-i v-ar putea răni,

Atunci când iubirea îmbătătoare vă vorbeşte şi o simţiţi înălţătoare şi divină, daţi-i crezare,

Chiar dacă vocea ei ar putea să vă sfarme himericele visuri, asemenea vântului de miază-noapte care vă pustieşte grădinile.

Fiindcă, precum adeseori iubirea vă încununa, tot ea vă şi crucifică uneori. Precum vă face să creşteţi mult mai repede şi fiind inundaţi de fericire, tot ea trebuie să vă şi reteze uscăciunile şi să vă distrugă neîntârziat răutăţile şi egoismul.

Precum ea vă face să plutiţi, fiind ridicaţi de bucurie, până la înălţimea voastră ideală, alintându-vă cu o splendidă gingăşie ramurile cele mai fragile care freamătă în lumina soarelui etern al iubirii,

În acelaşi fel ea vă străbate ca o miraculoasă forţă purificatoare până în adâncul rădăcinilor voastre, scuturându-le în încleştarea lor cu pământul.

Asemenea snopilor de grâu, ea vă seceră, atunci când trebuie.

Vă treieră după aceea pentru a va descoji.

Vă vântură spre a vă curăţa de pleavă.

Vă macină fin până la înălbirea făinii voastre.

Vă frământă pentru a ajunge să fiţi umili, foarte supuşi, îndumnezeiţi şi puri. Pentru ca apoi să vă hărăzească focului său spre a deveni pâinea cea sfântă a veşniciei la ospăţul ei ceresc.

Toate acestea şi multe altele vi le va dărui cu prisosinţă iubirea, pentru ca, în felul acesta, să vă puteţi cunoaşte în întregime tainele inimii şi să deveniţi şi voi o parte din inima vieţii ETERNE din care izvorăşte IUBIREA nesfârşită.

Dar dacă, fiind stăpâniţi de îndoială, egoism, răutate, suspiciune sau de teamă, veţi căuta doar avantajele şi plăcerile dragostei care doar vi se dăruie fără ca voi să iubiţi,

Atunci, fiind înfrânţi, este necesar să vă acoperiţi goliciunea şi să ieşiţi din treierişul iubirii,

Spre a va întoarce, ca să rămâneţi închistaţi şi singuri, în lumea cea fără de anotimpuri, unde veţi râde sarcastic dar nu cu bucurie, unde veţi plânge, dar nu de fericire pentru că atunci lacrimile voastre nu vor izvorî datorită extazului covârşitor al iubirii.

Iubirea nu se dăruie niciodată decât pe sine şi îşi ia întotdeauna de la DUMNEZEU energia sa atotcuprinzatoare şi misterioasă.

Iubirea nu obligă şi nu vrea niciodată să fie constrânsă de fiinţa umană căreia i se dăruieşte;

Fiindcă iubirii fără margini îi este de-ajuns iubirea nesfârşită şi înălţătoare.

Când iubiţi, nu trebuie să spuneţi «Creatorul e în inima mea», ci mai degrabă şoptiţi «Eu sunt acum topit de iubire în inima Creatorului».

Să nu credeţi că puteţi croi voi singuri după voie drumul iubirii, fiindcă atunci când o meritaţi, iubirea vă va arăta cu siguranţă ea însăşi calea.

Iubirea nu urmăreşte niciodată altceva decât ca întotdeauna să se desăvârşească printr-o totală iubire.

Dar dacă iubeşti fără încetare şi încă mai ai dorinţe, fie ca atunci acestea să fie:

Să te topeşti de iubire în tot şi să devii un fluviu pur de iubire ce susurul în noapte-şi cântă;

Să cunoşti adeseori nostalgia prea marii duioşii;

Să fii vrăjit şi îmbătat de înţelegerea inexprimabilă a iubirii;

Să te jertfeşti de bunăvoie şi bucurându-te de iubirea pe care o dăruieşti;

Să te trezeşti în zori cu inima mereu înaripată şi să înalţi, plin de recunoştinţă, mulţumire lui DUMNEZEU pentru încă o zi de iubire;

Să te odihneşti, copleşit de o nouă fericire, la ceasul amiezii şi să cugeţi la misterul iubirii;

Să te întorci apoi împăcat şi debordând de desfătare acasă, la ora amurgului,

Şi, apoi, să dormi înălţând în inimă o rugă pentru fiinţa iubită, iar pe buze să ai un cântec de laudă."

Despre dragoste, SFÂNTUL PAVEL spune în NOUL TESTAMENT *(CORINTENI 13)*:

„Chiar dacă aş putea vorbi în multe limbi omeneşti şi totodată în cele îngereşti şi n-aş avea deloc iubire, aş fi întocmai ca o aramă sunătoare şi ca un chimval (instrument muzical folosit în vechime, compus din două talere de aramă care erau lovite unul de altul; acesta mai era cunoscut şi sub numele de talgere - n.n) zăngănitor. Şi chiar dacă aş avea darul proorociei şi aş cunoaşte toate tainele acestei lumi şi toată ştiinţa, chiar de aş avea toată credinţa astfel încât să pot să mut şi munţii din loc, fără a avea deloc iubire, n-aş fi prin aceasta nimic.

Şi chiar dacă mi-aş împărţi toate averile pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş oferi trupul ca să fie ars, şi nu aş avea iubire, toate acestea nu-mi folosesc la nimic.

Iubirea este întotdeauna mult răbdătoare; ea este mereu plină de bunătate; iubirea nu pizmuieşte niciodată; iubirea nu se laudă, nu se umflă de mândrie; nu este suspicioasă; nu se poartă niciodată necuviincios, nu caută folosul său (deoarece iubirea trezeşte întotdeauna devotamentul şi abnegaţia - n.n); ea nu se mânie; nu se gândeşte la rău; nu se bucură de nelegiuire ci se bucură fără încetare de adevăr, de bine şi de ceea ce este frumos; ea acoperă (îmbrăţişează) totul, crede tot ceea ce este bun, nădăjduieşte mereu, suportă totul cu umilinţă (smerenie).

Iubirea este în veşnicie ceva tainic şi dumnezeiesc şi tocmai de aceea ea nu va

pieri niciodată. Proorocirile se vor sfârşi, limbile probabil că se vor opri, cunoaşterea se va încheia, dar iubirea va rămâne mereu aceeaşi fără încetare. Căci, dacă acum cunoaştem toate câte sunt în parte şi proorocim în parte, atunci când cu ajutorul iubirii vom ajunge la desăvârşire, acest «ÎN PARTE» se va sfârşi (pentru că atunci vom deveni UNA cu TOTUL cel misterios al lui DUMNEZEU - n.n.).

Când eram copil, vorbeam aşa cum trebuie să vorbească un copil, simţeam aşa cum trebuie să simtă un copil, gândeam aşa cum gândeşte un copil; atunci când m-am făcut om mare, m-am lepădat (m-am detaşat - n.n.) de tot ceea ce era în mine copilăresc. Acum (datorită ignoranţei noastre - n.n.) vedem totul întocmai ca într-o oglindă, într-un mod aburit şi întunecos; dar atunci (în momentul în care vom fi cu adevărat uniţi cu DUMNEZEU - n.n.) când vom cunoaşte adevărul, vom vedea totul faţă în faţă. Acum eu ştiu că îmi este cu putinţă să cunosc în parte; dar atunci când voi fi desăvârşit, voi putea cunoaşte totul pe deplin, întocmai aşa cum am fost eu cunoscut pe deplin din veşnicie (de DUMNEZEU - n.n.). Acum pentru mine rămân doar acestea trei: credinţa în DUMNEZEU, nădejdea (speranţa) şi iubirea; dar pentru mine cea mai mare dintre ele este şi rămâne întotdeauna iubirea."

JAGRAT - vezi CONŞTIINŢĂ.

JIVATMAN

„Sine încarnat, viu", conştiinţa individualizată. Conform filosofiei VEDANTA şi a şcolilor de înţelepciune ulterioare ei, eliberarea spirituală constă în reintegrarea sau în fuziunea (FĂRĂ PIERDEREA IDENTITĂŢII PROPRII A) Sinelui Individual (JIVATMAN) cu Sinele Suprem Transcendent (PARAMATMAN).

JNANA SHAKTI

Termenul JNANA provine de la rădăcina JNA (a cunoaşte). Înseamnă cunoaşterea generală, cunoaşterea spirituală şi iluminatoare; cunoaşterea Realităţii Ultime (DUMNEZEU), înţelegerea transcendentală a unităţii fundamentale dintre ATMAN şi BRAHMAN. Calea lui JNANA (JNANA YOGA) este aceea a intelectului pur, care urmăreşte să ajungă la cunoaşterea lui DUMNEZEU. Ea presupune o capacitate de discernământ aproape fără greşeală (eroare), capabilă să respingă fulgerător ca ireal tot ceea ce este MAYA. JNANA YOGA implică să fie sublimate perfect şi transcense aproape toate dorinţele inferioare şi iluziile, pentru a nu mai rămâne decât BRAHMAN (DUMNEZEU), ca unică şi supremă realitate.

JNANA SHAKTI semnifică puterea subtilă, divină prin care Creatorul (Absolutul sau DUMNEZEU) realizează cunoaşterea esenţială şi totală a Creaţiei. Din acest punct de vedere, JNANA SHAKTI reprezintă de fapt Omniscienţa Divină şi, în acelaşi timp, Cunoaşterea Divină unificatoare care leagă între ele într-un întreg (TOT) coerent, toate obiectele, fiinţele şi aspectele în aparenţă foarte disparate şi diverse ale Manifestării.

Vezi **ENERGIE şi SHAKTI.**

KALA

Literal, „timp". Un alt nume atribuit lui YAMA, zeul morţii. În „ATHARVA VEDA", timpul, ca energie misterioasă, este invocat ca fiind la originea şi totodată stăpânul tuturor lucrurilor: „El este cel care face să apară şi permanent îmbrăţişează lumile. El este tatăl tuturor lucrurilor şi fiinţelor. Cu excepţia lui DUMNEZEU (Supremul Absolut)

nu există nici o forţă superioară lui". În „VISHNU PURANA",„BHAGAVATA PURANA" şi „PADMA PURANA" se poate citi că BRAHMA se manifestă cu ajutorul lui KALI sub forma timpului. Totuşi PURANA-ele nu consideră timpul ca un element originar. În „BHAGAVAD GITA", KRISHNA spune: „Eu sunt, de asemenea, Timpul".

KALACHAKRA

„Roata (Ciclul) Timpului". Acest concept fundamental (atât pentru spiritualitatea indiană, cât şi pentru cea tibetană) se referă atât la metodele de intrare în stare de rezonanţă cu Divinităţile (aspectele Divine) din cadrul tradiţiei VAJRAYANA, cât şi la practicile de iluminare spirituală cuprinse în KALACHAKRA TANTRA. Numeroşi iniţiaţi susţin chiar că practicile cuprinse în sistemul KALACHAKRA reprezintă cea mai elevată şi mai complexă expresie a tradiţiei tantrice VAJRAYANA (budismul tantric tibetan). Tradiţia KALACHAKRA este axată asupra conceptului de Timp (obiectiv, magic, individual, universal, cosmic, etc.) şi asupra diferitelor ciclicităţi temporale (de la ciclurile planetare până la ciclul respiraţiei umane) iar metodele sale, realizate cu succes, oferă controlul deplin al energiilor subtile care animă atât structura umană, cât şi întregul univers, aceasta conducând foarte repede aspirantul la starea de iluminare spirituală. În general, se consideră că tradiţia KALACHAKRA TANTRA a fost revelată de ghizii spirituali ai SHAMBALA-ei. Potrivit multor tratate tradiţionale, sistemul Kalachakra provine din tradiţia KRAMA (care este integrată în cadrul şivaismului caşmirian şi care propune raportarea la DUMNEZEU prin intermediul aspectului de Eternitate Divină Creatoare – MAHA KALI).

KRIYA SHAKTI

Deşi literal înseamnă „puterea extraordinară a acţiunii", ea a ajuns totodată să însemne „acţiunea energiei subtile a minţii sau, cu alte cuvinte, a gândurilor". Nici o acţiune, cu excepţia acţiunii reflexe, nu este posibilă fără energia gândirii. KRIYA SHAKTI este, în plenitudinea sa, acţiunea supranormală care într-un mod special influenţează centrii fundamentali de forţă (CHAKRA-ele) ai fiinţei umane, producînd rezultate ce par la prima vedere a fi miracole, deşi acestea sunt de fapt efecte normale sau consecinţe fireşti ale concentrării mentale intense şi ale meditaţiei profunde. În concluzie, putem spune că KRIYA SHAKTI este Puterea Divină a acţiunii, creativitatea eficientă prin care lumea îşi începe existenţa şi prin care ea este menţinută în limitele Legii Divine. Vezi **ENERGIE** şi **SHAKTI**.

LEGEA NEGĂRII NEGAŢIEI

În filosofie acesta este un principiu fundamental al dialecticii, conform căruia evoluţia (la modul global, atât la nivel macrocosmic cât şi la nivel microcosmic), înţeleasă ca un proces continuu de înnoire, de negare şi de preluare selectivă a vechiului, se desfăşoară astfel încât elemente ale unei caracteristici negate anterior revin, cu unele modificări esenţiale, pe o treaptă superioară a evoluţiei, în cadrul unei calităţi noi, ca o consecinţă a altui proces de negare. (Analogic vorbind, acest proces este similar transfigurării, unde aceleaşi elemente sau aspecte, care anterior păreau banale şi comune, privite acum într-o nouă şi superioară perspectivă – care neagă viziunea limitată anterioară – devin calităţi şi manifestări sublime).

Prin urmare, evoluţia (atât cea umană cât şi cea cosmică) este concepută în YOGA ca o SUI GENERIS (în felul său) reluare şi repetare la niveluri superioare a unor note esenţiale ale caracteristicilor şi calităţilor originare. Legea negării negaţiei

reflectă corelaţia complexă a vechiului cu noul în procesul evoluţiei şi înlănţuirea lăuntrică a etapelor acestui proces, „traiectoria" imprimată oricărui proces evolutiv de acţiunea legii negării negaţiei, putând fi redată într-un mod deosebit de sugestiv prin simbolul spiralei, care generează atât ideea unui gen de parţială repetare în cadrul mişcării, cât şi ideea ridicării acesteia pe un plan superior. (De exemplu, o ilustrare deosebit de clară a acestei afirmaţii este gama muzicală: dacă vom urca notă cu notă, pe claviatura unui pian, vom constata foarte clar, atât repetarea parţială, cât şi ridicarea pe un plan de vibraţie superior – fiecare notă va reveni din nou şi din nou, dar pe alte octave, superioare.)

Spre deosebire însă de materialismul dialectic, care priveşte în mod greşit etapele superioare ale evoluţiei ca fiind rodul şi reflectarea (pe un nivel superior) a etapelor inferioare ce se consideră că le-ar da naştere, înţelepciunea milenară YOGA insistă asupra faptului că, în realitate, lucrurile stau exact invers: această repetare şi reîntoarcere creatoare, numită în YOGA LEGEA OCTAVEI sau LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7, este dată, în realitate, de faptul că aspectele sau planurile superioare sunt cele care de fapt reflectă şi creează, pe baza LEGII FUNDAMENTALE A OCTAVEI, aspectele sau planurile inferioare, în care ele continuă să existe totuşi, dar într-un mod tainic (ocultat). Aparenta evidenţă a procesului creator invers (de la inferior la superior) este dată de un alt principiu fundamental în YOGA: PRINCIPIUL REFLEXIEI sau al OGLINDIRII, care face ca, în timp ce procesul propriu-zis al emanaţiei (creaţiei) OBIECTIVE are loc de sus în jos (de exemplu, de la AKASHA TATTVA la PRITHIVI TATTVA), procesul conştientizării sau al evoluţiei SUBIECTULUI CONŞTIENT este exact invers, de jos în sus (de la PRITHIVI TATTVA sau planul fizic al manifestării către planurile superioare, până când este atinsă fuziunea extatică dintre conştiinţa angrenată în această evoluţie şi Sinele-Esenţă Divin, Nemuritor, ATMAN); în ocultism, această realitate este exprimată şi sub forma ANALOGIEI INVERSE.

Legea negării negaţiei nu acţionează nemijlocit şi automat, ci prin intermediul legilor specifice acelui plan sau acelei sfere de existenţă în care ea se manifestă. Aceste legi specifice sunt potenţate nebănuit de ea, din spatele acestora.

În filosofia europeană, primele intuiţii şi formulări ale Legii negării negaţiei apar în gândirea lui Heraclit, expresia ei sistematică şi mult mai nuanţată întâlnindu-se însă la Hegel. Cu toate acestea, nu întâlnim nicăieri, în întregul spaţiu filosofic occidental, atât clasic cât şi contemporan, vreo teorie sau expresie a acestei legi, care să egaleze profunzimea şi complexitatea extraordinară pe care ea o îmbracă în cadrul sistemului esoteric MAHA VIDYA YOGA, ca trăsătură definitorie foarte importantă a tuturor Marilor Puteri Cosmice şi, în special, a Marii Puteri Cosmice DHUMAVATI.

LIBER ARBITRU

Expresia de „liber arbitru" se referă la una dintre modalităţile noţiunii de libertate, care se aplică în sfera individualităţii umane. Liberul arbitru desemnează, în accepţiunea yoghină, libertatea fiinţei umane de a alege liber în cadrul destinului propriu (KARMA). În aspectul său superior, liberul arbitru presupune existenţa la fiinţa umană a unei independenţe absolute, posibilitatea deplină a individului de a alege, fără să ţină cont de factori exteriori. Trebuie însă să ştim că nici o fiinţă obişnuită nu este cu adevărat liberă. Este semnificativ ce a spus Buddha în acest sens: „puterea de înţelegere şi de acţiune depind în mod direct de KARMA fiecăruia". Astfel, cu cât KARMA globală a unei fiinţe este mai bună, cu atât numărul posibilităţilor de a alege este mai mare, ca şi puterea sa de înţelegere şi de acţiune. Cu cât KARMA

globală a fiinţei este mai puţin bună, cu atât numărul opţiunilor la care are acces este mai mic pentru fiecare alegere şi adesea, printre variantele accesibile nu este nici una uşoară şi armonioasă, care să permită fiinţei să nu sufere. Într-un astfel de caz, de asemenea, puterea de înţelegere şi de acţiune sunt mult diminuate. Libertatea deplină sau altfel spus eliberarea din ciclul KARMA-ic al reîncarnărilor succesive aparţine doar acelora care s-au transformat şi şi-au depăşit condiţionările KARMA-ice din existenţele anterioare. Numai aceia beneficiază cu adevărat de libertatea ce decurge din crearea omului „după chipul şi asemănarea lui DUMNEZEU".

Astfel, liberul arbitru nu exclude cunoaşterea şi interiorizarea legii divine a necesităţii (KARMA) şi a legilor MACROCOSMOSULUI (DHARMA). Nu trebuie să confundăm liberul arbitru cu libertatea de a face totul numai după bunul plac. Fiecare om este liber să acţioneze în conformitate cu propria voinţă, dar acţiunea odată realizată, el va trebui să suporte consecinţele. Necesitatea divină negată în mod prostesc nu este în nici un caz desfiinţată. În acest sens, Hegel considera că efectele „libertăţii" egotice de tip satanic sau demoniac nu sunt niciodată pozitive.

Irineu, episcop de Lyons, a exprimat aceste idei încă din anul 180: „Căci DUMNEZEU l-a făcut pe om liber de la bun început, astfel că el era stăpân pe puterea sa, la fel ca pe sufletul său, liber să-L urmeze pe DUMNEZEU, fără să fie constrâns de El. Căci la DUMNEZEU nu există constrângere, ci doar o voinţă bună. El dă sfat bun tuturor... Nu numai în lucrările noastre, ci chiar şi în credinţă, libertatea de alegere a omului sub propriul său control este păstrată de Domnul, care spune: «Să fie după credinţa ta.»"

Abia după ce a atins comuniunea cu Sinele Nemuritor (ATMAN), omul dobândeşte libertatea, văzută ca forţă infinită de a alege cu discernământ deplin şi de a răspunde la orice alegere, indiferent de solicitări şi exigenţe exterioare. Liberul arbitru devine, pentru fiinţa umană care îl integrează superior, o putere absolută de alegere, desemnând capacitatea umană divină intrinsecă de a hotărî asupra unei anumite modalităţi de acţiune.

LIBERTATE SPIRITUALĂ

Toate tradiţiile spirituale autentice susţin că starea fiinţei umane obişnuite este o stare mai mult sau mai puţin conştientizată de CONSTRÂNGERE, de înlănţuire şi că eliberarea spirituală reprezintă de fapt revelarea şi conştientizarea deplină a identităţii noastre adevărate cu ESENŢA DUMNEZEIASCĂ, ce este numită Sine nemuritor (ATMAN) sau Spirit. Existenţa noastră condiţionată este guvernată de legea de fier a cauzei şi a efectului (KARMA). Conform sistemului YOGA, aceasta se manifestă în dimensiunea morală unde acţiunile, gândurile şi intenţiile noastre determină după aceea viitorul nostru prin mecanismul KARMA-ei şi al renaşterii. Atâta timp cât ne identificăm preponderent cu corpul fizic şi cu mintea noastră cea limitată, care dă naştere la ceea ce numim personalitate „umană", noi nu putem fi liberi. Libertatea adevărată apare atunci când noi trecem dincolo de ego. Privind din acest punct de vedere, aproape toate tradiţiile spirituale din India oferă mijloace eficiente de transcendere a individualităţii, pentru a facilita revelarea Sinelui nemuritor universal (ATMAN, PURUSHA).

Descoperirea în centrul ultim al fiinţei noastre a Sinelui Suprem (ATMAN) este o etapă esenţială pentru eliberarea noastră totală. Această reuşită - revelarea Sinelui nostru Suprem (ATMAN) - este tocmai de aceea numită adesea „atingerea stării de nemurire". Imediat după completa realizare a Sinelui Suprem (ATMAN), sau altfel

spus, o dată cu atingerea deplină a Eliberării spirituale, condiţiile limitatoare ale minţii, psihicului, corpului şi ale mediului lor înconjurător nu mai sunt deloc experimentate ca fiind aspecte şi elemente ce îngrădesc libertatea noastră spirituală esenţială. Adeptul care cu adevărat atinge această culme este capabil atunci să acţioneze complet detaşat şi cu o totală spontaneitate (SAHAJA) atât în această lume (fizică), cât şi în cele subtile. Fiind total independent, el este apt să experimenteze (numai DACĂ VREA) plăcerile şi durerile de orice fel ale acestor lumi (fizică, astrală, cauzală), fără ca toate aceste trăiri sau sentimente (oricât de intense ar fi ele) să-i ştirbească câtuşi de puţin libertatea spirituală pe care a atins-o.

În concluzie, putem spune că starea de deplină LIBERTATE SPIRITUALĂ este totdeauna indicată prin ABSENŢA ORICĂREI CONSTRÂNGERI. Pentru ORICE FIINŢĂ UMANĂ atingerea stării de LIBERTATE SPIRITUALĂ este o posibilitate, deoarece POSIBILUL şi REALUL sunt, din punct de vedere metafizic, identice.

LINGAM

În limba sanscrită, termenul LINGAM are în general sensul de simbol, semn, pecete a Divinului. În particular, în cadrul practicii propriu-zise a hinduismului, cuvântul LINGAM desemnează piatra ridicată a altarului din templu, având o aparenţă şi conotaţii falice. SHIVA, principiul masculin esenţial, este cel mai adesea adorat sub această formă simbolică a transcendenţei creatoare. În străvechile texte ale înţelepciunii „SHIVA PURANA" şi „NANDI UPA PURANA", SHIVA afirmă: „Eu sunt omniprezent, însă prezenţa mea este deosebit de puternică în douăsprezece forme simbolice, situate în douăsprezece locuri sacre". Aceste 12 „forme simbolice" sunt 12 mari LINGAM-uri care, conform principiului corespondenţei între MICROCOSMOS şi MACROCOSMOS, au fost ridicate şi instalate pe pământul Indiei în 12 temple celebre consacrate adorării lui SHIVA (Eternul Masculin), care reprezintă tot atâtea faţete sau forme (manifestări particulare) ale sale. Acestea (LINGAM-urile) sunt venerate în templele dedicate lui: 1) SOMANATHA (Stăpânul energiei subtile misterioase sau al nectarului esenţial SOMA care hrăneşte şi animă întregul MACROCOSMOS), situat la GUJARAT; 2) MALLIKARJUNA (Muntele Energiei benefice prin excelenţă sau SHRI); 3) MAHAKALESHVARA (Stăpânul Marelui Timp) situat la UJJAIN; 4) OMKARA [SHIVA identificat cu sunetul subtil esenţial sau cuvântul (Logosul) creator, PRANAVA AUM], la OMKARA-MANDHATTA, în apropiere de izvoarele de la NARMADA; 5) AMARESHVARA (Stăpânul care a transcens definitiv moartea sau zeul zeilor), la UJJAIN; 6) VAIDYANATHA (Inspiratorul tuturor medicilor şi vindecătorilor) la DEORGAH în Bengal; 7) RAMESHVARA (Stăpânul lui RAMA), situat în cel mai sudic punct al Indiei, chiar în dreptul insulei Ceylon. Acest LINGAM ar fi fost înălţat, după legendă, de însuşi RAMA. Foarte bine păstrat şi astăzi, acest templu este unul dintre cele mai mari şi mai cunoscute din întreaga Indie; 8) BHIMASHANKARA (Salvatorul cel Teribil) la DRACHARAM; 9) VISHVESHVARA sau VISHVANATHA (Suveranul întregului Univers sau MACROCOSMOS manifestat) la Benares, numit de asemenea şi JYOTIR-LINGA (LINGAM-ul de lumină); 10) TRYAMBAKA (Cel care are trei ochi), aproape de izvoarele râului GOMATI; 11) GAUTAMESHA (Stăpânul lui Gautama sau Buddha) şi 12) KEDARNATHA (Stăpânul suprem al spaţiului subtil dintre sprâncene, KEDARA sau AJNA CHAKRA), pe înălţimile munţilor Himalaya, aici SHIVA fiind adorat sub forma unui uriaş bloc de stâncă.

LINGAM-ul este simbolul puterii regeneratoare, izvor şi canal al sămânţei, în calitatea ei de principiu activ. Numeroase forme deloc întâmplătoare precum degetul

mare, piatra care este ridicată la verticală, coloana, copacul, etc. au, fiecare în parte, o conotaţie falică. Reprezentarea lor nu este neapărat esoterică sau erotică: poate însemna, pur şi simplu, puterea tainică, masculină (+), esenţială, generatoare venerată în toate tradiţiile vechi sub această înfăţişare.

Simbolismul falic joacă un rol important în gândirea Orientală şi chiar în cea evreiască. Astfel, a noua Sefira, Iesod, semnifică puterea masculină, ascunsă, de a zămisli, drept fundament a tot ceea ce este viu. În Sefer Bahir, falusul în erecţie este comparat cu omul drept. Acesta este asemenea unei coloane atunci când este în picioare şi este totodată considerat drept temelia şi locul de echilibru între Cer şi Pământ. În relaţiile strânse care există între MICROCOSMOS şi MACROCOSMOS, acţiunii pământeşti îndeplinite prin transfigurare de către cel drept îi corespunde energia masculină (+), cosmică. Prezenţa sau absenţa oamenilor drepţi (care datorită ÎNFRÂNĂRII PRIN CONTINENŢĂ SEXUALĂ sunt, analogic şi simbolic vorbind, într-o erecţie continuă) pe pământ, întăreşte sau slăbeşte (în cazul celor vlăguiţi, neputincioşi, incontinenţi, desfrânaţi) legătura dintre Cer (+) şi Pământ (–). De asemenea, LINGAM-ul se întăreşte sau slăbeşte în funcţie de prezenţa (controlul perfect şi continuu al energiei creatoare) sau de absenţa energiei (pierdută în cazul INCONTINENŢILOR), pe care cel continent sexual o are sau pe care acesta o poate amplifica prin transmutaţie şi sublimare. Dreptul cel viril şi capabil să se înfrâneze (continentul sexual perfect) este numit, deloc întâmplător, temelia acestei lumi [*Pilde (10, 25)* din VECHIUL TESTAMENT]); or, în viziunea celor înţelepţi, pe acest LINGAM gigantic (MACROCOSMIC) al Principiului Masculin se sprijină viaţa, întocmai precum tot universul se sprijină pe o coloană.

După părerea lui Galien, care s-a încetăţenit în întreg Evul mediu, sămânţa masculină, (+), provine din creier şi coboară de-a lungul măduvei spinării. Tocmai de aceea, LINGAM-ul simbolizează Orientul, Levantul, Estul mistic, loc şi origine a vieţii, a căldurii şi a luminii. El este numit al şaptelea membru sau mădular al omului: el este centrul în jurul căruia se ramifică picioarele, braţele, coloana vertebrală prin care curge sămânţa şi capul, în care la origine se formează sămânţa. Iubita sa, al optulea membru [cel feminin, Matricea (YONI)], îl înfruntă din faţă; el îi transmite sămânţa, precum un canal vărsându-se în mare. După Sefer Yetzirah, falusul celui care se înfrânează sexual (CONTINENT SEXUAL) îndeplineşte o funcţie nu numai superior energetic generatoare, ci, totodată, şi de echilibru pe planul structurilor invizibile ale omului şi al ordinii lumii. De unde, deloc întâmplător, acest al şaptelea membru (LINGAM-ul), care în cazul celui continent sexual este un factor de echilibru psihomental în structura şi în dinamismul omenesc, este pus în legătură cu a şaptea zi a creaţiei, zi de odihnă şi cu dreptul celui puternic şi bun al cărui rol este de a susţine şi de a echilibra lumea prin energia sa tainică, masculină, uriaşă. Sub diferite reprezentări, el desemnează forţa misterioasă, masculină, solară (+), divină, creatoare, iar în cazul celui înfrânat (CONTINENT SEXUAL) este venerat ca un izvor nesecat de viaţă superioară, sublimă. De aici şi importanţa care este dată, mai ales în YOGA şi în TANTRA, utilizării benefice a energiei creatoare uriaşe (în cazul celui continent sexual) al acestui al şaptelea membru (LINGAM-ul).(v.G.C.Scholem, „Les origines de la Kabbale", Paris, 1996, p.165-169)

LOKA (LUME SUBTILĂ PARALELĂ)

"Lume", diviziune a MACRCOSMOSULUI după situarea spaţială sau dimensională, ori după frecvenţa specifică de vibraţie a anumitor realităţi, zone sau straturi ale

acestuia care sunt distincte şi separate astfel prin energiile care se arată acolo în momentul manifestării; ele există în simultaneitate şi sunt reflectate analogic precis în fiinţă în anumite zone sau nivele ale MICRCOSMOSULui acesteia [fiind în special perceptibile şi accesibile prin intermediul centrilor secreţi de forţă (CHAKRA-elor)]. Toate aceste "lumi" sau LOKA-uri sunt clar omologabile în MICRCOSMOSUL fiinţei umane în anumite "locuri" sau Zone ale acesteia. Prin trezirea şi activarea acestor Zone sau puncte-focar de corespondenţă în fiinţă, devine posibil să se pătrundă cu uşurinţă în mod direct şi conştient în aceste lumi adeseori supranumite PARALELE, datorită faptului că ele au fiecare o frecvenţă de vibraţie distinctă şi există în simultaneitate în diferitele dimensiuni ale manifestării, întrepătrunzându-se totuşi fără să se atingă şi interdeterminându-se unele pe altele în mod inefabil. TRIPURA SUNDARI permite, printre altele, celui care fuzionează plenar cu sfera sa de forţă, să devină cu uşurinţă conştient de acele lumi fundamentale care în tradiţia înţelepciunii orientale sunt şapte la număr. Există astfel trei lumi (LOKA) supranumite TRILOKA. Acestea sunt:

1) Sfera Pământului (BHUR LOKA); lumea concret materială; corpul fizic şi condiţiile materiale specifice, constituind universul material terestru al fiinţei umane.

2) Spaţiul sau sfera dintre Pământ şi Soare (BHUVAR LOKA); lumea subtilă de aparenţe diverse, în care se manifestă senzaţiile, sentimentele, pasiunile şi tendinţele din care rezultă dorinţele. Acest nivel de existenţă subtilă se situează (ca frecvenţă de vibraţie) deasupra lumii noastre materiale (fizice). BHUVAR LOKA este un univers mult mai vast şi mai complex decât cel fizic.

3) Spaţiul sau sfera dintre Soare şi Steaua Polară (SVAR LOKA). „Cerul (SVARA)lui INDRA"; nivelul de vibraţie sau lumea (LOKA) subtilă paralelă a luminii, a gândurilor bune, a sentimentelor pure şi înălţătoare. Acest termen desemnează de asemenea şi starea de intensă puritate şi elevare a conştiinţei, veritabil „Cer" pentru fiinţa umană.

În afara acestor sfere cunoscute sub numele de TRILOKA sau cele trei lumi oarecum materiale există şi alte lumi sau sfere de manifestare care se află în alte dimensiuni ale MACROCOSMOSULUI şi care sunt invizibile vederii fizice deoarece au o frecvenţă foarte rapidă de vibraţie, imperceptibilă simţurilor obişnuite. Ele sunt aşa-zisele lumi paralele sau lumi "subtile" accesibile conştiinţei numai prin trezirea anumitor centri de forţă (CHAKRA) care fac posibilă trezirea şi a anumitor simţuri paranormale ale fiinţei umane.

Aceste lumi paralele, subtile sau LOKA sunt:

4) Tărâmul sau Lumea celor înţelepţi (MAHAR LOKA);

5) Tărâmul sau Lumea celor "PURI" (JANA LOKA);

6) Tărâmul sau Lumea celor complet detaşaţi (TAPAR LOKA);

7) Tărâmul ADEVĂRULUI şi al SUPREMULUI ABSOLUT sau Lumea lui DUMNEZEU (SATYA LOKA). SATYA LOKA este supranumită uneori şi sfera lui BRAHMA sau BRAHMA LOKA şi această "lume", odată plenar atinsă, garantează eliberarea supremă de ciclul renaşterilor şi încarnărilor în lumea fizică, în astral şi în cauzal, făcând totodată posibilă atingerea stării de nemurire spirituală.

MACROCOSMOS / MICROCOSMOS

Textul fundamental al ocultismului: „Tabla de smarald" a lui Hermes Trismegistos, care exprimă în mod sintetic analogia şi corespondenţa între MACROCOSMOS şi MICROCOSMOS, constituie textul-cheie al ştiinţei spirituale.

„Tabla de smarald" rezumă totodată în câteva aforisme extrem de concise esenţa

filosofiei şi a cunoaşterii secrete alchimice. Autorul ei, un mare înţelept şi iniţiat care a precedat dinastiile faraonilor egipteni din antichitate şi care, mai apoi, a fost considerat de către populaţia Egiptului ca fiind o încarnare divină pe pământ, este cunoscut sub numele de Hermes Trismegistos, care a fost şi este venerat în egală măsură mai ales în calitatea sa de iniţiator al ştiinţei secrete a alchimiei.

Conform legendei, acest faimos text a fost găsit de către soldaţii lui Alexandru cel Mare, atunci când aceştia au pătruns în marea piramidă a lui Kheops, plasată în complexul arhitectural de la Gizeh, lângă Cairo. Se spune că Hermes Trismegistos a gravat el însuşi aforismele sale tainice pe o tăbliţă din smarald, utilizând pentru aceasta doar vârful ascuţit al unui diamant. De aici provine numele de „Tabla de smarald" care a fost data acestui text criptic. MICROCOSMOSUL reprezintă omul cu toate vehiculele sale invizibile; MACROCOSMOSUL reprezintă universul fizic împreună cu toate planurile sale invizibile. Această definiţie a hermetismului se regăseşte sub o altă formă şi în ştiinţă: fizica de ultimă oră face destul de clar distincţie între MACROCOSMOS şi MICROCOSMOS; dar aici MACROCOSMOSUL devine lumea omului iar MICROCOSMOSUL este lumea intraatomică. De altfel, în ciuda acestei diferenţe, fizica, aidoma esoterismului, are drept principiu fundamental unitatea obiectului său.

Orice demers omenesc ia naştere dintr-o separare a umanului de lume - la început trebuie să existe un obiect, tot aşa cum trebuie să existe şi un subiect -, dar mai apoi demersul se elaborează printr-o depăşire a acestei separări: subiectul sfârşeşte prin a cunoaşte obiectul. Pentru a exista o lucrare sau o experienţă reală, este importantă obţinerea unei relaţii potrivite între subiect şi obiect.

Evident, relaţia ştiinţifică nu este totuna cu relaţia hermetică. Termenii MICROCOSMOS şi MACROCOSMOS nu acoperă, în cele două sisteme, aceleaşi realităţi. Ştiinţa încearcă să stabilească pretutindeni raporturi de cauzalitate, ocultismul şi YOGA stabilesc adeseori analogii.

Atât pentru hermetism, cât şi pentru sistemul YOGA, analogia reprezintă relaţia privilegiată cu universul (MACROCOSMOSUL). Acest aspect este menţionat într-unul dintre textele hermetice fundamentale, care este „Tabla de smarald", atribuită legendarului Hermes Trismegistos. Iată în continuare textul integral în limba română al conţinutului gravat al „Tablei de smarald", după o traducere care aparţine faimosului alchimist şi iniţiat Fulcanelli:

„Este PERFECT ADEVĂRAT şi DINCOLO DE ORICE ÎNDOIALĂ, SIGUR şi cât se poate de REAL că tot ceea ce se află jos este (în mod ANALOGIC ARANJAT) precum tot ceea ce se află sus; şi este important să se ştie că tot ceea ce se află sus este (în mod ANALOGIC ARANJAT) precum tot ceea ce se află jos; prin această dispunere unitară sunt înfăptuite TOATE miracolele Unicului (DUMNEZEU) şi astfel apar şi subzistă toate lucrurile, forţele tainice şi fiinţele care există. Şi, întocmai precum toate lucrurile, forţele şi fiinţele sunt (există) şi provin din MARELE TOT – Unul, prin medierea Unicului DUMNEZEU, tot astfel toate lucrurile, forţele şi fiinţele sunt, la rândul lor, născute din Fiinţa acestui Unic (DUMNEZEU) care este singura Realitate Eternă şi Infinită, printr-un anumit fel (gen) de aranjare şi adaptare.

Soarele (+) (SURYA SVARA - n. n.) este tatăl, iar Luna (–) (CHANDRA SVARA – n. n.) este mama. Vântul (VAYU TATTVA – n. n.) l-a purtat în pântecele său. Pământul (PRITHIVI TATTVA – n. n.) reprezintă hrana sa şi, în acelaşi timp, este receptaculul (vasul) său. Tatăl Totului şi al tuturor (AKASHA TATTVA – n. n.), Thelema întregii noastre lumi pământeşti şi a giganticului MACROCOSMOS se află chiar aici (Thelema

= termen care desemnează un loc privilegiat, unde pot fi savurate din plin şi pe îndelete toate bucuriile cele mai rafinate). Forţa sau puterea sa tainică şi nesfârşită rămâne întreagă şi este aproape nealterată atunci când ea este convertită în Pământ (PRITHIVI TATTVA - n. n.). Transmutând cu multă grijă (atent) şi sublimând armonios, tu vei separa Pământul (PRITHIVI TATTVA) de Foc (TEJAS TATTVA), ceea ce este subtil de ceea ce este grosier şi totdeauna vei acţiona în mod gradat, cu blândeţe şi cu o mare măiestrie. El (suflul subtil, SVARA) urcă de la Pământ (PRITHIVI TATTVA) şi coboară din Cer (AKASHA TATTVA) şi, prin intermediul lui (SVARA) este asimilată, deopotrivă, forţa tainică a lucrurilor şi a aspectelor superioare şi forţa lucrurilor şi a aspectelor inferioare. Vei dobândi cu siguranţă astfel, prin intermediul acestui mijloc (TRANSMUTAREA INTEGRALĂ şi SUBLIMAREA PERFECT ARMONIOASĂ, BENEFICĂ A CELOR 5 TATTVA-e) şi cu ajutorul acestei Cunoaşteri tainice, slava întregii lumi şi atunci orice ignoranţă te va părăsi. Aceasta este forţa ultimă (SVARA), care va fi mereu triumfătoare asupra oricărei alte forţe, căci totdeauna ea (SVARA) domină şi îmbrăţişează toate lucrurile, forţele şi fiinţele grosiere şi subtile, şi pătrunde neîncetat tot ceea ce este solid şi grosier. În acest mod a fost şi este, clipă de clipă, creată lumea. De la acesta (SVARA) pornesc şi devin posibile minunate adaptări, a căror modalitate este aici revelată pe scurt.

Iată, deci, cauza pentru care am fost numit Hermes Trismegistos, cel care deţine cunoaşterea celor trei părţi (fizică, astrală, cauzală) ale filosofiei secrete universale. Ceea ce am spus aici despre Opera Solară este complet şi desăvârşit".

Recunoaştem în text căutarea pietrei filosofale. De la ea pornesc toate încercările esoterice, fie că ele sunt alchimice, yoghine, magice, etc. Textul conţine axioma pe care se sprijină întregul hermetism şi anume faptul că analogia – echivalenţa – constituie principiul unificator al întregului univers şi totodată al omului.

Dar cum poate MICROCOSMOSUL - această „arahnidă", cum o numeşte Pascal - să se afle permanent în analogie cu MACROCOSMOSUL (Universul)? Există oare între ele vreo măsură comună? Hermetismul, întocmai ca şi YOGA, pleacă de la principiul că, dacă vrem cu adevărat să urmărim să ieşim din haos, trebuie implicit să creăm o asemenea măsură. De altfel, adăugă el, omul nefiind numai spaimă şi disperare, ci şi dragoste, această măsură nu este o creaţie artificială; o secretăm în chip spontan sau, cu alte cuvinte, intră în constituţia noastră structurală (pitagoricienii susţin că o atare corespondenţă între om şi astre trebuie statornicită mai ales prin cunoaşterea numerelor). Pe de altă parte, însă, dacă respectiva măsură constituie o realitate, orice expresie a acestei realităţi devine ipotetică, aproximativă (de n-ar fi fost aşa, fiinţa umană ar coincide pe de-a întregul cu expresiile sale şi atunci şi-ar fi încheiat ciclul epifanic şi s-ar fi resorbit în sine însăşi). Prin urmare, orice analogie este un „ca şi cum"; dar un „ca şi cum" care, în mod paradoxal, ne face să prindem rădăcini şi totodată ne apropie fulgerător de infinit. Altfel spus: 1) „tot ceea ce se află jos este precum tot ceea ce se află sus" este clar o analogie şi nu o identificare; 2) această analogie, ca şi oricare alta, nu a fost stabilită o dată pentru totdeauna, ci rezultă dintr-o „muncă susţinută", dintr-o „experienţă" directă realizată asupra sinelui şi asupra universului. Analogia stabileşte astfel o apropiere, dar nu se fixează niciodată aici – altfel n-ar fi decât o comparaţie. Ea nu stabileşte apropierea decât pentru a dezvălui eventuale joncţiuni între fiinţa umană (MICROCOSMOS) şi Univers (MACROCOSMOS), cunoscându-se – şi în aceasta constă originalitatea majoră atât a hermetismului cât şi a sistemului YOGA – că Universul (MACROCOSMOSUL) permanent ne înglobează şi, în acelaşi timp ne înconjoară, că este în acelaşi timp,

transcendenţă (celălalt) şi noi (acelaşi).

Astfel de consideraţii pot părea, la prima vedere, deplasate pentru un spirit neobişnuit să mânuiască asemenea concepte, care, în filosofia presocratică, reprezentau ceva obişnuit. Ele vor deveni familiare pentru cine este interesat de YOGA. Să fie doar simple curiozităţi de muzeu? Se poate spune că, dacă în trecut ele au permis eliberarea de obscurantismul religios, astăzi ele contribuie din plin la eliberarea de sub dictatura mitului ştiinţific. Este necesar ca ele să fie aprofundate, fără a se ceda însă delirului interpretării, care dovedeşte nu că metafizica ar fi depăşită, ci că trebuie abandonate ceţurile credinţelor colective.

Prin urmare, nu este deloc întâmplător că înţelepţii yoghini au susţinut totdeauna că toate lumile, atât cele de sus, cât şi cele de jos sunt cuprinse în Conştiinţa atotcuprinzătoare a lui DUMNEZEU.

Intuind această unitate a MACROCOSMOSULUI, Paracelsus spune: „Între Cer şi Pământ există o unitate deplină, care se reflectă, pe de o parte, în influenţa reală sau presupusă, pe care Soarele, stelele şi planetele o exercită asupra vieţii plantelor, animalelor, oamenilor şi asupra leacurilor care derivă din acestea; pe de altă parte, în repetarea structurilor de unde au luat naştere noţiunile de MACROCOSMOS şi MICROCOSMOS".

Cu privire la imaginea Întregului, un străvechi text al înţelepciunii evreieşti indică: „Cel Sfânt (DUMNEZEU), fie El binecuvântat, a creat omul DUPĂ CHIPUL ŞI ASEMĂNAREA SA, transmiţându-i în el imaginea Sfintei Împărăţii, care în realitate este imaginea realizată în mic a Întregului (MACROCOSMOSUL), o imagine pe care Cel Sfânt (DUMNEZEU), fie El în veci binecuvântat, a privit-o şi a folosit-o ca model atunci când a făcut lumea precum şi toate creaturile ei. Această atotcuprinzătoare imagine este sinteza tuturor spiritelor, de sus şi de jos, fără deosebire; ea reprezintă sinteza tuturor celor 10 Sefirot (sfere de putere), tuturor numelor, tuturor epitetelor şi tuturor denumirilor." (Zoharul).

MAHAVIDYA

Cele zece Mari Puteri Cosmice, gigantice ca sferă de manifestare, a căror influenţă simultană se manifestă inefabil şi distinct atât pe pământ, cât şi în toate planurile fiinţei umane. Prin fuziunea telepatică cu acestea, fiinţa umană iniţiată poate să realizeze cunoaşterea inefabilă directă a lui BRAHMAN. Aceste Mari Puteri Cosmice sunt: KALI, TARA, TRIPURA SUNDARI, BHUVANESHWARI, TRIPURA BHAIRAVI, CHINNAMASTA, DHUMAVATI, BAGALAMUKHI, MATANGI şi KAMALATMIKA.

Marile Puteri Cosmice sunt personificări eterne (SHAKTI) ale lui BRAHMAN. Marele secret al comuniunii şi fuziunii telepatice cu ele este că acestea pot facilita şi accelera pentru aspirantul spiritual sincer care ie contactează (prin intermediul MANTRA-ei specifice fiecăreia sau a YANTRA-ei specifice fiecăreia) atât accesul la cunoaşterea inefabilă a lui BRAHMAN, cât şi uluitoare puteri paranormale (SIDDHI-uri), făcând cu putinţă în fazele avansate chiar atingerea Iluminării Supreme.

MANIFESTARE / MANIFESTAT

Acţiune de a face să se manifeste ceva anume, formă prin care se manifestă ceva anume: MANIFESTĂRILE lui DUMNEZEU, MANIFESTĂRILE energiilor subtile ale gândirii prin intermediul efectelor pe care acestea, mai devreme sau mai târziu, le produc şi care pot fi conştientizate sau remarcate în mod obiectiv. Acţiune de a (se) manifesta şi rezultatul ei. Exteriorizare (prin vorbe, fapte, energii subtile, acţiuni) a

gândurilor, sentimentelor, personalităţii cuiva. Acţiune, fapt prin care cineva sau ceva îşi manifestă existenţa, activitatea; prin extensie are sensul de: realizare, înfăptuire. MANIFESTAT (de la cuvântul latin MANIFESTUS = „pe care îl putem apuca cu mâna") înseamnă făcut să devină palpabil sau sesizabil prin strălucirea sa; în întregime clar: „Sufletul său... a văzut lumina MANIFESTATĂ în întregime". Prin extensie, vorbind despre lucruri, MANIFESTAT are sensul de: „care este ca şi palpabil, care este evident, notoriu".

MANTRA

Expresie onomatopeică a unor anumite aspecte esenţiale ale unei Puteri Cosmice sau ale anumitor forţe subtile cosmice, acţionând împreună în mod distinct. În şcolile secrete ale Orientului se practică emisia mentală a unei MANTRA pentru a ne pune la unison şi a fuziona cu manifestarea sa subtilă obiectivă. Prin practică perseverentă, aceasta conduce gradat la o formă de meditaţie. MANTRA-ele joacă un rol special, fiind veritabile suporturi prin care ne încărcăm cu diferite energii subtile, în multe cazuri ele având totodată rolul de protectori ai fiinţei care le utilizează. Prin utilizarea unei anumite MANTRA-e benefice rezultă o transformare gradată concomitentă, resimţită la nivelul corpului, psihicului şi minţii. MANTRA are de asemenea un rol important în elevarea accelerată a vibraţiei dominante a fiinţei, provocând spontan sublimarea feluritelor energii joase dominante, acest proces fiind catalizat de emisia mentală a acesteia.

În cazul consonanţei telepatice cu una dintre cele zece Mari Puteri Cosmice, yoghinii avansaţi realizează emisia mentală a MANTRA-ei corespondente simultan cu o vizualizare precisă, clară şi continuă a YANTRA-ei respectivei Puteri Cosmice. MANTRA este considerată din punct de vedere sonor subtil ca nefăcând decât una cu acea Putere Cosmică sau aspect divin esenţial. Orice MANTRA conţine chintesenţa energiilor, trăirilor şi realităţii specifice acelei Puteri Cosmice (aspect divin, etc.). Yoghinul iniţiat trebuie să păstreze strict secretă orice MANTRA în care este iniţiat. Emisia acesteia trebuie să fie însoţită lăuntric de o stare de transfigurare, sacralitate şi aspiraţie de a fuziona plenar cu esenţa subtilă obiectivă pe care MANTRA o reprezintă. Divulgarea unei MANTRA, indiferent cui, atrage după sine descărcarea divulgatorului, anulând disponibilitatea acestuia de a intra în legătură inefabilă cu respectiva Putere Cosmică Infinită.

Practica regulată zilnică a emisiei unei MANTRA purifică gândirea, accelerează progresul spiritual şi conduce la apariţia anumitor puteri paranormale care reproduc în respectiva fiinţă capacităţile corespondente extraordinare ale respectivei Puteri Cosmice. În fazele cele mai avansate, emisia MANTRA-ei conduce la descoperirea plenară a Conştiinţei Divine şi la realizarea lui DUMNEZEU.

În utilizarea unei MANTRA, cele mai puternice şi mai rapide efecte survin în cazul unei recitări sau al unei emisii interioare mute a sunetului, aceasta conducând cu uşurinţă la o instantanee consonanţă cu sfera de forţă a Puterii Cosmice pe care respectiva MANTRA o reprezintă.

MASCULIN / FEMININ

Aceste două cuvinte nu trebuie să fie înţelese exclusiv pe un plan biologic, incluzând sexul individului; ele trebuie să fie înţelese şi la un nivel tainic, mai înalt şi mai întins. Astfel, spre exemplu, în fiinţa umană sufletul este o combinaţie de principii masculine şi feminine [YANG (+)/YIN(-)]. După YOGA, elementele masculine

şi feminine ale sufletului provin din anumite sfere subtile. Masculul emite puterea vieţii iar acest principiu de viaţă este în viziunea unora supus morţii. Femela este purtătoare de viaţă, ea însufleţeşte, ea este aceea care animă. Eva născută din Adam înseamnă, în această perspectivă, că elementul spiritual este deasupra elementului vital. Adam (+) o precede pe Eva (–), spiritualul este anterior vitalului. O temă analoagă se regăseşte în mitul Athenei ieşind din capul lui Zeus. În acest sens, Zoharul ia exemplul lumânării, cu elementul ei întunecat, femininul şi elementul luminos deschis, semnificând masculinul. Distincţia masculin-feminin este un semn de separare [ape superioare-ape inferioare; Cer (+) - Pământ (–)]. În prima povestire a *Facerii*, omul este androgin: separarea sa nu s-a produs încă. La nivelul mistic, spiritul este considerat drept masculin şi sufletul care animă trupul drept feminin; aceasta este faimoasa dualitate a lui *Animus* şi *Anima*. Când aceste cuvinte sunt folosite la un nivel spiritual, ele desemnează nu sexualitatea, ci darul (Harul) şi receptivitatea. În acest sens esoteric, cerescul este masculin (+) şi pământescul feminin (–). În măsura în care ne plasăm pe un plan biologic, interpretând masculinul şi femininul doar într-un sens sexual, se ajunge la cea mai mare confuzie. Occidentalii, datorită ignoranţei lor, sunt de cele mai multe ori excitaţi sau scandalizaţi de simbolismul profund erotic al artei orientale şi de cel din India în special. Nu este ceva neobişnuit să vezi unii cititori miraţi sau revoltaţi de simbolismul „Cântării cântărilor", mulţi dintre aceştia fiind chiar descumpăniţi de comentariile pricinuite de această carte.

Trebuie să te ancorezi preponderent în planul spiritului pentru a înţelege sensul simbolurilor. Nimic nu trebuie luat după literă, pentru că, aşa cum spune Biblia: „litera ucide, iar Spiritul lui DUMNEZEU (Duhul Sfânt) te face să fii din plin viu şi îţi insuflă divina viaţă" *(2 Corinteni, 3, 6)*. Chiar dacă ne plasăm în planul sexualităţii, este evident că bărbatul şi femeia nu sunt nici în întregime masculini şi nici în întregime feminini. Bărbatul integrează simultan (chiar dacă numai în stare potenţială) elementul feminin şi femeia integrează, de asemenea, elementul masculin. Orice simbol masculin sau feminin prezintă şi un caracter opus. Astfel, arborele este feminin; dar poate apărea şi ca masculin, precum arborele simbolic care creşte drept din mădularul (falusul) lui Adam.

Paul Evdokimov a fixat în termeni lipsiţi de echivoc, într-o viziune ortodoxă unificatoare în care mistica, ontologia şi simbolistica se împletesc, problema masculinului şi a femininului. Textul lui are o valoare universală dintr-o perspectivă creştină. După ce el aminteşte mai întâi că în Cristos nu există nici bărbatul, nici femeia, fiecare găsindu-şi în el imaginea, şi că plenitudinea omenească desăvârşită este total integrată în Cristos, el scrie: „În istorie suntem ca bărbatul în faţa femeii. Totuşi, această situaţie nu există ca să te încrustezi pentru totdeauna în ea, ci pentru ca s-o depăşeşti... Judecând astfel, ne apare destul de clar că în timpul existenţei pământeşti, fiecare dintre noi trece printr-un punct crucial al erosului său, care este încărcat totodată de otrăvuri ucigaşe şi de revelaţii cereşti, pentru a întrevedea Erosul profund transfigurat, divin al împărăţiei lui DUMNEZEU". Este aproape imposibil să prezinţi mai corect problema masculinului şi a femininului, împreună cu cele două dimensiuni ale unicului plerom al lui Cristos. Ceea ce Sfântul Pavel declară în legătură cu Cristos, Grigorie din Nyssa o va spune despre omenie („De homini opificio", 181 d). Privind astfel această taină a OPUŞILOR COMPLEMENTARI, masculinul şi femininul îşi pierd unul faţă de celălalt agresivitatea, încetează să mai fie opaci, conservându-şi totodată, atât unul, cât şi celălalt propria lor energie specifică, pentru a interacţiona în mod plenar şi armonios.

Într-un DUMNEZEU unic apăreau simultan masculinul şi femininul; Cristos, chip

perfect al lui DUMNEZEU, este unul în totalitatea sa masculină şi feminină. Urmând direcţia ipostatică, masculinul este, în raport cu Duhul Sfânt, „unidualitatea" Fiului şi a Duhului Sfânt, care astfel îl reflectă pe DUMNEZEU Tatăl. Aceste două cuvinte, masculin şi feminin, nu se limitează deci la exprimarea sexualităţii. Ele simbolizează două aspecte complementare sau perfect unificate ale fiinţei, ale omului, ale lui DUMNEZEU.

MAYA

Iluzie, înşelătorie, halucinaţie, aparenţă care păcăleşte. MAYA este o forţă a lui BRAHMAN (Absolutul Divin). Ca iluzie cosmică şi ca ignoranţă, MAYA îl acoperă(ascunde) de fapt pe BRAHMAN, nepermiţându-i fiinţei umane să vadă decât aspectul diferenţiat sau multiplicitatea universului şi nu realitatea esenţială a unităţii lui profunde. MAYA are două aspecte: AVIDYA MAYA (Ignoranţa), care îl îndepărtează pe om de DUMNEZEU şi îl înlănţuie din ce în ce mai mult în lumea iluzorie şi VIDYA MAYA (Cunoaşterea), care conduce gradat omul către inefabila comuniune beatifică şi către cunoaşterea divină eliberatoare.

MEDITAŢIE

În sistemul YOGA al lui PATANJALI, meditaţia (DHYANA) face parte din cele patru stadii avansate, care sunt DHARANA, DHYANA, SAMYAMA şi SAMADHI. Meditaţia (DHYANA) este, împreună cu SAMYAMA (identificarea perfectă), treapta care ne permite să atingem SAMADHI. Pentru aceasta trebuie să suspendăm (OPRIM) complet gândirea în scopul de a elibera conştiinţa absolută de orice interferenţe efemere. PATANJALI numeşte meditaţia „un flux sau curent de gândire superioară, neîntreruptă care converge către obiectul concentrării (DHARANA)". Fără o foarte profundă meditaţie (DHYANA) este aproape imposibil să ajungem la stări de conştiinţă superioare, divine.

MENIRE SPIRITUALĂ

Rost, ţel, scop al vieţii şi dat esenţial al fiinţei umane. Termenul „menire" derivă din verbul „a meni", ce are semnificaţia de „a predestina", „a sorti", „a ursi", „a hotărî dinainte". Aceasta trimite la adevărul inalienabil al concepţiei străvechi în conformitate cu care venirea pe lume a fiecărui om are un anume rost, un anume scop. Deloc întâmplător, înţelepciunea populară a păstrat rostirea: „Ce ţi-e scris, în frunte ţi-e pus", cu trimitere la multitudinea de înzestrări, aptitudini, calităţi, capacităţi şi tendinţe, bune sau rele, cu care ne-am încarnat fiecare şi care sunt, într-un mod tainic, înscrise la nivelul centrului de forţă AJNA CHAKRA.

Menirea esenţială a oricărei fiinţe este numită în tradiţia yoghină SVADHARMA şi ea reflectă predispoziţiile fireşti ale fiecărei făpturi. Cu alte cuvinte, menirea sau rostul unei fiinţe umane, SVADHARMA, reprezintă împlinirea tendinţelor şi energiilor divine care s-au „întrupat" în mod absolut unic şi irepetabil în fiinţa noastră individuală, împlinire care este şi scopul sau ţelul pentru care ne-am încarnat în aceste condiţii spaţio-temporale, sociale, familiale, etc.

Întreaga Creaţie, la fel ca şi fiecare dintre noi, are întotdeauna un ţel, un rost şi o semnificaţie, un sens divin către care evoluează neîncetat, chiar dacă această semnificaţie scapă cel mai adesea conştiinţei individuale limitate. În acest sens, nu există fiinţă umană care să poată să spună că ea s-a încarnat fără a avea o menire, fără

a avea un rost. Într-un moment de profundă inspiraţie, marele poet francez Charles Baudelaire a scris un poem, „Inima mea dezvelită", din care am extras şi adaptat un fragment semnificativ, urmărind mai cu seamă sensurile profunde şi mai puţin forma: „Nimic nu există fără să aibă un scop – sau un rost – aşadar întreaga mea existenţă are un scop. Care? Nu ştiu! Înseamnă că nu eu, cel de acum, sunt cel care l-a fixat, ci altcineva, mult mai înţelept decât mine. În aceste condiţii, ar trebui să-l rog pe cel care a fixat scopul şi rostul vieţii mele, DUMNEZEU TATĂL, să mă lumineze. Aceasta este cea mai înţeleaptă decizie pe care o pot lua."

Nerespectarea ori neîmplinirea propriei noastre meniri sau a rostului nostru pe lume nu numai că reprezintă o veritabilă ratare spirituală a acestei existenţe, ci reprezintă şi imposibilitatea de a realiza în această existenţă un salt spiritual autentic, datorită lipsei de discernământ sau a spiritului gregar, mimetic care poate fi asociat cu aşa numitul comportament „de turmă", care face ca fiinţele umane să se lase gândite şi acţionate, complăcându-se într-o crasă inconştienţă şi delăsare.

Menirea proprie – SVADHARMA – sau rostul, cum este el menţionat în folclor, chiar şi parţial înţeleasă şi pusă în practică, este întotdeauna mai bună decât însuşirea mimetică, maimuţărită a menirii altuia. După „BHAGAVAD GÎTA", este mai bine să pierim împlinindu-ne propria menire, decât să trăim copiind-o mimetic şi gregar pe aceea a altuia.

Fiecare fiinţă umană, fie că aspiră sau nu la desăvârşirea spirituală, îşi poate conştientiza, în măsura în care are un profund şi autentic bun simţ, înzestrările de ordin uman cu care a venit în această viaţă, înzestrări care o predispun în mod firesc către anumite acţiuni şi tendinţe comportamentale benefice. Astfel, în funcţie de TATTVA predominantă din punct de vedere auric, tradiţia indiană distinge patru categorii sociale, care sunt asociate cu cele patru caste, marcate fiecare în mod nativ de o anumită specificitate individuală, ce reprezintă manifestarea la nivel uman a menirii lor spirituale, sau, în limbaj obişnuit, a „firii" lor profunde.

Trebuie să notăm aici că, în vechime, apartenenţa la o castă nu era stabilită prin naştere, adică nu se moştenea de la părinţi, ci se baza tocmai pe studierea de către sacerdoţi realizaţi spiritual a înclinaţiilor şi predispoziţiilor aşa-zis „înnăscute" ale copiilor, care erau apoi îndrumaţi spre preocupări consonante cu propriile înclinaţii.

Atunci când în fiinţa noastră predomină bunul simţ, împlinirea „firii" noastre individuale, a tendinţelor şi aspiraţiilor noastre fireşti reprezintă un pas hotărâtor pentru împlinirea menirii noastre (SVADHARMA) şi ne integrează în mod perfect şi fericit în armonia de ansamblu a legii divine universale DHARMA.

În această direcţie, în „BHAGAVAD GÎTA", capitolul XVIII, sutra 42, Krishna afirmă:

„Liniştea interioară, seninătatea, stăpânirea de sine, asceza plină de bucurie şi pace lăuntrică, puritatea, răbdarea nesfârşită, dreapta purtare, înalta moralitate, cunoaşterea spirituală vie şi nemijlocită, înţelegerea profundă şi credinţa de nezdruncinat în DUMNEZEU, aceasta este menirea unui BRAHMAN, menire care se naşte spontan în firea lui.

Bărbăţia, virilitatea nesfârşită, forţa neobosită, neclintirea, consecvenţa, constanţa, tenacitatea în acţiune, inteligenţa practică activă, neînfricarea, dăruirea până la sacrificiul suprem pentru o cauză măreaţă, divină, mărinimia, generozitatea princiară, puterea de a fi un bun conducător sau rege, aceasta este menirea unui războinic (KSHATRYA), menire care se naşte spontan în firea lui.

Munca rodnică a ogoarelor, creşterea vitelor şi negoţul, aceasta este menirea unui VAISHYA, meşteşugar sau negustor, menire ce se naşte spontan în firea lui.

Menirea unui SHUDRA sau servitor, născută spontan în firea lui, datorită nivelului său încă rudimentar de conştiinţă, este aceea de a-i sluji cu credinţă pe ceilalţi.

Îndrăgindu-şi şi îndeplinindu-şi propria sa menire din această viaţă, omul atinge desăvârşirea.

Află acum modul în care dobândeşte desăvârşirea spirituală acela care îşi realizează menirea.

Cinstindu-l mereu prin ofranda faptelor sale, KARMA YOGA, pe Cel Prea Înalt – deci pe DUMNEZEU – de la care toate au pornit şi de la care totul, întregul univers a fost desfăşurat, omul dobândeşte astfel, cu uşurinţă, desăvârşirea spirituală."

Sutra 47 adaugă: „Mai bună este întotdeauna menirea proprie, chiar dacă ea nu este încă perfect realizată, decât o menire străină, chiar corect îndeplinită. Dacă realizează numai fapte ţinând de firea lui, omul înţelept nu-şi atrage niciodată păcatul."

Oricare ar fi menirea noastră din această viaţă, o constantă fundamentală a aspiraţiei către desăvârşire o reprezintă asumarea conştientă de către fiinţa individuală a unei ordini superioare celei în care făptura individuală există doar ca ego şi personalitate. În această direcţie, învăţătura lui Buddha în ansamblul ei este numită adesea DHARMA sau chiar SATDHARMA, legea, ordinea cea bună sau cea adevărată în care trebuie să se înscrie neofitul, aspirantul pentru a ajunge la realitatea divină supremă. Aceasta este calea armoniei, ordinii divine, care restructurează radical întreaga conştiinţă a aspirantului în sensul revelării adevărului lui DUMNEZEU TATĂL.

În acelaşi context, se cuvine să menţionăm o indicaţie similară a lui Iisus Cristos, care, manifestând fără îndoială în acele momente Graţia nesfârşită a Marii Puteri Cosmice MATANGI, îşi chema ucenicii să se integreze într-o ordine superioară celei care este proprie vieţuirii personale egoiste: „Veniţi la mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi de ignoranţă şi suferinţă (prin supunerea inconştientă la cerinţele şi impulsurile inferioare al ego-ului) şi Eu vă voi da odihna cea adevărată. Luaţi jugul Meu (sau, altfel spus, îndatorirea sau integrarea Mea în ordinea şi armonia universală - de remarcat aici că termenul „jug" este identic, atât din punct de vedere etimologic, cât şi ca sens, într-o anumită accepţiune, cu termenul sanscrit YOGA) asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit în inima Mea, şi veţi găsi astfel pacea pentru sufletele voastre, căci jugul meu este bun, iar povara (sau îndatorirea) mea este uşoară (deoarece o fiinţă superioară transcende cu uşurinţă condiţionările şi limitările, adică poverile specifice existenţei umane)."

Foarte semnificativ este faptul că cele patru meniri fundamentale (SVADHARMA) specifice fiecărei caste sunt strâns legate de cele patru ţeluri sau deziderate fundamentale ale vieţii umane (PURUSHARTHA):

1. MOKSHA (atingerea comuniunii cu DUMNEZEU şi eliberarea definitivă din lanţul karmic al întrupărilor);

2. KAMA (desăvârşirea prin dragoste cu continenţă şi transfigurare între fiinţele de sex opus şi prin împlinirea divin integrată a aspiraţiilor şi dorinţelor profunde);

3. ARTHA (dobândirea, fără vreun ataşament personal, a bogăţiei materiale şi spirituale);

4. DHARMA (urmarea neabătută, cu detaşare a legilor divine şi respectarea permanentă a ordinii şi a voinţei dumnezeieşti).

Astfel, MOKSHA corespunde în mod generic castei sacerdotale, KAMA corespunde în mod generic castei războinicilor, ARTHA corespunde în mod generic castei negustorilor, iar DHARMA corespunde în mod generic castei servitorilor.

MISTER

În sens direct, misterul reprezintă ceea ce nu trebuie comunicat, ceea ce trebuie să fie păstrat sub tăcere sau, cu alte cuvinte, ceea ce este interzis să fie dezvăluit în afara cercului celor inițiați.

Al doilea sens al cuvântului mister desemnează ceea ce trebuie primit într-o stare de profundă transfigurare, reculegere și tăcere sau, altfel spus, ceea ce nu trebuie să fie descris oricui sau divulgat.

Există însă și un al treilea sens, cel mai profund, al acestui termen: misterul desemnează de fapt inexprimabilul care, datorită profunzimii și complexității sale extraordinare nu poate să fie contemplat decât în tăcere.

Într-o străveche lucrare hermetică (atribuită de tradiție marelui înțelept Hermes Trismegistos), „KORE KOSMU", se spune cu privire la mister: „Misterul teribil al inițierii primite de la un mare înțelept nu trebuie niciodată să fie revelat sau divulgat oricui, pentru că el are o specificitate și o încărcătură Divină, revelându-ne în mod inefabil accesul la o energie Divină".

În alchimie, prin expresia MYSTERIUM MAGNUM se înțelege, din punct de vedere cosmologic, Materia Primă (PRAKRITI sau MULAPRAKRITI din filosofia SAMKHYA), iar din punct de vedere cosmogonic ea reprezintă vacuitatea sau separarea ce există doar în aparență, între DUMNEZEU și Natură.

„Acest substrat ultim al lumii este numit Mysterium Magnum de înțelepți, iar sursa sa ultimă este descrisă de ei ca fiind o Vacuitate inefabilă care se află imediat înainte de sursa ultimă a binelui și răului, a luminii și a întunericului, a vieții și a morții, a bucuriei și a durerii, a mântuirii și a damnării; acest substrat ultim (care este scânteia din DUMNEZEU, prezentă în toate făpturile ca Spirit Nemuritor) este o beatifică prezență ce există atât în sufletele umane cât și în entitățile angelice și în toate creaturile Divine. Acest substrat ființează, tainic și cel mai adesea nebănuit, chiar și în ființele și entitățile rele ori inferioare". (Jacob Böhme - „Mysterium Magnum")

MULTIPLICITATE

Concept filosofic care reflectă multitudinea posibilităților de manifestare. Ea nici nu poate fi concepută decât în ordinea manifestată, doar Manifestarea implicând existența distinctivă. Principiul manifestării universale, fiind unic și constituind Unitatea în sine, conține în mod necesar Multiplicitatea, în toate dezvoltările sale indefinite, după o multitudine de direcții (înțelese în mod simbolic). Multiplicitatea purcede în întregime de la Unitatea primordială, în care rămâne întotdeauna cuprinsă, fără a o afecta sau modifica în vreun fel. Astfel, ea are doar o existență contingentă în raport cu Unitatea; putem chiar afirma că, atâta vreme cât Multiplicitatea nu este raportată la Unitate, ea este pur iluzorie, căci Unitatea este cea care, ca Principiu, conferă Multiplicității întreaga realitate de care aceasta este susceptibilă.

Ființa este unică în sine și, prin urmare, Existența Universală, care este manifestarea integrală a posibilităților sale, este unică în esența sa; dar nici Unitatea Ființei și nici Unicitatea Existenței nu exclud Multiplicitatea modurilor de manifestare, de unde indefinitatea treptelor existenței în ordinea cosmică și generală și indefinitatea stărilor ființei în ordinea existenței particulare. Astfel, considerarea stărilor multiple ale Ființei nu se contrazice prin nimic cu Unitatea acesteia sau cu Unicitatea Existenței (care se bazează pe această Unitate), căci nici una, nici cealaltă

nu sunt în vreun fel afectate de Multiplicitate. Departe de a contrazice afirmaţia Unităţii, constatarea Multiplicităţii îşi găseşte unicul fundament veritabil – logic şi metafizic – în aceasta.

NADI

Canalele extrem de fine prin care circulă energiile subtile. Acestea sunt traseele sau conductele subtile invizibile prin care circulă energiile subtile: vitale, psihice şi mentale. Pentru a realiza diverse acţiuni cu ajutorul corpului subtil bioenergetic, va trebui în prealabil să trezim şi să purificăm cât mai bine canalele specifice prin care circulă energiile respective ce fac posibile aceste acţiuni.

Întocmai cum un halterofil, printr-un antrenament caracteristic, îşi dezvoltă şi îşi amplifică în special forţa părţii superioare a corpului, iar un călăreţ iscusit insistă pe forţa picioarelor, şi noi, în practica specifică YOGA, ne vom activa mai ales canalele subtile energetice corespunzând tipului de activitate eterică, psihică sau mentală pe care urmărim să o realizăm cel mai adesea într-o anumită fază a evoluţiei noastre spirituale. Vasele sanguine şi chiar traseele nervoase care alimentează organele fizice sunt permanent active la un om sănătos; în schimb, canalele subtile folosite pentru percepţia eterică, psihică, mentală sau spirituală sunt în general în stare latentă şi nu se activează decât prin reacţia la o aspiraţie, nevoie sau dorinţă fermă imediată sau la un stimul conştient adecvat.

IDA NADI

Unul dintre cele trei canale energetice (NADI) esenţiale care conduc energia vitală subtilă (PRANA) în diferite puncte sau straturi ale MICROCOSMOSULUI fiinţei umane, hrănind, astfel, întreaga structură. IDA NADI (–) absoarbe PRANA din exterior prin nara stângă şi exercită asupra corpului o acţiune răcoroasă, hrănitoare şi odihnitoare, întocmai ca aceea a Lunii. IDA NADI (–) este situat la stânga canalului subtil median (SUSHUMNA NADI) şi corespunde în plan fizic sistemului nervos parasimpatic. Contrapartea sa subtilă polar-opusă este PINGALA NADI (+). În RIG VEDA, termenul IDA a fost mai întâi sinonim cu hrană, răcoare, ofrandă realizată pe bază de lapte, după care a desemnat Puterea divină a devoţiunii şi a ofrandei care este considerată în acelaşi timp şi sfătuitoarea lui MANU. Cuvântul sanscrit IDA este strâns legat de substantivul feminin ID, care înseamnă, printre altele, şi „odihnă" sau „mângâiere". Numeroase texte tradiţionale atribuie Puterii divine IDA responsabilitatea pentru buna desfăşurare a riturilor sacrificiale.

PINGALA NADI

Unul dintre principalele canale subtile (NADI), conducând PRANA în toate părţile corpului. PINGALA NADI (+) este situat în dreapta canalului central (SUSHUMNA NADI) şi se deschide în nara dreaptă; el este asociat cu Soarele (SURYA), aspectele masculine, active, dinamice, (+) şi este plin de energie arzătoare şi căldură, activarea sa încălzind întregul corp. PINGALA NADI (+) este canalul subtil (NADI) polar opus lui IDA NADI (–) şi corespunde la nivel fizic sistemului nervos simpatic.

SUSHUMNA NADI

Cel mai important canal subtil energetic (NADI) al fiinţei, situat în plan subtil în interiorul coloanei vertebrale, ajungând însă de la baza acesteia până în zona creştetului. SUSHUMNA NADI este „calea secretă glorioasă" a ascensiunii energiei noastre divine latente (sau, altfel spus, a giganticului potenţial divin aflat într-o stare de latenţă la baza coloanei) KUNDALINI, după ce aceasta (KUNDALINI) este trezită

prin procedeele specifice pe care le găsim în LAYA YOGA, KUNDALINI YOGA, HATHA YOGA, etc.

NEFIINŢĂ

Departe de a fi – precum este prezentat în limbajul anumitor filosofi moderni – sinonim cu „neantul", termenul „Nefiinţă" exprimă, prin forma sa negativă, faptul că Ideile cele mai cuprinzătoare, fiind cele mai nedeterminate, nu pot fi sugerate decât prin negaţii, aşa cum se petrece şi în cazul Infinitului. Putem spune că Nefiinţa este „mai mult" decât Fiinţa, superioară Fiinţei, înţelegând prin aceasta că ceea ce conţine ea este dincolo de cuprinderea Fiinţei, ea înglobând în principiu Fiinţa însăşi. Distincţia Fiinţă-Nefiinţă evidenţiază că nici una, nici cealaltă nu este infinită, ele limitându-se reciproc într-un anumit fel. Doar ansamblul Fiinţă-Nefiinţă este infinit, el fiind identic cu Posibilitatea Universală. Astfel, Fiinţa cuprinde toată manifestarea, Nefiinţa cuprinde toată nemanifestarea, inclusiv Fiinţa însăşi, iar Posibilitatea Universală cuprinde totodată Fiinţa şi Nefiinţa.

În ceea ce priveşte raportul dintre Fiinţă şi Nefiinţă, este esenţial faptul că stările manifestate sunt întotdeauna tranzitorii şi condiţionate. Chiar în privinţa posibilităţilor de manifestare, starea nemanifestată este singura absolut permanentă şi necondiţionată.

Nimic din ceea ce este manifestat nu se poate „pierde" altfel decât prin trecerea în Nemanifestare; această trecere reprezintă „transformarea" în sensul etimologic al cuvântului, adică trecerea dincolo de formă, în Nemanifestare, „locul" subzistenţei veşnice, în Principiu. Această distincţie dintre Fiinţă şi Nefiinţă este pur contingentă, căci ea este realizată din punctul de vedere al Manifestării. În ceea ce priveşte posibilităţile nemanifestării, ele aparţin esenţialmente Nefiinţei, neputând intra în domeniul Fiinţei, aşa cum se petrece în cazul posibilităţilor de manifestare. Un exemplu de posibilitate de nemanifestare este vidul, care implică excluderea nu doar a oricărui atribut corporal sau material, ci şi a oricărui aspect ce se raportează în vreun fel la Manifestare. Este, deci, un nonsens să pretindem că vidul există la nivelul Manifestării universale, căci el aparţine esenţialmente Nemanifestării. Să mai adăugăm că vidul nu este Nefiinţa, ci doar ceea ce am putea numi unul dintre aspectele sale, adică una dintre posibilităţile pe care aceasta le conţine şi care sunt diferite de posibilităţile Fiinţei, aflându-se totodată în afara ei. Concepţia unui spaţiu vid este contradictorie, ceea ce este deja o dovadă suficientă a realităţii Elementului Eter (AKASHA).

NEGAŢIE

Categorie cognitivă care reflectă trecerea de la vechi la nou, precum şi unitatea paradoxală dintre continuu şi discontinuu în procesul evoluţiei umane şi cosmice. În YOGA, se consideră că principala cauză a negaţiei constă în contradicţiile interne ale aspectelor şi proceselor manifestării, generate de imperfecţiunea şi efemeritatea Creaţiei în raport cu Creatorul (DUMNEZEU). Privind din această perspectivă divină, procesul negării are un caracter obiectiv şi necesar, o funcţionalitate care nu se reduce niciodată doar la momentul negării, al distrugerii şi înlăturării elementelor negative ale vechiului, ci cuprinde întotdeauna şi momentul afirmării, al preluării elementelor pozitive ale vechiului şi ridicarea acestora pe un plan superior, asigurând astfel

unitatea dintre continuitate şi discontinuitate în acest proces înnoitor al manifestării universale. Înţelepciunea milenară YOGA distinge însă, la nivelul realităţii individuale, două sensuri, fundamental opuse, ale procesului negării, atât sensul evolutiv, spiritualizant, de distrugere şi transcendere a tuturor limitărilor conştiinţei, cât şi sensul involutiv, alienant, de respingere a Divinului, exprimat printr-o acerbă înverşunare şi încrâncenare, în vederea distrugerii elementelor spirituale şi elevate (fie din noi înşine, fie din ceilalţi), sau printr-o complacere larvară, prosteasca şi rigid-dogmatică în nişte modalităţi stupide de a fi. Întotdeauna, rolul negării în practica YOGA este de a orienta fiinţa umană de la ignoranţă şi suferinţă către Adevărul Divin şi Beatitudinea Conştiinţei Cosmice (SAMADHI), iar una dintre cele mai eficiente metode de actualizare a acestui tip de negare (a răului, ignoranţei şi suferinţei) este rezonanţa cât mai profundă cu Marea Putere Divină DHUMAVATI. În perspectiva evoluţiei universale, negaţia are însă întotdeauna un sens evolutiv, procesul devenirii cosmice înfăptuindu-se astfel ca o mişcare mereu ascendentă, ca o înnoire permanentă, a cărei structură este dezvăluită de principiile fundamentale ale manifestării, cunoscute în YOGA; acest aspect este prezentat şi în filosofia contemporană sub numele de „Legea negării negaţiei".

NUMĂR

Etimologic vorbind, provine din latinescul *numerus*, având aceeaşi rădăcină cu *numen*, care acoperă sensurile de putere, suflu divin, zeitate ce guvernează un plan; un aspect al Manifestării, afirmaţie, poruncă, voinţă divină, *Fiat* („Să fie!") divin. În greacă, „numele" originar, arhetipal este *onoma* (*on*, „fiinţă" + *noema*, „sens"). În limba sanscrită există termenul NAMA, care este corelat cu complementarul său RUPA, corespunzând respectiv esenţei (domeniului Ideilor, arhetipurilor şi lumii „inteligibile") şi substanţei (lumii „sensibile", domeniului elementelor corporale). În dialogul „Cratylos" al lui Platon, Socrate numeşte Creatorul *demiurgos onomaton*. Pentru a da un nume potrivit unui lucru, El trebuie să contemple mai întâi esenţa (*eidos*-ul) lui, lucrul „în sine", identic cu numele „în sine" al lucrului. „Dătătorul de nume", *nomothet*-ul, este de fapt cineva capabil să redea natura unui lucru prin litere-foneme, care sunt considerate elementele indivizibile ale „limbii originare". Puterea (*dynamis*) literelor determină virtuţile numelor care le conţin. Aceste litere au asociate valori numerice unice; de altfel, în limbile vechi (greacă, ebraică, arabă, sanscrită), numărătoarea recurge la literele alfabetului. Există o „ştiinţă a literelor" (*jafr*) în esoterismul islamic, ce purcede dintr-o tradiţie imemorială. Iată cum este definită ea într-un tratat: „Află că tainele lui DUMNEZEU şi obiectele cunoaşterii sale, atât realităţile subtile, cât şi cele grosiere, atât cele de sus cât şi cele de jos, sunt de două feluri: numere şi litere. Secretele literelor se află în numere, iar epifaniile numerelor se află în litere. Numerele sunt realităţile superioare, aparţinând entităţilor spirituale. Literele aparţin Cercului realităţilor materiale şi devenirii." Apare acum mai clar conturat spaţiul tradiţional-simbolic, comun pitagorismului, gnosticismului şi Cabalei. După doctrina islamismului esoteric, „Cartea vieţii" este scrisă cu ajutorul „literelor transcendente" (Numerele, esenţele eterne sau Ideile divine). Şi Sefirot-urile Cabalei sunt Numere transcendente, Principii ale Manifestării universale. În India, alfabetul DEVANAGARI este considerat ca fiind chintesenţa Lumii, legenda afirmând că el a izvorât din tamburina lui SHIVA, creatoare a Ritmului şi Vibraţiei cosmice. Şi imnurile vedice au primit numele de CHANDA,

termen care desemnează tocmai ritmul. Corelaţia cu termenii greceşti *rythmos* şi *arythmos*, care desemnează Numărul, ţine din nou de simbolismul universal, „ştiinţa literelor" şi „ştiinţa ritmului" apărând astfel a fi profund legate.

Logosul creator apare într-un raport direct cu Numărul, care este tocmai expresia sa vibratorie. „Cuvântul care rezidă în Mintea Divină (SPHOTA) este cauza (KARANA) tuturor cuvintelor audibile (SRUTI), după cum lumina lumânării este cauza altor lumini", afirma un mare înţelept indian. Desfăşurarea în trepte, descendentă a Logosului divin, coincide cu „întruparea" acestuia, prin străfulgerarea generatoare a Luminii primordiale: Fiinţa aduce în manifestare posibilităţile sale, pe care ea le desfăşoară ciclic.

OCTAVĂ

Din punct de vedere acustic, intervalul de octavă apare prin dublarea sau prin înjumătăţirea unei anumite frecvenţe, în funcţie de sensul ascendent sau descendent în care se operează. Noua frecvenţă va fi percepută ca suprapunându-se perfect („consonant") peste frecvenţa iniţială, ea fiind un fel de replică a acesteia la un alt nivel. Acest fapt ne inspiră să vedem scara sunetelor muzicale mai degrabă ca pe o spirală ascendentă în care spirele sunt chiar octavele. Dispunerea tonurilor şi a semitonurilor în cadrul unei octave perfecte se face în conformitate cu principiul cunoscut în tradiţiile spirituale sub numele de „LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7" şi revelat în Occident în secolul 20 de către faimosul iniţiat G. I. Gurdjieff. Conform acestei legi (numite ulterior chiar „Legea octavei"), în MACROCOSMOS, orice proces se desfăşoară în şapte etape şi prezintă două intervale de discontinuitate, între paşii 3-4 şi paşii 7-8 (8 fiind reluarea în octava superioară a lui 1, într-o evoluţie ciclică ascendentă, în spirală). În diferitele tradiţii muzicale ale omenirii, această împărţire a octavei în şapte paşi (note), cu două intervale de discontinuitate (traduse prin semitonuri), apare ca un element esenţial. Această structură, având cinci tonuri şi două semitonuri, în succesiunea ton-ton-semiton-ton-ton-ton-semiton, are un caracter invariant. Toate structurile sonore (incluzând cele şase răsturnări posibile ale structurii de bază) care respectă acest model invariant, sunt considerate diatonice. Astfel, deşi muzicologia contemporană consideră că această organizare se face „în virtutea unor legi rămase obscure", iată că de fapt ea este guvernată de o lege spirituală fundamentală, LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7.

OCULT / OCULTARE

Termenul „ocultare" are mai multe sensuri care, aşa cum vom vedea, se completează unele pe altele. Astfel, acţiunea de a oculta o învăţătură iniţiatică nu înseamnă, aşa cum s-ar putea crede la o privire superficială, disimularea (ascunderea sau mascarea) acesteia, ci înseamnă de fapt conservarea ei sau, cu alte cuvinte învestirea dimensiunii sale analogice, esenţiale, ireductibile, semnificative şi vii în vorbire, gândire şi acţiune. Spre exemplu, mitul reprezintă o ocultare prin raportarea la alegorie sau la discursul raţional: „Toţi aceia, atât barbari cât şi greci, care au vorbit despre Divinitate, au ocultat principiile esenţiale ale lucrurilor şi au transmis de cele mai multe ori adevărul prin intermediul unor enigme şi simboluri, prin alegorii şi metafore sau prin alte asemenea modalităţi". (Sf. Clement din Alexandria - „Stromate", V.21).Pe de altă parte, ocultarea mai poate semnifica şi absenţa unei anumite manifestări ciclice [prin analogie cu dispariţia temporară a unui astru ceresc, datorită suprapunerii peste acesta a unui alt corp (astru) ceresc, această acoperire

făcând atunci ca primul să devină, pentru o perioadă de timp, invizibil de pe pământ] a unei figuri legendare sau spirituale [de exemplu retragerea lui Zalmoxis timp de trei ani: „Zalmoxis s-a desprins de privirile tracilor, a coborât într-o peşteră subterană ascunsă şi a rămas acolo timp de trei ani. El a fost atunci plâns şi regretat ca şi cum ar fi murit. După aceasta, în cel de-al patrulea an (de la ocultarea sa) el a reapărut." (Herodot, IV, 95)] sau a unei organizaţii spirituale [de exemplu, în această epocă a decăderii spirituale extreme, KALI YUGA, confreria albă a „Fiilor Luminii Divine", care există în SHAMBALA, este temporar ocultată datorită predominanţei unei frecvenţe foarte joase de vibraţie a umanităţii. Străvechile profeţii orientale arată însă că, după această perioadă, la momentul potrivit, SHAMBALA va putea fi „vizibilă" (perceptibilă) atunci când umanitatea va avea un nivel spiritual suficient de elevat], sau a unui anumit obiect având o profundă încărcătură spirituală (de exemplu, Graalul). Termenul OCULT are şi el mai multe semnificaţii esoterice:

1) ascuns şi necunoscut prin însăşi natura sa (de exemplu: o influenţă subtilă exercitată de o anumită energie despre care se spune că este ocultă);

2) care se ascunde (de exemplu: o organizaţie ocultă). Ocult este de asemeni tot ceea ce încă nu este cunoscut sau acceptat de ştiinţa oficială, rămânând deocamdată neexplicat dar care va putea fi explicat în viitor (de exemplu: centrii de forţă sau CHAKRA-ele); cu alte cuvinte, aceasta reprezintă ceea ce deocamdată rămâne „secret" în fenomenele şi procesele universale sau lăuntrice (din MICROCOMOSUL fiinţei umane) ori care nu este deocamdată evident în aceste aspecte, rămânând necunoscut şi enigmatic, dar existând totuşi în spatele acestora. El mai desemnează totodată spiritualul şi suprasensibilul (extrasenzorialul) şi de asemeni, ceea ce se bazează pe „teoria corespondenţelor" (Principiul Universal al Analogiei); secretul secretelor, care ne conduce la cunoaşterea totală şi la puterea totală: „Iată că uneori se manifestă în mod spontan un extraordinar exemplu al puterii oculte a Naturii, într-o asemenea măsură încât nici nu trebuie să căutăm mai departe şi nu putem să găsim nimic asemănător sau analog cu aceasta. Natura triumfă atunci, acolo, prin ea însăşi" (Pliniu Cel Bătrân - „Istoria naturală").

OMNIPREZENŢĂ.

Capacitatea de a fi prezent pretutindeni; în religiile monoteiste, omniprezenţa este un atribut al lui DUMNEZEU, alături de omniscienţă, omnipotenţă, eternitate etc. Tainicele fenomene de sincronicitate sunt o expresie evidentă, pentru cel intuitiv şi atent, a omniprezenţei divine.

Conform lui Toma din Aquino, omniprezenţa lui DUMNEZEU trebuie înţeleasă în termenii puterii divine, a atotcunoaşterii divine şi a esenţei DUMNEZEIEŞTI. Astfel, el scrie în „SUMMA THEOLOGICA" I, 8, 3: „DUMNEZEU este prezent în toate lucrurile şi fiinţele prin intermediul puterii Sale, căci toate lucrurile şi fiinţele sunt supuse puterii Sale; prezenţa Sa în toate lucrurile înseamnă şi că toate lucrurile îi sunt cunoscute; El Se află în toate lucrurile prin esenţa Sa, fiind prezent în toate cele ce există ca şi cauză a lor."

Gândirea teologică creştin ortodoxă consideră că omniprezenţa lui DUMNEZEU este pur spirituală, prin opoziţie cu concepţia aşa-numită panteistă conform căreia DUMNEZEU este tot ceea ce există, el fiind prezent efectiv în întreaga Creaţie, care este corpul său.

Filosofia orientală yoghină şi în special TANTRA unifică aceste două puncte de

vedere într-un tot unitar, afirmând că DUMNEZEU este totodată imanent (prezent în Creaţie) şi transcendent (aflat dincolo de întreaga Manifestare). Textele înţelepciunii orientale ne revelează faptul că DUMNEZEU, în calitatea sa de Creator şi Suveran al MACROCOSMULUI, este singurul care a existat, există şi va exista întotdeauna, în eternitate. *Întreaga Manifestare cu toate cele trei lumi* (fizică, astrală şi cauzală), toate lumile paralele, tot ceea ce există de la scară MACROCOSMICĂ până la scară microscopică, inclusiv toate fiinţele umane, alcătuiesc într-un anume mod tainic corpul misterios al lui DUMNEZEU. Astfel, DUMNEZEU este permanent prezent pretutindeni, asistând totodată ca un martor perfect detaşat la jocul Creaţiei.

În faimosul tratat al înţelepciunii orientale „BHAGAVAD GITA", Divinul spune, prin intermediul lui Krishna: „Cel care îmi cunoaşte cu adevărat întruchipările (manifestările), suveranitatea atotpătrunzătoare şi atotputernicia Mea, acela se uneşte cu Mine printr-o YOGA de neclintit; de aceasta să nu te îndoieşti. Eu sunt obârşia Totului, din Mine izvorăşte Totul pentru a se desfăşura în faptă şi veşnică mişcare; pătrunzând taina aceasta, înţelepţii cu judecată şi simţirea adâncă Mă iubesc cu devoţiune." (capitolul 10, versetul 8)

Atunci când ne deschidem total sufletul faţă de DUMNEZEU, cu încredere şi iubire necondiţionată, vom putea intui şi experimenta faptul că DUMNEZEU există permanent, pretutindeni, iar noi existăm fiind mereu „îmbăiaţi" în fiinţa lui infinită precum peştele care înoată în ocean.

Marele yoghin Sri Aurobindo spunea într-un poem intitulat „Omniprezenţă": „EL este în mine, în jurul meu, privind pretudindeni. El s-a zidit singur în temniţa egoului. Dar în zadar există această închisoare a corpului meu separat şi limitat, căci prezenţa Sa tainică arde în fiecare celulă."

ORGASM

Cuvântul ORGASM provine din grecescul *ORGAO* care înseamnă „a fi plin de încântare şi pasiune".

În concepţia yoghină referitoare la eros şi sexualitate ORGASMUL defineşte momentul beatific în care, graţie efervescenţei inefabile şi interacţiunii corelate a potenţialului sexual al celor doi membri de sex opus ai cuplului, adecvaţi unul celuilalt, se produce manifestarea în sfera psihică a unei SUI GENERIS polarizări a subtilelor energii bio-electro-magnetice angrenate polar opus în joc şi manifestate sub forma unei tensiuni extatice (ce se poate asemăna în mod semnificativ cu un TRĂZNET ce se declanşează în condiţiile ştiute în natură), făcând să fie trăită de către fiecare, pe rând, sau de către amândoi simultan, o profundă şi intensă fericire amoroasă cu ecouri sincrone în mai multe sfere ale universului lor lăuntric.

Satisfacerea erotică şi orgasmul presupun fenomene fiziologice în care componentele sexuale substanţiale, atât cele ale femeii cât şi cele ale bărbatului (în cazul acestuia sperma) intră într-o stare inefabilă de efervescenţă şi ALIMENTEAZĂ ca un „combustibil" trezirea şi amplificarea stărilor resimţite, culminând cu starea maximă care este ORGASMUL. În acel moment însă fenomenele care se declanşează conex cu orgasmul fac să fie expulzată o cantitate uriaşă de fluide şi de componente substanţiale care vor produce la scurt timp după aceea o senzaţie de diminuare, de somnolenţă şi chiar de vlăguire, conducând în cazul repetării acestui proces la scăderea lăuntrică a stării plenare care era resimţită la începutul trăirii amoroase. Pornind de la această realitate în care, la modul obişnuit, imediat după orgasm survine descărcarea substanţială a potenţialului care a alimentat starea, descărcare cunoscută sub numele

de ejaculare la bărbat şi de pierdere fiziologică la femeie, înţelepţii Orientului au constatat că ORGASMUL poate avea loc de foarte multe ori dacă această descărcare fiziologică, care nu este neapărat necesară decât în cazul intenţiei de a face copii, va fi controlată şi suspendată, graţie unei stăpâniri naturale, fireşti numai omului care este înzestrat cu inteligenţă şi conştiinţă.

În momentul în care această descărcare fiziologică, atât la bărbat cât şi la femeie, este controlată şi suspendată nedefinit, componentele sexuale vor fi transmutate în altceva şi energia uriaşă care rezultă va produce în universul lăuntric al fiecăruia o gamă vastă de fenomene şi procese, graţie sublimării care se va angrena ulterior (sau chiar în timpul trăirii amoroase plenare).

Această suspendare, graţie stăpânirii procesului de descărcare, va pune la dispoziţia fiinţei o potenţialitate colosală care îi va permite să atingă un număr nelimitat de orgasme fără a mai apare starea de diminuare, somnolenţă sau epuizare pe care o provoacă descărcarea fiziologică obişnuită în cazul fiinţei umane ignorante. Acest control va face cu putinţă fenomene, procese şi realizări uluitoare în comparaţie cu ceea ce rezultă de obicei.

De altfel, la femeie, acest mecanism de suspendare a pierderii fiziologice care însoţeşte orgasmul este adesea spontan, aceasta făcând ca foarte multe femei să-l angreneze firesc (chiar fără să ştie) pentru a trăi un foarte mare număr de orgasme fără a avea după aceea deloc pierderea fiziologică care le-ar diminua plenitudinea amoroasă, făcându-le să se simtă epuizate.

Prin urmare, putem înţelege de ce înţelepţii iniţiaţi în YOGA au afirmat: „ÎN TIMP CE OMUL OBIŞNUIT DECADE ŞI VA FI EPUIZAT DATORITĂ SEXUALITĂŢII FRENETICE, YOGHINUL CONTINENT, CUNOSCĂTOR AL ACESTOR TERIBILE SECRETE, SE VA ELEVA ŞI VA PUTEA REALIZA FERICIREA MEREU ÎNNOITĂ, PROGRESÂND ÎN ACELAŞI TIMP SPIRITUAL PRIN INTERMEDIUL AMORULUI CARE, ÎN LOC SĂ-L EPUIZEZE, ÎL VA REGENERA, PERMIŢÂNDU-I SĂ-ŞI PĂSTREZE APROAPE NEALTERATĂ VITALITATEA ŞI PUTEREA MENTALĂ LĂUNTRICĂ."

Aceste aspecte sunt codificate în aforismul înţelepciunii TANTRA: „În timp ce unul cade la pământ, altul, inteligent, se ridică tocmai cu ajutorul pământului". Parafrazând deci, putem spune că: „În timp ce, în mod obişnuit, o fiinţă umană ignorantă poate decade datorită sexualităţii, o altă fiinţă umană, inteligentă, care se controlează, se poate ridica şi progresează tocmai cu ajutorul sexualităţii".

PARAMASHIVA

Ceea ce depăşeşte sau transcende totul; PARAMASHIVA semnifică deci Supremul Absolut Transcendent, DUMNEZEU TATĂL (BRAHMAN) ce există dincolo de orice fel de descriere şi reprezentare.

PARANORMAL

Aşa cum indică şi etimologia sa, cuvântul „paranormal" (în greacă, *para* înseamnă „contra", „împotrivă") se referă la fenomene care sfidează norma comună. Fenomenele paranormale sunt deci fenomene neobişnuite, psihice sau fizice, datorate unor forţe care par inteligente sau unor aptitudini necunoscute ale fiinţei umane. Cel mai adesesa, ele nu pot fi explicate, cel puţin provizoriu, prin intermediul legilor fizice, biologice, fiziologice, etc., care sunt cunoscute şi sunt considerate „normale". Prin urmare, aceste fenomene sunt definite în mod negativ, prin raportarea lor la o normă. Scopul şi rolul parapsihologului nu este acela de a „lansa fumigene", ci de a le găsi o

explicaţie raţională satisfăcătoare, de a arunca o lumină asupra unor manifestări pe care tradiţiile spirituale le păstrau adesea secrete.

Aşa cum îl înţeleg numeroşi autori, cuvântul „paranormal" nu presupune sau nu ar trebui să presupună nici o ipoteză prealabilă asupra naturii fenomenelor considerate ca atare. Se consideră, totuşi, că un eveniment „paranormal" devine imediat „normal", dacă natura şi mecanismul său devin cunoscute.

Exemple: percepţia extrasenzorială, psihokinezia, clarviziunea, precogniţia, claraudiţia, levitaţia, psihometria, combustia spontană, etc..

PERFECŢIUNE

În etimologie latină, explicată prin *per-factum*, „realizare totală" – adică lucrare desăvârşită, încheiată, care cuprinde totul. În sens spiritual, perfecţiunea este similară cu Infinitul, înţeles în plenara sa nedeterminare. Doctrina extrem orientală distinge „perfecţiunea activă" (*Khien*), de „perfecţiunea pasivă" (*Khuen*), analoage, la un alt nivel şi dintr-o perspectivă mai înaltă a Universului, cu ceea ce sunt, la nivelul Fiinţei, „esenţa" şi „substanţa".

PITAGORA

Născut la Samos între 580 şi 570 î.Cr., el s-a întors în insulă după călătorii îndelungate (cea mai sigură este şederea sa în Egipt). Tirania lui Polycrate îl determină să plece şi să se stabilească în Sicilia în jurul anului 529. Învăţătura lui care viza integrarea spirituală a tuturor aspectelor vieţii, inclusiv cel social şi politic, a condus la fondarea de către discipolii săi a Ligii crotoniate, care domina o bună parte din Grecia mare: lamblichos menţionează discursul Maestrului care a provocat apariţia Confreriei (în care aproape toate bunurile erau comunitare). Pitagoricienii urmăreau să atingă realizarea plenară a armoniei interioare, prin comuniunea cu iubirea şi Cunoaşterea divină, aspect care este confirmat de un pasaj din Clement Alexandrinul: „Pitagora situa fericirea supremă în contemplarea armoniei şi perfecţiunii Numerelor (deci, a ritmurilor vibratorii ale Universului - n.n.)."

Doctrina lui Pitagora îşi avea sursa în simbolismul Universal al Tradiţiei primordiale; ea a adoptat forma unei învăţături (*mathema*) iniţiatice şi metafizice de o rigoare şi o profunzime de cristal. În conformitate cu această învăţătură, proporţia geometrică permite înţelegerea conceptului subtil de analogie şi corespondenţă, în toate derivaţiile sale: principiul identităţii, al polarizării, al similitudinii, al unităţii în diversitate. Sufletul individual şi Sufletul universal sunt profund concordante, după afirmaţia care îi este atribuită lui Pitagora: „Veţi cunoaşte că Natura este întru totul asemenea cu sine".

Simbolul (*syn-bolon*, „ceea ce leagă şi uneşte") era cheia de boltă a sistemului pitagoric. Numerele, esenţe eterne ale Cosmosului, se „întrupează" ca reprezentări geometrice punctuale, ce constituie un suport adecvat pentru contemplaţie. Matematica lui Pitagora este, de fapt, Învăţătura universală despre Adevărul, Binele şi Frumosul divin şi despre comuniunea cu acestea, în Eternitatea necreată.

PLATON (427 – 347 Î.CR.)

Cel mai cunoscut filosof grec, născut la Atena. Discipol al lui Socrate. Timp de mai mulţi ani a vizitat oraşele greceşti din Africa, precum şi Italia, fiind iniţiat

în învăţăturile lui Pitagora. A doua parte a vieţii şi-a dedicat-o filosofiei. A fondat o şcoală (Academia) care poate fi considerată prima universitate cunoscută în istorie. Opera lui Platon, considerată una dintre cele mai consistente şi influente din istoria filosofiei, constă dintr-o serie de dialoguri în care discuţiile dintre Socrate şi alte personaje sunt prezentate într-o superbă formă literară.

PERSEVERENŢĂ

Capacitatea unei fiinţe umane de a rămâne fermă şi constantă într-o anumită acţiune. Termenul care este apropiat - tenacitate - presupune continuitate şi accentuare a efortului, simultan cu rezistenţa în faţa obstacolelor. Este demn de reţinut faptul că acest efort este puternic susţinut afectiv (indiferent de sensul pozitiv sau negativ al afectelor). Uneori se vorbeşte despre „firea hiperperseverentă", pe care o caracterizează persistenţa anormală a afectului, în special când în cauză sunt interesele personale sau când fiinţa umană consideră că aceste interese au fost lezate din exterior. Perseverenţa se corelează pozitiv cu ambiţia (ca angajare voluntară puternică în atingerea ţelului propus, indiferent de greutăţi, angajare ce uneori poate să nu ţină cont de normele morale). Perseverenţa poate evolua în sens pozitiv sau negativ. În măsura în care ambiţia perseverentului îl determină să se angajeze în activităţi benefice, utile din multiple puncte de vedere, perseverenţa este o trăsătură pozitivă; ea devine negativă în cazul în care fiinţa umană respectivă, pentru atingerea scopului, nu ţine seamă de cei din jurul său, nu respectă libertatea şi autonomia acestora, ba chiar îi discreditează până într-atât încât atrage asupra sa rezistenţa şi chiar opoziţia colectivităţii. O persoană perseverentă poate fi conştiincioasă, energică, corectă, dreaptă (cu sine şi cu ceilalţi), poate avea un acut simţ al datoriei, rigoare în ceea ce face; se poate implica puternic în activităţi benefice care necesită efort continuu şi rezistenţă la obstacole. Dar această fiinţă umană se poate simţi în anumite situaţii nedreptăţită, prejudiciată, ceea ce atunci o poate împinge spre o luptă sterilă, permanentă, cu cei din jur. Manifestată în sens negativ, accentuarea exagerată a perseverenţei degenerează în atitudini nevrotice sau psihopate.

PERSPECTIVĂ

Mod sau fel particular de a vedea realitatea; aspect sub care se prezintă, pentru o anumită fiinţă umană, în funcţie de gradul de dezvoltare al conştiinţei ei (sau, altfel spus, în funcţie de nivelul său de evoluţie spirituală) lucrurile, fiinţele şi fenomenele realităţii; punct de vedere. Aspect al obiectelor, fiinţelor sau fenomenelor (inclusiv cele subtile psihice, mentale, spirituale) atunci când sunt conştientizate sau atunci când sunt văzute.

În sens figurativ: aspect sub care luăm în considerare anumite evenimente ori fenomene (inclusiv cele subtile psihice, mentale, spirituale) posibile sau probabile. Ceea ce se întrevede ca posibil, realizabil în viitor; posibilitate de manifestare, de dezvoltare, de realizare în viitor a ceva (de exemplu: un fenomen subtil) sau a cuiva. „În perspectivă" = care este pe cale să se îndeplinească sau, altfel spus, care, datorită angrenării şi acumulării energiilor subtile specifice (de exemplu, energia iubirii) are toate şansele [datorită acestor cauze obiective (energiile subtile corespondente ale iubirii)] de a se îndeplini (mai devreme sau mai târziu) în viitor (manifestându-se ca efecte).

PINGALA NADI - vezi NADI.

PRAKRITI

„Natură", „materie". Materia sau substanţa primordială din care este creat apoi Universul (MACROCOSMOSUL). Structura ei se organizează în jurul a trei GUNA (tendinţe fundamentale): TAMAS [modalitatea inerţiei şi contracţiei (–)], RAJAS [modalitatea dinamismului şi expansiunii (+)] şi SATTVA [modalitatea echilibrului şi unificării (0)]. Conform filosofiei SAMKHYA, care o desemnează şi sub numele de PRADHANA, PRAKRITI este o realitate obiectivă; ea este cea care creează lumea gândurilor şi a fenomenelor, graţie apropierii ei de PURUSHA (Eternul Spirit sau Masculinul transcendent). În schimb, pentru ADVAITA VEDANTA, materia nu are nici o realitate definitivă, deoarece ea nu poate fi percepută decât în starea de veghe sau de vis şi niciodată în starea de somn fără vise sau în starea spirituală TURYA. ADVAITA VEDANTA nu recunoaşte drept real decât ceea ce are o realitate permanentă în fiecare dintre cele patru stări fundamentale de conştiinţă.

PRALAYA

Literal „disoluţie", „resorbţie". La sfârşitul unui KALPA (ciclu cosmic), lumea manifestării se resoarbe, cu alte cuvinte îşi schimbă starea, trece de la starea de manifestare la starea de nemanifestare sau de potenţialitate, pornind de la care universul se va remanifesta. Hinduismul nu recunoaşte noţiunea Creaţiei unice cum este cea din Vechiul Testament; el afirmă ideea de succesiune ciclică a manifestărilor şi a non-manifestărilor ce poartă în ele germenele noilor manifestări.

PRANA

Literal, „respiraţie", „suflu vital". Energia subtilă macrocosmică care pătrunde, hrăneşte şi conservă corpul, manifestându-se cel mai clar în creaturi sub forma suflurilor subtile. PATANJALI vorbeşte despre PRANA în cursul celui de-al patrulea stadiu (PRANAYAMA) al sistemului YOGA. Totodată PRANA joacă un rol esenţial atât în HATHA YOGA cât şi în toate celelalte forme de YOGA. ATHARVA VEDA o personifică şi îi dedică un imn. Hinduismul distinge cinci categorii diferite de PRANA:

1. APANA – care asigură eliminarea tuturor materiilor uzate şi se manifestă în special în partea inferioară a corpului, fiind controlată prin intermediul lui MULADHARA CHAKRA;
2. VYANA – care asigură distribuţia energiei derivate din mâncare şi respiraţie în întregul corp, fiind controlată prin intermediul lui SWADHISTHANA CHAKRA;
3. SAMANA – care întreţine procesul de absorbţie şi de asimilare a hranei şi menţine focul digestiv şi echilibrul metabolic, fiind controlată prin intermediul lui MANIPURA CHAKRA;
4. PRANA – esenţa suflului, forţa vitală în sine – care este controlată prin intermediul lui ANAHATA CHAKRA;
5. UDANA – care acţionează asupra părţii superioare a organismului şi facilitează dezvoltarea spirituală, creând o legătură între partea fizică şi partea spirituală a fiinţei noastre şi care este controlată prin intermediul lui VISHUDDHA CHAKRA.

Forme secundare, minore de PRANA:

1. NAGA VAYU – face să apară eructaţia şi sughiţul;
2. KURMA VAYU – controlează mişcările reflexe ale pleoapelor;
3. KRIKARA VAYU – declanşează tusea şi strănutul;
4. DEVADATTA VAYU – declanşează manifestarea căscatului;

5. DHANANJAYA VAYU – persistă în trup şi după moarte, contribuind la descompunerea acestuia şi la continuarea anumitor procese, cum ar fi creşterea părului şi a unghiilor.

PRIMORDIAL

Referitor la originea ultimă (dar nu neapărat în legătură cu începutul istoric, temporal); fundamentul, locul în care se întâlnesc toate posibilităţile, în care se produce trecerea de la latent (potenţial) la nemanifestat. Există astfel, după cum arată şi Mircea Eliade:

- un Timp primordial, acel Timp în care evenimentul de referinţă a avut cândva loc pentru prima oară - este vorba în special de momentul cosmic al genezei;
- un Spaţiu primordial, din care se nasc apoi elementele universului (MACROCOSMOSULUI);
- o Unitate primordială, care exista înaintea Creaţiei;
- un Om primordial (de exemplu Adam);
- o stare (condiţie umană) primordială (de exemplu starea edenică), etc.

PURUSHA

„Om", în sensul de Om Divin, Universal şi Etern, Fiinţa Supremă, una dintre cele două realităţi recunoscute de filosofia SAMKHYA, care vede în PURUSHA Sinele Etern, Spiritul Divin Esenţial, Absolutul, pura conştiinţă. El este „spectatorul" sau „martorul" complet detaşat care asistă netulburat la mutaţiile lui PRAKRITI („natura"), deşi Universul (MACROCOSMOSUL) nu poate să apară decât prin uniunea polară dintre PURUSHA şi PRAKRITI. În VEDANTA, PURUSHA este asimilat cu ATMAN şi astfel este indirect identificat cu BRAHMAN.

RAJAS GUNA - vezi GUNA.

REZONANŢĂ

Cuvântul „rezonanţă" provine din limba latină, în care cuvântul *resonare* înseamnă a repeta un sunet sau altfel spus o anumită vibraţie. În limba română, avem verbul „a răsuna", cu aceeaşi semnificaţie. În cadrul practicii YOGA, orice proces de rezonanţă este un fenomen de iniţiere sau chiar de amplificare a unor fenomene energetice, vibratorii care sunt în mod conştient sesizate în fiinţă şi care sunt produse prin acţiunea energiilor subtile care prezintă anumite frecvenţe de vibraţie sau care, altfel spus, au vibraţii foarte rapide, ce provin din anumite sfere gigantice, tainice, de manifestare care există în afara noastră în MACROCOSMOS. Fiinţa umană este un SUI GENERIS MICROCOSMOS, care reproduce în miniatură MACROCOSMOSUL. Prin urmare, tot ceea ce există în întregul MACROCOSMOS, subzistă de asemenea în stare latentă, adică mai mult sau mai puţin trezit sau dinamizat, în MICROCOSMOSUL fiinţei noastre. Trupul fiinţei umane este numai o parte a acestui MICROCOSMOS. Acest MICROCOSMOS al fiinţei umane conţine şi anumite corpuri subtile, invizibile vederii obişnuite şi chiar anumite învelişuri tainice care există la fiecare fiinţă umană. Spre exemplu, noi avem cinci astfel de învelişuri, dar numai unul dintre ele este vizibil. Acest înveliş este trupul fizic, care este material sau altfel spus pipăibil, dar cu toate acestea, în afara acestui înveliş mai există alte patru învelişuri care sunt invizibile vederii obişnuite.

Procesul de rezonanţă are loc numai atunci când frecvenţa vibraţiilor anumitor energii este apropiată sau identică cu una dintre frecvenţele cu care MICROCOSMOSUL yoghinului este capabil să vibreze la unison şi atâta timp cât, graţie atenţiei pe care el şi-o fixează asupra procesului de rezonanţă, acest proces este menţinut. Prin urmare, fenomenul rezonanţei implică nişte manifestări extrem de complexe, datorită cărora energiile subtile sau undele, ce prezintă o anumită frecvenţă de vibraţie şi care provin din MACROCOSMOS, sunt apoi captate, receptate, în MICROCOSMOSUL fiinţei umane. Prin urmare, rezonanţa este un proces extrem de complex, datorită căruia anumite unde sau anumite energii subtile, care prezintă frecvenţe de vibraţie specifice, indiferent care ar fi natura lor, sunt propagate de la un focar emiţător şi pot induce starea de vibraţie unui alt focar sau altor focare ori zone de corespondenţă din MICROCOSMOSUL fiinţei umane, dacă una din frecvenţele proprii de vibraţie ale MICROCOSMOSULUI yoghinului este egală cu sau foarte apropiată de frecvenţa cu care vibrează focarul tainic sau sfera de energie care există în MACROCOSMOS.

Procesul de rezonanţă apare dacă energia subtilă ce este purtată de vibraţia sa corespondentă este suficient de mare în raport cu distanţa care separă cele două sisteme în cauză. Procesele de rezonanţă ocultă survin fulgerător sau, altfel spus, sunt instantanee, pentru că energia purtată de vibraţia respectivă este enormă şi nu se pune niciodată problema ca acea energie să nu ajungă instantaneu în MICROCOSMOSUL fiinţei care declanşează în universul său lăuntric, la un moment dat, un proces de rezonanţă. Spre exemplu, atunci când un yoghin simte că se trezeşte în el starea de iubire şi începe să iubească, instantaneu are loc un fenomen de rezonanţă cu energiile subtile tainice ale iubirii, din sfera de forţă gigantică ce există în MACROCOSMOS, şi aceste energii subtile ale iubirii sunt instantaneu captate, datorită proceselor de rezonanţă ce se declanşează în MICROCOSMOSUL fiinţei sale. În astfel de situaţii trebuie să ştiţi că aceste energii ce sunt captate au puncte focar specifice în MICROCOSMOSUL fiinţei noastre.

Spre exemplu, energiile iubirii au ca punct focar de rezonanţă tainică, plexul cardiac, sau altfel spus, ANAHATA CHAKRA, şi, tocmai de aceea, adeseori oamenii au identificat iubirea cu inima şi chiar au urmărit să redea energia iubirii desenând simbolica inimă pe care o cunoaşteţi cu toţii. Deşi la prima vedere aceste fenomene de rezonanţă par a fi banale, cu toate acestea, ele simultan reprezintă o mare taină pentru fiinţa umană care ajunge să îşi dea seama de complexitatea lor. Mulţi oameni iubesc, mulţi oameni chiar spun „te iubesc", dar numai cei iniţiaţi ştiu că, în realitate, energia subtilă, tainică a iubirii este atrasă instantaneu în MICROCOSMOSUL fiinţei noastre dintr-un focar gigantic ce există în MACROCOSMOS, şi că această energie este un dar pe care DUMNEZEU ni-l oferă, pentru ca noi să-l folosim, să ne bucurăm şi să fim fericiţi cu toţii: atât ceilalţi, atunci când le dăruim iubire, cât şi noi înşine, atunci când cineva ne iubeşte şi focalizează asupra noastră energia tainică a iubirii pe care o captează instantaneu datorită proceselor de rezonanţă ce se declanşează atunci în fiinţa sa.

Numai cei iniţiaţi ştiu că, de fapt, energia subtilă tainică a iubirii este atrasă în universul nostru lăuntric din focarul gigantic al energiei infinite a iubirii ce există în trupul misterios al lui DUMNEZEU Tatăl, care este MACROCOSMOSUL. Înţelegem astfel cât de importantă este rezonanţa pentru toate fiinţele care există atât în universul fizic, cât şi în universul astral şi chiar în universul cauzal. De altfel, marii înţelepţi au descoperit cu mult timp înainte că întreaga Manifestare, întreaga Creaţie a lui DUMNEZEU TATĂL se bazează în permanenţă pe procese de rezonanţă. Unele

dintre aceste procese de rezonanţă sunt fizice, cum ar fi procesele de rezonanţă pe care le cunoaştem cu toţii în cazul unui aparat de radio pe care îl acordăm pentru a capta un anumit post care emite, sau în cazul unui televizor care captează prin antenă un anumit gen de emisie ce provine de la un post emiţător de unde televizate. La fel, în cazul telefoanelor mobile, ele funcţionează datorită anumitor procese de rezonanţă. Dar ceea ce se ştie mai puţin este faptul că, în afara proceselor de rezonanţă pe care fizica aşa-zis clasică le cunoaşte, există şi procese de rezonanţă tainice, subtile, pe care cei iniţiaţi le-au descoperit de mii de ani.

Prin intermediul practicii YOGA, atent realizată şi perseverent efectuată, se poate constata într-un mod inefabil sau altfel spus indescriptibil, prin experienţă directă, multitudinea uluitoare a proceselor de rezonanţă ocultă, care sunt asimilabile cu toate fenomenele mai mult sau mai puţin complexe, unele dintre ele chiar tainice, ce sunt generate de energiile subtile, care sunt caracterizate, fiecare, de o anumită frecvenţă distinctă de vibraţie. În anumite situaţii, aceasta este extrem de fină şi acţionează în diferitele sisteme sau zone ce există în MICROCOSMOSUL fiinţei umane.

Aşa se petrece în exemplul cu energiile subtile tainice ale iubirii pe care le simţim spontan în zona plexului cardiac: chiar dacă nu ne este clar, de fapt, noi percepem un proces de rezonanţă ocultă. Multitudinea fenomenelor şi a efectelor care se constată atunci sunt cauzate de energiile modulate ce sunt primite în mod direct prin intermediul acestor unde care provin de la sisteme sau de la focare gigantice situate în afara noastră, în MACROCOSMOS. Este important să ştiţi că, întotdeauna, acele focare vibrează cu o frecvenţă apropiată de aceea a vibraţiilor focarului corespondent din MICROCOSMOSUL fiinţei yoghinului, care poate fi considerat, pe drept cuvânt, un rezonator, pentru că este capabil să intre în vibraţie la unison datorită fenomenelor de rezonanţă atunci când el este „excitat" sau dinamizat prin intermediul energiilor care au aceleaşi frecvenţe de vibraţie.

Energiile care au o anumită frecvenţă de vibraţie sunt, totodată, purtătoare de informaţii pline de sens, de armonie şi acest proces de rezonanţă este maxim în cazul egalităţii acestor frecvenţe de vibraţie, tinzând chiar să se menţină indefinit, dacă se păstrează constanţi factorii care declanşează procesul de rezonanţă. Spre exemplu, atenţia care este focalizată ferm şi continuu asupra unui fenomen de rezonanţă ce apare în universul nostru lăuntric şi care, cel mai adesea, se evidenţiază prin intermediul unei anumite stări (cum ar fi, spre exemplu, apariţia unei stări de iubire), va fi totdeauna esenţială din acest punct de vedere, căci va face să fie captate în universul nostru lăuntric mesajul şi informaţiile pe care acea energie specifică le vehiculează – în exemplul nostru, iubirea.

În cazul în care o fiinţă practică, împreună cu o altă fiinţă de sex opus, continenţa amoroasă, atât în universul său lăuntric cât şi în universul fiinţei de sex opus, sau altfel spus în universul iubitului sau al iubitei, se declanşează fără încetare o mulţime de procese de rezonanţă, unele dintre ele fiind chiar simultane. Altfel spus, se declanşează în acelaşi timp mai multe procese de rezonanţă, care fac să apară acele stări extraordinare de bucurie, de încântare, de plăcere, de satisfacţie. Toate acestea survin datorită faptului că în MICROCOSMOSUL fiecăruia dintre cei doi iubiţi se produc procese de rezonanţă cu energii (subtile, benefice) corespondenţe din MACROCOSMOS. Spre exemplu, starea de orgasm pe care cei doi iubiţi o resimt nu este altceva decât declanşarea unui proces de rezonanţă cu energiile tainice ale orgasmului cosmic, pe care DUMNEZEU TATĂL, unit cu MAHA SHAKTI, sau altfel spus cu iubita Sa, prin intermediul căreia El manifestă totul, face astfel să apară întreaga Creaţie. Această energie este numită în

tradiţia creştină „Duhul Sfânt"; cu alte cuvinte Duhul Sfânt poate fi asimilat analogic cu MAHA SHAKTI a lui DUMNEZEU TATĂL.

În procesul creaţiei şi al manifestării, DUMNEZEU TATĂL resimte fără încetare o stare extatică de fericire divină ce se reflectă în universul celor doi iubiţi care fac dragoste, prin starea specifică a orgasmului. Atunci când cei doi iubiţi ating anumite etape superioare, ei pot chiar trăi la unison stări de orgasm cosmic şi astfel ei resimt în fiinţa lor starea de beatitudine sau, altfel spus, orgasmul macrocosmic pe care DUMNEZEU TATĂL îl simte în permanenţă, în veşnicie, în cadrul Manifestării ce există, sau altfel spus în cadrul întregii Creaţii.

Practica YOGA atent şi sistematic realizată a permis şi permite să se constate că, în timpul menţinerii stării de rezonanţă ocultă, are loc un transfer neîntrerupt de energie specifică şi totodată de informaţii de la sistemul sau focarul excitator ce există în MACROCOSMOS, către focarul sau centrul specific corespondent care există în universul lăuntric al yoghinului sau, altfel spus, în MICROCOSMOSUL său. Din momentul în care se declanşează procesul de rezonanţă lăuntrică, în fiinţa yoghinului apare ca efect specific o stare corespondentă cu energia subtilă tainică ce este receptată iar amplitudinea energiilor care au anumite frecvenţe de vibraţie aşa cum sunt percepute ele graţie conştientizării sau altfel spus datorită focalizării ferme a atenţiei în universul nostru lăuntric, creşte foarte mult, prezentând un maxim caracteristic ce se va păstra nealterat dacă focalizarea şi concentrarea lăuntrică a yoghinului va fi constantă.

În practica YOGA de zi cu zi, procesele de rezonanţă sunt nişte fenomene constante care sunt foarte des perceptibile. Tehnicile, procedeele şi metodologiile YOGA, cum ar fi, spre exemplu, ASANA-ele sau tehnicile de meditaţie, urmăresc să folosească numai într-un sens benefic, creator, echilibrant, declanşarea acestor procese de rezonanţă ce contribuie din plin la desăvârşirea şi la integrarea fiinţei umane care le practică în armonia universală, divină, macrocosmică. Un exemplu este iubirea şi intrarea noastră în rezonanţă cu energia subtilă tainică a iubirii, care face ca această energie să fie captată instantaneu în universul nostru lăuntric, cu toate avantajele, bucuriile şi armoniile pe care le declanşează.

Fenomenul de rezonanţă poate fi constatat experimental de către oricine, utilizând un banal pian şi ţinând apăsată pedala din dreapta a acestuia, în timp ce o altă persoană va emite, din apropierea pianului respectiv, un sunet care trebuie să fie suficient de puternic, de exemplu un „la" vocal. Se va constata atunci că pianul reproduce, datorită declanşării unui proces de rezonanţă foarte clar, exact acelaşi sunet, deoarece coarda corespunzătoare acelui „la" vocal intră spontan în vibraţie, acest proces fiind declanşat datorită undelor sonore vocale. Analogic vorbind, în exemplul nostru, vocea care emite „la"-ul este una dintre vocile ascunse, gigantice, care există în MACROCOSMOS, iar pianul, în acest caz, este propriul nostru univers lăuntric, MICROCOSMOSUL fiinţei noastre, ce va vibra într-o anumită zonă corespondentă, în cazul iubirii în zona plexului cardiac, de îndată ce coarda sa specifică va fi corect acordată; fiinţa umană respectivă va resimţi această vibraţie prin focalizarea atenţiei, a concentrării şi a conştientizării, iar toate acestea vor face posibil şi chiar mai mult decât atât, vor face să se menţină nealterat fenomenul de rezonanţă.

Prin intermediul acestui exemplu aparent banal, putem fi oricând martorii exemplificării clare a unei stări de unison ce apare prin acordare, sau altfel spus prin rezonanţă. Acest proces de acordare, sau altfel spus, acest proces de rezonanţă este, am putea spune, caracteristic fenomenelor tainice ce sunt constatate în mod curent în

practica YOGA. Înţelegerea analogică a acestei experienţe la îndemâna oricui, care se realizează cu un pian, ne permite să intuim secretul fundamental care se află, de mii de ani, la baza sistemului milenar YOGA. Sesizând, la rândul lor, cât se poate de clar, importanţa proceselor de rezonanţă ocultă, marii înţelepţi ai Occidentului au indicat: „Cunoaşte-te pe tine însuţi şi vei cunoaşte, astfel, tot MACROCOSMOSUL împreună cu forţele sale ascunse, ce vor fi descoperite chiar în propriul tău MICROCOSMOS". Acest dicton este foarte asemănător cu faimoasa rostire de pe frontispiciul templului din Dephi, preluată şi de Socrate, care spunea laconic: „Cunoaşte-te pe tine însuţi".

La rândul lor, marii înţelepţi ai Orientului au exprimat acelaşi adevăr, dar într-o formă oarecum diferită, spunând: „Tot ceea ce se află aici, în MICROCOSMOSUL fiinţei tale, se află pretutindeni, în întregul MACROCOSMOS. Tot ceea ce nu există aici, în MICROCOSMOSUL fiinţei tale, nu există nicăieri în întregul MACROCOSMOS." (după TANTRA SARA).

ROATA ENERGIILOR DIVINE

Concept fundamental al sistemului şivait KRAMA, datorită importanţei pe care acest sistem o acordă Marii Puteri Cosmice KALI, energia divină a Timpului, deşi conştientizarea manifestărilor secvenţiale ale lui KALI a fost un subiect comun şi pentru alte şcoli şivaite ale Caşmirului, cum ar fi TRIKA sau KAULA. Celebrul yoghin şi eliberat ABHINAVAGUPTA a relevat deosebita importanţă a procedeului tantric secret de adorare [în vederea FUZIUNII (REZONANŢEI) cu ele] a acestor manifestări secvenţiale ale energiei transcendente a Timpului, numite fiecare tot KALI şi fiind în număr de 12. Acest procedeu secret este numit „Marea adorare, intens transfiguratoare, a celor 12 aspecte succesive ale lui KALI (KALI-PUJA)". Această veneraţie profundă (KALI-PUJA) specific şivaică este complet interiorizată, ea dispensându-se complet de orice cult, ritual sau practici ceremoniale exterioare. Acest aspect MEREU PREZENT are totdeauna loc în fiecare clipă, în însăşi esenţa vieţii noastre, nefăcând decât unul şi acelaşi lucru cu multiplele noastre activităţi cotidiene, pentru a ajunge gradat la înflorirea, cosmizarea şi divinizarea tuturor energiilor noastre, ce se manifestă ATUNCI spontan şi liber în infinita lor eficienţă şi măreţie creatoare. Practica acestor succesive prize de conştiinţă asupra celor 12 KALI conduce rapid yoghinul (care este cu adevarat capabil să înţeleagă şi să PRACTICE aceasta) la adorarea spontană a Divinului, adorare numită Inima supremă, Act pur şi vibrant (SPANDA), aspect de val - pentru că totul decurge atunci spontan, fără nici o pregătire specială a corpului, a atenţiei, a suflului sau a cuvântului. Conceptul de energii divine succesive sau cuantificate (KALA) a apărut însă cu mult înainte de fondarea sistemului KRAMA. Astfel, UPANISHAD-ele vorbesc despre cele 15 părţi (KALA) ale Lunii în creştere sau în descreştere, însă o a 16-a (KALA), invizibilă şi substrat imuabil al regenerarii lor, le asigură continuitatea. Aceasta este energia secretă feminină (-), simbolizând plenitudinea Sinelui Suprem (ATMAN), din care şcoala KAULA a făcut nemuritorul KULA (inima proprie sau centrul-esenţă). Pentru „PRASNA UPANISHAD", cele 16 KALA sunt legate împreunĂ în centrul roţii cosmice, avându-l în mijloc pe PURUSHA, Fiinţa supremă. Toate aceste KALA reunite alcătuiesc împreună Absolutul, constituind astfel suprema KALI, Unica şi Suprema Energie Divină Transcendentă. Încă din timpuri străvechi, începând chiar cu „RIG VEDA", s-a pus în India problema fundamentală a raportului dintre Absolut şi relativ: ADITI, infinitul sau energia subtilă a timpului transcendent, pe de o parte, şi pe de altă parte cele 12 ADITYA pe care ea (ADITI) le-a generat. Ea este Timpul unic, etern, Focul teribil secret, pemanent

prezent, ce se află simultan într-o continuă schimbare, divizibil în ore şi secunde, aşa cum îl prezintă sistemul KALAVADA. Privind dintr-un alt punct de vedere, acest timp este SHIVA MAHAKALA, eternitatea care înghite Timpul şi pune capăt chiar şi morţii; acesta este, de asemenea, RUDRA, asociat focului cosmic subtil care consumă integral Universul şi, în sfârşit, ea (ADITI) este suprema KALI care, în calitate de KALASAMKARSHINI (cea care înghite timpul), distruge timpul şi moartea şi este totodata sursa celor 12 sau 16 KALA. Aceste diverse principii desfăşoară toate lucrurile, fiinţele şi fenomenele în timp, după care ele resorb în propria lor esenţă tot ce au manifestat, permiţând astfel o reîntoarcere la starea primordială de nediferenţiere. Totul (Realitatea Ultimă) pare să se divizeze la nesfârşit în jocul cosmic (LILA) care se desfăşoară însă în interiorul lui însuşi, El neîncetând niciodată să fie Unicul şi Supremul TOT. Pentru şivaiţi, SHIVA care resoarbe Universul este MAHAKALA (Marele Timp) sau Timpul nedivizat, considerat în esenţa sa ca fiind însăşi Eternitatea. El joacă un dublu rol, în funcţie de modul şi nivelul de conştiinţă al celui care îl percepe: moarte şi robie pentru cel ignorant, care îl conştientizează sub aspectul timpului ce devorează neîncetat viaţa umană, însă, pentru acela care îl cunoaşte în realitatea sa fundamentală, SHIVA este de fapt un strălucitor vârtej incandescent de energii divine, format din toate puterile sale unificate. Pentru aceşti iniţiaţi, SHIVA nu este deci numai originea sau, altfel spus, cauza ultimă a manifestării diferenţiate şi a timpului distrugător, ci el (SHIVA) este însăşi Moartea morţii, atunci când devorează timpul. SHIVA este, în această ipostază, reprezentat ca stăpânind totul din centrul Universului, Univers figurat simbolic şi esenţial prin ROATA ENERGIILOR DIVINE CONŞTIENTE. Ulterior, budiştii au preluat acest simbol care, între secolele al X-lea şi al XIII-lea a devenit foarte celebru în Tibet. Această roată a timpului, KALACHAKRA, apărută atât de tardiv în budismul din nordul Indiei îşi datorează originea şivaismului tantric şi în special sistemului KRAMA. Ca şi KRAMA, sistemul tibetan KALACHAKRA distinge Timpul suprem sau Eternitatea de Timpul relativ, ai cărui sclavi suntem ca fiinţe umane care nu au atins DESĂVÂRŞIREA. Tehnica eliberatoare face apel la suflul respirator pentru a stapâni fluxul temporal, datorită faptului că timpul relativ se poate reduce la activitatea suflurilor vitale; odată ce această activitate este pe deplin controlată, ATUNCI fluxul timpului se întrerupe pentru conştiinţa yoghinului, care accede astfel la cea mai înaltă formă de beatitudine, spontană şi liberă (SAHAJANANDA). El ajunge astfel fulgerător dincolo chiar de cea de-a patra stare de conştiinţă (TURYA), iar aici (în această stare beatifică) rezidă preafericitul KALACHAKRA (SHIVA). Pentru a suprima dualitatea dintre subiect şi obiect, masculin (+) şi feminin (-) sau, cu alte cuvinte, dintre flux şi reflux în diversele lor aspecte, yoghinul trebuie să acţioneze la rădăcina (cauza) cea mai direct accesibilă a dualităţii şi anume asupra alternanţei permanente între inspiraţie şi expiraţie. Detaşându-se astfel complet de aceste două fluxuri complementare, el se poate acum identifica cu fluxul vertical care se ridică [pe coloană (SUSHUMNA NADI), în plan subtil] până în zona creştetului (SAHASRARA). Prin intermediul acestei practici secrete, yoghinul reuşeşte foarte repede să topească timpul în eternitate, după ce mai întâi a obţinut iluminarea instantanee şi spontană, care face posibilă pentru el accederea la punctul fără dimensiuni (BINDU, simbol al lui SHIVA) din care durata apare (izvorăşte) şi în care ea se resoarbe. Lucrarea esoterică „MULATANTRA" rezumă această practică secretă în felul următor: în această clipă unică şi nepieritoare rezidă locul de naştere al tuturor învingătorilor. Odată ce mintea este ferm stabilită în marele suflu vital (cel care urcă pe calea mediană, SUSHUMNA NADI) prin încetarea spontană a suflului

obişnuit (respiraţia uzuală), yoghinul obţine FULGERĂTOR viziunea (realizarea) Divinului; transcenzând domeniul limitat al simţurilor şi obiectelor lor, el are ATUNCI viziunea (conştientizarea) prezenţei divine şi astfel el vede TOTUL. Nu mai există nimic atunci care să nu poată fi perceput de acel mare yoghin!" Roata Energiilor Divine este un concept foarte important în şivaismul caşmirian. Astfel, în comentariul marelui iniţiat KSHEMARAJA, la primul verset (SUTRA) al lucrării fundamentale SPANDAKARIKA, se face o referire directă la energiile care constituie razele roţii cosmice realizând emanaţia şi resorbţia Universului: „Domnul DUMNEZEU este sursa întregii glorii revelate în roata energiilor divine - imens joc cosmic constituit din elan, manifestare, bucurie şi dispariţie". Iar aceste energii în număr de 12 „sunt cele 12 KALI care, conform tradiţiei, îşi fac jocul lor de emanaţie şi de resorbţie a lumii, ţinându-l în eternitate, strâns îmbraţişat, pe Stăpânul Roţii, gloriosul BHAIRAVA (DUMNEZEU)". În numai câteva cuvinte, KSHEMARAJA condensează apoi toată metoda practică a celor 12 KALI: „Yoghinul atent (perfect concentrat) asupra horei razelor propriei sale puteri (SHAKTI), putere care prezidează (controlează) succesiv punerea în acţiune a organelor sale senzoriale, a stabilităţii lor precum şi a altor funcţii, trebuie sa-şi considere ATUNCI propria sa esenţă ultimă ca fiind identică aceleia a Divinului şi trebuie să le conştientizeze pe deplin ca dirijând şi dinamizând funcţiile şi organele interne (subtile) către obiectele lor corespondente. El se va bucura atunci pretutindeni de libertatea spontană a naturii sale reale, căci aceasta îi va permite să acceadă la conştiinţa acestui ACT vibrant (SPANDA)". Tot KSHEMARAJA, în comentariul său la „SHIVA SUTRA", mai compară roata acestor experienţe iluminatorii de comuniune divină cu o floare, mai întâi înmugurită, apoi desfăcută şi apoi complet înflorită, care îl umple de o inefabilă încântare şi uimire pe yoghinul care o descoperă gradat. Conştiinţa lui AUTOTRANSFIGURATOARE se dilată astfel în universalitatea divină, revelându-i treptat un Univers complet transfigurat, recunoaşterea (REVELAREA) Sinelui Esenţă (ATMAN) având loc în caliciul florii, care este inima lui Dumnezeu. Conform sistemului KRAMA, Roata universală a energiei cosmice, numită „Roata Inefabilă" (ANAKHYA CHAKRA), înglobează totul, nimic neexistând în afara ei. Mişcările roţii energiilor vin mereu dinspre Centru către periferie. A percepe Universul (graţie acestei stări de REZONANŢĂ spirituală) în esenţa sa, ca o structurare de energii în continuă vibraţie, înseamnă de fapt a-l conştientiza în glorie. După cum arată şi ABHINAVAGUPTA, „Inefabila Roată" (ANAKHYA CHAKRA) cu 12 raze a energiilor divine, reprezintă de fapt cele 12 aspecte succesive pe care conştiinta yoghinului le îmbracă, şi anume, cele 4 energii (activităţi) esenţiale (creaţie, menţinere, resorbţie şi starea inefabilă de vid beatific creator) care se referă, respectiv, la obiectul de cunoscut (PRAMEYA), la mijloacele de cunoaştere (PRAMANA), la subiectul cunoscător (PRAMATRI) şi la Subiectul Universal (PARAMASHIVA). Fără îndoială că orice fiinţă umană posedă şi manifestă cele 12 KALI, dar fără să fie conştientă de ele; numai un yoghin avansat şi suficient de trezit spiritual le poate însă actualiza şi conştientiza pentru a atinge această stare divină. În practică, yoghinul va pleca de la prima KALI (SRISHTI KALI) şi apoi le va conştientiza succesiv pe toate 12, pentru a se dizolva beatific în cele din urmă în infinitatea transcendentă a Sinelui Divin Universal (PARAMASHIVA sau, altfel spus DUMNEZEU). Iată în continuare, succint, succesiunea celor 12 KALI în corelaţie cu cele 4 activităţi esenţiale universale, precum şi corespondenţa acestora cu elementele procesului cunoaşterii, într-o schemă care ţine seama de ciclul lor de

succesiune complet: 1. SRISHTI KALI = energia creatoare sau de emanaţie; 2. RAKTA KALI = energia colorată sau „încântată" de obiectul cunoaşterii; 3. STHITINASHA KALI = energia distrugătoare a senzaţiei de permanenţă sau de continuitate; 4. YAMA KALI = energia îndoielii distrugătoare a obiectului cunoaşterii; 5. SAMHARA KALI = energia resorbţiei; 6. MRITYU KALI = energia distrugătoare a morţii; 7. RUDRA KALI = energia care coagulează şi distruge mijloacele de cunoaştere; 8. MARTANDA KALI = energia distrugătoare a mijloacelor de cunoaştere; 9. PARAMARKA KALI = energia distrugătoare a simţului egoului;10. KALANALARUDRA KALI = energia care resoarbe complet subiectul limitat;11. MAHAKALA KALI = energia care devorează subiectul universal;12. MAHABHAIRAVACHANDOGRAGHORA KALI = Conştiinţa DUMNEZEIASCĂ Absolută.

Adevărata libertate absolută, cheie a sistemului KRAMA, o reprezintă conştientizarea unificată a Supremei Energii Divine, manifestată simultan în Unul şi în multiplu. Marele yoghin, aflat astfel într-o inefabilă şi extatică beţie divină, percepe totalitatea lucrurilor şi fiinţelor ca dizolvându-se precum un norişor de toamnă în cerul Supremei Conştiinţe Divine.

SAMADHI

Literal: „a fixa", „a înrădăcina în extaz divin". În hinduism: stare beatifică de conştiinţă, superioară celor de veghe, de vis şi de somn profund, care este caracterizată de încetarea completă a oricăror gânduri. În starea de SAMADHI se produce o fuziune totală a celui ce meditează şi a obiectului de meditaţie (DUMNEZEU sau Absolutul, dacă acesta este obiectul meditaţiei). Există diferite forme sau stadii de SAMADHI. Cel mai elevat se numeşte NIRVIKALPA SAMADHI. În budismul ZEN starea extatică de SAMADHI rezultă prin concentrarea intensă a minţii asupra unei realităţi supreme (divine). Această concentrare extraordinară se obţine printr-o diminuare progresivă a activităţii minţii. SAMADHI este starea supremă de conştiinţă în întregime nondualistă caracterizată, printre altele, de unirea dintre „subiectul" şi „obiectul" experienţei; conţinutul profund extatic al experienţei este singurul care există. Această stare beatifică, divină de conştiinţă este adesea calificată de yoghini drept „focalizarea unică şi extatică a minţii", expresie care, la prima vedere, poate să ne inducă în eroare, căci ea ne lasă să presupunem că această concentrare ar fi orientată voluntar, egotic, către un punct precis. Cu toate acestea, starea de SAMADHI nu este numai o concentrare intensă asupra unui punct, iar mintea nu este orientată de la un aici (subiect) către un acolo (obiect), ca într-o simplistă schemă dualistă. A fi capabil de a intra spontan, cât mai des în starea de SAMADHI este o condiţie indispensabilă oricărei meditaţii yoghine (DHYANA) profunde care este cu adevărat perfect realizată. Distingem, în general, în tradiţia Orientală trei feluri de SAMADHI supranaturale, perfecte (LOKOTTARA), care au ca scop respectiv vacuitatea beatifică (SHUNYATA), absenţa deplină a tuturor caracteristicilor (ANIMITTA) şi dispariţia completă a dorinţelor pentru obiecte care face cu putinţă accesul la Extazul Dumnezeiesc complet Eliberator. Celelalte forme de SAMADHI sunt considerate ca fiind mai mult sau mai puţin înalte chiar şi atunci când ele sunt însoţite de cea mai profundă meditaţie extatică sau de uluitoare puteri paranormale (SIDDHI-uri).

În concluzie, putem spune că starea de SAMADHI (extaz divin sau Enstază) reprezintă de fapt cea de-a opta şi ultima „ramură" sau etapă (ANGA) a practicii şi a evoluţiei spirituale în YOGA. Unul dintre textele fundamentale yoghine („GHERANDA SAMHITA") vorbeşte despre starea de SAMADHI (extaz divin) ca fiind „YOGA supremă",

care poate fi atinsă cu uşurinţă fie printr-o KARMA spirituală favorabilă, fie prin graţia şi compasiunea infinită a unui maestru spiritual competent. În alte situaţii, starea de SAMADHI (extaz divin) poate fi de asemenea realizată şi prin puterea virtuţilor divine şi a devoţiunii pline de abnegaţie a aspirantului către DUMNEZEU.

Un alt text, „TRISHIKHI BRAHMANA UPANISHAD" (II, 31) descrie starea de extaz divin ca fiind „uitarea totală" a stării de meditaţie care o precede. „YOGA SUTRA" (III, 3) vorbeşte despre starea de SAMADHI (extazul divin) ca despre acea condiţie a fiinţei umane în care conştiinţa (CITTA) acesteia străluceşte atunci cu o mare putere, fiind identificată în mod perfect cu obiectul asupra căruia se orientează şi se focalizează; cu alte cuvinte, în starea de SAMADHI (extaz divin) există o contopire şi o identificare perfectă a subiectului cu obiectul de meditaţie. Textul „KURMA PURANA" (II, 11.41) explică această condiţie esenţială ca fiind „uniformitatea" (EKA AKARA) conştiinţei în manifestare. Pe de altă parte, „PINGALA UPANISHAD" (III, 4) oferă următoarea explicaţie: „Starea de extaz divin reprezintă acea condiţie net superioară a conştiinţei obiectului în care aceasta (conştiinţa) cuprinde şi se identifică în totalitate cu obiectul meditaţiei (DHYEYA). Atunci, precum o flacără a unei lămpi arzând nemişcată într-un loc lipsit de vânt, ea (conştiinţa) uită complet atât de cel care meditează (DHYATRI), cât şi de actul meditaţiei (DHYANA) în sine".

În mod obişnuit, starea de SAMADHI (extaz divin) este însoţită de o retragere completă a celor cinci simţuri în ceea ce priveşte stimulii exteriori. Acest proces lăuntric se declanşează în primul rând ca efect al realizării cu succes a etapelor anterioare de interiorizare (PRATYAHARA) şi de meditaţie (DHYANA). Unele texte, cum ar fi „MANI PRABHA" (III, 12) şi diferite alte PURANA-e explică starea de SAMADHI (extaz divin) ca fiind rezultatul prelungirii gradate în timp şi a profunzimii practicii celor douăsprezece tipuri de meditaţie care, printre altele, implică detaşarea completă de condiţiile şi de influenţele mediului înconjurător. Atingerii stării de extaz divin (SAMADHI) îi sunt atribuite, de asemenea trezirea şi amplificarea a nenumărate capacităţi de influenţă paranormală (SIDDHI-uri) şi spirituală. Acest aspect este limpede exprimat în celebrul text yoghin „HATHA YOGA PRADIPIKA" (IV. 108):

„Yoghinul care experimentează cu adevărat starea de extaz divin (SAMADHI) nu mai este supus influenţei timpului (KALA), nu mai este limitat în (şi de) acţiunile (KARMA) sale şi după aceea nu mai poate fi niciodată învins sau robit de către nimeni".

„Yoghinul care experimentează din plin starea de extaz divin nu se mai cunoaşte nici pe el însuşi şi nici pe ceilalţi (cu alte cuvinte, el SE DETAŞEAZĂ COMPLET ŞI DEFINITIV ATÂT DE EL ÎNSUŞI (îşi transcende egoul) CÂT ŞI DE CEILALŢI); de asemenea, el nu mai este niciodată subjugat (înlănţuit) de diferitele senzaţii oferite de către cele cinci simţuri: miros, gust, văz, atingere (pipăit) şi auz".

„Yoghinul care cu adevărat se află scufundat în starea de SAMADHI (extaz divin) nu mai resimte deloc senzaţiile de căldură sau de frig, suferinţa sau bucuria şi nu mai este afectat în nici un fel de onoarea sau de dispreţul celorlalţi".

„Yoghinul care este adânc scufundat în starea de extaz divin (SAMADHI) nu poate fi atins de nimic invizibil (subtil) care este rău şi nici nu mai poate fi influenţat de puterile magice ale diferitelor MANTRA-e sau YANTRA-e; el este totodată complet invulnerabil faţă de orice armă psihică sau faţă de orice metodă mentală malefică pe care ar putea să o utilizeze vreodată cineva împotriva lui".

Toate şcolile şi tradiţiile spirituale autentice disting cel puţin două tipuri de extaz divin (SAMADHI). În primul rând, se vorbeşte despre acea stare de SAMADHI (extaz

divin) care implică identificarea profundă cu obiectul meditaţiei şi manifestarea unor foarte elevate forme de gândire şi cunoaştere (PRAJNA); în al doilea rând, există acea stare de SAMADHI (extaz divin) care constă în identificarea perfectă cu însăşi esenţa divină a fiinţei, cu Sinele Suprem transcendent (ATMAN); această stare este lipsită de orice conţinut al mentalizării sau, cu alte cuvinte, de cunoaşterea de orice tip. Primul tip de SAMADHI (extaz divin) este numit SAVIKALPA sau SAMPRAJNATA SAMADHI, iar cel de-al doilea NIRVIKALPA sau ASAMPRAJNATA SAMADHI. Numai cel de-al doilea tip de SAMADHI (extaz divin) poate conduce la adevărata Eliberare spirituală şi la realizarea directă a Sinelui Suprem Divin (ATMAN), prin transcenderea completă a oricărui concept şi a oricărei discursivităţi în gândire.

Unele şcoli spirituale menţionează chiar şi un al treilea tip de SAMADHI (extaz divin), care este cunoscut sub numele de „extazul divin spontan şi necondiţionat" sau SAHAJA SAMADHI; acesta este echivalent cu eliberarea spirituală care este atinsă chiar în timpul vieţii pe pământ (starea de JIVANMUKTA).

În conformitate cu textul fundamental „YOGA CHUDAMANI UPANISHAD" (110), starea de SAMADHI (extaz divin) conduce mai întâi la atingerea „cunoaşterii divine, plenare" (CHAITANYA-ADBHUTA), iar mai apoi la starea de eliberare spirituală (MOKSHA). Stările plenar extatice şi înalt beatifice ale conştiinţei sunt profund şi intens experimentate în SAMPRAJNATA SAMADHI. De fapt, aceste stări divin extatice sau, cu alte cuvinte, aceste faze de experimentare directă constituie tot atâtea modalităţi de căutare şi cunoaştere care sunt practicate de yoghin, aşa după cum apare ca fiind evident din cel de-al treilea capitol al „YOGA SUTRA"-elor lui PATANJALI, unde sunt oferite diferite exemple de „constrângere" extatică sau de identificare perfectă (SAMYAMA).

În cele din urmă, toate formele de cunoaştere (PRAJNA) trebuie însă să fie transcense în totalitate, astfel încât în final să rămână doar viziunea ultimă şi infinită a Sinelui Suprem Divin (ATMAN). Aşa după cum afirmă textul „GARUDA PURANA" (49, 36), SAMADHI (extazul divin) reprezintă în realitate acea condiţie în care yoghinul realizează cu adevărat faptul că „Eu sunt unit cu Absolutul (DUMNEZEU)". Tocmai de aceea, SAMADHI (extazul divin) este deseori definit în filosofia VEDANTA (şi, de asemenea, de către şcolile spirituale care au fost influenţate de această filosofie) ca fiind „uniunea profundă şi deplină dintre suflet (JIVA) şi Sinele Suprem (ATMAN)". În loc de „uniune" (SAMYOGA), atât unele texte cât şi unele autorităţi în domeniul spiritual folosesc termenii de „acelaşi" (SAMATVA) sau „identic" (AIKYA). „HATHA YOGA PRADIPIKA" (IV, 5) oferă în această direcţie următoarele similitudini care prezintă o deosebită expresivitate:

„Aşa cum sarea scufundată în apă se dizolvă şi se amestecă intim cu aceasta, în mod asemănător se întrepătrunde mintea şi Spiritul Nemuritor, în cazul atingerii stării de extaz divin (SAMADHI)."

„Atunci când forţa subtilă a vieţii (PRANA) ajunge într-adevăr să pătrundă în canalul subtil central sau SUSHUMNA NADI, mintea este gradat dizolvată în oceanul cunoaşterii universale şi astfel începe să manifeste din plin acea *co-esenţialitate* (SAMA-RASATVA), care este extazul divin (SAMADHI)".

„Acel echilibru deplin şi profund (SAMA) sau, cu alte cuvinte, acea identitate perfectă a Sinelui Suprem individual (ATMAN) cu Sinele Suprem Universal (PARAMATMAN), în care orice acţiune generată de voinţa individuală este suprimată se numeşte extaz divin (SAMADHI)".

Doar starea de Eliberare Spirituală Finală este cea care distruge în mod definitiv şi pentru totdeauna „lanţul existenţelor succesive care constrânge prin înlănţuirea

în manifestare" (BHAVA PASHYA) (YOGA-YAJNAVALKYA (X, 1)). Tocmai de aceea, starea de SAMADHI (extaz divin) este uneori echivalentă în exprimare cu termenii de eliberare sau chiar de iluminare spirituală.

Prezentarea completă a stărilor de SAMADHI (extaz divin) este cea oferită de PATANJALI în „YOGA SUTRA". Sunt prezentate astfel acolo, în ordine descrescătoare, următoarele forme de SAMADHI (extaz divin):

1) starea de extaz divin supraconştient (ASAMPRAJNATA SAMADHI);

2) starea de extaz divin conştient (SAMPRAJNATA SAMADHI), cu formele sale supra-reflexive de claritate (NIRVICHARA VAISHARADYA), de extaz supra-reflexiv (NIRVICHARA SAMAPATTI), de extaz reflexiv (SAVICHARA SAMAPATTI), de extaz supra-cognitiv (NIRVITARKA SAMAPATTI) şi de extaz cognitiv (SAVITARKA SAMAPATTI).

Diferitele forme de extaz conştient sunt uneori însoţite de o denumire oarecum tehnică. În asemenea situaţii, deloc întâmplător, ele primesc denumirea de „coincidenţă" (SAMAPATTI), care atunci este utilizată mai ales în sensul de identificare.

Unii înţelepţi, cum ar fi VACHASPATI MISHRA, inserează următoarele stări înaintea celor deja prezentate care, în viziunea sa, constituie subcategorii ale extazului conştient; extazul aflat dincolo de conştiinţa Eului individual (NIRASMITA SAMAPATTI), extazul însoţit de conştiinţa Eului individual (SA-ASMITA SAMAPATTI), extazul manifestat dincolo de beatitudine (NIRANANDA SAMAPATTI) şi extazul însoţit de beatitudine (SA-ANANDA SAMAPATTI).

Termenul de SAMADHI mai este folosit, de asemenea şi pentru a indica în mod concret mormântul de formă circulară al yoghinului. În India, atunci când asceţii mor, ei sunt totdeauna îngropaţi într-o poziţie cu coloana dreaptă şi cu picioarele încrucişate, în timp ce oamenii obişnuiţi, atunci când mor, sunt arşi pe rug. Cremaţia (arderea) trupurilor moarte este înţeleasă ca un fel de ritual de „trecere" pentru aceia care încă nu s-au purificat prin focul subtil spiritual, al practicii YOGA.

SATTVA - vezi GUNA.

SINCRONICITATE / CAUZALITATE

Apariţie simultană a două evenimente care sunt legate între ele prin sens, dar care în mod aparent nu au, totuşi, o cauză unică. Cuvântul sincronicitate, aşa cum este el înţeles de psihologia modernă, provine de la rădăcina greacă *syn* care înseamnă „cu" şi *cronos* care înseamnă „timp". Ignorat de dicţionarele noastre, care nu vorbesc decât despre sincron sau sincronie, conceptul de sincronicitate a fost teoretizat pentru prima oară în lume de către marele psiholog elveţian C.G. Jung. Pe la mijlocul anului 1930, pe când Jung studia îndeaproape fenomenul subconştientului colectiv, a întâlnit numeroase fenomene marcate, în viziunea sa, de coincidenţe profund semnificative, a căror şansă de producere în mod normal prezenta o probabilitate foarte mică, astfel că nu puteau fi explicate prin teoriile cunoscute de el.

Fiind considerată de către cei superficiali drept o veritabilă antiteză a cauzalităţii, sincronicitatea reprezintă de fapt un mod aparte de asamblare a fenomenelor, prin care se ajunge la coincidenţe şi corespondenţe semnificative. În realitate, Legea Sincronicităţii nu contrazice cu nimic Legea cauzei şi a efectului. Făcând o paralelă între Legea cauzei şi a efectului şi Legea Sincronicităţii, vom constata că ele nu sunt nicidecum contradictorii, ci perfect complementare. Legea KARMA-ei este, am putea spune, legea cauzelor sau a conexiunilor inerente manifestării, în timp

ce Legea Sincronicităţii poate fi privită ca o lege a cauzelor divine şi a miracolelor. Legea Sincronicităţii ne revelează existenţa unei lumi tainice a sensurilor care este suprapusă peste cea fizică în care noi trăim, dar care este la fel de reală ca şi aceasta. Înţelegerea şi aplicarea acestei legi la nivel spiritual este cea care ne permite realizarea salturilor spirituale. Jung considera că asemenea corespondenţe se pot produce între un eveniment psihic şi un eveniment fizic, care nu sunt legate cauzal unul de celălalt. Asemenea fenomene sincronistice (nu sincrone, căci nu este obligatoriu să se producă simultan) au loc, de exemplu, atunci când manifestările psihice (vise, viziuni, presentimente) ajung la un moment dat să aibă o corespondenţă în realitatea exterioară.

Teoria sincronicităţii ne sugerează o lume misterioasă acauzală, care este situată într-o altă ordine a realităţii, dincolo de cauzele materiale, dincolo de spaţiu şi de timp. La acest nivel se află engramele arhetipurilor, care sunt reflectate în inconştientul colectiv, care ar putea fi conceput ca un „continuum omniprezent". Psihicul fiinţei umane devine în anumite condiţii tainice un veritabil transformator al energiei din lumea arhetipală, externă, atemporală, aspaţială, acauzală, în frecvenţe de vibraţie care devin perceptibile spaţio-temporal.

Într-o lucrare autobiografică, Jung scria: „Preocuparea mea constantă referitoare la psihologia proceselor inconştiente m-a obligat să caut – alături de cauzalitate – un alt principiu de explicare, deoarece uneori principiul cauzalităţii îmi părea incapabil să explice anumite fenomene surprinzătoare de psihologie a inconştientului. Găseam astfel, fenomene psihologice paralele care nu puteau fi legate cauzal unele de altele; dar dincolo de aceasta, ele puteau fi legate diferit printr-o altă derulare a evenimentelor. Această conexiune a evenimentelor îmi părea în mod esenţial ca fiind dată de relativa lor simultaneitate, de unde şi termenul „sincronistic". Pare într-adevăr că timpul, departe de a fi o abstracţie, este un continuum energetic concret; el include anumite calităţi sau condiţii fundamentale care se manifestă simultan în locuri diferite, cu un paralelism pe care nu-l poate explica principiul cauzalităţii". Conturând o definiţie pentru termenul ales de el în acest caz, Jung scrie: „Folosesc deci conceptul general de sincronicitate în sensul special de corespondenţă a două sau mai multe evenimente fără o relaţie cauzală şi care au acelaşi conţinut semnificativ sau un sens similar; şi fac aceasta, prin opoziţie cu noţiunea de „sincronism" care indică doar simplul fapt al simultaneităţii a două fenomene".

Sincronicitatea nu are nimic mai misterios decât, de exemplu, discontinuitatea din fizica cuantică. Credinţa profund înrădăcinată în atotputernicia cauzalităţii creează, ea singură, dificultăţile care se opun înţelegerii noastre şi care fac să pară de negândit că evenimente acauzale se pot vreodată produce sau exista. Coincidenţele de evenimente care sunt legate prin sens sunt, de obicei, gândite ca pur hazard. Dar cu cât ele se multiplică şi cu cât concordanţa dintre ele este mai mare, cu atât neverosimilitatea lor creşte, ceea ce, aparent paradoxal, revine la a spune că la un moment dat ele nu mai pot trece drept hazard, ci trebuie, datorită absenţei cauzale, să fie privite ca nişte „aranjamente" semnificative. Inexplicabilitatea lor nu provine atunci din aceea că li se ignoră cauza, ci mai ales dîn faptul că intelectul nostru nu este obişnuit să o gândească.

Principalele tipuri de sincronicitate

În practică, putem distinge trei tipuri principale de sincronicitate:

1. Coincidenţa profund semnificativă dintre starea psiho-mentală a unei persoane

şi unul sau mai multe evenimente exterioare, obiective, care au loc simultan;

2. Coincidenţa profund semnificativă dintre starea psiho-mentală a unei persoane şi unul sau mai multe evenimente exterioare, obiective, care se află în afara câmpului de percepţie al acesteia, sau care sunt îndepărtate în timp şi care, prin urmare, nu pot fi cunoscute şi verificate decât după ce evenimentul respectiv s-a produs;

3. Coincidenţa profund semnificativă dintre unul sau mai multe evenimente care sunt trăite de o persoană şi unul sau mai multe evenimente exterioare, obiective, care se manifestă în acelaşi timp (simultan) sau după o perioadă foarte scurtă de timp.

Dacă ne vom analiza cu multă atenţie experienţele noastre personale, vom descoperi în plus şi o categorie secundară de coincidenţe profund semnificative care ar putea fi definită drept o corelaţie dintre percepţia unor semne simbolice exterioare care au, pentru persoana care se confruntă cu ele, un sens unic foarte clar, ele fiind atunci precum nişte presimţiri, şi apariţia unor evenimente exterioare obiective, favorabile sau nefavorabile. Acestea sunt conform caracteristicilor evidente ale acelor semne simbolice, evenimente corelate care se produc după o anumită perioadă de timp şi care de cele mai multe ori nu pot fi determinate sau înţelese ca fiind ca atare decât după aceea.

În unele situaţii, o stare vagă de premoniţie ajunge să fie resimţită de o fiinţă umană care:

- fie că nu ştie nimic despre evenimentul care tocmai se produce;
- fie că speră sau crede cu putere în realizarea unui anumit eveniment care este considerat ca fiind probabil sau posibil şi în cazul căruia nu îi sunt cunoscute modalităţile exacte prin care acesta se poate totuşi manifesta.

În anumite cazuri, apariţia unor evenimente exterioare însoţeşte sau chiar precede perceperea semnelor simbolice. Toate aceste situaţii pun însă în evidenţă manifestarea legii sincronicităţii.

SHAKTI

În limba sanscrită SHAKTI înseamnă „putere feminină", „forţă a naturii", „energie". Considerată adesea ca fiind contrapartea feminină (-) sau iubita lui SHIVA [Supremul masculin (+)], ea este expresia Eternului feminin sau a Zeiţei mame, unificând feminitatea şi maternitatea prin manifestarea sa ca Forţă a Naturii. Ea este venerată în Orient în diferitele sale aspecte feminine, dintre care amintim pe KUNDALINI, prezentă în fiecare fiinţă umană. SHAKTI este personificarea efectivă a energiei feminine primordiale, ea încarnează adeseori forţa de realizare a lui BRAHMAN, fiind aspectul feminin dinamic al lui DUMNEZEU, vitalitatea feminină care îi permite lui BRAHMAN să creeze totul; să conserve sau să păstreze totul; să facă să dispară totul. În fiinţa umană expresia cea mai uşor sesizabilă a lui SHAKTI este dinamismul sexual. Pulsiunea amoroasă sau libidoul este un exemplu de manifestare a lui SHAKTI. Textele secrete orientale menţionează că graţia lui SHAKTI în fiinţa umană (trezirea, amplificarea, acumularea, transmutarea şi sublimarea diferitelor aspecte sau manifestări specifice ale lui SHAKTI) este indispensabilă pentru a putea înţelege gradat dimensiunea transcendentală a lui DUMNEZEU. Tantrismul în special se interesează adeseori de conştientizarea şi integrarea lui SHAKTI în fiinţă într-o manieră cu totul şi cu totul specială, aici punându-se un accent deosebit pe conştientizarea şi amplificarea lui SHAKTI în fiinţă în vederea punerii la unison cu energiile SHAKTI corespondente din MACROCOSMOS.

ESTE SEMNIFICATIV FAPTUL CĂ ÎN TRADIŢIA SECRETĂ TANTRICĂ SE

SPECIFICĂ: „SHAKTI fără SHIVA este KALILA (haos, confuzie, existenţă fără sens), KACHAKULA (răsturnarea valorilor, refuz, larvaritate) şi MAYA (iluzie, dezordine, entropie)".

Vezi şi ENERGIE.

SHIVA

Literal, „cel Bun, cel Blând". Al treilea zeu esenţial din trinitatea hindusă (TRIMURTI) ce îi cuprinde pe BRAHMA, VISHNU şi SHIVA. SHIVA este zeul distrugerii celor răi şi ignoranţi şi al disoluţiei a tot ceea ce este impur. El poate fi, de asemenea, o forţă infinită, binefăcătoare, în măsura în care îndepărtează, adeseori fulgerător, AVIDYA sau ignoranţa înlănţuitoare. Simbolul său este LINGAMUL sau organul masculin creator, ce reprezintă virilitatea, aspectul solar, activ, YANG (+). SHIVA este deseori reprezentat în fuziune intimă, amoroasă, infinită cu iubita sa SHAKTI, care este aspectul feminin, al cărei simbol fundamental este YONI sau organul feminin, sexual, ce reprezintă aspectul YIN, energia naturii, etc.

Numele lui SHIVA nu apare în VEDA-e decât ca atribut al lui RUDRA. Există o divinitate care poartă numele RUDRA SHIVA şi probabil că, pornind de la aceasta, s-a născut SHIVA cu manifestările sau aspectele sale specifice. În „RIG VEDA", termenul RUDRA este uneori folosit în sensul de AGNI, foc subţii, şi fiii săi sunt numiţi în mod generic MARUT-i. În „RAMAYANA", SHIVA apare ca un mare zeu atotputernic şi are sensul Divinităţii supreme. În „MAHABHARATA", cel mai mare dintre cei trei zei este când VISHNU, când SHIVA, care redevine chiar maestrul şi creatorul lui BRAHMA şi al lui VISHNU, venerat de toţi zeii în calitatea sa esenţială de distrugător al tuturor zeilor şi stăpân, ghid, inspirator şi protector al tuturor yoghinilor.

Pentru adepţii care adoră frenetic în el „divinitatea aleasă" (ISHTA-DEVATA), el este divinitatea supremă totală, Realitatea Ultimă. Asociat formelor sale feminine, manifestatoare, dinamice, cunoscute sub numele de SHAKTI, PARVATI, KALI sau DURGA, el încarnează Absolutul Transcendent.

Fiecare din aceste Mari Puteri Cosmice sau anumite divinităţi feminine este adeseori considerată a fi contrapartea feminină (SHAKTI) sau soţia lui SHIVA şi uneori iconografia hindusă îl reprezintă în intimă fiziune sexuală infinită, datorită controlului perfect al energiei sexuale, cu încarnările sau aspectele acestor forţe „feminine" imense. SHIVA poartă numeroase alte nume, în funcţie de predominanţa anumitor aspecte ale sale, cum ar fi: SHAMBU, SHANKARA, ISHANA, VISHVANATHA, KEDARNATH sau NATARAJA. Acesta din urmă este reprezentat în arta hindusă ca SHIVA NATARAJA. SHIVA este venerat ca stăpân suprem al universului, tronând pe NANDI, taurul simbolic al DHARMA-ei, şi ca GURU Suprem al tuturor GURU-şilor, distrugător al suferinţei, al celor răi şi al întregii materialităţi. Prin intermediul Graţiei sale fulgerătoare, El le dăruieşte celor care merită înţelepciunea, renunţarea dătătoare de eliberare, compasiunea transcendentă, puterea masculină arhetipală a virilităţii esenţiale.

ESTE SEMNIFICATIV FAPTUL CĂ ÎN TRADIŢIA SECRETĂ TANTRICĂ SE SPECIFICĂ: „SHIVA fără SHAKTI este SHAVA (un cadavru inert, paralizat şi neputincios)".

SIMBOL

Semn, figură geometrică, desen care, în limitele unei sfere bine determinate, reuşeşte să transmită aluziv o anumită cantitate de informaţie şi să ne pună în

rezonanţă cu o anumită realitate, sferă de forţă sau energie subtilă. Din perspectiva acestei interpretări, simbolul reprezintă întotdeauna un semn,vizual ori auditiv, ce se referă aluziv, prin urmare incomplet, la ceva. Imaginaţia noastră este atunci chemată să completeze cu elemente noi, indiferent de experienţa deţinută de fiecare, referinţa incompletă despre lumea din jur, proprie tuturor simbolurilor. Distingem, în general, două tipuri de simboluri: *deziderative*, trimiţând, în limitele recognoscibilităţii, la realitatea la care se referă, şi *expresive*, trimiţând abstract, fără nici o posibilitate de recunoaştere a obiectului, situaţiei sau cazului despre care se referă, la o anumită realitate. Steagul constituie un astfel de simbol; numerele, de asemenea. Proprie simbolurilor, înţelese întotdeauna ca semne artificiale, ar fi capacitatea de a stimula prin rezonanţă lăuntrică un anumit răspuns la semnalul transmis, de a predispune, într-un fel sau altul, la stabilirea şi la continuarea comunicării cu realitatea reprezentată de SIMBOL.

SPANDA (VIBRAŢIA DIVINĂ CREATOARE)

„Freamăt", „tremur", „vibraţie". SPANDA este un concept esenţial al şivaismului caşmirian, în cadrul căruia reprezintă pulsaţia divină, creatoare a formidabilei şi uluitoarei beatitudini a Realităţii ULTIME. Nu desemnează niciodată „mişcarea", aşa cum este înţeles acest termen în mod obişnuit, ci în special „cauza transcendentală a tuturor mişcărilor". Această noţiune filosofică este descrisă pe larg în lucrarea esoterică din secolul al-IX-lea a înţeleptului VASUGUPTA, intitulată „SPANDAKARIKA", dar care deseori este atribuită discipolului său, KALLATA.

SPANDA este deci o vibraţie sublimă creatoare care este trăită ca o stare spirituală de cel care fuzionează intim cu aspectele superioare ale conştiinţei lui SHIVA.

SPAŢIU / TIMP

Categorii care în YOGA definesc de fapt ANUMITE ENERGII SUBTILE esenţiale ce desemnează formele de bază ale oricărei existenţe. Spaţiul reflectă raporturile de coexistenţă dintre obiecte, fiinţe sau fenomene sau dintre părţile lor, respectiv întinderea (delimitarea, distanţa, poziţia) lor. Timpul reflectă durata specifică de existenţă a obiectelor, fiinţelor şi fenomenelor, simultaneitatea sau succesiunea lor. La nivelul existenţei fizice obişnuite, spaţiul este tridimensional şi reversibil, în sensul că se poate reveni la o poziţie ocupată anterior şi părăsită la un moment dat, iar timpul este unidimensional, momentele sale succedându-se liniar şi ireversibil, în sensul că aparent nu ne putem întoarce la momentele depăşite.

La alte niveluri de existenţă însă, atât tridimensionalitatea spaţiului, cât şi ireversibilitatea timpului pot fi anulate şi infirmate. Astfel, yoghinii şi înţelepţii au arătat uneori, demonstrând efectiv, prin fenomenele uluitoare şi aparent miraculoase pe care le pot realiza, că, pe de o parte, spaţiul poate prezenta mai multe dimensiuni, descrise de altfel şi matematic în geometriile neeuclidiene şi în fizica teoretică, iar, pe de altă parte, că timpul poate fi reversibil, fapt confirmat şi susţinut de altfel chiar de mecanica cuantică. Pe de altă parte, yoghinii foarte avansaţi au arătat că, atât energiile subtile ale spaţiului, cât şi energiile subtile ale timpului pot fi controlate şi chiar transcense prin trezirea completă a nivelelor superioare ale conştiinţei. Yoghinii avansaţi ating astfel, graţie stării de profundă comuniune cu REGATUL lui DUMNEZEU, decondiţionarea aproape totală de aceste două aspecte fundamentale ale creaţiei. Aceasta este cu putinţă datorită revelării şi identificării fiinţei cu ATMAN, Sinele Esenţă sau Conştiinţa DIVINĂ martor, care este etern, imuabil, omniprezent şi,

într-o anumită măsură atotputernic. Spaţiul şi timpul, manifestate ca energii subtile distincte, sunt percepute conform nivelului individual de conştiinţă. Unitatea Spaţiu-Timp constituie totuşi o realitate obiectivă pentru conştiinţa care încă nu şi-a transcens condiţionările. Spaţiul şi timpul sunt indisolubil legate atât între ele, cât şi cu materia ce se află permanent în mişcare.

Teoria relativităţii a lui Einstein a arătat dependenţa lungimilor şi a duratelor, a simultaneităţii şi succesiunii evenimentelor, de viteza relativă a corpurilor, precum şi interacţiunea profundă a structurii geometrice a spaţiului, într-o regiune determinată din univers, cu câmpul gravitaţional, respectiv cu gradul de concentraţie şi de repartiţie a maselor şi cu viteza lor relativă. Cu alte cuvinte, se arată în mod clar dependenţa proprietăţilor spaţiale şi temporale ale lucrurilor, fiinţelor şi fenomenelor de observator (deci caracterul subiectiv al spaţiului şi timpului luate separat). În schimb, spaţiul şi timpul considerate împreună, ca un tot indisolubil, formează un interval spaţio-temporal care este o mărime invariantă (independentă de sistemul de referinţă sau de observator) şi, în consecinţă, poziţia evenimentelor determinată în raport cu acest continuum spaţio-temporal are un caracter obiectiv. Aşadar, spaţiul şi timpul formează un tot indisolubil, la rândul său aflat într-o indisolubilă unitate cu materia în mişcare, variabilitatea proprietăţilor spaţiului şi timpului luate separat fiind dependente de mişcare (viteză), tot aşa cum variabilitatea proprietăţilor geometrice ale spaţiului depinde de proprietăţile fizice ale materiei, de intensitatea câmpului gravitaţional al sistemului respectiv.

SUBLIMARE

În lumina experienţei milenare a Orientului cu privire la eros şi sexualitate, prin controlul conştient al funcţiilor sexuale în fiinţa umană, se declanşează reacţii de transmutaţie biologică care fac să apară gradat o energie lăuntrică biomagnetică uriaşă. Procesul ulterior de deplasare interioară şi de modificare a acestor energii rezultante, din punctul de vedere al frecvenţei lor caracteristice, pe măsură ce străbat diferitele niveluri ale fiinţei, provocând la fiecare asemenea nivel efecte specifice pregnant conştientizabile şi remanente în timp, este definit în YOGA drept sublimare. Prin urmare, sublimarea yoghină este un proces complex ce desemnează fenomene ample, care în mod aparent nu se află în raport cu sexualitatea, dar care îşi au de fapt resursele energetice în forţa rezultată în urma transmutaţiei biologice constante a pulsiunilor sexuale controlate volitiv. În urma transmutaţiei biologice a potenţialului sexual, graţie controlului conştient asupra funcţiei sexuale, pulsiunea sexuală originară se transformă ca frecvenţă de vibraţie într-o energie aproape nouă, mult mai mare decât aspectul de la care se pornise, astfel producându-se sublimarea, în măsura în care ceea ce ea este acum va fi redirecţionat către un nou scop *non-sexual* şi în care se vizează ţeluri valorizate vital, psihic, mental sau spiritual.

Analogic, putem spune că transmutaţia biologică a potenţialului sexual al fiinţei umane este comparabilă cu acţiunea inteligentă a omului de transformare a unei spontane căderi de apă într-o sursă continuă de electricitate. Sublimarea este însă procesul ulterior în care electricitatea rezultată va fi luată de la sursa ei de origine şi transportată prin linii de înaltă tensiune pentru a fi transformată şi potrivită după necesităţi ca tensiune şi frecvenţă, ajungând să genereze apoi o gamă vastă de fenomene şi procese care nu s-ar putea declanşa în absenţa ei. După cum ştim, asemenea fenomene pot fi: calorice, sonore, luminoase, magnetice, etc. Între apa din lacul de acumulare care, prin cădere controlată, va roti constant turbina generatoare

de electricitate şi televizorul la care noi urmărim pasionaţi imagini de pe altă planetă, aparent, datorită ignoranţei noastre, nu se află nici un fel de legătură. Cineva inteligent ştie însă că, dacă în acest exemplu, căderea de apă ÎNCETEAZĂ SĂ MAI FACĂ SĂ SE MAI ROTEASCĂ TURBINA, televizorul nostru, deşi rămâne în perfectă stare de funcţionare potenţială, imediat după oprirea turbinei, va înceta şi el să mai funcţioneze şi nu ne va mai permite să privim cu vie curiozitate imaginile de pe acea planetă.

Prin urmare, putem spune că o pulsiune erotic-sexuală este sublimată în măsura în care este volitiv, intenţionat redirecţionată către un ţel nou, non-sexual, în urma transmutaţiei componentelor sale de bază.

Înscriindu-se între strategiile de trezire şi de angrenare conştientă a potenţialului sexual latent al fiinţei, sublimarea este un procedeu aplicabil de către oricine îi înţelege mecanismul, pentru a deturna, după TRANSMUTAŢIE, energia sexuală transformată, graţie unei efervescenţe controlate, orientând-o de la scopul său obişnuit pentru a o angaja plenar într-un alt plan al fiinţei, cu frecvenţe diferite de vibraţie, făcând-o apoi să acţioneze într-un nou sistem de investiţie.

Fiind un proces care se angrenează ulterior, după fenomenul de transmutaţie, sublimarea se diferenţiază prin faptul că permite redirecţionarea în sensul unei veritabile reacumulări ale energiilor pulsionale în alte planuri lăuntrice ale MICROCOSMOSULUI fiinţei umane.

În viziunea yoghină, SUBLIMAREA este deci o „super-refulare reuşită", generatoare de putere subtilă, fericire, armonie inefabilă, simultan cu o euforică integrare a fiinţei în ambianţa sublimă cosmică.

Printre toate celelalte efecte, sublimarea pozitivă, benefică, permite ajustarea socială şi dezvoltarea echilibrată, accelerată a personalităţii. Prin sublimare se realizează deplasarea unor energii instinctuale, foarte mult transformate, către scopuri noi şi elevate. Permiţând o gamă vastă de acţiuni după transmutaţie, sublimarea focalizează în planurile superioare ale fiinţei anumite pulsiuni inconştiente, detaşate de orientările lor primitive, care sunt astfel integrate benefic în universul lăuntric al fiinţei umane, investindu-le în echivalenţe ce vor avea o valoare pozitivă, sublimă.

În existenţa banală, spiritul de competiţie şi anumite vocaţii (de chirurg, de exemplu) se explică cel mai adesea prin agresivitate sublimată, iar altruismul şi tandreţea prin energia transformată şi canalizată superior a instinctului sexual.

În cartea „Atingerea amoroasă" a dr. ANDREW STANWAY (ed. Guild Publishing London 1987, pg. 129) acesta scrie: „Unii bărbaţi foarte rari, susţin că pot avea de foarte multe ori aşa-zise *orgasme uscate* sau altfel spus orgasme fără ejaculare. Ei pot avea deci orgasme repetate, însoţite de toate semnele fizice, emoţionale şi mentale şi cu toate acestea să nu ejaculeze absolut deloc. Aceasta apare ceva mai frecvent la bărbaţi care mai înainte s-au descărcat de mai multe ori într-o întîlnire amoroasă, dar ea poate să apară, de asemenea, la unii cu trăiri chiar mai intense, care înainte nu au ejaculat deloc pe un interval considerabil de timp de peste 30 de zile".

Controlul perfect al ejaculării este adeseori comportarea curentă în foarte multe texte orientale referitoare la arta amorului, în acestea fiind explicate în extenso metode de antrenament care implică atât latura psihologică, cât şi cea fiziologică a acestei performanţe extraordinare.

Gândul este cea mai puternică forţă a universului. Prin transmutaţia biologică, colosala energie rezultantă va amplifica la extrem disponibilităţile lăuntrice, făcând gradat să dispară toate limitele banale ale conştiinţei.

O energie gigantică, inertă, zace prin urmare închisă în potenţialul sexual, atât

de puţin explorat datorită ignoranţei. În mod superficial, noi gândim că totul în corpul nostru este material. Cu o mare încredere ne închipuim în mod eronat că această materialitate este „totală". Experimentarea proceselor de transmutaţie biologică, sexuală, în propria noastră fiinţă, pe lângă anumite trăiri beatifice de o intensitate copleşitoare, ne face să conştientizăm spontan că suntem simultan structuraţi dintr-o cantitate incredibilă de particule energetice, învârtindu-se prin cine ştie ce enigmă şi fixate printr-un miracol greu imaginabil, în această stare.

În cazul acestor super-intense trăiri erotice în care potenţialul sexual nu este deloc risipit intempestiv, fiinţa umană (sau chiar cuplul) devine spontan şi gradat „radioactivă" datorită unor reacţii de transmutaţie biologică la temperaturi slabe ce se desfăşoară gradat în corpul unor asemenea fiinţe.

Fenomenele de transmutaţie biologică la temperaturi joase se declanşează cu uşurinţă şi se menţin nealterate prin angrenarea constantă a forţei voinţei mai ales în situaţia unor trăiri amoroase, sexuale suficient de intense şi profunde. Atunci fiinţa începe să trăiască într-un univers lărgit şi inefabil în care clipă de clipă savurează un beatific mister. În spatele celei mai mici manifestări se dezvăluie fascinant necunoscutul inefabil.

În potenţialul sexual al fiecărei fiinţe se află „întemniţaţi" în materie SUTE DE MILIARDE DE VOLŢI. Pe fundalul unei trăiri amoroase beatifice, un singur gând-forţă menţinut constant printr-o voinţă tenace este suficient pentru a trezi gradat şi controlat această energie fabuloasă care, în caz contrar, se descarcă mai mult sau mai puţin inertă din noi, făcându-ne să pierdem aproape inconştienţi un esenţial potenţial creator.

SUSHUMNA NADI - vezi NADI.

SUSHUPTI - vezi CONŞTIINŢĂ.

SVAPNA - vezi CONŞTIINŢĂ.

SVAR LOKA (SVARGA LOKA) - vezi LOKA.

ŞIVAISM

Şivaismul este, la propriu vorbind, cea mai veche cale spirituală a lumii. În India, şivaismul are o vechime multimilenară, săpăturile arheologice de la Mohenjo Daro şi Harappa relevându-i o istorie care merge chiar dincolo de calcolitic. El se regăseşte mereu, sub diferite nume, în toate epocile, pretutindeni unde a înflorit o anumită tradiţie spirituală. Şivaismul cuprinde mai multe sisteme şi şcoli spirituale tradiţionale, printre cele mai importante fiind: PRATYABHIJNA, TRIKA, PASHUPATA, KAULA, SHAIVA SIDDHANTA, KAPALIKA, VIRA (LINGAYATA), KALAMUKHA, etc. Numitorul comun al tuturor acestor căi este adorarea şi apelarea Supremei Realităţii Transcendente ca SHIVA (DUMNEZEU privit ca Etern Masculin). Prima dovadă scrisă a existenţei unei căi a lui SHIVA o întâlnim în „SHVETASHVATARA UPANISHAD". Marea epopee indiană „MAHABHARATA" reflecta şi ea importanţa mereu crescândă a lui SHIVA, iar era creştină ilustrează o extraordinară înflorire a Şivaismului, în special la sfârşitul primului mileniu d.C., împreună cu o foarte bogată literatură tradiţională. Adepţii Şivaismului, numiţi şivaiţi (SHAIVA) au avut o contribuţie majoră în dezvoltarea sistemului YOGA, în special a liniilor ascetice. În mod semnificativ în

această direcţie, celebrul erudit şi filosof RAJASEKHARA a definit ŞIVAISMUL în vasta sa lucrare „SHAT DHARMA SAMMUCHAYA" (Compendiul celor şase sisteme) ca „Marea Tradiţie YOGA" (YOGA MATA). Acest lucru este uşor de înţeles dacă avem în vedere faptul că SHIVA reprezintă prin excelenţă acea faţetă a lui DUMNEZEU care se manifestă ca Marele Iniţiator sau Marele Salvator (Mântuitor) al fiinţelor înlănţuite de ignoranţă şi suferinţă. Putem deci afirma pe drept cuvânt că orice aspiraţie frenetică şi sinceră către eliberarea spirituală este adresată de fapt ipostazei mântuitoare a lui DUMNEZEU, ipostază cunoscută în India sub numele de SHIVA („Cel bun şi blând") şi orice manifestare a Graţiei Divine eliberatoare este în strânsă legătură cu SHIVA. Astfel, chiar şi dacă nu ştim, în orice proces spiritual iluminator Graţia lui SHIVA joacă un rol esenţial.

Tradiţia şivaismului caşmirian s-a transmis, secole la rând, numai de la Maestru la discipol, „de la gură la ureche", însă primul iniţiat al acestei extraordinare căi spirituale, care i-a formulat în scris principiile fundamentale, a fost legendarul înţelept Vasugupta, care a trăit între sfârşitul sec. al VIII-lea şi începutul sec. al IX-lea d.Cr. După Vasugupta, literatura esoterică a şivaismului din Caşmir a înflorit aproape exploziv, timp de patru secole, ea ajungând treptat la o vastitate uluitoare.

TAMAS - vezi GUNA.

TANTRISM

Ţesătură, urzeală, relaţie, adunare. Aceasta este definiţia cuvântului TANTRA. În conformitate cu VEDA-ele, UPANISHAD-ele, PURANA-ele şi BHAGAVAD-GITA, TANTRA face parte din SANATANA-DHARMA, religia eternă a hinduşilor. TANTRA are drept temă centrală energia divină sau forţa creatoare SHAKTI care, sub forma unei zeiţe (DEVI), încarnează aspectul feminin al fiecărei divinităţi. Această energie divină feminină este adeseori cunoscută ca fiind contrapartea polară sau soţia lui SHIVA. În deplin acord cu SHIVA, SHAKTI adoptă adeseori forme benefice. Orice TANTRA comportă cinci teme:

1. creaţia lumii;
2. distrugerea sau disoluţia acesteia;
3. adorarea frenetică a lui DUMNEZEU în aspectele sale masculin sau feminin sau, cu alte cuvinte, fuziunea inefabilă cu una dintre nenumăratele divinităţi masculine sau feminine;
4. obţinerea puterilor supranaturale (SIDDHI-urilor);
5. diferitele căi şi modalităţi pentru a ajunge la intima fuziune inefabilă şi unire cu Supremul prin meditaţie. Adeseori TANTRA YOGA este sinonimă cu KUNDALINI YOGA. Tratatele tantrice sunt în general redactate sub forma dialogurilor între SHIVA, Absolutul divin şi o SHAKTI a Sa care încarnează energia feminină subtilă divină. Aceste texte au drept scop să accelereze trezirea spirituală şi să eleveze fiinţa umană în întregime, conducând-o la perfecţiunea divină, învăţând-o cum să-şi trezească şi să conducă în sus forţa cosmică latentă (KUNDALINI SHAKTI) care dormitează în ea (o bună parte din această manifestându-se prin potenţialul sexual specific atât la bărbat cât şi la femeie), cu ajutorul diferitelor exerciţii specifice şi procedee meditative. Veche de câteva mii de ani, TANTRA YOGA este o sinteză plină de înţelepciune a TRADIŢIEI şi a ştiinţei yoghine care urmăreşte corelarea inefabilă, într-o deplină armonie, a stărilor fizice cu anumite experienţe metafizice pe care numai o fiinţă umană plenar conştientă şi iniţiată poate să le realizeze. Practica tantrică

oferă individului o gamă uluitoare de modalităţi care îl ajută să fie în echilibru şi armonie cu Universul, folosind înseşi condiţiile pe care oricând viaţa de zi cu zi le rezervă. Aşa-zisa TANTRA „a mâinii drepte" cuprinde o serie vastă de practici care includ exerciţii fizice profund binefăcătoare pentru sănătate, metode respiratorii care fac să se mişte la voinţă fluxurile energiei vitale, procese de purificare ce armonizează aspectele emoţionale ale fiinţei, tehnici mentale care disciplinează şi focalizează mintea, practici meditative care implică diagrame geometrice (YANTRA) şi sunete subtile (MANTRA), ce rafinează conştiinţa şi o fac aptă să reveleze spiritul. în practica tantrică, potenţialul creator, energia sexuală transmutată, atunci când este valorificată cu succes prin sublimare, devine o forţă extrem de importantă care poate conduce rapid către o transformare extraordinară a fiinţei umane. Toate acestea pot fi realizate de către un individ care, rămânând abstinent, practică singur, sau pot fi trăite într-un cuplu plin de tandreţe şi iubitor în care se urmăreşte permanent continenţa şi sublimarea superioară a energiilor rezultate, precum în aşa-zisa TANTRA „a mâinii stângi". Abordarea intimă afectuoasă a acestor aspecte în cuplu presupune o rafinată şi sensibilă explorare şi valorizare a relaţiei dintre bărbat şi femeie, iubire reciprocă, respect pentru celălalt, transfigurarea fiecăruia de către celălalt în fiinţa ideală Divină, transmutarea potenţialului sexual şi sublimarea energiei rezultante în sferele cele mai elevate ale fiinţei, pentru a atinge împreună, sau fiecare la un anumit moment dat, starea de extaz divin. Aplicarea corectă a acestor precepte izvorâte din înţelepciunea milenară a Orientului conduce gradat la o elevare şi o amplificare a trăirilor în cazul unirii sexuale conştient controlate, de la un proces guvernat de instincte ajungându-se la o veritabilă experienţă spirituală în care cuplul resimte la unison fericirea oceanică infinit nuanţată. Această stare extraordinară este definită adeseori în textele fundamentale YOGA sub numele de ANANDA, beatitudine cosmică sau extaz. Dincolo de aberaţiile pe care le susţin cei ignoranţi şi răuvoitori, TANTRA este viaţă trăită plenar şi superior. TANTRA bine practicată este viaţă echilibrată şi conştiinţă în armonie cu ceea ce apare în mod spontan oricând. TANTRA YOGA este practicată în mod firesc de către oamenii înţelepţi din întreaga lume, simplu şi într-o transfiguratoare stare de respect pentru Tot ceea ce Este.

TAPAS

Ardoare interioară, căldură subtilă, asceză; fervoare (efervescenţă) spirituală, aspiraţie intensă de a-L realiza pe DUMNEZEU (BRAHMAN). TAPAS-ul este una dintre cele 5 prescripţii de autocontrol (NIYAMA) din sistemul YOGA. TAPAS-ul permite transformarea gradată a calităţilor (GUNA) RAJAS ale fiinţei, centrate preponderent în jurul egoului, într-o forţă spirituală superioară care ajută aspirantul să atingă cât mai repede ţelul spiritual prin fervoarea dăruirii, prin abnegaţia de care dă dovadă şi, de asemenea, prin intensitatea concentrării sale mentale. El este într-un anume fel un sinonim al lui TEJAS (Focul subtil interior). Conform cosmogoniei VEDA-ice, TAPAS, în calitatea sa de căldură paranormală generată de intensitatea fără egal a sacrificiului Divinului este ceea ce a permis „clocirea" şi „spargerea" oului lumii (HIRANYAGARBHA) care reprezintă întreaga Manifestare sau altfel spus MACROCOSMOSUL cu toate cele trei lumi FIZICĂ, ASTRALĂ şi CAUZALĂ. Acest aspect mitic implică totodată şi ideea de efort creator susţinut (asceză), în măsura în care creaţia în totalitate reprezintă de fapt un act de auto-sfâşiere (desfăşurare sacrificială sau fragmentare în timp şi spaţiu) a lui DUMNEZEU.

Marea Putere Cosmică TRIPURA BHAIRAVI controlează energiile fundamentale

ale sacrificiului, TAPAS, care face posibilă multiplicitatea formelor. BHAIRAVI este Marea Putere Cosmică a lui TAPAS în MACROCOSMOS.

În textul oriental SHATAPATHA BRAHMANA se spune: „La început, PRAJAPATI era absolut singur şi unic în această lume. El a spus atunci: «EU VREAU SĂ FIU MULTIPLU. EU VREAU SĂ MĂ ÎNMULŢESC.» Pentru aceasta, El a făcut mari eforturi şi a practicat un TAPAS. Din cauza eforturilor sale susţinute şi a procedeelor de care s-a folosit, El a dat astfel naştere celor trei lumi: 1) PĂMÂNTUL, 2) ETERUL şi 3) CERUL. El este acela care a clocit Oul primordial, din care au apărut apoi cele trei lumi".

TATTVA

TATTVA este o modalitate specifică de existenţă subtilă caracterizată printr-o anumită frecvenţă de vibraţie care o face să fie considerată o manifestare distinctă. TATTVA este deci o categorie (iluzorie) a existenţei cosmice (macrocosmice) care este, de asemenea, prezentă într-o anumită proporţie (ce diferă de la o fiinţă umană la alta) în MICROCOSMOSUL fiinţei umane. Proporţia de predominanţă a unei TATTVA în MICROCOSMOSUL fiinţei umane se poate modifica sau poate rămâne constantă datorită fenomenelor de rezonanţă ce se stabilesc între o anumită TATTVA din MACROCOSMOS şi aceeaşi TATTVA ce se află prezentă într-o anumită proporţie în MICROCOSMOSUL fiinţei umane, dând astfel naştere unui proces relativ constant de predominanţă.

Datorită fenomenului de preponderenţă a uneia dintre cele 5 TATTVA-e (Pământ, Apă, Foc, Aer, Eter) în fiinţa umană, aceasta va fi caracterizată automat printr-un NIVEL SPECIFIC DE CONŞTIINŢĂ, conex cu o anumită frecvenţă de vibraţie, ca mod de simţire, reacţie, gândire, acţiune, etc. Indiferent dacă o fiinţă umană practică sau nu YOGA, ea va avea totdeauna o anumită predominanţă accentuată a unui anumit simţ care îi poate permite să-şi descopere propria sa preponderenţă a unei anumite TATTVA din cele 5 fundamentale. Cei care cunosc aceste noţiuni se pot folosi de ele atât pentru a se autocunoaşte şi a se depăşi prin procedeele YOGA, cât şi pentru a-i putea cunoaşte mai bine şi înţelege pe ceilalţi oameni (care nu practică eventual YOGA) cu care venim adeseori în contact. În unele cazuri complexe putem descoperi atât la noi cât şi la ceilalţi că sunt fiinţe umane la care pot să existe în mod egal două, trei sau chiar patru preponderenţe care se manifestă aproape la egalitate.

TIMP

Categorie ontologică sintetizând în concepţia yoghină proprietatea universală a tuturor formelor de a fi cuprinse într-o anumită energie subtilă a duratei, situându-se simultan sau succesiv unele faţă de altele. Ca şi determinaţia categorială a spaţialităţii, conţinutul noţiunii de timp poate fi cu greu redat în mod satisfăcător într-o definiţie. În viziunea spirituală YOGA asupra timpului (cunoscută uneori sub denumirea mitologică de „Eterna Reîntoarcere"), timpul apare ca un cerc, primind - ca şi spaţiul - atributul reversibilităţii într-o devenire ciclică a Universului. Întreaga Creaţie este supusă acestei neîncetate deveniri, deci, cu alte cuvinte, energiei subtile a Timpului, numai Pura Conştiinţă Divină plasându-se în eternitatea ce transcende orice devenire şi orice durată.Timpul relativ al devenirii individuale este de fapt un simţ interior al succesiunii stărilor de conştiinţă ale subiectului şi o percepţie pură a continuităţii eului individual. De fapt, la întregul nivel biologic, continuitatea temporală nu cunoaşte rigiditatea cronologiei astronomice, ea manifestându-se aici ca durată a unor procese

ritmate în cicluri vitale, diferenţiate în funcţie de specificul fiecărei specii, biocenoze, al fiecărui areal, ecosistem etc. Orice formă de existenţă este o devenire, o formă de istoricitate, înscrisă pe anumite coordonate temporale specifice, eternă fiind, din acest punct de vedere, numai energia transcendentă a timpului. În filosofia esoterică YOGA, este bine precizată diversitatea calitativă (ierarhizată, în funcţie de nivelul specific de vibraţie) a temporalităţii, fapt care legitimează şi integrează varietatea perspectivelor, elaborate pe diferitele planuri ale conştiinţei, asupra energiilor timpului şi asupra posibilităţilor de unificare a acestora în conştiinţa yoghinului cu ajutorul Marii Puteri Cosmice KALI; în egală măsură, însă, înţelepciunea multimilenară YOGA arată şi necesitatea universalizării, prin integrare unificatoare şi transcendere, a acestor perspective parţiale, într-o semnificaţie categorială unitară, divină, absolută şi eternă, prin intermediul graţiei intense a Marii Puteri Cosmice KALI. Se poate vorbi în acest cadru despre un timp trăit, care se deosebeşte atât de timpul obiectiv (ce poate fi măsurat fizic), cât şi de timpul psihologic, desemnând dinamismul vital, devenirea umană şi având drept caracteristică orientarea spre viitor. Fiind în esenţă energie subtilă, dimensiunile timpului sunt modulate specific de structurările conştiinţei individuale şi ale Conştiinţei Cosmice. Astfel, informaţiile referitoare la evenimentele din trecut, prezent sau viitor sunt înregistrate şi înmagazinate într-un SUI GENERIS (în felul său) suport magnetic al Universului, realitate denumită în YOGA „înregistrări sau clişee AKASHA-ice". Aceste „urme" stocate în energiile timpului pot fi ulterior retrăite la voinţă de yoghinii avansaţi, ca şi de anumite fiinţe umane înzestrate nativ cu un anumit nivel de deschidere în planul specific al lui AKASHA TATTVA sau care, spontan, de cele mai multe ori fără să ştie clar cum procedează, intră într-o stare specială de conştiinţă conexă cu nivelul înregistrărilor AKASHA-ice. Prezenţa şi accesibilitatea unor asemenea informaţii din AKASHA TATTVA este implicită chiar şi în actualele teorii ale fizicii moderne, cum ar fi teoria „Ordinii implicate", a lui DAVID BOHM, care sugerează că există o anumită ordine fenomenală şi structurală a Universului şi care nu are nimic de-a face cu devenirea şi temporalitatea. Deja, oamenii de ştiinţă de la începutul secolului nostru au arătat în repetate rânduri că simţul aprecierii noastre asupra timpului este de fapt o distorsionare a realităţii. Astfel, genialul savant ALBERT EINSTEIN spunea: „Distincţia dintre trecut, prezent şi viitor este de fapt o iluzie şi am putea chiar spune că ea este cea mai persistentă iluzie". La rândul său, eminentul savant ERWIN SCHRÖDINGER afirma: „Despre bariera dintre ele (trecut, prezent şi viitor) nu putem spune că trebuie distrusă; această barieră nu există în realitate." Cu asemenea afirmaţii, conceptul indian şi yoghin de MAYA primeşte o tot mai clară confirmare ştiinţifică, deşi anomaliile cursului iluzoriu al timpului zgâlţâie din temelii cauzalitatea fizicii clasice. Se vorbeşte de asemenea despre „natura cu multiple faţete a energiei timpului" şi despre percepţia uneori neliniară a timpului în conştiinţă. Ceea ce omul modern numeşte, datorită obişnuinţei, timp, se dovedeşte, la o analiză atentă a nu fi de fapt timpul, ci numai o singură linie sau un singur punct în mişcare în planul posibilităţilor care devin actualizări. În timpul REAL (AKASHA) tot ce şi-a afirmat existenţa rămâne mai departe în existenţă, ca „amprente" sau structurări specifice, modulând substratul energetic al timpului etern (AKASHA). Pentru un clarvăzător sau pentru un yoghin avansat, de exemplu, toate nivelele timpului există în simultaneitate. Deşi timpul este o calitate a universului fizic, simţul nostru interior al timpului nu este atât fizic, cât emoţional şi mental. Noi nu percepem timpul cu corpul nostru fizic, aşa cum percepem alte aspecte ale lumii exterioare. Mintea, şi nu corpul, ne spune că a trecut o oră, de exemplu. Chiar şi în împrejurări aşa-zis „normale", aprecierea

noastră asupra timpului este extrem de variabilă, depinzând foarte mult de implicarea noastră emoţională în ceea ce facem şi de nivelul de focalizare al atenţiei în respectiva activitate. Aceasta nu înseamnă însă, în mod simplist, că timpul „se târâie" atunci când noi ne plictisim. Uneori, timpul pare că stă pe loc: mai ales în cazul aşa-numitelor „experienţe de vârf", momentelor de extaz sau în cazul intuiţiei şi trăirii transcendenţei. Toate acestea sunt cel mai adesea însoţite de un sentiment mai accentuat sau mai slab resimţit al atemporalităţii, întocmai ca şi cum ATUNCI am ieşi din timp (vezi şi termenul „SPAŢIU ŞI TIMP").

TRANSCENDENŢĂ

Ipostază a Divinităţii care se află deasupra Creaţiei. Transcendenţa este proprie şi stării de conştiinţă a yoghinului eliberat de condiţionările ignoranţei (AVIDYA). Transcendenţa reprezintă un rezultat al depăşirii datului obiectiv prin actul intenţional de conştiinţă, prin aspiraţie frenetică sau prin intuiţie, acţiuni datorită cărora conştiinţa yoghinului se ridică în lumea esenţelor şi a semnificaţiilor ultime (planul al şaptelea, controlat de SAHASRARA). Niciodată Transcendenţa nu poate deveni însă un obiect al experienţei, ea (transcendenţa) fiind proprie întotdeauna Supremului Subiect Conştient (DUMNEZEU). Transcendenţa nu poate fi cunoscută decât prin fuziunea integratoare, beatifică dintre conştiinţa yoghinului şi Conştiinţa lui DUMNEZEU, stare numită în YOGA SAMADHI.

Transcendenţa nu ţine niciodată de o anumită clasă de obiecte, ci presupune un principiu superior acestora, deosebindu-se astfel de Imanenţă. Starea de transcendenţă este deci superioară condiţiei lucrurilor individuale, inteligenţei obişnuite, nivelului umanităţii, etc.

Sentimentul sau măcar intuiţia transcendenţei nu aparţine însă numai fiinţelor eliberate. Reputatul psiholog ABRAHAM MASLOW, fondatorul a ceea ce se cheamă „psihologie umanistă", focalizată mai curând asupra fiinţelor umane sănătoase psihic decât asupra condiţionărilor patologice, este unul dintre puţinii psihologi care au recunoscut, studiat şi descris cu obiectivitate experienţa umană a Transcendenţei. Această experienţă poate să îmbrace multiple forme. Ea poate să fie, de exemplu, o formă de uitare de sine, o pierdere a senzaţiei de individualitate în care egoul limitator este transcens; aceasta poate conduce fiinţa la o inefabilă şi sublimă fuziune cu întregul univers, cu un anumit aspect subtil al manifestării, cu o altă fiinţă iubită, sau chiar cu DUMNEZEU Însuşi. Experienţa poate consta şi numai dintr-o senzaţie de ieşire din timp: timpul este atunci transcens. Durerea poate fi, de asemenea, transcensă într-un mod misterios. Sentimentul de continuă luptă cu elementele naturii şi cu ceilalţi poate fi transcens prin acceptarea plenară a armoniei integratoare dintre fiinţa noastră (MICROCOSMOSUL propriu) şi întregul Univers (MACROCOSMOS). Alteori, poate să survină o transcendere a unor preocupări mărunte, nespirituale, definibilă ca o stare sublimă de „a fi deasupra acestor lucruri sau aspecte". Transcendenţa evocă mai degrabă un sentiment al fiinţei şi al eternităţii decât unul al devenirii şi temporalităţii.

Toate aceste tipuri de Transcendenţă şi multe altele au fost studiate de MASLOW care precizează în plus că, deşi pot fi induse prin meditaţie, ele survin de multe ori spontan, cristalizându-se în ceea ce el a numit „Experienţe de vârf". Pentru toţi cei care au trăit asemenea „experienţe de vârf", ele reprezintă cel mai important lucru din viaţa lor şi sunt privite ca fiind cele mai preţioase aspecte, care dau cu adevărat valoare vieţii. Aceşti oameni tind aproape întotdeauna să caute un mod de a trăi care

să uşureze şi să îndesească reapariţia acestor stări. „Transcendenţa", spune MASLOW, „se referă la cele mai înalte, cele mai cuprinzătoare şi mai ample niveluri ale conştiinţei umane, manifestându-se ca un scop în sine şi nu ca un mijloc şi integrând armonios fiinţa cu ceilalţi oameni, cu întreaga umanitate, cu celelalte specii, cu întreaga natură; cu Universul şi cu DUMNEZEU".

Domeniul psihologiei umaniste care se raportează la procesul şi la natura transcendenţei, privită în acest sens, este cunoscut sub denumirea de „psihologie transpersonală" şi supranumit uneori „a patra forţă" în psihologie (alături de sistemele lui Freud, Adler şi Jung). Unul dintre cele mai bine dezvoltate sisteme ale psihologiei transpersonale este psihosinteza, având numeroase tehnici inspirate din YOGA, care ajută individul să intre în rezonanţă cu sursele infinite de energie binefăcătoare ale Supraconştientului şi îi permite astfel să integreze toate nivelurile (straturile) conştiinţei sale.

TRIMURTI

Aşa cum indică şi etimologia sa (TRI = trei, MURTI = înfăţişare, faţă, manifestare, imagine, aspect), termenul TRIMURTI desemnează, în cadrul tradiţiei milenare a hinduismului, tripla manifestare a Divinului. În celebra sculptură de la Elefanta, din apropiere de Bombay, SHIVA este reprezentat cu trei feţe: SHIVA cel transcendent la mijloc; SHIVA cel creator şi plin de iubire; UMA, la stânga; şi SHIVA cel distrugător şi teribil, BHAIRAVA, la dreapta. Este vorba, deci, de trei aspecte ale lui SHIVA, într-o manifestare unică şi triplă totodată.

Plasticitatea cuvântului TRIMURTI îl face să fie aplicat şi la tripla manifestare a aspectelor divine: BRAHMA creatorul care are funcţia emanaţiei, VISHNU menţinătorul care are funcţia echilibrului şi SHIVA transformatorul sau distrugătorul care are funcţia resorbţiei lumii. În acest caz, se consideră de fapt că aceeaşi unică Divinitate Supremă, BRAHMAN, se manifestă în plan fenomenal sub trei aspecte.

Hinduismul a păstrat nenumărate legende şi mituri legate de aceste trei aspecte ale Divinului. Dincolo de acestea, căile fundamentale ale tradiţiei hinduse sunt vishnuismul şi shivaismul, ele bazându-se pe adorarea lui DUMNEZEU în aspectele sale de VISHNU şi SHIVA. În vreme ce prima cale este una mai apropiată de ritualuri şi prescripţii formale, cea de doua este o cale mai directă şi mai puţin marcată de aspecte dogmatice, aşa cum ar şi trebui să se petreacă lucrurile atunci când se apelează la puerea transformatoare a Divinului.

TRINITATE, TREIME

În tradiţia iudeo-creştină, credinţa într-o TRINITATE DUMNEZEIASCĂ s-a dezvoltat în interiorul monoteismului biblic. Acesta nu s-a rigidizat niciodată în încercarea de a defini un DUMNEZEU singur şi izolat. În Vechiul Testament se folosea pluralul Elohim pentru DUMNEZEU, în vreme ce în Noul Testament, lui DUMNEZEU I se aplică adjectivul *monos* (în limba greacă, singur), pentru a preciza că este vorba despre un DUMNEZEU unic. Astfel, divinitatea unică exclude multiplicitatea de zei şi de culte fără ca Ea să fie redusă la o Fiinţă solitară şi izolată. DUMNEZEU este dimpotrivă, UNUL care se află dincolo de orice număr, sursa şi izvorul întregii bogăţii şi slave, Creaţia apărând ca podoaba veşmântului Său.

La puţină vreme după Înviere şi Pogorârea Duhului Sfânt, credinţa creştină se rezuma în formule numite mult mai târziu „trinitare". Ucenicii botezau „în numele TATĂLUI, al FIULUI şi al SFÂNTULUI DUH". Evangheliile au, de asemenea, o structură ternară. CRISTOS, trimis de TATĂL, face cunoscut oamenilor DUHUL SFÂNT.

Au fost necesare mai multe secole de tulburare şi de reflecţie patristică pentru a fi definit rolul şi locul fiecăreia dintre aceste „feţe" sau „Persoane" (*prosopa*, în greacă) în economia Mântuirii şi a Fiinţei Divine. Părinţii Bisericii au respins ca eretice teoriile care privilegiau Unitatea în detrimentul distincţiei dintre Persoane (**modalismul** considera că TATĂL, FIUL şi SFÂNTUL DUH nu sunt decât manifestarea unei singure realităţi indistincte) sau privilegiau distincţia Persoanelor în detrimentul Unităţii (**tri-teismul** afirma că TATĂL, FIUL şi SFÂNTUL DUH sunt, de fapt, trei divinităţi distincte, a căror unitate este pur conceptuală). Ei puneau în mod constant în raport şi în reciproc echilibru pe de o parte bogăţia şi Unitatea divină, pe care o numeau ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU, şi pe de altă parte realitatea celor trei Persoane divine, pe care le numeau „SFÂNTA TREIME". Pentru a elimina orice echivoc, ei au creat un cuvânt nou, care sintetiza cele două componente ale Adevărului: TRINITATEA (în latină, *TRINITAS = TRI + UNITAS*).

La Tertullian (150-240 d. Cr.), apărea deja expresia „tres personae, una substantia" - „trei persoane de o substanţă". Crezul niceean (325 d. C.) afirma simplu: „credo in unum Deum, Patrem omnipotentem... Et in unum Dominum Jesum Christum... et in Spiritum Sanctum" - „Cred într-UNUL DUMNEZEU, TATĂL atotputernic, făcătorul Cerului şi al Pământului, al tuturor văzutelor şi nevăzutelor.... şi într-UNUL Domn IISUS CRISTOS, FIUL lui DUMNEZEU, Unul-Născut, Care din TATĂL S-a născut mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, DUMNEZEU adevărat din DUMNEZEU adevărat, Născut, nu făcut; Cel de o fiinţă cu TATĂL, prin Care toate s-au făcut... şi în DUHUL SFÂNT, Domnul de viaţă dătătorul, Care de la TATĂL purcede, cel ce împreună cu TATĂL şi cu FIUL este închinat şi slăvit, Care a grăit prin prooroci... ". Astfel, era într-un anume fel precizată natura relaţiilor divine. Tensiunea între unitatea şi distincţia Persoanelor conciliază diferitele aspecte ale misterului divin, într-o sinteză care menţine transcendenţa divină şi depăşeşte posibilităţile perceptive ale raţiunii umane.

Principalul nume al teologiei trinitare este cel al Sfântului Augustin, a cărui magistrală lucrare „De Trinitate" este una de natură seminală în Apus. Augustin formulează ceea ce s-ar putea numi „teoria psihologică a Trinităţii". Astfel, naşterea FIULUI-Logosul este comparată cu actul de auto-cunoaştere al spiritului uman: Logosul este gândul despre sine al TATĂLUI. DUHUL SFÂNT este iubirea reciprocă dintre TATĂL ŞI FIUL şi care-I uneşte în cea mai intimă comuniune.

Trebuie să remarcăm, din capul locului, că nu se poate în nici un caz face o analogie şi o echivalare simplistă între TRIMURTI şi TRINITATEA creştină – dincolo de raportarea comună la numărul trei şi la triada unor aspecte divine – fără ca TRIMURTI să pară, din perspectiva doctrinei creştine, tri-teist sau chiar modalist.

TRIKA

„Trinitate". Sistem spiritual de esenţă şivaită apărut în valea Caşmirului (nordul Indiei) spre sfârşitul primului mileniu d.C. Conform acestui sistem, există trei realităţi esenţiale: Supremul Transcendent (SHIVA), Suprema Energie Feminină

Creatoare Imanentă în Creaţie (SHAKTI) şi „Atomul" (ANU) sau individul limitat care, în virtutea complexelor rezonanţe şi corespondenţe existente între propria lui fiinţă (MICROCOSMOSUL său) şi întregul MACROCOSMOS, rezonanţe posibile datorită lui SHAKTI, el (subiectul limitat) se poate reîntoarce la condiţia sa reală de Subiect Universal, pe care a uitat-o, în vederea dobândirii cunoaşterii Creatorului (SHIVA) – datorită voinţei libere şi autonome (SVATANTRYA SHAKTI) a lui SHIVA.

Sistemul TRIKA este de fapt un conglomerat armonios de sisteme şi căi spirituale, fiecare dintre ele avându-şi propria autonomie şi fiind complet în sine: PRATYABHIJNA, KAULA, KRAMA şi SPANDA.

TURYA - vezi CONŞTIINŢĂ.

UPANISHAD-e

Partea „revelată" a VEDA-elor, constituind baza principală a filosofiei VEDANTA (vezi şi VEDANTA). Ele se disting prin marea lor libertate de gândire şi deschiderea către înţelepciune şi transcendenţă. În esenţă, UPANISHAD-ele conţin descrierea Sinelui Esenţial Nemuritor, Individual (ATMAN) şi afirmarea identităţii sale cu Spiritul Divin Universal (MACROCOSMIC), BRAHMAN sau PARAMATMAN. Ele descriu totodată anumite modalităţi secrete precise de conştientizare a acestei identităţi fundamentale, printre care se remarcă în primul rând descrierea semnificaţiilor esoterice ale sunetului fundamental subtil, divin al Creaţiei, AUM.

VAGIN - vezi YONI.

VAJRA

„Trăznet" („fulger") (în lb. sanscrită); un alt sens este şi acela de „diamant". În VEDA-e, VAJRA reprezintă arma teribilă a lui INDRA, „fulgerul" său, pe care l-a construit plecând de la oasele marelui înţelept (RISHI) DADHICHI. În calitatea sa de simbol masculin al Absolutului, VAJRA mai este numit, adesea, în tradiţia indiană, „Distrugătorul răului", „Spintecătorul iluziei", „Teribilul", etc. În tradiţia tibetană şi budistă, VAJRA are în primul rând semnificaţia de „diamant". În acest context, el este privit mai puţin ca o armă şi mai mult ca un simbol a tot ceea ce este indistructibil, de unde şi analogica sa asimilare cu diamantul. În tradiţia budistă, cuvântul VAJRA desemnează Realitatea Adevărată şi Imuabilă, Vacuitatea inefabilă şi beatifică (SHUNYA), natura esenţială a tot ce există. Întocmai ca şi diamantul, Vacuitatea inefabilă este inalterabilă, eternă, nesupusă nicicând devenirii. Claritatea imaculată şi transparenţa diamantului simbolizează, printre altele, puritatea perfectă a Vacuităţii Supreme. La acest aspect al realităţii face aluzie şi tradiţia japoneză ZEN atunci când, în faţa numărului incalculabil de fenomene ale manifestării, afirmă: „Toate acestea nu sunt Acel Lucru Unic". Vidul Creator Beatific nu este, totuşi, distinct nici de lucruri şi fiinţe şi nici de fenomene. El este, de fapt, una cu ele, însă acest aspect nu poate fi conceput în mod raţional. Numai experienţa directă şi intraductibilă în cuvinte a Iluminării Spirituale ne permite să îl sesizăm plenar.

VEDA

Literal „cunoaştere esenţială, doctrină sacră". Nume generic al celor mai străvechi texte ale înţelepciunii indiene. Hinduşii ortodocşi le atribuie o origine inspirată, supranaturală şi o autoritate supremă, de esenţă divină. Acest vast ansamblu de Scrieri, având o întindere de şase ori mai mare decât cea a Bibliei, se divizează în patru părţi:

1. RIG VEDA sau VEDA versurilor divine;
2. SAMA VEDA sau VEDA cânturilor sacre;
3. YAJUR VEDA sau VEDA formulelor sacrificiale secrete;
4. ATHARVA VEDA sau VEDA lui ATHARVAN, nume al unui mistic, preot al focului.

Fiecare dintre aceste patru VEDA-e se divizează în trei feluri de texte, în funcţie de conţinutul lor, forma lor sau data la care au fost redactate. Aceste trei grupe sunt:

a) SAMHITA (culegeri de învăţături spirituale);

b) BRAHMANA (explicaţii procedurale precise de care aparţin textele numite ARANYAKA - „texte ale pădurii sau ale pustiei" - şi o parte din UPANISHAD-e;

c) SUTRA-ele (fire aforistice conducătoare).

În funcţie de scop, le mai putem grupa în două părţi:

1) KARMA KANDA, partea de acţiune eficientă;

2) JNANA KANDA, partea de cunoaştere spirituală, profundă.

La început, cele patru VEDA-e serveau marilor preoţi drept culegere de imnuri şi formule pentru o executare corectă a sacrificiilor şi a procedeelor de punere în rezonanţă cu lumi şi aspecte elevate din MACROCOSMOS. Pentru derularea corectă a acestor angrenări spirituale erau necesare patru categorii de mari iniţiaţi preoţi:

1. HOTAR-ul, preotul care recita în mod adecvat imnurile pentru a chema şi invita zeii să beneficieze de SOMA şi de alte energii consacrate sau ofrande: el utiliza în special RIG VEDA;

2. UDGATAR-ul, cântăreţul iniţiat care acompania prin cântecele sale, ce uşurau fuziunea şi rezonanţa, pregătirea şi ofranda lui SOMA; el utiliza în special SAMA VEDA;

3. ADHVARYU, executantul iniţiat care realiza procedeul sacru propriu-zis, rostind versete, emiţând mental MANTRA-e şi formule (YAGU) corespondente; el folosea în special YAJUR VEDA;

4. MARELE PREOT, căruia îi revenea misiunea de a integra, supraveghea şi direcţiona ansamblul procedeului spiritual de punere în rezonanţă. ATHARVA VEDA nu era totuşi direct legată de persoana sa.

Se crede că a fost necesar un timp extrem de lung (pornind de la 1500 î.e.n.) pentru a se ajunge la elaborarea VEDA-elor aşa cum le cunoaştem astăzi; acestea au fost mai întâi secrete şi erau transmise oral din generaţie în generaţie. SHAKHA-ele („ramurile") se diferenţiază în funcţie de şcolile în care ele servesc ca bază de studiu. Există mai multe versiuni legate de originile VEDA-elor, dar toate sunt de acord în a recunoaşte că aceste texte sunt fructul revelaţiilor divine făcute RISHI-lor, aflaţi în stare de inspiraţie spirituală şi contemplare profundă. De aici provine

şi numele de SHRUTI („ceea ce a fost autentic şi este revelat"), atribuit în mod frecvent VEDA-elor.

VEDANTA

Sinteză ultimă a înţelepciunii VEDA-elor, ansamblu de profunde reflexii inspirate şi revelaţii divine spirituale referitoare la ABSOLUT sau DUMNEZEU (BRAHMAN), care descriu, de asemenea, natura esenţială divină a omului (ATMAN) şi raporturile fundamentale dintre acestea două. VEDANTA a generat trei curente filosofice principale:

1) ADVAITA VEDANTA, învăţătură non-dualistă plină de înţelepciune, promovată de mari înţelepţi ca: GAUDAPADA, SHANKARA, PADMAPADA, SURESHVARA şi VIDYARANA; cel mai cunoscut printre ei este însă SHANKARA;

2) VISHISHTADVAITA VEDANTA (non-dualismul diferenţiat), al cărui principal exponent este RAMANUJA;

3) DVAITA VEDANTA (VEDANTA dualistă), al cărei reprezentant principal este MADHVA.

VID – VACUITATE

Noţiune fundamentală în tradiţia înţelepciunii milenare care desemnează Nefiinţa, Non-existenţa, sau cu alte cuvinte acele determinaţii opuse existenţei. Vacuitatea sau Vidul (SHUNYA sau SHUNYATA în limba sanscrită) este o categorie ontologică centrală a multor sisteme filosofice şi tradiţii spirituale (budismul, filosofia lui Platon şi neoplatonismul, mistica creştină timpurie, filosofia lui Hegel). În filosofia contemporană, problematica Vacuităţii sau a Vidului apare mai des în existenţialismul lui Heidegger şi Sartre, unde Vacuitatea (privită în special ca Neant) este definită în raport cu existenţa umană. Conştiinţa umană, se arată aici, dezvăluie vacuitatea în măsura în care ea (conştiinţa) se afirmă ca ceva principial deosebit de existenţă (fiinţare) şi anume ca libertate. Prin conştientizarea profundă a propriei sale finitudini şi limitări, conştientizare generată în primul rând de experienţa Vacuităţii (sau, altfel spus, datorită rezonanţei inefabile cu Sfera de Forţă a Marii Puteri Cosmice DHUMAVATI), fiinţa umană transcende în mod gradat această existenţă condiţionată şi limitată, identificându-se până la urmă plenar cu Supremul Absolut (DUMNEZEU), care în eternitate este Suprema Existenţă şi Adevărul ce se află dincolo de Fiinţă şi de Nefiinţă. Literal vorbind, termenul SHUNYATA (SHUNYA) înseamnă în limba sanscrită „Vid sau Vacuitate".

El este un concept fundamental, atât în tradiţia budistă, cât şi în cea tibetană. Învăţăturile budiste antice afirmă că toate lucrurile compuse (SAMSKRITA) din MACROCOSMOS sunt goale, ireale, impermanente şi trecătoare (ANITYA), impersonale (ANATMAN) şi generatoare de suferinţă (DUKKHA). În budismul şcolii HINAYANA, ideea stării de gol (neant) se aplică în mod exclusiv „persoanei" (eului individual). Şcoala MAHAYANA extinde însă acest concept la toate lucrurile din Creaţie, care sunt astfel considerate ca fiind impersonale şi lipsite de natura Sinelui (SVABHAVA). Chiar şi legile, în aparenţă imuabile, ale manifestării (DHARMA) sunt de fapt lipsite de substanţă durabilă şi autonomă, neexistând în afara Vidului. Ceea ce permanent susţine şi în acelaşi timp pătrunde toate lucrurile, fenomenele,

aspectele şi fiinţele, constituind însăşi condiţia dezvoltării şi susţinerii lor în Creaţie, este chiar energia VIDULUI BEATIFIC – SHUNYATA. Această concepţie a golului efemer şi iluzoriu care caracterizează întreaga existenţă în MACROCOSMOS nu trebuie totuşi să ne facă să tragem concluzia că ea reprezintă o atitudine de simplu nihilism. Astfel, ea nu semnifică deloc ideea că lucrurile, fiinţele, energiile şi fenomenele nu există, ci doar că toate acestea nu reprezintă decât aparenţe. În concepţia şcolii MAHAYANA, termenul SHUNYATA – VID BEATIFIC – este în mod frecvent asimilat aspectului ultim, Adevărului, Absolutului, întrucât vidul beatific se caracterizează prin lipsa completă a oricărei dualităţi şi a oricărei forme empirice de manifestare. Pornind de la această bază comună, punctele de vedere asupra conceptului de Vacuitate, susţinute de diferitele şcoli budiste şi tibetane, diferă totuşi într-o anumită măsură. Pentru a ilustra într-un mod elocvent diferenţa care separă viziunea şcolii HINAYANA de concepţia şcolii MAHAYANA, adepţii acesteia din urmă recurg la următoarea comparaţie: în HINAYANA toate lucrurile, fiinţele şi fenomenele manifestării sunt asemănate cu nişte butoaie goale, pe când MAHAYANA neagă chiar şi existenţa acestor butoaie, ceea ce ne conduce la noţiunea de nesubstanţialitate totală. Textele compendiului de înţelepciune budistă PRAJNAPARAMITA prezintă SHUNYATA – VIDUL BEATIFIC ca pe ceva esenţial şi fundamental ce ni se revelează în urma transcenderii tuturor contrariilor din Manifestare. Ele chiar proclamă lipsa diferenţei (la modul esenţial) între vid şi formă. Şcoala MADHYAMIKA consideră toate manifestările Universului (MACROCOSMOSULUI) ca fiind în realitate goale, deoarece ele sunt condiţionate (PRATITYA SAMUTPADA). Adevărata natură a lumii, în viziunea lor, este numai SHUNYATA - VIDUL BEATIFIC, ceea ce pentru ei semnifică „liniştirea sau calmarea prin transcenderea completă a multiplicităţii". Termenul de VID BEATIFIC se referă deci, în primul rând, la faptul că atunci nu mai este posibilă nici o diferenţiere, nici un concept, nici o formulare, înţelegând prin aceasta chiar şi termenul de Nefiinţă, deoarece cu excepţia noţiunii de VID BEATIFIC nimic nu poate exprima Adevărata Natură a lumii. Pentru adepţii şcolii MADHYAMIKA, VIDUL BEATIFIC (SHUNYATA) prezintă trei funcţii principale: el este în acelaşi timp condiţia apariţiei şi dispariţiei sufletelor în Manifestare şi face posibilă, de asemenea, eliberarea acestor suflete din SAMSARA (ciclul transmigraţiilor prin Manifestare). A înţelege în mod direct vacuitatea prin dobândirea adevăratei înţelepciuni spirituale (PRAJNA) înseamnă a realiza şi experimenta efectiv NIRVANA (Conştiinţa Cosmică Divină). În gruparea YOGACHARA, lucrurile din manifestare sunt privite ca fiind în esenţă una cu vidul, deoarece ele de fapt emană şi sunt clipă de clipă susţinute de Spiritul lui DUMNEZEU. Pentru adepţii acestei şcoli (YOGACHARA) acest Spirit al lui DUMNEZEU este sinonim cu SHUNYATA - VIDUL BEATIFIC. Conceptul de „VACUITATE" şi modul său de transmitere, care conduce la transcendenţă şi totodată la experienţa directă şi nemijlocită a vidului beatific creator, joacă un rol fundamental în introducerea ideilor şi preceptelor şcolii MADHYAMIKA în Tibet. Discuţia memorabilă care a avut cândva loc între eruditul hindus KAMALASHILA şi exponenţii şcolii chineze de meditaţie CH'AN s-a axat în principal asupra problemei de a şti dacă drumul iluminării spirituale sau, cu alte cuvinte, calea trezirii faţă de Realitatea Supremă Divină trebuie să fie jalonat de anumite etape sau el poate face

obiectul unei revelaţii spirituale bruşte. Alegerea de către partea hindusă a căii care cuprinde anumite etape a condus, pornind de prin sec. al XI-lea d.C., la elaborarea diferitelor metode şi principii filosofice, ale căror argumentaţii au fost ulterior regrupate în ceea ce se numeşte sistemul SIDDHANTA. Toate şcolile faimoasei „Căi a Vidului beatific" (SHUNYATA sau „Calea de Mijloc") pornesc de la teza celor două adevăruri fundamentale formulate de marele înţelept şi iluminat NAGARJUNA. Acestea sunt: 1) adevărul aparent (adevărul convenţional, SAMVRITTI SATYA sau, cum am spune în termeni moderni, REALITATEA CONSENSUALĂ), considerat ca fiind real de către oamenii obişnuiţi, deşi el nu există esenţialmente şi nu se manifestă decât printr-o „producere condiţionată" (PRATITYA SAMUTPADA); 2) adevărul suprem (PARAMARTHA SATYA), care este cel al VIDULUI BEATIFIC, baza tuturor fenomenelor şi care se află dincolo de orice noţiune a existenţei sau non-existenţei relative, fiind imposibil de exprimat prin cuvinte şi care nu poate fi perceput decât în mod intuitiv şi uneori chiar instantaneu. Diferenţele care apar între diferitele ramuri ale şcolii MADHYAMIKA provin din neînţelegerile manifestate în interpretarea naturii acestor două adevăruri şi a mijloacelor prin care se poate experimenta această Vacuitate.

Însă realizarea lăuntrică a VIDULUI BEATIFIC, scop ultim al practicii spirituale, nu se poate săvârşi doar prin combinarea argumentelor de natură filosofică; în această direcţie, înţelepciunea tantrică permite adesea obţinerea lui rapidă şi directă. Sistemele MAHAMUDRA şi DZOG CHEN, în particular, oferă o descriere a căii care conduce la această experienţă fundamentală. Diferenţa faţă de şcoala tradiţională MADHYAMIKA este aceea că aceste noi sisteme caută să conceapă Vacuitatea în termeni pozitivi, SHUNYATA fiind uneori identificată astfel cu Realitatea Supremă sau cu VIDUL BEATIFIC. Conceptul de Vacuitate (SHUNYA sau SHUNYATA) apare însă frecvent şi în afara contextului budist. El este prezent de asemeni în numeroase tratate secrete HATHA YOGA, deşi poate să îmbrace aici şi alte conotaţii. De exemplu, în celebra lucrare „HATHA YOGA PRADIPIKA", starea de extaz Divin (SAMADHI) este descrisă ca fiind simultan o stare de Vacuitate (SHUNYA) şi de Plenitudine (PURNA). Termenul SHUNYA (SHUNYATA) mai este utilizat, uneori, şi pentru a desemna retenţia pe vid sau cu alte cuvinte pe gol în cadrul tehnicilor complexe de ritmare a suflului (PRANAYAMA). În TEJO-BINDU UPANISHAD, SHUNYATA, care este definită ca o stare de gol lăuntric este înţeleasă ca fiind un fel de gol lăuntric pasiv, necreator şi este prezentată ca o „neatenţie" şi ca „lipsa puterii de concentrare" şi, ca atare, este încadrată în rândul „obstacolelor" (VIGHNA) pe calea spirituală. Budismul MAHAYANA al şcolii MADHYAMIKA insistă în principal asupra „VIDULUI BEATIFIC al Fiinţei Esenţiale" (SVABHAVA SHUNYATA) iar prin aceasta se înţelege negarea tuturor condiţionărilor fiinţei şi nu negarea fiinţei însăşi, după cum speculează sau interpretează în mod eronat şi absurd unii orientalişti sau chiar unele şcoli budiste mai recente. Pe de altă parte, într-un străvechi tratat tantric secret din India, „SHRI CHAKRA SAMVARA TANTRA", se afirmă: „Orice obiect al percepţiilor noastre trebuie să fie considerat ca o fiinţă Divină, a cărei natură reală este Vidul creator beatific (SHUNYA)." La modul general, vacuitatea desemnează, în cadrul iniţierii spirituale, absenţa dorinţelor, ataşamentelor, gândurilor parazite sau a pasiunilor inferioare şi chiar a tuturor fluctuaţiilor mentale. Ea este acea

„sărăcie" în care nu mai rămâi decât cu „Duhul" (Spiritul Divin) de care vorbeşte şi Iisus Cristos, aceasta fiind de altfel şi calea definitorie a sistemului YOGA aşa cum este el fundamentat de Patanjali: „YOGA este suspendarea (vidarea) completă a tuturor fluctuaţiilor mentale ale conştiinţei individuale". În acest sens se înscriu şi recomandările maeştrilor taoişti: „TAO se fixează asupra (poate fi conştientizat cu uşurinţă prin intermediul) Vidului Creator Beatific. Acest Vid Sublim este atins prin suspendarea deplină a agitaţiei minţii." (Chuang Tse). Referirile la această vacuitate beatifică se întâlnesc din abundenţă şi în contextul creştin. Iată, spre exemplu, două citate semnificative în această direcţie din Angelus Silesius („Pelerinul heruvimic", I.8): „DUMNEZEIREA este Vacuitate, Suprema Vacuitate... DUMNEZEU este cu adevărat Vidul Sublim. Ştiu că fără DUMNEZEU nu pot trăi nici măcar o clipă; tocmai de aceea, dacă eu devin Vacuitate, atunci eu simt că DUMNEZEU îmi dăruieşte Sufletul Său." În strânsă legătură cu conceptul de vacuitate se află şi acela de Nediferenţiere Primordială, preexistând înaintea întregii Creaţii: „Înainte de toate a fost Abisul (Nediferenţierea primordială), după aceea a fost creat Pământul cel cu margini îndepărtate" (Hesiod, „Theogonia"). Din acest sens cosmogonic derivă alte două accepţii secundare ale inefabilei Vacuităţi a Nediferenţierii, atât în mistica creştină, cât şi în tradiţia Occidentală:

- nediferenţierea microcosmică: „sursa esenţială a fiinţei care este, în acelaşi timp şi expresia ultimă a fiinţei" (Jacob Böhme, „Mysterium Magnum");
- nediferenţierea alchimică: „acesta este numele dat Materiei Prime care va servi ulterior la prepararea Pietrei Filosofale" (Kamala Jnana - „Dicţionar de filosofie hermetică").

În gândirea lui Jacob Böhme, Vidul Beatific inefabil al nediferenţierii, numit de el GRUND (substrat ultim) este un concept central, el apărând în diferite nuanţe sau grade de profunzime, ca fiind la baza întregii Manifestări. Astfel, el distinge:

- GRUND-ul = fundamentul ideal şi real al universului, cauza ultimă a tuturor lucrurilor şi fiinţelor;
- ABGRUND-ul = absenţa fundamentului existenţei şi devenirii sau Abisul interior al fiecărei fiinţe;
- UNGRUND-ul = Absolutul nedeterminat, inaccesibil, nemanifestat, misterul de nepătruns al Fiinţei Divine;
- URGRUND-ul = Absolutul determinat, principiul primordial şi cauza ultimă a întregii Manifestări.

Pe de altă parte, vacuitatea prezentă în Creaţie mai are şi sensul creator de „putere a negării care aparţine Spiritului Divin".

Vacuitatea în cadrul budismului tibetan

În tibetană, vid se spune: STONG PA. Acest termen este folosit exact aşa cum se foloseşte termenul de gol în limba română. El poate avea, de exemplu, o semnificaţie fizică sau o semnificaţie mentală, ori poate fi aplicat vanităţii şi onorurilor goale ce se primesc în această lume, precum şi deşertăciunii unui discurs golit de sens. El se foloseşte de asemenea pentru a desemna o casă goală, o cameră goală, o zonă golită de locuitori, o cutie goală în care nu există nimic, etc. Dar toate acestea nu reprezintă adevăratul vid - Vidul Absolut. În tibetană, acest Vid este numit STONG PA GNID şi, fiind o realitate de ordin absolut, se consideră că

nu-l putem concepe. În înţelepciunea chineză s-a păstrat rostirea: „Tao care poate fi numit nu este Eternul Tao", echivalentă cu „Tao nu poate fi numit, căci dacă ar numit, nu ar mai fi Tao". Este semnificativ faptul că tibetanii enumeră 18 feluri de Vid:

1) Vidul intern;
2) Vidul extern;
3) Vidul simultan interior şi exterior;
4) Vidul Vidului;
5) Marele Vid;
6) Vidul real;
7) Vidul compus;
8) Vidul necompus sau simplu;
9) Vidul fără limite;
10) Vidul fără de început şi fără de sfârşit;
11) Vidul fără urme;
12) Vidul fără existenţă sau natură proprie;
13) Vidul tuturor calităţilor sau al tuturor lucrurilor;
14) Vidul cu caracter propriu;
15) Vidul indivizibilităţii;
16) Vidul imaterialităţii;
17) Vidul în natura sa reală;
18) Vidul imaterialei naturi reale.

Care este rostul acestei enumerări? Unii gânditori şi filosofi au încercat să-şi imagineze cum ar putea fi un obiect lipsit de unul sau mai multe tipuri de vid, conservându-le totuşi pe celelalte, însă astfel de construcţii nu s-au arătat a fi viabile. Eliminarea progresivă a oricărui fel de limitări pe care o constituie seria de diferite categorii de vid şi enunţarea unui „Vid al Vidului" pare a marca destul de clar că scopul listei complete a enumerării este de a ne demonstra că vidul la modul absolut este de neconceput pentru mentalul nostru obişnuit (MANAS). O anumită grupare spirituală tibetană, DZOG CHEN foloseşte un alt termen pentru a desemna Marele Vid. Ea îl numeşte KA (KCHI KA DA), adică „pur la origine", „necreat" şi „continuu" (omogen). Desigur că nu putem găsi nicăieri în întreaga Manifestare vreun aspect care să nu fie efectul unei cauze şi care să nu fie, de asemenea, rezultatul amestecului mai multor elemente fundamentale (TATTVA-e), aceasta revenind de asemenea la a demonstra că nu ne este posibilă atingerea Vidului complet în limitele creatului. De altfel, fiinţa umană obişnuită nici nu poate realiza aceasta datorită inerentelor sale condiţionări, conştiinţa sa fiind evident produsul diverselor elemente subtile (TATTVA-elor), iar mijloacele sale de percepţie fiind determinate la rândul lor de condiţionările acestei conştiinţe.

Ideea vacuităţii ca bază esenţială a Fiinţei în manifestare apare şi în alchimia esoterică. Astfel, vacuitatea, negarea, mortificarea, sunt asociate cu faza NIGREDO („Opera la negru") a procesului sublimării alchimice. Iată cum este descrisă această fază (NIGREDO - „Opera la negru") de către faimosul psihanalist Jung, în lucrarea sa „Mysterium conjunctionis" („Misterul comuniunii"): „Alchimiştii înţelegeau reîntoarcerea la Vidul Beatific primordial ca pe un aspect esenţial al Marii Opere

(transformarea şi elevarea fiinţei conduc la desăvârşirea spirituală). Acesta este stadiul de NIGREDO („Opera la negru") sau mortificare, care va fi urmat apoi de aşa numitul „foc purgatorial" şi de către stadiul ALBEDO („Opera la alb"). Această vacuitate şi nediferenţiere inefabilă este indispensabilă pentru operă, iar ea nu se poate distinge de graţia Duhului Sfânt. Această misterioasă vacuitate este dincolo (mai presus) atât de bine, cât şi de rău, fiind astfel considerată matricea tuturor posibilităţilor". Este foarte semnificativ, din perspectiva iniţierii în Marea Putere Cosmică DHUMAVATI, că faza NIGREDO („Opera la negru") este simbolizată în alchimie printr-un corb (uneori printr-un dragon), corbul fiind, tradiţional vorbind, vehiculul simbolic şi totodată emblema lui DHUMAVATI. Astfel, celebrul alchimist şi ocultist englez GEORGE RIPLEY, descrie în lucrarea sa „Cartea celor 12 Porţi" („Book of the Twelve Gates") acest stadiu (NIGREDO) al Materiei Prime prin simbolul unui cap de corb (CAPUT CORVI), care mai poartă uneori şi numele de „Cenuşa lui Hermes", arătând că, deşi aparent este vorba de un simbol arhetipal al negării, mortificării şi nediferenţierii, tot el este şi o extraordinară poartă spre starea de infinire.

VISHNU

Una dintre principalele Divinităţi ale hinduismului. În RIG VEDA, el apare ca un zeu solar, supranumit „CEL CARE ACŢIONEAZĂ" (VISH - a acţiona), deşi el nu şi-a manifestat acţiunea sa decât prin celebrii săi „TREI PAŞI" ce i-au permis să măsoare fulgerător universul. Aceşti TREI PAŞI sunt consideraţi adeseori a reprezenta răsăritul, apogeul şi asfinţitul soarelui. Zenitul, „pasul suprem al lui VISHNU", desemnează tărâmul subtil, secret al preafericiţilor. Rareori evocat în RIG VEDA, VISHNU capătă ulterior din ce în ce mai mare importanţă. El înglobează şi alte Divinităţi, ca HARI şi NARAYANA, ale căror nume devin propriile sale epitete. În timpul perioadei epice, el apare ca fiind Divinitatea Supremă, împărţind succesiv supremaţia cu BRAHMA şi SHIVA. VISHNU este venerat mai ales în valea GANGELUI, în timp ce SHIVA este venerat mai mult în regiunea Himalayei. Pentru a vedea cum se stabileşte un echilibru între cele trei Divinităţi esenţiale ale lui TRIMURTI, în care VISHNU încarnează principiul conservator sau păstrător, alături de BRAHMA manifestatorul sau creatorul şi SHIVA distrugătorul, trebuie să studiem cu atenţie PURANA-ele. VISHNU este de asemenea păstrătorul DHARMA-ei; el coboară de fiecare dată când lumea decade şi se încarnează în calitate de model divin (AVATARA), pentru a indica umanităţii noi căi de evoluţie spirituală. Adoratorii săi, numiţi vişnuiţi (VAISHNAVA), au răspândit VISHNUISMUL care constituie astăzi una dintre cele mai mari orientări spirituale ale tradiţiei hinduse. La fel precum SHAKTI, VISHNU, la rândul său, poartă „o mie de nume" care reprezintă tot atâtea aspecte sau faţete ale sale şi repetarea lor zilnică de către cei care îl adoră, reprezintă o dovadă a credinţei şi a fervorii lor. Adorarea lui VISHNU revelează un aspect vesel, dătător de fericire. Zeul VISHNU o are ca SHAKTI pe LAKSHMI; cerul său sau sfera sa (lumea) subtilă este numită VAIKUNTHA; animalul său suport este pasărea GARUDA. Postura GARUDASANA generează rezonanţa cu sfera de forţă a lui VISHNU. El este reprezentat uneori ca un tânăr foarte frumos, cu patru braţe (multiplicitatea braţelor este întotdeauna un semn al atotputerniciei Divinităţii). În prima mână el

ţine o scoică, în a doua un arc, în a treia o măciucă şi în a patra o superbă floare de lotus. Fluviul GANGE izvorăşte, se spune, din picioarele sale. Arcul său se numeşte SHARGNA, sabia sa, MANDAKA. El este aşezat pe o frunză gigantică de lotus, contrapartea sa feminină (SHAKTI), LAKSHMI, fiind mereu alături de el. Îl întâlnim pe VISHNU reprezentat simbolic ca fiind lungit pe şarpele SHESHA sau chiar purtat în zbor de către pasărea sa vehicul, GARUDA.

VOINŢĂ

Latură a mentalului superior (AJNA CHAKRA) care comandă psihicului uman şi se manifestă prin acţiunile conştiente îndreptate spre realizarea unor scopuri elaborate anticipativ în sfera mentală. Trăsătură de caracter care exprimă capacitatea de decizie fermă, perseverenţa în învingerea obstacolelor. Voinţa presupune un efort mental (proporţional), care este cu atât mai intens, cu cât sunt mai mari greutăţile de înfruntat pentru realizarea scopului propus. Ca proces psihic, voinţa interacţionează, de asemenea, cu procesele psihice cognitive şi afective, actele de voinţă reprezentând manifestarea unor gânduri şi sentimente ale omului în acţiunile şi faptele sale. Deşi actele de voinţă ale omului depind de ideile, de hotărârile proprii şi de motivaţia sa psihologică, ele sunt determinate, în ultimă analiză, de KARMA proprie, de condiţiile lui specifice de viaţă, de nivelul de educaţie, de influenţa predominantă pe care o au asupra sa relaţiile sociale în care el trăieşte şi se manifestă. Aparenta libertate a voinţei umane exprimă de fapt, cel mai adesea, determinismul KARMA-ic. YOGA dă o rezolvare înţeleaptă problemei raportului dintre libertatea de voinţă şi necesitate, arătând că adevărata libertate trebuie să se bazeze pe cunoaşterea necesităţii că voinţa fiinţei umane evoluate spiritual se poate manifesta liber numai atunci când se află în consonanţă cu legile eterne, divine, obiective ale realităţii, căci numai atunci omul acţionează „în cunoştinţă de cauză", fiind mereu în rezonanţă cu CONŞTIINŢA DIVINĂ MACROCOSMICĂ (DUMNEZEU).

Prin urmare, putem spune că voinţa este o importantă capacitate ce angrenează puterea mentalului şi face cu putinţă procese psihice de conducere a activităţii sub toate aspectele ei. Voinţa face să intre în acţiune un sistem de autoreglaj superior, care este efectuat precumpănitor prin cel de-al doilea sistem de semnalizare şi implică deliberare, scop şi plan elaborat conştient, organizare a forţelor proprii prin stăpânirea unora şi mobilizarea şi angajarea convergent-finalistă a altora. În viziunea sistemului YOGA, voinţa superioară îşi are izvorul în structura subtilă a fiinţei cunoscută sub numele de VIJNANAMAYA KOSHA care este „vehiculul inteligenţei", numit de unele şcoli orientale BUDDHI. Trăsăturile mentale şi psihice distinctive ale voinţei sunt: scopul propus, conştient; efortul specific, calificat ca voluntar; comportamentul de biruire a obstacolelor. Voinţa reprezintă un nivel mental de auto-organizare şi autoreglaj superior celui pe care-l constituie afectivitatea. Activarea voluntară rezultă dintr-o anume transformare şi depăşire a afectivităţii, care presupune o organizare mentală, raţională a energiilor.

Voinţa intervine în cazul în care apar următoarele două condiţii: prima condiţie – conflictul între două tendinţe (o singură tendinţă nu generează un act voluntar), a doua condiţie – când cele două tendinţe dispun de forţe inegale, una cedează

celeilalte; rareori (dar foarte des în cazul yoghinilor), prin actul de voinţă are loc o inversare, astfel că ceea ce era cu adevărat bun, armonios, divin, chiar dacă este mai slab, devine mai puternic, iar ceea ce era la început mai puternic, dar rău şi dezechilibrat este învins de ceea ce era la început mai slab. Un act este cu atât mai voluntar, cu cât poate răspunde mai puternic la proprietăţile subtile, discrete ale stimulului, lăsând fără răspuns însuşiri puternice, evidente. Toate acestea dovedesc că, din moment ce voinţa poate acţiona contrar emoţiilor, ea reprezintă calitativ ceva mental, superior reglajului afectiv. YOGA consideră că voinţa este un reglaj al reglajelor. Realmente, voinţa poate acţiona contrar emoţiilor sau în sinergie cu ele, ca în cazul sentimentele superioare. Este voluntar actul mental ce se opune celui impulsiv, el fiind deliberat şi subordonat controlului raţional. Între formarea gândirii şi cea a voinţei este un raport de interdependenţă, întrucât actele voluntare sunt şi gândite, iar procesele de gândire sunt precumpănitor intenţionale şi voluntare.

Un parametru important pentru elaborarea şi funcţionarea voinţei este obstacolul sau dificultatea. De aici, necesitatea anticipării prin scop a captării energiilor necesare din MACROCOSMOS, a organizării mijloacelor şi a încordării sau a efortului voluntar. În ierarhia conduitelor, se rezervă denumirea de voluntare celor ce corespund celor mai înalte şi mai dificile niveluri. Se consideră că o conduită corespunde cu atât mai bine caracterului voluntar, cu cât rezultă din predominanţa mai marcată a tendinţelor intelectuale şi spirituale.

Actele voluntare sunt pentru unii acţiuni complicate, care necesită un grad mare de activare şi se execută cu dificultate, datorită unei slabe inteligenţe. La majoritatea fiinţelor umane, actele voluntare fac apel la tendinţe sociale şi morale, reţinând acţiunea prin amânare şi pregătind-o prin limbaj intern. Copilul îşi însuşeşte schema acţiunilor sociale de cooperare şi comunicare. La originea voinţei se află relaţia comandă-subordonare. Prin comunicare cu adultul, copilul ascultă îndrumările verbale ale acestuia şi învaţă să acţioneze corespunzător. Apoi, prin limbajul intern, copilul ajunge să-şi dea singur comenzi, luându-şi astfel în stăpânire comportamentul. Funcţia care era anterior interpersonală sau interpsihică devine, prin interiorizare, intraindividuală sau intrapsihică.

Voinţa depinde de condiţiile dezvoltării prin activitate a persoanei. Voinţa nu poate fi puternică în absenţa unor scopuri clare şi valoroase şi fără ca anterior să fi existat perioade de antrenament în lupta cu dificultăţile, blocajele şi obstacolele. A nu se confunda voinţa cu capacitatea de efort ce se constituie şi se investeşte în activitatea efectivă. Temeiul formării voinţei este activitatea, luată în toate formele ei – fizică, intelectuală, psihică, spirituală, socială. Este semnificativ şi faptul că, datorită rezonanţelor predominante cu anumite energii subtile specifice din MACROCOSMOS, după tipul de activitate şi efort precumpănitor exersat, voinţa se specializează, putând fi mult mai puternică într-un domeniu (sau sferă a fiinţei) decât în altul. În consecinţă, exersarea satisfăcătoare a tuturor formelor de efort (în continenţă, în executarea ASANA-elor, în LAYA YOGA, etc.) este o condiţie de bază a dezvoltării multilaterale a personalităţii yoghinului. Pe măsură ce obstacolele sunt depăşite, ele îşi diminuează calitatea de piedică. Aceasta pentru că obstacolul este nu numai un fapt obiectiv, ci şi o relaţie subiectiv-obiectivă, între posibilităţi, energiile subtile pe care le angrenăm şi condiţii. Ceea ce pentru unul este dificil

poate fi facil pentru un altul, care posedă o energie subtilă gigantică împreună cu cunoştinţele şi deprinderile necesare.

Dezvoltarea voinţei se înscrie optim într-o curbă ascendentă a obstacolelor propuse sau asumate care, de fiecare dată, întrec întrucâtva posibilităţile de moment ale yoghinului. Voinţa, fiind o structură de autoreglaj superior, se prezintă potenţial ca o capacitate, iar în desfăşurare ca un proces. În structura voinţei se detaşează latura de autocontrol şi cea de autocomandă şi implicarea în acţiune.

Clasic, există voinţă negativă (de reţinere a impulsivităţii) şi voinţă pozitivă (de mobilizare, încordare, acţionare). Între acestea este o strânsă interdependenţă. Un dicton menţionează: „Într-atât este de mare puterea ta de stăpânire asupra lumii în care te manifeşti, pe cât este de mare puterea ta de a te stăpâni pe tine însuţi".

Voinţa apare la yoghini ca o trăsătură a personalităţii. Luată ca proces, voinţa implică o gamă largă de acte, demersuri, desfăşurări, de la cele mai simple, momentane, până la cele mai complexe, discursive. Este considerat act de voinţă orice act intenţional, deliberat, orientat spre un scop conştient. El poate şi să nu necesite un efort sensibil pentru cel înzestrat cu o energie uriaşă. Este în mod propriu un proces de voinţă acela ce implică o confruntare cu obstacole şi se dezvoltă plurifazic. Analizele consemnează în primul rând transformarea pulsiunilor în motive incitative şi proiectarea acestora în scopuri. Urmează apoi operaţii decizionale luate deseori în condiţii de conflict şi soldate cu alegeri mai mult sau mai puţin ferme. Este necesar să se adopte decizii nu numai în ceea ce priveşte obiectivele ci şi în ce priveşte mijloacele, iar prin raportarea mijloacelor (ca scopuri parţiale) la scopul final, să se închege planul de acţiune. În aceasta se includ şi procesele lăuntrice de tipul rezolvării problemelor. Este ceva ce implică energie şi efort. Veritabilul efort voluntar este implicat însă în ultima fază, cea a execuţiei, care necesită convergenţă de energii fizice, emoţionale, mentale, intelectuale şi spirituale, încordare pe măsura obstacolelor (formă specifică de reflectare) şi finalizare. Pentru voinţă, executarea propriu-zisă sau punerea în PRACTICĂ este definitorie. În activitatea voinţei se trezesc, se amplifică, se făuresc şi se demonstrează calităţile voinţei cum sunt: forţa, perseverenţa, tenacitatea, hotărârea, consecvenţa, ş.a.

YANTRA

În lb. sanscrită înseamnă „suport exterior" sau „instrument" secret de comuniune telepatică şi legătură spirituală. YANTRA este o diagramă geometrică simplă, în care sunt sintetizate simbolic caracteristicile esenţiale ale unei anumite mari Puteri Cosmice sau Zeităţi. Ea este utilizată în vederea unei consonanţe telepatice spirituale, pentru a realiza fuziunea cu Conştiinţa sau realitatea acelei sfere de forţă, fiind un simbol esenţial al divinelor sale caracteristici, al puterilor sale sau al anumitor aspecte fundamentale ale acesteia. Fiecare Mare Putere Cosmică are YANTRA sa caracteristică. Pentru a se realiza o cât mai intimă legătură subtilă cu Marile Puteri Cosmice, le-au fost revelate înţelepţilor clarvăzători formele geometrice esenţiale prin care aceste Puteri pot fi contactate telepatic cu uşurinţă. În primele faze de practică, înainte de a lucra cu o YANTRA a unei Mari Puteri Cosmice, prin focalizare vizuală completă şi concentrare asupra acesteia, este foarte bine să se citească în prealabil textul teoretic de prezenare al acelei Puteri

Cosmice. YANTRA poate fi utilizată, de asemenea, ca suport de meditaţie asupra acelei Mari Puteri Cosmice, adeseori ea putând fi integrată prin vizualizare lăuntrică (SHAMBAVI MUDRA).

O YANTRA asupra căreia yoghinul se concentrează sau meditează va permite să se concretizeze în faţa ochiului său interior spiritual aspectele şi puterile corespondente ale respectivei Puteri Cosmice Divine. Prin operare constantă cu o YANTRA (concentrare sau meditaţie asupra acesteia) pot surveni, gradat, diferite puteri paranormale – SIDDHI-uri – corespunzând diferitelor caracteristici ale Puterii Cosmice respective.

Concentrarea vizuală asupra unei YANTRA dezvoltă forţa de concentrare mentală şi permite să fie învinse gradat toate relele ce rezultă din dorinţe negative, din mânie sau din alte defecte. O YANTRA poate fi folosită ca un veritabil aducător de noroc, „porte-bonheur", pe o distanţă de 15 m în jurul acesteia. De asemenea, în anumite situaţii, în care ea nu ne este la îndemână, putem să o evocăm mental (SHAMBAVI MUDRA), vizualizând-o în faţa ochiului nostru interior. Informaţiile esenţiale cu privire la o YANTRA trebuiesc păstrate strict secrete, putând să le comunicăm neiniţiaţilor doar efectele pe care le obţinem cu aceasta, dar păstrând strict secretul asupra cauzelor pe care le angrenăm în vederea apariţiei acelor efecte.

YIN-YANG

În gândirea Orientală, manifestarea universală conţine totdeauna în ea un aspect luminos şi un aspect întunecat; un aspect ceresc şi un aspect pământesc; un aspect pozitiv (+) şi un aspect negativ (–); un aspect masculin şi un aspect feminin; un aspect YANG (solar) şi un aspect YIN (lunar), toate acestea fiind de fapt expresia dualismului şi a complementarităţii universale. Cea mai simplă ilustrare a acestei realităţi tainice este curentul electric, care prezintă sarcini electrice *pozitive* (+) şi sarcini electrice *negative* (–). Aspectul YANG (+) şi aspectul YIN (–) nu există decât unul în raport cu celalalt. Aceste două aspecte sunt de nedespărţit, iar ritmul tainic al lumii este însuşi ritmul alternanţei lor: un aspect YANG (+), un aspect YIN (–), odată YANG (+), odată YIN (–). Unitatea manifestării, atât în MACROCOSMOS, cât şi în MICROCOSMOSUL fiecărei fiinţe umane şi a oricărei făpturi vii se polarizează şi se determină în aspect YANG (+) şi în aspect YIN (–), acesta fiind procesul manifestării cosmice, împărţirea în două jumătăţi a misteriosului Ou al Lumii – MACROCOSMOSUL.

„Sunt Unul (DUMNEZEU) care devine doi", spune un străvechi text al înţelepciunii orientale. Pe de altă parte, dacă ne raportăm la domeniul manifestării, aspectul YANG (+) şi aspectul YIN (–) evocă respectiv unitatea şi dualitatea, monada şi diada învăţăturilor secrete ale pitagoricienilor, imparul (+) şi parul (–).

Adeseori în Orient, simbolismul misterios YANG (+) - YIN (–) se exprimă printr-un cerc care este împărţit în două jumătăţi perfect egale de o linie sinuoasă, o jumătate a cercului fiind ALBĂ [YANG (+)], iar cealaltă jumătate fiind NEAGRĂ [YIN (–)]. Privind cu atenţie această linie curbă, putem constata că lungimea despărţirii mediane este perfect egală cu lungimea semicircumferinţei exterioare; iar conturul unei jumătăţi este deci egal cu perimetrul total al figurii. Această diagramă străveche

evocă indirect o afirmaţie a înţelepciunii orientale: „Cerul [YANG (+)] şi Pământul [YIN (–)] erau tainic strâns legate unul de celălalt şi se îmbrăţişau neîncetat." În această reprezentare străveche a interacţiunii neîncetate YANG (+) - YIN (–) se poate observa cu uşurinţă că jumătatea YANG (+) are în ea un punct YIN (–), iar jumătatea YIN (–) are în ea un punct YANG (+). Acestea sunt semnele tainice ale interdependenţei celor două aspecte (sau, altfel spus, determinări), o urmă a întunericului [YIN (–)] în lumină [YANG (+)] şi o urmă a luminii [YANG (+) în întuneric (YIN (–)]. Din punctul de vedere spiritual yoghin, acesta este un semn al existenţei individualităţii sau, cu alte cuvinte, a „nopţii" în universalitatea şi cunoaşterea [YANG (+)], iar celălalt este un semn al Prezenţei reale care există în noaptea ignoranţei [YIN (–)]. Linia mediană din această reprezentare simbolică indică traseul unei SUI GENERIS elice evolutive, ceea ce exprimă simbolismul aspectelor YANG (+) - YIN (–) în calitatea lor de ciclu al destinului individual: ea poate fi considerată elementul unei SPIRALE cu pas infinitezimal, cele două extremităţi ale spirei, respectiv *intrarea* şi *ieşirea* figurii respective, corespunzând procesului naşterii şi procesului morţii.

Acest simbol străvechi condensează filosofia secretă cea mai profundă, caracteristică tradiţiei Orientale. Această tradiţie simte arareori nevoia să facă apel la idei abstracte, cum ar fi acelea de număr, timp, spaţiu, cauză, ritm. Pentru a traduce în mod plastic asemenea noţiuni esenţiale, înţelepţii Orientului au recurs la acest simbol concret care exprimă întregul ansamblu de ordonare a Lumii sau, cu alte cuvinte, a MACROCOSMOSULui şi a Spiritului.

În tradiţia orientală, energia subtilă solară este masculină, luminoasă, pozitivă, YANG (+), iar energia subtilă lunară este feminină, întunecoasă, negativă, YIN (–). Prin urmare, energia subtilă, activă a Soarelui este YANG (+) în raport cu energia subtilă, pasivă al Lunii, care este YIN (–). Orientalii califică aproape totul ca fiind când YANG (+), când YIN (–), după cum acestea sunt aspecte luminoase (YANG) sau aspecte întunecoase (YIN), aspecte bune sau aspecte rele, aspecte interioare sau aspecte exterioare, aspecte calde sau aspecte reci, aspecte masculine - solare (HA (+)) sau aspecte feminine - lunare (THA (–)), aspecte deschise sau aspecte închise, etc.

Cu toate că în aparenţă reprezintă două aspecte contrarii, YANG-ul (+) şi YIN-ul (–) nu se opun niciodată în mod absolut, pentru că între ele există întotdeauna un ciclu de mutaţii care permite o continuitate; în general vorbind, aproape totul, atât în MACROCOSMOS, cât şi în MICROCOSMOSUL fiinţei umane este uneori preponderent YANG (+), iar alteori este preponderent YIN (–); simultan, aproape totul ţine de amândouă, prin devenirea lor şi chiar prin dinamismul lor, care implică totdeauna o dublă posibilitate, atât de evoluţie, cât şi de involuţie. Aspectul YANG (+) se manifestă totdeauna prin turbioanele de energie subtilă care au un sens de mişcare CONTRAR MIŞCĂRII DE ROTAŢIE A ACELOR UNUI CEASORNIC şi generează efecte specifice CENTRIPETE (care tind să ne apropie de centru). Forţa specifică centripetă este YANG (+) şi ea este egală şi opusă forţei specifice centrifuge care este YIN (–). Aspectul YIN (–) se manifestă totdeauna prin turbioane de energie subtilă care au un sens de mişcare IDENTIC CU SENSUL DE MIŞCARE AL ACELOR UNUI CEASORNIC şi generează efecte specifice CENTRIFUGE (care tind să ne îndepărteze de centru). Forţa specifică centrifugă este YIN (–) şi ea este

egală şi opusă forţei specifice centripete care este YANG (+).

Cuplul de energii YANG (+) - YIN (–) poate de asemenea să fie considerat ca o SUI GENERIS proiecţie, în plan orizontal, a „elicei" evolutive universale. Această elice, cu pas infinitezimal, simbolizează şi evocă trezirea, dezvoltarea şi continuitatea stărilor existenţei, precum şi a gradelor de iniţiere spirituală, la fel ca în cazul întrebuinţării simbolice a scării în spirală.

YOGA

În lb. sanscrită: „comuniune", „contopire", „fuziune inefabilă".

Ştiinţa tradiţională a Orientului, fondată prin secolul I î.e.n., pe baza unor tradiţii ale înţelepciunii milenare, care vizează atingerea şi permanentizarea comuniunii fiinţei umane cu DUMNEZEU şi integrarea ei armonioasă în Univers, trezirea puterilor sale latente, paranormale. Mai mult celebră decât înţeleasă, YOGA este şi rămâne un ansamblu de metode milenare sistematice care vizează eliberarea definitivă a fiinţei umane. Cunoscută în Occident sub forme vulgarizate şi uneori degradate, YOGA constituie o disciplină spirituală extrem de riguroasă. Un text al înţelepciunii orientale, ISHVARA GITA, spune referitor la YOGA: „PRIN YOGA IA NAŞTERE CUNOAŞTEREA ULTIMĂ, IAR DIN CUNOAŞTEREA SUPERIOARĂ REZULTĂ YOGA. PENTRU ACELA CARE ARE LA DISPOZIŢIE YOGA ŞI CUNOAŞTEREA PE CARE ACEASTA O FACE CU PUTINŢĂ, NU MAI EXISTĂ NIMIC ALTCEVA DE DORIT." Pentru cei mai mulţi oameni, YOGA este o practică ciudată a concentrării atenţiei, uitându-te la buric şi controlându-ţi respiraţia. Performanţele unora dintre aceste exemplare se înscriu în ordinul spectacolului: contorsionarea membrelor, transa, moartea aparentă, levitaţia, telepatia, mersul pe foc ş.a.m.d. Pentru cunoscătorii autentici, problema este mult mai serioasă şi se bucură de creditul unei discipline fizice şi mentale precise, care trece dincolo de stereotipia performanţelor. În ceea ce priveşte originile sistemului YOGA, acestea se pierd în negura timpului. Încă din veacul al III-lea, celebrul text „PHILOSOPHOUMENA" al Sfântului Hippolit menţionează despre o anumită categorie de rătăcitori (yoghini) - gymnosofiţi cum sunt numiţi acolo. Ei îşi petreceau atunci viaţa, întocmai ca şi astăzi, goi, pentru că DUMNEZEU le-a creat corpul ca haină a Spiritului. După ei, DUMNEZEU este Lumină, nu ca Soarele sau ca Focul, ci în calitate de Supremă Rostire Infinită, a cărei cunoaştere o dezvăluie înţelepţilor, pentru ca aceştia să pătrundă în misterele ultime ale naturii şi ale Universului. În viziunea lor, Lumina Spirituală este o misterioasă rostire şi ei pretind că o cunosc intim fiindcă s-au debarasat de deşarta părere despre sine şi de ego, care este ultima cămaşă a Spiritului. Pentru ei, toate organele corpului sunt la fel de importante şi n-au de ce să le atribuie o ierarhie morală când nu constituie nici unul „corpus delictus", pentru care mulţi dintre noi se ruşinează şi caută ascunzătoare în decenţă!

Cine practică YOGA – şi o poate face oricine, indiferent de sex, religie sau poziţie socială – urmăreşte să-şi purifice progresiv conştiinţa de legăturile sale trupeşti în primul rând şi să realizeze CUNOAŞTEREA şi, în al doilea rând, PUTERILE PARANORMALE. YOGA îi permite omului să răstoarne timpul şi spaţiul! Yoghinul urmăreşte să atingă iluminarea şi mântuirea prin control, detaşare şi transcenderea tuturor limitelor. Prin YOGA totul este cu putinţă, dar nu orice este permis. Yoghinul

poate ajunge să ispăşească şi să anihileze în cursul unei singure vieţi toate greşelile sau, altfel spus, păcatele săvârşite de suflet în cursul încarnărilor precedente. Un text al înţelepciunii yoghine spune: „FOCUL DECLANŞAT PRIN PRACTICA YOGA ASIDUĂ FACE SĂ ARDĂ RAPID ŞI COMPLET ACEASTĂ CUŞCĂ A IGNORANŢEI CARE CONSTITUIE RĂUL. ATUNCI SE DEZVĂLUIE CUNOAŞTEREA CLARĂ CARE NE PERMITE SĂ REALIZĂM CU UŞURINŢĂ EXTAZUL DIVIN."

YONI

În lb. sanscrită: „suport", „origine", „sursă". Cuvântul YONI este derivat din rădăcina verbală YU (a uni, a fixa). Acest termen are un larg spectru de semnificaţii: cauză primordială, izvor al întregii deveniri, casă, vulvă, etc. Grafic, YONI este în general reprezentat printr-un triunghi cu vârful în jos, care este văzut în tantrism ca o imagine analogică a vaginului, simbolizând misterul cosmic al creaţiei. Zona perineală a corpului uman este numită în limba sanscrită YONI STHANA (locul matricii) şi KAMA RUPA (forma dorinţei), iar în „DHYANA BINDU UPANISHAD" se spune că YONI trebuie adorată în felurite moduri de către toţi yoghinii (datorită accesului pe care ea îl oferă la energiile subtile, creatoare universale şi la misterul vieţii şi al morţii sau EROS şi THANATOS, cum erau denumite de vechii greci). Singură sau împreună cu simbolul falusului în erecţie (LINGAM), YONI este venerată în general de adoratorii lui SHAKTI.

CUPRINS

ELEMENTE INTRODUCTIVE 3
1. Aspecte definitorii generale 3
2. O scurtă prezentare a conceptului de HIATUS, conform tradiţiei şivaismului caşmirian 6

REVELAŢII ESENŢIALE CU PRIVIRE LA SEMNIFICAŢIA OCULTĂ A MOMENTELOR DE HIATUS 8

A. Introducere în esoterismul conceptului de HIATUS şi al Legilor Divine care îl guvernează 8
1. PRINCIPIUL UNITĂŢII FUNDAMENTALE 10
2. LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 10
3. LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 11

B. Unele aspecte esoterice fundamentale cu privire la conceptul de HIATUS sau de discontinuitate 14

C. Unele aspecte iniţiatice revelatoare cu privire la PRINCIPIUL UNITĂŢII ce ne apar ca fiind în strânsă legătură cu LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 şi cu LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 21
a) Elemente esoterice referitoare la PRINCIPIUL UNITĂŢII FUNDAMENTALE a întregii Creaţii 21
Noţiuni esoterice referitoare la numărul 1 ca expresie simbolică esenţială a Principiului Unităţii 24
b) Elemente esoterice referitoare la LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 3 27
Legea ocultă a celor trei cereri succesive 36
Legea ocultă a celor trei faze succesive 37
Legea ocultă a celor trei stări cognitive fundamentale implicate în relaţia dintre conştiinţa individuală şi Adevărul Ultim Divin 37
Legea ocultă a efortului triplu, ce accelerează atingerea succeselor pe calea spirituală 38
Unele noţiuni esoterice referitoare la numărul 3 39
Simbolismul grafic esenţial al numărului 3 43
Triunghiul 43
Tridentul 45
Alte incidenţe semnificative ale numărului 3 46
Unele sincronicităţi legate de numărul 3 care apar în Biblie 47

c) Unele elemente esoterice referitoare la LEGEA OCULTĂ A NUMĂRULUI 7 48
Un savant croat confirmă într-un mod indirect existenţa LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 61
Determinarea celor două momente de HIATUS ale unui proces sau fenomen oarecare 67
Acţiunea LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 în cazul octavelor ascendente şi în cazul octavelor descendente 70
Unele noţiuni esoterice referitoare la numărul 7 72
Unele sincronicităţi legate de numărul 7 care apar în Biblie 77
În Biblie, incidenţa numărului 7 este foarte frecventă 77
Alte incidenţe semnificative ale numărului 7 79
d) Eneagrama, un simbol fundamental al acţiunii simultane şi corelate a LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 3 ŞI A LEGII OCULTE A NUMĂRULUI 7 81

D. Modalitatea concretă de determinare a momentelor de HIATUS (unele aplicaţii utile) 85
Importanţa integrării înţelepte a supraefortului în momentele de HIATUS ale proceselor sau fenomenelor benefice, care apar în cadrul practicii noastre spirituale 88

E. Integrarea esoterică a momentelor de HIATUS (sfaturi practice şi recomandări) 89

MIC ÎNDRUMAR ASTROLOGIC 91
Zodiacul 91
Planetele 101
Aspectele astrologice majore folosite la realizarea şi la analiza astrogramei 114
Casele astrologice 123
Elemente de Astrologie Karma-ică 130
Nodurile lunare, axa cea tainică de evoluţie a dragonului 136

GLOSAR 138